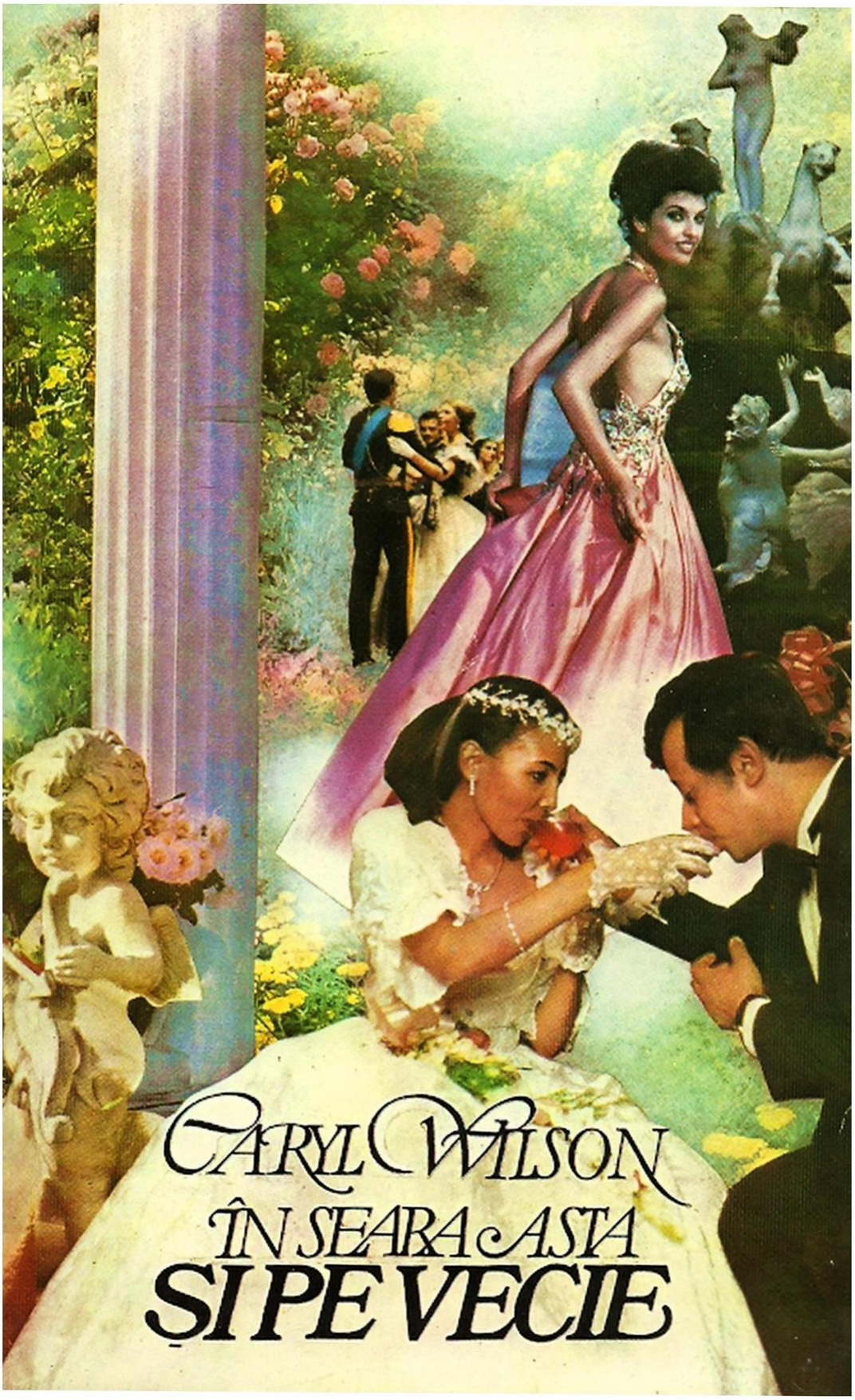
CARYL WILSON
ÎN SEARA ASTA
ȘI PE VECIE

CARYL WILSON
ÎN SEARA ASTA ŞI PE VECIE

Traducerea Anca Nistor
Editura Miron 1994

ISBN 973-95056-4-1

Mulţumiri deosebite lui Marylyle Rogers şi Carol Backus, prieteni foarte buni care mă menţin sănătoasă, şi editorului meu, Caroline Tolley, fără de care această carte nu ar exista.

PROLOG

Londra, Anglia 1859

„Ce naiba caut să mă ţin după un străin pe o alee pentru a-l întâlni pe Silver Ned?” se întrebă Brandan Blake apucând pe o alee întunecată imediat ce ieşi pe uşa din dos a clubului său. În mod normal n-ar fi făcut un lucru atât de nechibzuit. Bineînţeles că vina o purta numai acel chinez, care îi stârnise curiozitatea apărând lângă masa lui de joc şi şoptindu-i la ureche: „Silver Ned vrea să te vadă în legătură cu Sean Caddell”. Brandan se lăsase prins, îşi adunase câştigul şi îl urmase pe acel necunoscut cu umerii plecaţi.

Silver Ned era cunoscut în toată Londra. Se ocupa de tot soiul de activităţi ilegale – trafic de arme, contrabandă, comerţ cu sclavi albi – orice ar fi putut aduce bani. Un singur lucru putea să vrea de la Sean Caddell – vasele lui. Dar de ce îl contactase pe Brandan? Să fi făcut legătura cumva? Brandan fusese atât de precaut. Silver Ned era deştept, dar să fi fost, oare, chiar atât de deştept sau nu era decât o pură coincidenţă?

Nu, nu putea fi nicio coincidenţă. Numele lui Sean Caddell fusese pomenit pentru a-l intimida pe Brandan – pentru a-l convinge că nu putea să ignore invitaţia lui Silver Ned, dacă nu pentru altceva, pentru simplul motiv că trebuia să afle neapărat ce ştia exact Silver Ned.

Chinezul se opri aşteptând o trăsură să se apropie. Nu avea nimic deosebit – arăta la fel ca multe din trăsurile frumoase care se puteau închiria la Londra. Uşa se deschise larg şi o mână cu o mănuşă argintie îi făcu semn lui Brandan să înainteze. Acesta urcă în trăsura slab luminată şi se aşeză în faţa celuilalt, care bătu în

tavan cu bastonul. Vizitiul porni imediat în noapte.

Brandan se uită absent la ceasornic, un obicei căpătat de-a lungul anilor, de când făcea afaceri cu oameni care nu-i plăceau în mod deosebit. Îşi privi gazda, un bărbat îmbrăcat complet în mătase gri şi cu o vestă cu fir argintiu. Pe cap purta o glugă cu orificii doar în dreptul ochilor şi gurii.

— De ce era nevoie de glugă? întrebă Brandan.

— Pură precauţie, îl asigură Silver Ned. Dacă nu mă recunoşti, nu mă voi vedea obligat să te ucid, adăugă el chicotind uşor. În meseria noastră, cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine, nu?

— Ce meserie e asta?

— Nu-i treaba dumitale, domnule Blake, spuse Silver Ned. Nu-mi place să stau prea mult într-un loc, din motive pe care sunt sigur că le înţelegi, aşa că ar fi bine să trecem mai repede la subiect.

Scoase o pungă din buzunarul interior şi i-o aruncă lui Brandan, care o prinse şi o desfăcu la lumina felinarului. Conţinea o avere în monede de aur.

— Pe cine trebuie să omor pentru ăştia? întrebă el fără umor.

— Mă gândesc la ceva mai pe placul dumitale. Ştiu, de exemplu, că-l finanţezi pe Sean Caddell…

„Asta era, în sfârşit. Numele lui Caddell”.

— … în activităţile sale de transport ilegal.

Brandan se întrebă de unde obţinuse, oare, acea informaţie. Bineînţeles că era inutil să nege. Sean Caddell devenea din ce în ce mai cunoscut în lumea interlopă londoneză şi era firesc ca unul de teapa lui Silver Ned să afle printre primii de legătura lui cu Brandan.

— Ce vrei?

— Am ceva de lucru pentru Caddell şi trebuie dus la îndeplinire cât mai repede şi cu mare atenţie.

Silver Ned ridică mâna pentru a opri protestele lui Brandan.

— Ştiu că e în Anglia. Vasul lui, *Ariel*, e ancorat în portul Deal.

Brandan îşi ridică o sprânceană. Silver Ned era foarte bine informat.

— Sean este propriul lui stăpân. Nu va primi numai pentru faptul că-l voi ruga eu. Ce încărcătură e şi ce mai are de câştigat pe lângă bani?

— E vorba de muniţii. Toate amănuntele se află pe această hârtie – lotul de unde trebuie să le ridice, unde să le ducă, programul, absolut tot.

— Ce te face să crezi că Sean va primi?

— O va face pentru dumneata, domnule Blake. O va face pentru că-şi va da seama că e mai bine să-mi fie prieten decât duşman. O va face ca un tribut pentru mine, dar îndeosebi pentru Irlanda.

Brandan zâmbi stins, fără să-şi trădeze niciun pic mâhnirea. Încercase să surprindă accentul lui Silver Ned, dar acesta vorbea parţial în dialect londonez, parţial în cel al comitatelor centrale, de parcă ar fi intenţionat să pară un adevărat gentleman.

— Şi dacă Sean refuză acest contract?

— Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla, domnule Blake. Ai putea descoperi că este îngrozitor de greu să mai faci afaceri în Londra. Bancherii sunt oameni care ştiu să-şi aleagă clienţii. Şi apoi mai este şi legea, zise el căscând uşor. Sigur, nu mi-ar plăcea deloc să iau măsuri împotriva lui Sean sau a dumitale, dar unii din colegii mei s-ar putea să nu fie la fel de îngăduitori. Sean s-ar putea trezi cu un cuţit între coaste, doar ştim cu toţii cât de primejdioase sunt docurile.

O ameninţare nu prea mascată.

— Văd că nu eşti deloc convins. Ca un impuls, ar trebui să-ţi spun că muniţiile vor merge la Fenians, într-o regiune aflată în proprietatea unui moşier britanic – contele de Lowden, lordul Garrett Asquith.

Aerul se răci deodată. Silver Ned ştia chiar şi de Asquith. Cum? Nimeni nu ştia de Asquith.

Râsul batjocoritor al lui Silver Ned îl enervă la fel de mult ca realizarea faptului că individul ştia totul. De ce acel interes faţă de viaţa lui? se întrebă Brandan privindu-l pe Silver Ned cu o curiozitate sumbră.

— Te vei ocupa, deci, de tot?

În mintea lui Brandan amintirile înviară. „Maureen”. Chipul ei îi tortura gândurile, dar lăsă deoparte toate acele amintiri dureroase. Ambiţia vieţii lui era să se răzbune pe Asquith, aşa că nu putea lăsa să-i scape acea ocazie.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă să-l conving pe Sean că e vorba de o afacere profitabilă, pe care nu o poate… lăsa să-i scape. Şi, în plus…

Brandan tăcu şi ridică din umeri.

— Sunt convins că nu mă vei dezamăgi, spuse Silver Ned cu un glas mătăsos. Sunt cât se poate de convins.

Silver Ned bătu uşor cu bastonul în tavanul trăsurii, care se opri brusc. Brandan coborî la câţiva metri de intrarea clubului.

Începea să se lumineze de ziuă. Brandan îşi trezi vizitiul şi porniră spre Deal. Sean Caddell trebuia neapărat să accepte acel contract. Nu avea de ales.

Destinul îi oferise o carte – câştigătoare sau nu – şi Brandan trebuia s-o joace.

UNU

— Tilde! Împinge degetele înapoi, te rog! Au!

Era o privelişte mai degrabă comică, îşi spuse Courtney, aceea a unei balerine micuţe care se plimba de colo-colo prin cabina ei chinuindu-se din pricina unui cârcel la picior.

— Auuu!

Răsuci laba piciorului în toate părţile, oprindu-se în cele din urmă între covorul oriental şi fotoliul de catifea roşie.

— Ştiu ce trebuie să fac, *mademoiselle* Asquith, spuse Tilde cu un puternic accent german. Lucrez de douăzeci de ani pentru balerinele de la *Royal Parisian Ballet*, continuă ea manevrând cu pricepere laba piciorului lui Courtney, aşa că nu trebuie să-mi spui cum să-mi fac meseria.

Courtney răsuflă uşurată când durerea începu să dispară. Încercuind un punct imaginar cu degetul mare de la picior, se bucură că durerea o lăsase complet. Se aşeză apoi pe fotoliu.

Tilde, cu nişte calităţi fizice demne de o Valkirie, profita de faptul că era cea mai căutată costumieră din *Compania de Balet* şi se făcea adesea ascultată datorită forţei personalităţii ei. Courtney recunoscu în sinea ei că nu făcea excepţie, în timp ce îşi aranja fusta din şifon şi călcă uşor pe laba piciorului respectiv.

— Nici n-am vrut să fac aşa ceva… spuse ea temându-se că, într-un fel, o jignise, iartă-mă. Sunt epuizată.

— Bineînţeles, zise Tilde cu o atenţie binevoitoare. Ai muncit zi şi noapte. Dar răsplata nu-i departe. „Uluitor”, l-am auzit pe un critic spunând. Uluitor! Nu te vor numi niciodată o a doua Adeline Plunkett.

Courtney se cutremură la acel gând. Domnişoara Plunkett, o

balerină belgiană, fusese pur şi simplu destinată anonimatului de către criticii zilei, care o descriseseră ca fiind prea mică pentru a putea fi observată pe scenă. *Monsieur* Boniface, *maître de ballet*, îi asigurase pe critici că o pregătise pe Courtney în aşa fel încât să compenseze faptul că era micuţă de statură abordând o combinaţie de „energie nelimitată şi tehnică perfectă”. A doua zi dimineaţă avea să ştie care era părerea criticilor.

— Cum? Plângi din cauza unui cârcel? spuse Tilde făcând un gest dispreţuitor în timp ce agăţa capotul lui Courtney de paravan. Nu o să ai niciodată inima unei prim-balerine.

Courtney îşi scoase plasa aurie care îi acoperea cocul.

— Fac tot ce pot, protestă ea lăsându-şi liber părul, care îi căzu până la mijloc. Cine se aştepta ca *mademoiselle* Greta să-şi fractureze glezna?

— Eu mă aşteptam. *Mademoiselle* Greta ar fi trebuit să se retragă încă de acum câţiva ani. E prea bătrână – şi stă cu gândul numai la prinţul acela rus – concentrarea i-a zburat ca un fluture în vânt, zise Tilde pocnind din degete, după care adăugă: Nu-i cazul tău. De aceea ai fost dublură şi acum trebuie să munceşti din greu. Numai aşa poţi să spui că faci tot ce poţi.

Courtney îi întoarse spatele şi Tilde îi desfăcu legăturile corsajului.

— Bucură-te de talentul tău, *mademoiselle*. Totdeauna am ştiut că într-o bună zi o să-i iei locul Gretei.

— Cu ce preţ? Tata aproape că m-a dezmoştenit. N-am niciun prieten apropiat – niciun soţ – nici măcar un iubit.

— Ca să fii o mare dansatoare trebuie să te dedici total. Tu dansezi intuitiv şi, totuşi…

În timp ce aştepta ca Tilde să-şi spună părerea, Courtney îşi dădu seama deodată că femeia aceea avea un adevărat talent de a

spune ceva fără să spună nimic, de fapt.

— Ce anume? o îndemnă ea.

— Numai o femeie cu pasiuni foarte profunde poate dansa cu atâta dăruire. M-am tot întrebat cât timp dansul va fi singurul tău iubit.

Chiar aşa, cât timp? se întrebă Courtney. Astfel de momente erau pustii dacă nu avea pe cineva cu care să le împartă – cineva care să se bucure de succesele ei sau pe care să se bizuie când avea nevoie. Făcuse alegerea cu mult timp în urmă, când tatăl ei îi prezentase un şir de bărbaţi buni de însurătoare ca pe nişte cai de curse valoroşi. Ea alesese *Baletul* şi acum trebuia să-şi ducă viaţa cu el.

Odată, după un spectacol în Ungaria, o ţigancă bătrână i-a ghicit în frunze de ceai şi i-a spus că nu se va putea ascunde mereu de firea ei pasională – că acel lucru se vedea foarte clar în focul verde al ochilor ei. Amintindu-şi acum de cuvintele acelei femei, simţi o căldură puternică învăluindu-i trupul, până când fu sigură că obrajii îi erau roşii ca focul. De ce trebuia, oare, să simtă tocmai acum acea nemulţumire, acum când, în sfârşit, atinsese culmea talentului său – când se afla în pragul succesului?

O bătaie uşoară în uşă o smulse pe Courtney din visare. Uşa se deschise puţin pentru a lăsa să pătrundă o mână îmbrăcată într-o mănuşă albă care ţinea un baston cu mâner de argint şi o sticlă de vin.

— Goose[1]?

— Mare! exclamă Courtney dând fuga la uşă şi deschizând-o larg. Intră, hai, intră.

Apucându-l de încheietura mâinii, îl trase înăuntru şi îl sărută pe obraz făcându-l să roşească până la rădăcina părului său auriu.

1 gâsculiţă.

— A-ai…

— Încetişor, Mare, îl admonestă ea. Ştii că începi să te bâlbâi când eşti emoţionat.

— Ai… fost minunată.

Strălucirea de mândrie din privirea lui îi făcu o nespusă plăcere.

— În-închipuieşte-ţi. Debutul tău la Londra. Teatrul e plin de crema societăţii londoneze – ca să nu mai vorbim de un prinţ arab sau chiar doi.

Îi dădu sticla de vin.

— Şampanie?

— Ca să sărbătorim.

— Eşti atât de drăguţ.

După ce îi dădu sticla lui Tilde, Courtney trecu pe lângă Mare şi scoase capul pe uşă aruncând o privire pe hol.

— Ei unde sunt? întrebă ea, întorcându-se spre el.

Mare o trase înăuntru, închise uşa şi o luă pe după umeri. Ghici ce avea să-i spună înainte ca el să apuce să rostească un cuvânt măcar.

— N-au… n-au venit? întrebă ea cu îndoială.

El ridică din umeri şi îşi lăsă privirea în jos.

Fusese atât de emoţionată, dar acum se simţea teribil de pustiită.

— Nu prea mă aşteptam să-l văd pe tata, dar să-i interzică lui Sarah…

— Ssst, făcu Mare punându-i un deget pe buze.

Asta… asta e seara ta. Nu trebuie să laşi ca bătrânul să ţi-o strice.

Courtney simţi o ciudată dezamăgire. Aşteptase cu atâta nerăbdare ca tatăl ei să asiste la triumfătoarea ei întoarcere la

Londra. Când fusese promovată ca prim-balerină, sperase – poate fără nicio bază – că o va felicita pentru performanţa ei, că va fi mândru de succesul ei, că îi va da, în cele din urmă, binecuvântarea pe care o dorise toată viaţa.

Dar el era lordul Garrett Asquilh, al cincilea conte de Lowden, iar în acea măruntă melodramă fiecare îşi avea propriul rol. El era tatăl care suferea profund – politicianul corect – stâlpul societăţii şi văr de departe al reginei. Ea era fiica sa neascultătoare care, în ciuda răbdării pline de dragoste şi a preocupării tatălui, încălcase orice regulă şi fugise în Europa, făcând astfel să eşueze toate încercările lui de a face din ea o tânără respectabilă.

Courtney se duse spre paravan. Refuza să plângă. De ce trebuia să doară atât de mult? se întrebă ea. Fusese o proastă că sperase, căci tatăl ei nu arătase niciun semn că şi-ar fi îndulcit poziţia. O prevenise în seara când părăsise Oakleigh Court, cu patru ani în urmă, că nu va veni niciodată să o vadă dansând, aşa că, de ce se aştepta ea, oare, ca el să facă altceva decât să-şi menţină cu tenacitate poziţia?

Mare avea dreptate. Ea alesese şi, în general, nu regreta.

— Este cea mai bună afirmaţie pe care ai făcut-o în cei mai mult de douăzeci şi cinci de ani de viaţă ai tăi, spuse ea. N-o să-l las pe tata să mă supere când eforturile mele au dat, în sfârşit, rezultate.

Ca pentru a sublinia acest lucru, luă sticla şi citi ce scria pe etichetă.

— Un an excelent. Ne aduci pahare, Tilde?

Courtney îl privi pe Mare desfăcând sticla cu zgomot în timp ce Tilde aşeza paharele în faţa lor.

— Îţi stă foarte bine în fracul ăsta, trebuie să recunosc. Aceasta e noua ta înfăţişare?

Mare îşi privi hainele de parcă abia atunci le-ar fi observat prima oară.

— Ce, zdrenţele astea? Mă tem că eu n-am niciun amestec. Croitorul meu a fost foarte categoric. A zis că stilul meu obişnuit de a mă îmbrăca era prea mohorât pentru o asemenea ocazie.

— Ah, Tilde, îşi aminti Courtney, dă-mi voie să ţi-l prezint pe fratele meu, vicontele de Stantsworth, lordul Marcus Asquith.

Tilde îl măsură pe viconte din cap până-n picioare de-a lungul nasului ei proeminent. Courtney ştia că acea expresie spunea că, deşi îl considera acceptabil, statura zveltă şi bărbia slabă ale lui Mare erau prea englezeşti pentru gustul ei. Se salutară din cap politicos, după care femeia o chemă brusc pe Courtney înapoi pe fotoliu.

— Sper că n-ai de gând să sărbătoreşti toată noaptea, nu? o întrebă ea scoţându-i balerinul care îi mai rămăsese. Trebuie să te culci devreme. Tu…

— Cotcodăceşti ca o cloşcă, o întrerupse Courtney.

— Cineva trebuie să aibă grijă de tine, spuse Tilde când Courtney se strecură în dosul paravanului.

— De aceea îl am pe Mare.

— Da, chiar, aprobă Mare, şi apoi fluieră uşor. Trei şiruri de buchete. Parcă ar fi o grădină aici.

— Sau o cameră funerară, zise Tilde.

— Micuţa Gâsculiţă dansând rolul lui Giselle. Cine şi-ar fi închipuit, când te cocoţai în copaci agăţată de pantalonii mei, că o să ajungi să faci ceva atât de… de graţios? Ai fost superbă, să ştii.

— Te simţi obligat să spui asta fiindcă eşti fratele meu.

Tilde pufni cu zgomot.

— Ah, ştiu că dansez bine, dar am eu talentul extraordinar al cuiva ca Emma Livry, de exemplu?

— Livry? repetă Mare. Nu mi-e cunoscut numele.

— Asta pentru că trăieşti într-un vid cultural, frate drag. Emma Livry este o dansatoare excelentă, dăruită cu o graţie la care eu nu pot decât să aspir. Renumita balerină, Marie Taglioni, a reapărut în lumea baletului doar pentru a o pregăti pe ea. Se aude că ar scrie chiar şi un balet pentru ea.

— Te vei remarca şi tu, zise Tilde. Pe scenele europene e loc destul pentru două mari balerine.

— Exact, aprobă Mare şi imediat se auzi o bătaie puternică în uşă.

Courtney auzi glasuri scăzute şi clinchet de monezi.

— Cine e, Mare? întrebă ea.

— O-o scrisoare din… din Kent. E scrisul lui Sarah. S-o deschid?

— Nu! Lasă-mă pe mine, zise Courtney, care îşi puse capotul şi ieşi de după paravan smulgându-i scrisoarea.

După ce aruncă o privire pe pagină, se uită agitată la Mare.

— Ce-ce scrie? întrebă acesta.

— „*Trebuie să-ţi vorbesc în legătură cu o problemă de foarte mare importanţă*”, citi Courtney, după care îşi privi fratele, al cărui chip reflecta propria ei îngrijorare. Ceva nu e în regulă, spuse ea.

— N-am… n-am mai vă-văzut-o pe Sarah din primăvară, când a fost la Brighton, spuse Mare. A-a venit în vizită la Stantsworth, dar tata a chemat-o repede acasă când a aflat că, în timp ce eu eram la fabrica mea din Manchester, un american îi făcea avansuri.

Courtney se gândi la acea informaţie şi la ceea ce îşi amintea din scrisorile pe care Sarah i le scrisese în cursul anului ce trecuse. Se plângea mereu că era singurul copil rămas acasă, sufocată de dragostea mult prea protectoare a lordului Garrett.

Insista că are nevoie de libertate. Din tonul ultimei scrisori, Courtney şi-a dat seama că Sarah ajunsese la capătul răbdării. Ba chiar o implora să-i dea voie să vină să stea cu ea la Paris.

Courtney trebuia neapărat să facă în aşa fel încât să se ducă la Sarah, deoarece sora ei nu era genul care să lanseze strigăte false de ajutor. Se uită la calendar.

— De luni am patru zile libere, spuse ea. Pot ajunge la Oakleigh Court până seara.

Tilde îşi încrucişă braţele şi-şi îşi scoase bărbia în afară.

— Şi repetiţiile? Lecţiile?

— O să mă antrenez…

— Nu poţi să călătoreşti şi să dansezi în aceeaşi zi. Ţi se vor contracta muşchii.

— Bine, dar sora mea are nevoie de mine.

— Baletul are nevoie de tine. O să vedem ce-o să spună *Monsieur*.

— Ssst! făcu *Monsieur* Boniface strecurându-se pe uşă, ştergându-şi fruntea asudată cu o batistă şi agitându-şi braţele. *S'il vous plaît!* Toată lumea aude cum vă certaţi.

— Vrea să…

— *Monsieur* Boniface, cu permisiunea dumneavoastră, trebuie să plec neapărat acasă luni dimineaţă. Mă întorc până vineri, spuse Courtney.

Monsieur îşi răsuci mustaţa şi îşi scărpină capul aproape chel.

— Şi baletul? Ce ne facem dacă nu te întorci? întrebă el întinzând mâinile implorator.

— *Mademoiselle* Devereaux cunoaşte rolul la fel de bine ca mine.

— *Mais*, *mademoiselle* Devereaux nu-i ca tine. Nu ştiu ce să zic.

Courtney era deprimată, căci chipul încruntat al lui *Monsieur* îi spunea că acesta este pe cale s-o refuze.

— Vă rog mult, *Monsieur*. Promit că o să mă întorc…

— La timp pentru repetiţii vineri? întrebă el.

Uşurată, Courtney îşi împleti degetele cu ale lui.

— Bineînţeles, *Monsieur*. V-am dat eu vreodată ocazia să-mi puneţi la îndoială cuvântul sau devotamentul?

El clătină din cap şi zâmbi uşor.

— Niciodată. Du-te… du-te la familia ta. Nu te-am încurajat eu totdeauna să-ţi vizitezi tatăl?

Era adevărat că o îndemnase să facă acest lucru dacă nu pentru alt motiv, pentru a solicita un sprijin material pentru balet.

— Nu fi supărată pe mine, Tilde, o rugă Courtney pe costumiera care îşi ţuguia buzele nemulţumită – o să mă întorc la timp pentru repetiţie.

— Aşa spui tu, dar o să mai vedem.

Următoarele zile trecură ca într-o ceaţă pentru Courtney, care se bucura de un foarte mare succes. Criticii o adorau! Era noua „micuţă iubită” a baletului şi era englezoaică.

Luni, Courtney se urcă şovăitoare în tren, spre Kent. Când ajunse, luă o trăsură de la gară până la Oakleigh Court. Se bucură foarte puţin de privelişte, căci trăsura alerga pe drumul de ţară şi ea trebuia să se ţină strâns de banchetă dacă nu voia să fie azvârlită de, colo-colo. Vizitiul mâna ca un zănatic şi, până la urmă, în ciuda tuturor precauţiilor, Courtney fu aruncată în genunchi.

Când se ridică, boneta îi atârna într-o parte, iar părul îi cădea liber pe umeri.

— Mai încet, strigă ea, dar glasul i se pierdu în vânt.

— Poftim? strigă vizitiul.

— Am spus să încetineşti. Trebuie să ajung la Oakleigh Court

în viaţa…

Trăsura trecu peste o piatră făcând-o pe Courtney să sară de pe banchetă, să se lovească de tavan şi să cadă la loc cu un ţipăt.

Vizitiul coborî şi îi deschise uşa.

— Aveţi nevoie de ceva, *milady*? întrebă el vârând capul înăuntru. Oh!

— Oh! îl imită ea luându-şi boneta şi punându-şi-o repede pe cap. Atâta ai de spus? Dacă-i aşa, prefer să merg pe jos de-aici încolo, *merci*.

— Dar, milady…

— Te rog să te dai la o parte!

Mormăind, vizitiul eliberă treptele, iar Courtney îşi adună fustele şi coborî.

— Indiferent ce distanţă e sau cât de târziu ajung, dar cel puţin o să trăiesc, spuse ea după care căută prin buzunar şi scoase câteva monede, de unde opri doar o jumătate din cât trebuia să plătească pentru drum. Poftim, zise ea. E mult mai mult decât meriţi.

Omul se uită încruntat de la bani la Courtney.

— Să nu mă rugaţi să vă duc înapoi la gară, o preveni el aruncându-i bagajul în drumul plin de praf. Trăsura mea e singura de închiriat pe aici.

— N-o să fiu niciodată chiar atât de disperată, îl asigură Courtney, şi se îndepărtă şchiopătând, cu bagajul într-o mână.

Nu ştia cum, dar îşi pierduse un toc.

Se afla la jumătatea drumului între ghereta de la poartă şi casă – o distanţă plăcută pe care să o parcurgi şchiopătând, îşi spuse ea, când un fulger despică cerul deodată şi un tunet puternic îi alungă şi cea din urmă fărâmă de control. Ridicându-şi bagajul pe umăr, porni să alerge pe alee.

Stejari masivi străjuiau drumul ca nişte soldaţi drepţi şi gravi care apărau casa din granit ce se vedea profilându-se în faţă pe fundalul unor nori negri care goneau pe cer. La capătul drumului, după zidul care înconjura grădina din dreapta grajdurilor, iedera învăluia clădirea ce adăpostea arena interioară de călărie. Mirosul de fân proaspăt cosit o făcu să-şi aducă aminte cu plăcere de copilărie.

Oakleigh Court mai avea încă puterea de a o copleşi cu ostentaţia şi grandoarea sa, căci faţada se întindea pe o suprafaţă de peste treizeci de metri. Cunoştea fiecare centimetru al acelui exterior impresionant până la busturile străbunilor, care se aflau în spaţiile lor circulare sub fronton şi ale căror chipuri de marmură aveau mare nevoie de a fi curăţate.

Courtney fu scăldată de o rafală de ploaie exact când se deschise uşa de la intrare. Urcă treptele emoţionată. Majordomul o aştepta.

— Bine aţi venit, lady Asquith.

— Oare n-o să te iau niciodată prin surprindere, Spaulding? întrebă ea scoţându-şi pelerina şi dându-i-o vârstnicului servitor.

— Nu prea cred, spuse el cu vădită mândrie.

Ea scoase un geamăt când se văzu în oglindă. Părul negru ca abanosul îi atârna în şuviţe ude, trupul avea o poziţie ciudată, iar mânerul geamantanului se rupsese într-o parte, astfel încât hainele ei formau o grămadă de lucruri ude.

— Ce eşti – un personaj coborât direct dintr-una din povestirile domnului Dickens?

Glasul acea răsunător o făcu să se întoarcă brusc.

— Tată!

Lordul Garrett se afla lângă bibliotecă şi atitudinea lui rece o înfiora.

— Probabil că ai trecut printr-un adevărat iad ca să ajungi aici. Hai vino, spuse el.

Courtney îl urmă în bibliotecă. Niciunul din ei nu vorbi în timp ce Spaulding aduse un prosop gros cu care ea îşi şterse părul, iar lordul Garrett se concentră asupra fiecărei etape de aprindere a pipei sale. Ea bănui după liniile dezaprobatoare de pe fruntea lui, că Sarah nu-i spusese nimic de scrisoare.

Courtney se aşează lângă foc aşteptând ca tatăl ei să spună ceva, el însă se concentră asupra spiralelor de fum cu miros de vişine, care plutea deasupra capului său. Ea tuşi şi el scoase un oftat uşor.

În ciuda atitudinii sale reci, se părea că în ochii lui se afla o tristeţe imensă.

— De ce ai venit? întrebă lordul Garrett, în cele din urmă, mutându-şi ochelarii pe vârful nasului.

— Sarah m-a chemat.

Courtney îi simţi dezamăgirea provocată de acel răspuns şi se întrebă dacă nu cumva se aşteptase să se fi întors definitiv acasă.

Lordul Garrett îşi trecu degetele prin păr, după care scotoci într-un sertar, de unde scoase un plic pe care îl trânti pe birou.

Încercând să-şi stăpânească indignarea, Courtney spuse:

— Dacă tu ai hotărât să nu vii – foarte bine; dar unul din acestea era pentru Sarah. De ce ai împiedicat-o…

— Copiii mei mi-au nesocotit totdeauna părerile şi Sarah nu face nicio excepţie. Dacă ar fi vrut să vină, ar fi putut s-o facă. I-am spus că n-o voi împiedica să meargă la spectacolul tău.

Courtney era uluită. Nu stătea deloc în firea lui Sarah să aleagă să nu vină. Sora ei îi spusese adesea că abia aştepta ca ea să apară pe scena londoneză ca să o poată vedea, în sfârşit, dansând şi, acum, când această ocazie se ivise, ea o lăsase să-i

scape. Era ceva de-a dreptul derutant.

Lordul Garrett îşi goli pipa pe o tavă de argint de pe biroul său.

— Bănuiesc că Mare a venit la premieră, nu?

— Da.

— Şi cu ce bazaconii ţi-a umplut capul?

— Mi-a spus că i-ai poruncit lui Sarah să vină acasă de la Brighton.

— Ar trebui să fiu pedepsit pentru că am luat această măsură? tună lordul Garrett. Fratele tău a uitat de sarcinile pe care le avea şi a lăsat-o pe Sarah de capul ei. În absenţa lui, ea a încurajat atenţiile unui individ cu un caracter îndoielnic, devenind astfel subiect de bârfă. Tu ar trebui să ştii, mai mult ca oricine, cât de fragilă e reputaţia unei fete.

Courtney nu fusese în Anglia ca să audă zvonurile stârnite de fuga ei. Fără îndoială că fuseseră de anvergură, căci societatea considera că nu se cădea ca o fată de neam nobil să apară pe scenă. Mesajele lui – destul de rare prin intermediul avocatului ei – subliniaseră totdeauna acest lucru, căci tatăl ei îşi axase întreaga viaţă pe ceea ce credea lumea.

— De ce ai insistat ca Sarah să meargă la Brighton dacă aveai de gând s-o chemi imediat ce un domn i-a acordat atenţie?

— Domn! Cine a zis că era un domn? Fratele tău? izbucni el ridicând glasul şi mutându-se pe marginea fotoliului. Individul acela era un ticălos. Am încercat să discut cu Sarah, dar ea m-a înfruntat. Atunci m-am văzut obligat să-i poruncesc să vină acasă. Ce-ai propune tu…

Deodată se prăbuşi în fotoliu, roşu la faţă şi asudat. Courtney dădu să se apropie, dar el îi făcu semn să rămână pe loc, în timp ce maxilarul îi era cuprins de spasme.

— Tată, ţi s-a spus de atâtea ori să-ţi înfrânezi furia pentru că nu-ţi face bine.

— A compromis-o pe sora ta, zise lordul Garrett accentuând fiecare cuvânt cu o bătaie a degetului arătător în birou. Ce îndrăzneală! Un negustor din Charleston – acel orăşel oribil american unde trăieşte fratele mamei tale, Ezra Kieran. Bogat, dar comun. Total nepotrivit pentru Sarah.

— Poate că te-ai pripit.

— Şi-a petrecut fiecare clipă cu el, insistă el ca şi cum n-ar fi auzit-o. Mare n-a avut niciodată încredere în acel individ. Întreabă-l dacă nu mă crezi.

— Sarah e o fată inteligentă. Ar fi trebuit să ai încredere în ea.

Lordul Garrett se ridică şi se rezemă de tocul ferestrei. Ploaia care bătea în geam i se reflecta pe chip, dând impresia că plângea.

— Inteligentă, aşa e, dar extrem de naivă, spuse el. Are o răspundere faţă de această familie.

Courtney se cutremură. Nu putea suporta acel cuvânt. „Răspundere. Privilegiul presupune răspundere”. Tatăl ei se bazase totdeauna pe acel principiu pentru a le nega copiilor săi independenţa.

— Şi răspunderea lui Sarah faţă de ea însăşi? Este o pianistă talentată şi mi-a scris despre interesul ei…

— Ah, acum înţeleg. Eşti de părere că, la fel ca tine, ar trebui să aibă voie să-şi cultive talentul.

Susţinea că înţelege, dar Courtney ştia că încăpăţânarea îl orbea adesea în privinţa dorinţelor copiilor lui.

— Ştii, tată, există lucruri şi mai rele decât acela de a avea o fiică pianistă.

— Vorbeşti exact ca americanul, spuse lordul Garrett privind

dansul flăcărilor pe perete. El a încurajat-o să cânte tot timpul, aşa mi s-a spus. Ei bine, n-o să permit. Tu te-ai sustras de la obligaţiile tale de când ai împlinit optsprezece ani – refuzând un sezon la Brighton şi renunţând la toate legăturile cu societatea în favoarea vieţii de scenă – dar tu eşti o persoană care gândeşte radical, o individualistă. Sarah nu e ca tine.

— Contul meu îmi ajunge pentru nevoi modeste, spuse Courtney. Ai împiedicat-o pe Sarah să aibă acces la contul ei, forţând-o astfel să depindă în continuare de tine. De ce nu-i dai voie să afle dacă poate supravieţui fără…

— Supravieţuieşte foarte bine la Oakleigh Court, spuse lordul Garrett accentuând acele cuvinte şi în timp ce se ridica. Eşti acasă de mai puţin de un sfert de oră şi deja ne certăm. Tot ce-am dorit întotdeauna pentru voi două a fost o partidă foarte bună şi copii. Cu Sarah mai e o speranţă.

Courtney sesiză provocarea mascată şi nu o evită, căci rareori i se ivea ocazia de a se confrunta cu lordul Garrett şi de a-şi expune propriul punct de vedere.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, tată. Aş face orice să-ţi fiu pe plac, dar nu m-aş vinde pentru cel care oferă mai mult.

— Ai douăzeci şi doi de ani, ai trecut de vârsta primelor îmbujorări şi eşti obişnuită, fără îndoială, să iei hotărâri singură. Căsătoria nu e pentru tine.

Courtney rămase uluită de o asemenea afirmaţie. „Poate că, totuşi, mai există o speranţă”, îşi spuse ea.

Lordul Garrett îşi confruntă ceasornicul de buzunar cu cel din perete.

— E înainte cu zece minute. Poate că, într-o zi, o să învăţ şi eu să-l potrivesc.

Courtney se duse la orologiul din perete, scoase o cheiţă şi

umblă în interior.

— Ţi-am arătat de nenumărate ori cum să faci. Trebuie să dai aşa în partea asta, spuse ea în timp ce îi arăta, dându-i un impuls pendulei care începu să se mişte înainte şi înapoi, intrând încet-încet în ritm. Acum e bine.

Lordul Garrett o privea ţintă, cu o expresie stranie pe chip.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Semeni atât de mult cu mama ta. Şi ea era o englezoaică delicată, dar semăna cu tatăl ei irlandez în dorinţa ei de libertate. Era singura persoană pe care am cunoscut-o, în afară de tine, care putea să potrivească afurisitul ăsta de ceas.

Faptul că se pomenise de mama ei o făcu pe Courtney să îşi amintească de ziua aceea din urmă cu optsprezece ani când mama ei fusese ucisă de cruzimea sorţii. Ea se afla cu Sarah în odaia copiilor când se întâmplase acel lucru. Şi-au dat seama imediat că nu era în regulă ceva – se ghemuiseră într-un colţ în timp ce servitorii ţipau şi se văitau. Mai târziu, aşteptaseră în camera lui Mare într-o tăcere cutremurătoare. Nanny le spusese, în sfârşit, ceea ce tatăl lor nu putuse fiindcă era mult prea îndurerat – şi anume că mama lor fusese azvârlită de calul ei nărăvaş dincolo de stânci, în mare.

Nanny fusese cea care îi dusese la mormânt pentru a-i spune adio în ziua când Brenna fusese îngropată. Atunci, lângă mormântul ei, în timpul „*Rugăciunii Domnului*”, Courtney l-a auzit pe Mare bâlbâindu-se pentru prima oară.

Se simţea vinovată când se gândea la mama ei, pentru că abia dacă şi-o amintea. Devastat de moartea ei şi incapabil să suporte durerea pe care i-o provoca vederea chipului ei frumos, lordul Garrett ascunsese toate tablourile soţiei sale în podul casei de la Stantsworth, păstrând doar unul singur în miniatură – acum

decolorat şi crăpat – pe noptiera sa. Amintirile lui Courtney erau, deci, nişte simple impresii – a vocii Brennei ca o şoaptă tristă în vânt, a ochilor ei verzi şi blânzi, a râsului ei.

Lordul Garrett nu şi-a revenit niciodată de pe urma acelei pierderi şi, de-a lungul anilor, a evitat orice discuţie despre o altă căsătorie susţinând că lui nu i se permitea să aibă „decât o singură mare şi adevărată iubire” în viaţă.

Courtney alungă acele gânduri când tatăl ei îşi drese glasul.

— Apropo, zise el, Sarah n-a coborât să cineze cu mine în seara asta. Presupun că este încă furioasă.

Acest lucru o surprinse pe Courtney, căci Sarah nu stătea niciodată supărată multă vreme.

— Mi-e o foame de lup şi poate că şi ei i-a revenit pofta de mâncare până acum, spuse ea. O să rog să ni se pregătească două tăvi.

Lordul Garrett îi luă mâinile într-ale sale.

— Mă bucur că eşti din nou acasă. Am fost îngrijorată în privinţa lui Sarah, care, în ultima vreme, a fost cam deprimată, n-a mai vorbit cu nimeni. Se plimbă singură prin grădină sau călăreşte până la lac, arătând de parcă ar purta cine ştie ce povară pe umeri. Doamna Cheever mi-a spus că nu mai are poftă de mâncare şi nu mai iese în sat ca de obicei. Dacă ai putea s-o faci să înţeleagă că sunt îngrijorat, poate…

— Fără îndoială că e conştientă de îngrijorarea ta, îl tachină Courtney ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe obraz. Subtilitatea n-a fost niciodată punctul tău tare.

— Sunt convins că munca ta îţi ocupă foarte mult timp, spuse lordul Garrett luând-o pe după umeri şi conducând-o în hol, aşa că aş vrea să ştii că apreciez foarte mult că ai venit acasă pentru Sarah.

— Aş veni ori de câte ori Sarah ar avea nevoie de mine, spuse Courtney strângându-i mâna îţi mulţumesc pentru primirea caldă.

— Eşti fiica mea, doar, Court. Indiferent ce-ai face acest lucru nu se va schimba niciodată. S-ar putea să-ţi facă plăcere să mă provoci, dar Oakleigh Court va fi totdeauna căminul tău. N-am încurajat niciodată exilul pe care ţi l-ai impus singură, zise el tuşind uşor. Acum, hai, du-te. Am văzut-o pe Deana ducându-se spre bucătărie. Ea şi noua cameristă, Moira, te pot ajuta.

Courtney aprinse o lampă şi porni spre bucătărie. Acolo nu era nimeni, dar auzi zgomot în camera de spălat vase de alături. Strigă când intră în încăperea întunecată şi se ciocni de o fată care făcu ochii mari, ţinându-şi cu mâinile jumătăţile corsajului. Amândouă tresăriră.

— Deana! exclamă Courtney. M-ai speriat!

În spatele Deanei, aprinzând un chibrit de cămin, Courtney observă un tânăr cam de înălţimea lui Mare, atrăgător într-un mod grosolan şi cu nişte ochi albaştri ca gheaţa care o măsurau cu impertinenţă.

— Ăăă... noi... nu vă aşteptam, lady Courtney, se bâlbâi Deana.

— Evident, spuse Courtney. Te rog să pregăteşti două tăvi pentru cină.

— Două tăvi, milady?

— Una pentru lady Sarah şi una pentru mine.

— Dar lady Sarah nu a vrut să mănânce mai devreme, spuse Deana. Şi, în plus, doamna Cheever s-a dus acasă.

Buzele tânărului schiţară un rânjet ironic.

— Poate că lady Sarah se va răzgândi acum că am venit acasă, spuse Courtney silindu-se să zâmbească slab. Faci imediat ce te-am rugat?

— Bineînţeles, milady.

— Şi te rog să-mi pregăteşti şi baia.

Se afla lângă uşă când vocea Deanei o făcu să se oprească.

— Milady, aş putea să vă întreb unde vă este servitoarea?

— Nu am nicio servitoare cu mine, răspunse Courtney încercând să nu izbucnească în râs.

O servitoare permanentă era un lux pe care nu şi-l putuse permite în ultimii patru ani.

Courtney deschise apoi uşa împingând-o cu umărul şi străbătu coridorul, tulburată de tupeul pe care îl avusese Deana chiar pentru a pune acea întrebare. La jumătatea holului o auzi imitând-o şi se întoarse pentru a o înfrunta, dar împinse uşa doar puţin şi se opri ascunzând lampa.

Deana se zvârcolea în braţele bărbatului, chicotind când el îi strânse mijlocul şi o lipi de trupul său.

— De ce-i vorbeşti aşa? o întrebă el rezemându-se de masă şi ţinând-o pe Deana între picioare.

— Pentru că se crede prea bună pentru cei de teapa noastră.

— Bănuieşte ce făceam şi e geloasă.

— Fecioara de Zăpadă geloasă?

Râsul dispreţuitor al Deanei o irită pe Courtney, mai ales când se transformă într-un geamăt în clipa când el o muşcă uşor de gât.

— Toate fecioarele sunt aşa, iubito, îi spuse el ca şi cum ar fi avut experienţă. Are nevoie de cineva care s-o-nveţe. Ce zici? S-o ajut?

Când Deana murmură ceva, el o îndepărta şi îi dădu o palmă peste şezut.

— Eh, atunci nu-mi pune răbdarea la-ncercare, fetiţo. Ai face bine să-i duci tot ce trebuie şi după aia să vii să ne jucăm. Bucăţica mea tare aşteaptă cu nerăbdare bucăţica ta moale.

— Mi-a fost dor de tine. Stai prea mult pe drum ocupându-te de treburile contelui. N-are încă destui cai?

— Nu te mai gândi la conte, îi zise el.

— Hai s-o facem în ghereta de la poartă în seara asta, scânci ea. Nu pot să sufăr mirosul de băligar care vine de la grajduri.

Palma lui îi trecu uşor peste sâni.

— O s-o facem unde spun eu. Ai înţeles?

După acel ton poruncitor, Courtney se aşteptă la răspunsul Deanei cu mult înainte ca aceasta să-l rostească.

— Am înţeles, Jamie. Cum zici tu.

— Şi grăbeşte-te. Trebuie să ajung la Londra în seara asta.

Îşi puse apoi impermeabilul şi, acoperindu-şi capul, ieşi în ploaie pe uşa din dos.

În timp ce Deana îşi aranja hainele, Courtney se îndepărtă de bucătărie în vârful picioarelor. Ceea ce tocmai văzuse şi auzise o tulburase. O adăugă pe Deana pe lista subiectelor pe care voia să le discute cu Sarah.

Timp de o jumătate de oră, Courtney stătu în baie, încercând să-şi alunge toate gândurile negre în vreme ce se relaxa în apa cu miros de violete. Nu putea să nu se întrebe, totuşi, ce se întâmpla, oare, la Oakleigh Court. Tatăl ei părea lipsit de putere. Deana se purta ca şi cum a-i cere să-şi facă datoria ar fi fost o insultă. Şi, dacă tatăl ei nu o împiedicase pe Sarah să vină la spectacolul ei de debut, de ce aceasta nu venise, totuşi?

O bătaie puternică în uşă îi atrase atenţia şi o fată cu părul roşcat intră în baie.

— Bună seara, milady. Eu sunt Moira. V-am pus tava pe o masă din salon.

O observă punând mâna pe mânerul unei oale care atârna deasupra focului.

— Mai doriţi apă caldă?

Când Courtney încuviinţă, fata îi împrospătă baia. Deana intră şi ea, balansând o tavă pe şold, evident preocupată de ceva.

— Am bătut la uşa lui lady Sarah, dar n-a răspuns. Am încercat clanţa, dar era încuiat.

Courtney găsi acest lucru de-a dreptul curios, căci Sarah nu avusese niciodată obiceiul de a încuia uşa.

— Lasă tava şi du-te.

Deana părăsi încăperea pufnind zgomotos.

— Cu ce doriţi să vă îmbrăcaţi, milady? Am văzut că nu v-aţi adus decât o cămaşă de noapte subţire. Nopţile sunt mai reci aici decât la Londra. Lady Sarah m-a pus să vă pregătesc câteva lucruri încă de acum câteva zile.

Moira îi arătă o cămaşă de noapte din flanel cu marginile din dantelă şi un capot asortat.

Acestea sunt excelente.

— Sunt foarte bune, într-adevăr, aprobă Courtney.

Moira agăţă lucrurile într-un cui.

— Mai doriţi ceva, milady?

Sarah se purta mai mult decât ciudat, îşi spuse Courtney. Poate că fata ştia ceva.

— Moira, ai cumva idee ce o frământă pe lady Sarah?

Courtney zări o scânteie de teamă în ochii servitoarei înainte ca aceasta să-i lase în jos.

— Ăăă, nu, milady, se fâstâci ea, dar dacă nu mai aveţi nevoie de nimic… adăugă ea şi porni cu spatele spre uşă luând şi hainele de călătorie ale lui Courtney, mă duc să le duc la spălătorie.

Chipul o trădase. Ceva nu era în regulă şi, până dimineaţă, avea să afle fiecare amănunt de la enigmatica ei soră.

Ieşind din baie, Courtney se înfăşură într-un prosop moale şi

se aşează la măsuţa de toaletă, trecându-şi o perie de argint prin părul ud. Se opri deodată şi studie literele întortocheate gravate pe spatele periei. BKA. „*Brenna Kieran Asquith*”. Peria aceea fusese a mamei sale. Ce-o fi căutând acolo? Era lucrul la care sora ei ţinea cel mai mult. Firele din părul auriu al lui Sarah se mai aflau încă printre dinţii periei amintindu-i lui Courtney că atunci când erau mici, ea obişnuia să o aşeze pe Sarah pe un scăunel lângă fereastră şi să imite cele mai recente coafuri pariziene din *Godey's Lady's Book*.

După ce îşi puse capotul, Courtney luă tava cu cina şi intră în camera lui Sarah prin uşa de legătură.

Era întuneric, cu excepţia unei raze slabe de lumină care cădea pe covor. Puse tava jos şi îşi frecă braţele ca să alunge efectul acelei seri reci şi umede, după care închise fereastra şi trase draperiile.

Întorcându-se în camera ei, Courtney aprinse o lumânare şi transferă flacăra acesteia lămpii de pe noptiera lui Sarah.

— Niciun tăciune aprins în cămin, o mustră ea. Cum poţi să dormi când e atât de frig?

Prin perdeaua subţire din jurul patului, Courtney zări trupul delicat al lui Sarah întins sub cuvertura din satin şi dantelă.

— Hai, te-ai odihnit destul.

Fixă perdeaua de stâlpii patului şi îşi zgâlţâi sora uşor, dar aceasta nu se trezi.

— Sarah, zise ea încet bătând-o pe umăr, hai, gata cu…

Glasul lui Courtney se frânse când observă că sora ei stătea sprijinită de perne şi privea fix dantela care acoperea baldachinul. Aduse lampa mai aproape. Pielea lui Sarah era ca porţelanul, iar părul îi încadra chipul asemeni unei aureole de aur.

— Sa-Sarah? spuse ea cu un glas slab, observând cuvertura

care o acoperea până la gât; mâinile delicate de pianistă – cu degete lungi şi subţiri care fuseseră sculptate parcă în marmură – i se vedeau încadrându-i bărbia.

Courtney începu să tremure incontrolabil când dădu la o parte cuvertura. Sarah stătea întinsă ca un înger, cu braţele încrucişate pe piept, îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, care părea pătată cu ceva.

Orice ar fi fost, pătase şi patul. Courtney îşi privi propriile mâini, incapabilă la început să identifice acel lichid lipicios de un maroniu roşcat de care se murdăriseră. Stomacul i se strânse de groază când un miros insuportabil îi luă cu asalt nările, iar pulsul începu să-i zvâcnească în tâmple în vreme ce se dădea înapoi astupându-şi gura cu dosul mâinii.

Răsuflarea i se transformă în gâfâituri, în timp ce privirea îi rămăsese aţintită asupra lui Sarah. „Mă sufoc”, îşi spuse ea simţind cum lumea începe să se învârtească în jurul ei şi să se întunece. „Mă sufoc!” Scoase un ţipăt şi se prăbuşi.

DOI

Sarah era coborâtă într-o groapă. Courtney se întinse spre ea, o strigă, dar nu o putu împiedica să dispară în nămolul maroniu roşcat.

— Sarah! strigă Courtney şi se ridică brusc în capul oaselor, cu părul asudat lipit pe frunte.

Deşi era ameţită, îşi recunoscu propriul dormitor slab luminat. Inima îi bătea cu putere.

Închise ochii, trase adânc aer în piept şi apoi îl expiră încet. Nu a fost decât un vis. Un vis. Era liniştită acum, iar respiraţia îi era aproape normală. Nu era nicio groapă – şi Sarah dormea.

Courtney se chinui să-şi limpezească gândurile, dar mintea ei refuza să înregistreze ceva. Ce anume?

„Sarah era bolnavă!”.

— Court? Te-ai trezit?

Se frecă la ochi şi îşi îndreptă privirea spre fotoliul de lângă fereastră, unde se afla tatăl ei.

— Trebuie s-o ajutăm pe Sarah, murmură ea agitată, privind spre uşa de legătură şi dezvelindu-şi picioarele. Trebuie…

— Nu o mai putem ajuta acum, spuse tatăl ei cu un uşor tremur în glas ţinând-o pe loc. A murit.

— A murit? întrebă Courtney apăsându-şi degetele pe tâmple pentru a alunga ceaţa care îi învăluia creierul.

Văzu ochii mari ai lui Sarah care nu vedeau, şi pielea ei rece şi transparentă.

— A murit, repetă ea prăbuşindu-se în braţele tatălui ei, prea şocată ca să poată plânge.

Trecu multă vreme până vorbi din nou.

— De ce-ar face cineva aşa ceva? strigă ea. Cine să vrea să-i facă un rău lui Sarah?

Lordul Garrett îi cuprinse bărbia între degetul mare şi cel arătător. Courtney se sperie când văzu jocul emoţiilor de pe chipul lui, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să-i spună ceva sau nu.

— Venele îi erau tăiate, începu el, iar cuţitul se afla lângă ea. Şi-a făcut singură rănile.

„Singură?” se miră ea. „Asta înseamnă că…”.

Courtney scutură din cap cu vehemenţă şi se smulse din braţele lui.

— Nu poate fi adevărat.

Sări din pat şi se îndreptă spre uşa de legătură.

— Nu Sarah! *Nu* sinucidere.

— Unde te duci? strigă lordul Garrett. Nu poţi intra acolo.

Ajunse la uşă înaintea ei şi o împiedică să intre.

— Te rog să nu intri acolo. Ai dormit mai mult de o zi. Trupul lui Sarah a fost mutat şi servitoarele fac curăţenie. Acum, hai, urcă-te din nou în pat, fetiţo.

Courtney îşi lăsă şovăitoare capul pe umărul lui, luptând să se stăpânească în aşa fel încât să nu verse nicio lacrimă.

— Mă doare capul, se plânse ea.

Lordul Garrett udă o cârpă şi i-o puse pe frunte.

— O să trecem cu toţii peste asta, spuse el absent, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine. O să vezi.

— De ce am, oare, impresia că mă aflu într-o mocirlă?

— Ai fost şocată, doctorul Cartwright ţi-a dat nişte laudanum şi ai dormit aproape o zi.

— Poliţistul a fost aici? întrebă ea şi, văzându-l că încuviinţează, continuă: Ştii foarte bine că este imposibil ca Sarah să se fi sinucis. Ea…

Ceva în ochii lui trişti o făcu să se oprească brusc.

— Acesta e adevărul, Court. A lăsat o scrisoare.

De acest lucru se temuse Courtney cel mai mult în clipa când şi-a dat seama că Sarah zăcea într-un lac de sânge – că sora ei îşi luase viaţa. Acum că teama devenise realitate, se simţi învăluită într-o manta de amărăciune.

— Scrisoarea se află la autorităţi? întrebă ea încet.

Lordul Garrett scoase o foaie din buzunarul vestei şi i-o dădu.

— Unele lucruri trebuie să rămână în familie.

Hârtia îi arse palma şi stomacul i se strânse când îşi văzu numele scris de mâna lui Sarah.

Dragă Courtney,

Iartă-mă. Am fost teribil de proastă. Am avut încredere chiar în cel care s-a dovedit vinovat de distrugerea mea şi acum sunt însărcinată. Când i-am spus astăzi, mi-a aruncat tot soiul de vorbe urâte, dar apoi a regretat şi a promis să aibă grijă de mine şi de copil. Totuşi, eu mă simt incapabilă să suport ruşinea, căci el nu se poate însura cu mine şi ştie că nu-l voi da niciodată în vileag – da, n-aş putea niciodată să-l dau în vileag.

Să nu fii tristă pentru mine. Mă duc într-un loc unde voi afla îndurare şi linişte.

Sora ta care te iubeşte,

Sarah.

Courtney se simţi cuprinsă de furie.

— Linişte? Şi noi ce facem, tată? Liniştea noastră unde e?

— Asta e foarte simplu, răspunse lordul Garrett încet. Noi nu ne vom mai găsi niciodată liniştea.

Courtney avu impresia că el ridicase deodată un zid de

detaşare în jurul său: Poate că era singura modalitate prin care putea îndura îngrozitoarea realitate de a-şi fi pierdut copilul, prin care se putea depărta de durere. Courtney ar fi vrut să poată face şi ea la fel – căci n-ar mai fi durut-o atât de mult şi n-ar mai fi avut acea senzaţie ca şi cum cineva îi răsucea un cuţit în stomac.

— I-am trimis o scrisoare lui Marcus, continuă el.

— Dacă aş fi plecat de la Londra măcar cu o zi mai devreme. O singură zi!

Un geamăt de disperare îi ieşi din gâtlej.

— Eh, instinctul tău nu te-a înşelat. Americanul e tatăl, nu-i aşa?

Fu surprinsă de furia subită pe care o citi în ochii tatălui ei.

— De unde naiba să ştiu?

— Bine, dar am crezut…

— Da, o întrerupse el, a curtat-o tot timpul, dar nu e căsătorit.

După aceea păru să se mai gândească puţin şi adăugă:

— Ştiind ce reputaţie are, nu m-ar mira, de fapt.

— Cine-i omul ăsta? întrebă Courtney. Cum îi cheamă şi ce ştii despre el?

Lordul Garrett îşi ţuguie buzele şi făcu o grimasă.

— Nu vrei să-mi spui?

— Este un om capabil de cele mai josnice lucruri, pe care nici nu le poţi bănui. Vreau să te protejez, Court. Atât îţi ajunge.

— Dacă e chiar aşa cum spui, atunci ar trebui să plătească pentru perfidia lui.

Lordul Garrett scutură din cap.

— Refuz să mai spun ceva în legătură cu acest subiect. Dacă trebuie făcut ceva, atunci eu sunt cel care…

— Nu!

— Courtney, este inutil să mai discutăm atâta timp cât te afli

în această stare. Viaţa m-a învăţat să nu vorbesc şi să nu reacţionez niciodată când sunt furios. O să vorbim mai târziu, când durerea se va mai vindeca, spuse el şi o sărută pe frunte. Îţi voi trimite cina sus şi, după aceea, trebuie să te odihneşti. Am suferit cu toţii un şoc îngrozitor şi ne-ar prinde bine un somn bun. Eu unul am dormit foarte puţin în ultimele douăzeci şi patru de ore.

În timpul nopţii, durerea nu cedă, iar pe măsură ce noaptea se preschimba în ziuă, gândurile ei nestăvilite îi aduseră remuşcări.

* * *

Când Deana veni să tragă draperiile a doua zi dimineaţă, Courtney îşi simţea capul la fel de greu ca inima.

— Am auzit o trăsură în toiul nopţii, spuse ea. A sosit cumva vicontele de Stantsworth?

— Da, stăpână. Cam pe la patru azi-dimineaţă. Caii făcuseră spume, aşa zicea MacDougall.

Courtney îşi puse capotul.

— MacDougall e cel cu care erai atunci în bucătărie?

— Da, spuse Deana schiţând un zâmbet slab, Jamie MacDougall. Îngrijeşte caii lordului Garrett, stăpână.

— Unde e vicontele acum?

— În camera de muzică.

Courtney scoase un geamăt când se văzu în oglindă, după care îşi strânse părul şi îl fixă cu ace.

— A mâncat?

— Dacă lichiorul se socoteşte mâncare, atunci a mâncat toată dimineaţa.

Courtney îşi făcu în grabă toaleta de dimineaţă, căci voia să stea de vorbă cu Mare înainte ca acesta să se culce. Când intră în

camera de muzică, îl găsi rezemat de poliţa căminului cu un pahar în mână, privind un tablou al lui Sarah.

— Tata a pus să se facă tabloul ăsta în iarnă, zise el fără să se întoarcă. E-e foarte reuşit, nu crezi? A-artistul a prins fie-fiecare nuanţă a frumuseţii şi inocenţei ei.

Ridică paharul într-un semn ironic de salut.

— Nu era chiar atât de inocentă, spuse Courtney încercând zadarnic să-i ia paharul din mână. Era însărcinată.

Era insuportabil să-l vadă pe Mare privind-o obosit şi îndurerat, ca şi cum ar fi căutat o explicaţie pentru ceva inexplicabil.

— Da, Goose. Mi-a… mi-a spus tata.

— Crezi că americanul a fost de vină?

El ridică din umeri.

— Sarah depăşea mereu limitele, dar ni-niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar fi ceva mai mult decât un simplu flirt.

Paharul se sfărâmă în mâna lui care îl ţinuse prea strâns. Aruncă cioburile în cămin, mormăind, după care îşi scoase batista şi îşi bandajă mâna.

— De ce sinucidere? Trebuia să ştie că se putea bizui pe noi. Doar era sora noastră, pentru numele lui Dumnezeu.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi îşi rezemă capul de spetează.

— Totdeauna ne-am ajutat unul pe altul. Poate că eu n-am stat prea mult pe la Oakleigh Court. Poate că… poate că ar fi trebuit să dau pe acasă mai des dar munca mea – fabricile…

Scoase un oftat profund.

— La naiba! Am… am dezamăgit-o îngrozitor.

Courtney se gândi că Mare avea dreptate. Era firesc ca acum să se considere amândoi vinovaţi de gestul lui Sarah, căci avuseseră grijă de ea încă de când era în scutece.

— Ce mai pereche, tu şi cu mine, spuse ea cu ironie. Faptul că ne autoînvinuim nu o va aduce înapoi.

— Nu, nu o va. Aduce, dar e vina mea – indirect continuă el. Americanul exportă bumbac din Charleston. Eu îi cumpăr produsele pentru fabricile mele. Eu… eu le-am făcut cunoştinţă, spuse el şi izbi cu pumnul însângerat în braţul fotoliului. Ar fi trebuit să pun capăt relaţiei lor când am aflat că se întâlneau. Am… am încercat să-i despart, dar ea m-a acuzat că mă amestec şi zicea că se poartă cu ea cu respectul cuvenit. Am avut unele rezerve, dar, în cele din urmă am capitulat, ca un prost ce sunt, şi am lăsat-o să facă ce voia.

— Şi-mi mai spui *mie* „Goose", îl certă Courtney. Cred că-ţi dai seama că, şi dacă eram amândoi acolo pentru a-i supraveghea fiecare mişcare, americanul tot o avea, dacă asta voia neapărat. Ar fi găsit el o modalitate.

Se aşeză pe podea la picioarele lui Mare şi îi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe ochi. Degetele i se udară de lacrimi. Îi acoperi mâinile cu ale sale şi îşi propti bărbia pe ele ca pentru a-l asigura că vor înfrunta pierderea împreună.

— Unde-i omul ăsta acum? întrebă Courtney.

— Am primit telegrama tatei aseară şi am trecut pe la clubul lui Blake. A părăsit Londra.

— Blake! Ăsta-i numele sau prenumele ticălosului?

— N-are… importanţă, răspunse Mare. Tata m-a prevenit să nu-ţi dau nicio informaţie.

Courtney se dădu înapoi şi îl privi.

— Aşa să faci. Conspiră cu tata împotriva mea. N-o să-ţi facă niciun bine. Uiţi la cine venea Sarah ori de câte ori avea probleme? La mine. E datoria mea s-o ajut. Trebuie să-i vin de hac lui Blake, pentru că, deşi Sarah a fost cea care a mânuit cuţitul, ticălosul a

fost cel care a ucis-o, de fapt. Dacă am un cuvânt de spus în legătură cu asta, atunci va plăti pentru nelegiuirile sale.

— Ce tot spui? întrebă Mare încruntându-se. Ce ai de gând să faci?

— Să pun la cale o răzbunare pe măsură, spuse Courtney îndreptându-se spre uşă.

— Court, te porţi prosteşte, spuse Mare sărind din fotoliu şi urmând-o în hol. Court? Stai puţin.

O apucă de umăr furios.

— Goose, nu mă asculţi deloc. Nu răzbunarea e soluţia. Îţi pui viaţa în primejdie.

Trebuia să admită că Mare avea dreptate, dar ceea ce era raţional şi logic nu-şi avea loc în gândurile ei. Nu se mai putea stăpâni. Nu voia să asculte pe nimeni până nu reuşea să facă ce-şi pusese în cap. Habar nu avea unde să-l găsească pe Blake şi nici ce avea să facă atunci când îl va găsi. Nu ştia decât două lucruri – unu, că el o omorâse pe Sarah ca şi cum i-ar fi tăiat venele cu mâna lui şi, doi, că trebuia să plătească pentru această crimă. Abia atunci spera Courtney că avea s-o părăsească durerea care o măcina. Abia atunci.

— O răzbunare cât se poate de potrivită, frăţioare drag, spuse ea, lăsându-l să privească în urma ei cu neîncredere.

Următoarele câteva zile, Courtney îşi urmări tatăl care făcu ceea ce ştia să facă cel mai bine, să se folosească de influenţa sa considerabilă pentru a-i reduce la tăcere pe poliţist, pe doctor şi pe vicar. În ziua înmormântării lui Sarah, împrejurările morţii ei nu erau cunoscute decât de un cerc restrâns de oameni care au jurat că informaţia nu va depăşi niciodată zidurile lui Oakleigh Court.

După o slujbă ţinută în cripta familiei, tatăl ei, Marcus şi doctorul Cartwright ieşiră să stea de vorbă cu vicarul, în timp ce

Courtney rămase să rostească o ultimă rugăciune lângă sicriul lui Sarah, profitând de ocazie pentru a mai smulge informaţii de la Moira.

— Biata, biata fată, spuse aceasta ştergându-şi ochii cu batista. Era atât de bună. Îi iubea mult pe localnici – le ducea haine, mâncare şi doctorii.

Totdeauna îi ajuta pe nevoiaşi.

— Am auzit că semăna foarte mult cu mama noastră, spuse Courtney. Primea mulţi domni la Brighton? Avea mulţi pretendenţi?

— Doamne fereşte! Lady Sarah era o fată la locul ei şi nu vreau să aud spunându-se altceva.

— Bineînţeles că era, zise Courtney strângându-i mâinile Moirei. Era o tânără delicată şi miloasă şi cea mai bună prietenă a mea. Am iubit-o foarte mult şi moartea ei mă îndurerează extrem de mult. Tocmai de aceea trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să mă ajuţi să aflu cine a profitat de firea ei dulce şi bună. Te rog.

— Am fost lângă ea tot timpul, spuse servitoarea cu chipul plin de pistrui. Jur. Aşa mi-a poruncit vicontele, s-o supraveghez. O singură dată, însă, a fost în grădină cu el, cu americanul acela.

— Continuă, o îndemnă Courtney încleştându-şi pumnii când îşi dădu seama că era foarte aproape de a afla ceva.

Moira se încruntă.

— Un escroc, cu toate purtările lui frumoase. Se citea în ochii lui, spuse ea suflându-şi nasul în batistă. Era tot numai farmec. Lady Sarah îl găsea atât de fascinant, dar să se vadă cu el în grădină în cămaşă de noapte nu se cădea şi i-am spus-o.

Courtney simţi un fior. Poate că era o greşeală să vrea să afle amănunte. Nu voia să ştie chiar totul, înghiţi în sec şi, hotărâtă să meargă mai departe, întrebă şovăitoare:

— Erau într-o postură compromiţătoare?

— Păi, nu prea ştiu sigur, că i-am văzut de departe.

— Atunci de unde ştii că era el?

— Ea mi-a mărturisit că se întâlnise cu el în grădină, chiar lady Sarah. Şi mi-a vorbit cu asprime, ceea ce nu-i stătea în fire. Ceva se întâmplase, sunt sigură, spuse ea şi îşi trase nasul. Hainele ei erau în dezordine şi se purta foarte ciudat.

— De ce spui asta?

— M-a rugat să-i pregătesc baia. S-a spălat singură, dar când m-am uitat după haine, mi-a zis că le-a ars.

— Le-a ars? repetă Courtney.

Oare ticălosul acela o fi forţat-o şi sora ei îşi arsese hainele ca să înlăture şi cea din urmă dovadă a distrugerii ei?

— Domnul Brandan Blake era genul de bărbat care să profite de o fată cu un suflet bun, aşa cum era domnişoara. Simt eu că el a distrus-o.

„Brandan Blake”. Cuvintele acelea îşi găsiră ecoul în mintea lui Courtney în timp ce îngenunche să împrăştie petale de trandafiri albi pe sicriul lui Sarah. Acum ştia tot numele ticălosului. „Brandan Blake”.

„N-ai avut nicio şansă, surioară scumpă”, se gândi Courtney cu foarte multă luciditate. „Ah, Sarah! Te-am pierdut pentru totdeauna. Micuţa mea. Te-am pierdut, iartă-mă că n-am venit mai devreme, iartă-mă că ţi-am ignorat strigătele de ajutor, iartă-mă!” Pleoapele îi tremurară, dar izbuti să-şi reţină lacrimile. Ce-ar fi realizat dacă ar fi plâns? Era secătuită de emoţii, tot aşa cum era secătuit de sânge trupul lipsit de viaţă al surorii ei. Nu mai rămăsese decât un înveliş gol a ceea ce devenise.

Lipsite de viaţă – amândouă.

Totuşi, pasiunea pentru dreptate care mocnea în ea o întrecea

pe cea pentru balet. Courtney nu voia – nu putea să fie împiedicată să-şi atingă ţelul. Avea să-l găsească pe Brandan Blake, care va recunoaşte în faţa întregii lumi că o corupsese pe Sarah şi atunci ea îşi va duce la capăt răzbunarea.

— Veniţi, milady, spuse Moira încercând să o scoată din criptă. Hai, veniţi că a-nceput să plouă iar. O să vă îmbolnăviţi aici, să ştiţi.

Courtney observă atunci pentru prima oară ziua cenuşie şi umedă prin fereastra cu gratii de fier de deasupra ei. Îşi aminti de cerul înnorat din seara când se întorsese acasă. De ce ignorase, oare, acel semn care prevestea nenorocire?

— Haideţi, milady, altfel îl chem pe domnul conte să vă scoată de aici.

Courtney scutură din cap.

— Lasă-ne, Moira. Vreau să fiu singură cu sora mea.

— Bine, dar domnul conte…

— O clipă doar! Te implor.

Servitoarea încuviinţă cu gravitate şi porni cu spatele spre ieşire.

— Bine, o clipă doar, dar după aceea trebuie să ieşiţi. E foarte umed aici şi sunteţi udă leoarcă pentru că nu puteţi folosi umbreluţa de soare în ploaia asta torenţială. O să vă-mbolnăviţi, o să vedeţi, mormăi fata părăsind încăperea.

Courtney îngenunche lângă sicriu, ţinând strâns cartea de rugăciuni şi plecându-şi capul. Durerea din inima ei era atât de mare, încât avu impresia că se va sfărâma în mii de bucăţi. O clipă – sau o viaţă. Niciuna nu era potrivită pentru a exprima ceea ce simţea – pentru a umple golul din sufletul ei.

„Concentrează-te numai asupra lucrurilor frumoase”, îşi spuse ea. Totdeauna avea să ţină minte zâmbetul nevinovat al lui

Sarah sau sunetul cristalin al râsului ei. Nu va mai putea vedea niciodată un pian fără să se gândească la degetele ei lungi şi delicate care dansau pe clape. Poate că avea să uite, până la urmă, cum arătau mâinile acelea însângerate şi încrucişate pe piept, arcuite ca nişte gheare.

Courtney aruncă o privire în jur, la acea casă a morţii – la pereţii aceia care trădau ruină – şi scoase un strigăt ascuţit de disperare. Trupul îi fu zguduit de spasme când îşi dădu frâu liber durerii. Nu se mai putea stăpâni. Orice urmă de control dispăruse şi nu mai rămăsese decât o durere chinuitoare care îi măcina neîncetat sufletul.

Lacrimile îi curgeau şuvoi, de parcă zăgazurile corului se rupseseră. Zidurile se strângeau în jurul ei şi simţi un gol în stomac. Durerea era aproape fizică şi atât de profundă, încât abia acum înţelegea ce voiau să spună poeţii când scriau despre o inimă zdrobită. Inima ei nu era zdrobită, ci despicată în două.

„Vinovatul va plăti”, promise Courtney. „Îl voi găsi. Seducătorul acela nu va scăpa, în timp ce tu vei zace în mormântul acesta rece. Vei fi răzbunată. Ţi-o jur”.

Aerul deveni greu şi dens şi Courtney tuşi uşor, după aceea iar şi iar. Îşi drese glasul, dar gâtlejul îi părea neobişnuit de uscat. Chiar şi răsuflarea îi ieşi ca un şuierat slab. Tuşi din nou, trase aer în piept, dar îi fu imposibil să-l mai dea afară. Gâfâind, se chinui să se ridice şi o senzaţie de sufocare îi încleştă gâtlejul.

Moira apăru ca din pământ.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? strigă ea când Courtney i se prăbuşi în braţe, fără suflare – gâfâind şuierat. Dumnezeule! Ce este, milady? Ochii parcă v-au ieşit din orbite.

Ţipetele Moirei îi atraseră şi pe ceilalţi ale căror chipuri plutiră vag pe lângă Courtney înainte să leşine.

— Lăsaţi-mă să o consult, îl auzi ea pe doctorul Cartwright. Fir-ar să fie! Ţineţi-i capul sus o clipă.

Courtney nu îşi dădea seama perfect de ce se întâmpla în jurul ei, dar înţelegea că doctorul Cartwright îi deschisese gura cu forţa pentru a o face să înghită un lichid. Peste câteva minute, şuieratul încetă, iar răsuflarea îi reveni aproape la normal când o duseră înapoi acasă cu trăsura.

În ciuda protestelor ei, Mare o duse în braţe şi o întinse pe canapeaua din salonul cel mare.

— Eşti pă-pământiu, tată, şi cred că şi eu aş bea ceva, zise el. Ce ziceţi de o picătură de coniac, domnilor?

Lordul Garrett şi doctorul Cartwright îşi mormăiră acordul şi se aşezară în faţa lui Courtney.

— Bineînţeles că sunt pământiu, începu lordul Garrett. Soră-ta o să mă bage în mormânt cu trăncănelile ei aiurite despre urmărirea americanului şi acum a mai făcut şi o criză de astm.

— O să-şi revină, îl asigură doctorul Cartwright.

L-am dat nişte laudanum. N-are nevoie decât de odihnă. Nu prezintă niciun antecedent al acestei boli Sunt convins că umezeala criptei – şi împrejurările, bineînţeles – au provocat această criză, dar atâta timp cât stă liniştită…

— Liniştită? zise lordul Garrett întorcându-se spre Courtney. Ai de gând să-l cauţi pe Blake? o întrebă el brusc.

— O adevărată prostie, spuse Mare. Nu poate să…

— O cunoşti pe sora ta, îl întrerupse lordul continuând s-o privească. Când îi intră ceva în cap, nu se lasă până nu duce totul la îndeplinire. Dacă e ceva de făcut, atunci e de datoria mea să fac. Mă auzi, domnişoară? Este absurd măcar să te gândeşti să pleci după acel bărbat, spuse el şi apoi i se adresă lui Mare. Nu vreau ca vreunul din voi să se amestece în treaba asta. Conflictul este între

Blake şi mine. Aţi înţeles?

— Bine, n-nu pricep de ce v-vorbeşti aşa, dar îţi voi respecta dorinţa, spuse Mare. Court…

Courtney îi privi pe rând cu o evidentă dezamăgire şi se ridică.

— Cum îndrăzniţi să vorbiţi de mine ca şi cum nici n-aş fi aici, ca şi cum ceea ce am de spus n-ar conta absolut deloc? Cum îndrăzniţi să conspiraţi împotriva mea?

— Ştiu ce e mai bine pentru tine. Sunt anumite probleme despre care n-ai habar, aşa că ar trebui să-ţi vezi de treabă şi să mă asculţi.

— Te-am ascultat când mi-ai spus că Sarah supravieţuieşte foarte bine la Oakleigh Court. Recunoşti că e posibil ca şi tu să te înşeli din când în când?

Lordul Garrett păru mâhnit de cuvintele ei. Se aşează şi oftă adânc, ca şi cum fusese părăsit şi de cea din urmă fărâmă de viaţă.

Courtney era furioasă, mai mult pe ea decât pe tatăl ei. Spusese cu siguranţă ceva extrem de crud, ceea ce nu-i stătea în fire. Murmură repede un „Iartă-mă” şi părăsi încăperea.

Mare o urmă în hol.

— Nu-nu te simţi deloc bine. Ar-ar trebui să-să stai aici unde să te putem supraveghea. Moira a rugat-o pe doamna Cheever să-ţi facă un ceai.

— Nu am chef să mai zăbovesc în bastionul ăsta masculin, nici pentru a mai bea un ceai, nici pentru nimic altceva, spuse ea cu răceală urcând scara.

— Court-Courtney, strigă Mare în urma ei, devii din ce în ce mai nervoasă pe zi ce trece.

Courtney îl ignoră şi se duse în camera ei. „N-o să suport!” Puse cartea de rugăciuni pe birou şi începu să se plimbe de colo-

colo ca un animal în cuşcă. „Nervoasă? Cine n-ar fi nervos?” se întrebă ea. Tatăl ei era în stare să folosească orice motiv ca s-o ţină la Oakleigh Court chiar şi starea sănătăţii ei, care fusese totdeauna excelentă înainte de criza aceea ridicolă. Ei bine” nu avea să suporte. Va fugi de acolo, îşi va plănui acţiunile şi plecarea, mai ales că tatăl ei îşi exprimase intenţia de a se ocupa el însuşi de Blake fără măcar să discute şi cu ea.

Ştia cum avea să se ocupe el de Blake. Nu va face nimic. Va voi să protejeze reputaţia lui Sarah şi, de aceea, trebuia să nu facă nimic. Ei bine, poate ca Mare era de acord cu acest lucru, dar ea cu siguranţă că nu avea să-l lase pe american să scape nepedepsit pentru crima comisă. Îşi va folosi şi ultima fărâmă de putere pentru a-l distruge.

Criza aceea picase în momentul cel mai nepotrivit. Casa era de vină, bineînţeles. Trebuia să scape din casa aceea înainte ca aerul de acolo să o sufoce. Avea să iasă chiar acum – chiar şi numai pentru a călări puţin.

Trecuseră câţiva ani de când nu mai călărise, dar scotoci, oricum, prin dulap şi scoase un costum vechi, care mirosea a levănţică. Lui Sarah îi plăcuse totdeauna levănţică şi pusese câteva săculeţe şi în dulapul ei.

Se schimbă şi se îndreptă spre grajduri. O idee excelentă. Călăritul avea să-i risipească din tensiune, cu siguranţă.

O ceaţă deasă făcea cerul invizibil. Ploaia se oprise, dar aerul era atât de umed, încât bănui că avea să reînceapă să plouă în curând.

O adiere rece îi, atinse obrazul când deschise uşa grajdului. Rămase uimită când îl văzu pe neruşinatul de MacDougall ţesălând o iapă roşcată. Deşi calul începu să necheze şi să se agite la apropierea ei, omul nici nu rosti vreun cuvânt de salut, nici nu

înclină din cap, ci continuă să se poarte ca şi cum nici n-ar fi observat-o.

— Aş vrea să călăresc, strigă ea, te-aş ruga să-mi înşeuezi unul din cai.

MacDougall nu dădu semn că ar fi auzit-o. Îl privi muncind, cu gesturi iuţi, controlate, şi abia când termină, binevoi să-i arunce o privire peste umăr.

Courtney avu impresia că vede o sclipire de dispreţ în ochii lui adânci, dar el îşi feri privirea repede.

— E ciudată, spuse el arătând spre iapă. Îi place când se apropie furtuna. O linişteşte, adăugă el şi aruncă ţesala, după care îşi şterse mâinile pe şorţul scurt. Ce căutaţi aici?

Courtney îi ignoră întrebarea şi se apropie de cal.

— E minunată!

— Am cumpărat-o doar de vreo lună. E foarte nărăvaşă. Are sânge irlandez.

Ea o mângâie pe gât şi rămase surprinsă când văzu că era asudată.

— Ai călărit-o?

— Cineva trebuie s-o facă, nu? Se îngraşă şi se prosteşte dacă nu e călărită regulat, spuse lacheul, cu un glas scăzut. La fel ca o femeie.

Courtney se dădu înapoi.

— Nu-mi plac astfel de comentarii, domnule MacDougall, şi nici nu cred că sunt potrivite. Aş vrea să călăresc, aşa că te rog să-mi înşeuezi un cal.

— Da’ n-aţi văzut ce vreme e, milady? Ceru’ ăsta…

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea, domnule MacDougall, dar dacă tot ai întrebat, am… am de gând să călăresc în arena interioară.

El râse uşor, dar ochii îşi păstrară răceala.

— Păi, dacă doriţi să călăriţi, v-aş putea oferi plăcerea asta fără să fie nevoie să ieşiţi din grajd.

Courtney pricepu repede şi sensul cuvintelor lui şi postura precară în care se afla.

— Poate că… poate că ai dreptate, zise ea dându-se înapoi. Îmi place mai mult afară. O să aştept până când o să fie vreme potrivită.

Se răsuci iute şi se îndepărtă în grabă, urmată de hohotele de râs ale lui MacDougall.

Ajungând înapoi în camera ei, Courtney se dezbrăcă şi îşi petrecu restul după-amiezei plănuindu-şi fuga. Tatăl ei se închisese în camera sa. Îi auzi pe Mare şi pe Deana discutând despre cum să-i supravegheze mişcările la fel ca nişte câini de vânătoare care pândesc ieşirea vulpii.

„Ar fi păcat ca toate planurile mele să fie zadarnice”, îşi spuse ea în timp ce scria o scrisoare de demisie adresată lui *Monsieur* Boniface, după care o trimise pe Moira în sat să o expedieze. În vreme ce fata era plecată, ea puse la punct amănuntele planului de evadare. Banii îi erau limitaţi şi avea să treacă ceva timp până când va primi fie salariul, fie alocaţia lunară. Avea doar atât cât să-i ajungă pentru un bilet la clasa a doua pe un vapor care pleca din Liverpool.

Amintindu-şi de bijuteriile mamei sale, scoase de pe lănţişorul de la gât o cheiţă – identică cu cea a lui Sarah – cu care deschise foarte uşor caseta mare îmbrăcată în catifea de pe biroul surorii ei, de unde luă un colier cu smaralde. Perlele erau vandabile, aşa că luă şi un pandantiv cu o pereche de cercei asortaţi şi un şirag de perle roz. Mai era şi un ceasornic cu iniţialele mamei, prin al cărui geam se vedea o şuviţă de păr auriu ca mierea. Avea aproape

aceeaşi culoare ca părul lui Sarah. Luă ceasornicul.

Courtney ştia că nu îşi putea permite să piardă vremea degeaba, aşa că se apucă să coasă bijuteriile şi banii în căptuşeala unei haine vechi de grădinărit a lui Sarah, după care îşi pregăti geamantanul gata să plece imediat ce va adormi toată lumea. În ultima clipă îşi aminti de peria mamei. Sarah voise cu siguranţă ca ea să o aibă, aşa că o strecură şi pe ea în bagaj.

Ştia că avea de depăşit câteva obstacole. Cheever, vizitiul tatălui ei, nu avea să o ducă nicăieri dacă lordul nu îi dădea indicaţii în acest sens. Nici nu se punea problema să se folosească de singura trăsură care se găsea de închiriat în împrejurimi. Nu îi rămânea, deci, decât o singură soluţie – să-l facă pe Jamie MacDougall să conducă trăsura.

Bineînţeles că îşi dădea seama că trebuia să fie extrem de precaută, căci MacDougall era un individ foarte ciudat. Dar cu un imbold potrivit – banii – nu avea nicio îndoială că n-o va refuza.

Pentru a se asigura de cooperarea servitoarelor, Courtney le invită pe Moira şi pe Deana să bea câte o ceaşcă de ciocolată fierbinte înainte de culcare. Băutura, amestecată cu laudanum, le făcu să adoarmă aproape imediat.

Cum era necesar să călătorească sub o falsă identitate, îşi puse o rochie simplă gri şi două jupoane din muselină pe care le furase mai devreme de la servitoare. Încălţă o pereche de ciorapi din bumbac şi ghete *Balmoral*, îşi luă paltonul, geamantanul sub braţ şi străbătu holul în vârful picioarelor.

Odată ajunsă afară, o porni repede prin umbra din spatele grajdurilor până când zări căsuţa lacheului. Îşi lipi urechea de uşă. Nimic. Aruncă o privire pe fereastră. MacDougall stătea întins în pat, în lumina slabă a lumânării, gol, dar cu partea inferioară a trupului acoperită cu un cearceaf. Ea îşi feri privirea şi, înghiţind

în sec, bătu uşor în uşă şi aşteptă. Dinăuntru se auzi zgomotul arcurilor patului, apoi uşa se deschise puţin şi ea fu trasă brusc înăuntru şi azvârlită pe pat. MacDougall se aruncă deasupra ei ţintuind-o cu şoldurile.

Courtney deschise gura pentru a protesta, dar buzele lui, amărui de la vin, i le capturară pe ale ei într-un sărut apăsat şi limba îi invadă gura. Luată prin surprindere de atacul lui, ea îşi simţi inima bătând năvalnic, în timp ce el încerca să-i ridice fusta. Niciun bărbat nu îndrăznise vreodată să o atingă astfel. Absolut niciunul! Şi acesta nu avea niciun petic de îmbrăcăminte pe el. Îngrozită, ea îi muşcă limba cutezătoare.

MacDougall îşi înălţă capul brusc.

— La naiba, Deanie! Ce joc mai e şi ăsta? exclamă el stând în genunchi pe pat, în veşmântul lui Adam.

— Nu sunt „Deanie” a ta, spuse Courtney cu un ton de gheaţă, eliberându-se de sub el şi aranjându-şi hainele.

— Ce naiba…

Ţâşnind din pat, el o privi în ochi şi exclamă:

— Lady Asquith!

Ea îşi simţi chipul cuprins de flăcări.

— Acoperă-te…

MacDougall rânji în timp ce trase cearceaful de pe pat, atingându-i uşor sânul.

Courtney păli. Poate că trebuia să se răzgândească în privinţa planului. Omul acesta avea ceva…

— Ei, milady, ce plăcere neaşteptată, spuse el cu un glas care o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Am crezut, atunci când ai fugit…

— Vreau să-ţi fac o propunere, îl întrerupse Courtney, dar privirea lui obraznică îi măsura trupul, făcând-o să roşească. Te

flatezi, domnule. Nu este o propunere de acest gen, zise ea apoi depărtându-se de el şi ridicându-şi bărbia. Nu-ţi cer decât să mă duci până la Londra. Atât – şi nimic mai mult.

— De ce nu-l rogi pe Cheever?

— Pentru că i-ar spune tatei ce vreau să fac.

— Ce te face să fii atât de sigură că eu n-o să-i spun? Vrea să te ţină acasă până-ţi vine mintea la cap. Lasă baltă ideea asta prostească de a-l căuta pe Blake.

— Văd că Deana a vorbit prea mult.

— Nu pot să te duc. Mi-aş pierde slujba.

Ştia că riscă, dar îşi spuse că nu putea face altfel decât să-l ameninţe că va da în vileag relaţia lui cu Deana. Lordul Garrett avea reguli stricte în privinţa legăturilor fizice între servitori şi adesea îi concediase pe cei care le încălcaseră.

— Dacă refuzi să mă duci, îi voi spune tatei de escapadele dumitale cu Deana şi vei rămâne şi fără slujbă şi fără referinţele necesare găsirii alteia, spuse ea.

El veni spre ea făcând-o să se teamă o clipă că o va lovi, dar când ea făcu un pas înapoi, el se opri.

— Eşti rea, aşa-i?

Bănuiesc că aşa se pare, dar am nevoie de ajutorul dumitale. Hai, grăbeşte-te, te rog.

Aşteptă afară lângă fereastră până când el se îmbrăcă.

— Vei fi foarte bine răsplătit pentru efort… spuse ea cu o sumă care-ţi va premite să trăieşti confortabil până îţi vei găsi altă slujbă.

— Nu-mi voi putea găsi alta dacă n-am referinţe, strigă el dinăuntru.

— Ţi le-am pregătit deja.

El râse uşor când apăru în prag, rezemându-se de tocul uşii.

Luna îi făcea părul de culoarea nisipului să sclipească şi el îşi ridică o sprânceană.

— Intri şi dumneata în preţ?

Courtney îl cercetă cu privirea. Era îmbrăcat de drum.

— Poate că, pentru unele femei, eşti irezistibil, domnule MacDougall, dar între noi nu există decât o relaţie de afaceri.

— Zău? Ei bine, încă n-am auzit nicio sumă.

— Mai mult decât ai câştiga într-un an, cu condiţia să pot conta pe discreţia dumitale.

Răspunsul lui fu un rânjet ironic care îi spori stânjeneala.

— Doar n-ai face prostia să laşi un bilet, nu? întrebă ea.

— Nu, dar nici ei nu-s proşti. Or să facă legătura între noi.

— Atunci eu mă voi afla în drum spre America.

— America?

Pe Courtney o deranjară şi mai mult privirile lui cercetătoare şi zâmbetul lui superior.

— N-ai prea mult bagaj pentru o asemenea călătorie şi te-ai îmbrăcat ca o femeie de rând.

— Am de gând să nu-mi dezvălui identitatea, aşa că trebuie să iau cu mine foarte puţine lucruri. Îmi voi cumpăra haine în America.

Îi surprinse privirea şi zări ceva tulbure în ea. Cu siguranţă că trebuia urmărit îndeaproape.

— Dar de ce trebuie să-ţi dau atâtea explicaţii, domnule MacDougall?

— Se pare că te-ai gândit la tot, dar ce fac cu trăsura, poţi să-mi spui?

— O laşi la locuinţa contelui din Mayfair.

MacDougall se gândi.

— Bine, spuse el dând din umeri, după care se duse repede

spre grajduri şi dispăru după colţ.

Peste puţin timp apăru cu o trăsură veche cu care servitorii obişnuiau să meargă la biserică duminica.

— Încerci cu tot dinadinsul să mă faci să mă simt prost? De ce-ai ales-o pe asta?

— Nu poartă însemnul *Lowden*, zise el. Nu trebuie să afle toţi tâlharii de drumul mare că lady Asquith călătoreşte spre Londra la ora asta, altfel cine ştie ce mai păţim. Dacă vreunul ar pune mâna pe dumneata, nu s-ar da în lături de la nimic.

Courtney se bucură că nu-i putea vedea chipul; căci păli imediat la auzul acelei insinuări. Nu numai că era provocator, dar era şi extrem de grosolan. Nu se putea şti cât de departe ar fi ajuns dacă ar fi avut ocazia!

— Domnule MacDougall, nu apreciez deloc modul cum vorbeşti.

Când o urcă în trăsură, degetele lui îi zăboviră puţin pe mijloc într-o mângâiere posesivă pe care ea nu putu să nu o sesizeze.

Dând din coate pentru a-l îndepărta, ea spuse:

— Ţine-ţi mâinile pentru dumneata, domnule MacDougall. Ar fi mai bine dacă ţi-ai petrece timpul concentrându-te cum să ajungem la Londra în siguranţă. Termenii mei sunt foarte clari. Dacă nu poţi sau nu vrei să menţinem o relaţie strictă de afaceri, spune-mi şi renunţăm la plan chiar acum.

Îşi luă inima în dinţi şi continuă:

— În ciuda aparenţelor, pot găsi şi alte soluţii.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, spera ca el să-i accepte condiţiile şi să nu o oblige să-şi modifice planurile.

MacDougall o privi ţintă.

— Am înţeles; milady, spuse el şi închise uşa trăsurii.

Courtney răsuflă uşurată şi se lăsă pe spate când trăsura se

puse în mişcare. MacDougall alesese nişte cai iuţi şi, în ciuda vechimii ei, trăsura era confortabilă. Pentru că era epuizată, adormi în scurt timp.

O visă din nou pe Sarah şi groapa aceea oribilă, dar, de data aceasta, când se aplecă pentru a-şi trage sora din mocirlă, Courtney se trezi.

Linişte. Sudoarea şi un fior de groază îi străbătură şira spinării. Trăsura se oprise. Pe jumătate bănuitoare, pe jumătate îngrozită, dădu perdeaua la o parte şi şterse puţin geamul aburit. Nu vedea nimic altceva decât beznă. Simţind un nod în stomac, strânse clanţa, dar până să apuce să facă vreo mişcare, uşa îi fu smulsă din mâna înmănuşată.

— Afară! îi porunci MacDougall azvârlind-o în genunchi. Unde-s banii?

Spre dezamăgirea ei proprie, vocea îi tremură uşor când întrebă:

— Ce bani?

— Nu face pe proasta, milady. Ştiu foarte bine că ai bani.

— Uite, spuse ea scoţând câteva bancnote din buzunar, am ceva bani, dar avocatul meu…

Tresări când el îi azvârli bancnotele în faţă.

— Unde i-ai ascuns? Nu sunt în bagaj, aşa că trebuie să fie asupra ta, zise el batjocoritor.

Înaintă spre ea şi Courtney se înfioră.

— Stai… stai departe de mine, îngăimă ea.

Ceaţa mirosea a peşte mort, după cum observă ea umezindu-şi buzele nervoasă. Se aflau, deci, pe coastă. Încercă să-şi stăpânească teama care i se strânsese în gâtlej ameninţând să o sufoce. Nu-i lipsea decât o criză de astm în momentul acela.

— Mă crezi tâmpită?

Îl lăsă să râdă, în timp ce ea se îndepărtă încet de el.

— Doar nu era să călătoresc cu cineva de teapa ta purtând lucruri de valoare asupra mea. Banii îi voi lua de la avocatul meu din Londra.

Se răsuci apoi, deodată, şi o rupse la fugă, dar el era prea iute. O prinse de guler şi o trase, strecurându-şi pulpa tare între picioarele ei.

— O poveste foarte interesantă, milady.

Courtney începu să tremure când MacDougall îşi lipi sexul întărit de fesele ei.

— Chestia asta nu-i deloc răbdătoare. Am şi alte metode cu care să te fac să vorbeşti, spuse el întorcând-o cu faţa.

Dinţii lui sclipitori îl făceau să semene cu un animal de pradă.

— Eh, unde sunt?!

Frica îi înnodă stomacul în timp ce privi conturul dunelor din spatele lui. Nu erau abrupte. Le-ar fi putut străbate pe jos. Totuşi, felul cum o ţinea – forţa lui – oare să stea liniştită sau să se zbată? Oare avea s-o jefuiască şi s-o lase în pace sau s-o violeze sau – şi mai rău – s-o omoare?

Gândul de a muri pe plaja aceea pustie o chinuia. Ar fi trebuit să-şi asculte intuiţia şi să afle mai multe în legătură cu acel individ înainte să se lase pe mâinile lui. De obicei era mult mai circumspectă, dar supărarea o făcuse să devină nesăbuită şi, dacă nu-şi păstra sângele rece, i-ar fi căzut victimă, cu siguranţă.

— Nu pot vorbi dacă sunt ţintuită astfel, spuse ea impasibilă. Dă-mi drumul şi putem să discutăm.

El scrută orizontul.

— De ce nu? Doar n-ai unde să fugi.

Îi dădu drumul şi, când ea alunecă de-a lungul trupului său, izbucni într-un hohot de râs. Ea trase adânc aer în piept, rugându-

se ca picioarele să o susţină, iar când atinse pământul, îl lovi cu toată puterea în părţile sensibile şi se dădu repede la o parte.

Îl văzu într-un genunchi, gemând.

— Îţi cauţi moartea, o preveni el când ea începu să alerge spre marginea stâncii. Nu crezi că ar trebui să încetezi cu prostiile astea şi să tratezi cinstit cu mine? întrebă el ridicându-se cu greu.

— Nu tratez cu haimanalele, spuse ea cu mai mult curaj decât simţea.

O rupse din nou la fugă, dar el se aruncă înainte şi o prinse de gleznă. Strânsoarea lui era necruţătoare. Ea îşi pierdu echilibrul în clipa aceea şi căzu, rostogolindu-se la nesfârşit, pe duna de nisip…

Ajungând jos, Courtney încercă să se ridice, dar nisipul era prea moale şi haina i se agăţase în ceva. „Lemn plutitor”. În timp ce se chinuia să se elibereze, MacDougall se aruncă asupra ei strângând-o de gât şi scoţându-i haina. Apoi o împinse şi fusta şi jupoanele se ridicară, aşa încât aerul nopţii îi atinse picioarele prin ciorapi.

Inima îi bătea nebuneşte când îl împinse, încercând să se acopere. El ezită puţin şi rânji. Ea gâfâi, cuprinsă de panică şi încercă să se ridice, dar el o rostogoli pe spate şi se târî deasupra ei, ţintuind-o sub trupul său.

— Voiam să-ţi dau o lecţie încă de când ai apărut în bucătărie, plină de aere şi cu ochi lacomi, spuse el trăgându-i pantalonii bufanţi de mătase peste şolduri.

Ea îi zgârie obrazul.

— Dă-mi drumul!

— Nici gând, vrăjitoare ce eşti, murmură el febril. A venit timpu’ să primeşti ceea ce-ai căutat. Nimeni n-o face mai bine ca mine.

Încercă să-i depărteze picioarele, dar ea contă pe forţa

pulpelor pentru a-i dejuca planurile. Râsul lui făcu să-i îngheţe sângele în vene şi îl simţi depărtându-i picioarele metodic, după care începu să-şi desfacă pantalonii.

— Aşa, zise el, când ea ţipă cât o ţinea gura. Că tot nu te aude nimeni. Aş putea să te omor, da' dacă mă amuzi, îţi dau ceea ce vrei.

Membrul său îi împunse pulpele în timp ce el îi dezgoli sânii.

— Parcă simt gustu' fricii tale, mă excită teribil.

Trupul lui Courtney fu zguduit de spasme, iar ea îi lovea pieptul, faţa – orice parte a corpului la care putea să ajungă.

— N-am fost aşa tare pentru nicio păsărică, continuă el ţinând-o nemişcată. Nu mai ţipa. Ştii foarte bine c-o să-ţi placă.

Courtney îşi feri gura, iar trupul i se înfioră sub atacul lui brutal. Simţi ceva pătrunzându-i în spate. Avu impresia că va leşina sau că va vărsa, cel puţin, dar refuză să cedeze repulsiei. Trebuia să-şi păstreze sângele rece – trebuia să-şi înlocuiască teama cu furia.

— O să plăteşti, spuse printre dinţi. Tata o să pună să fii spânzurat pentru asta. Fratele meu te va urmări până când…

MacDougall râse cu poftă, după care îi zdrobi buzele sub ale sale în timp ce îi apăsa gâtul cu degetele lui mari. Nu mai putea să respire, iar bătăile inimii întreceau în zgomot chiar şi valurile care se spărgeau de ţărm. „O să mor cu siguranţă!" îşi spuse ea. „Zbătându-mă într-un vârtej de umilinţă pe plaja aceasta pustie, aşa o să mor. Nu voi mai părăsi niciodată pământul Angliei în viaţă – n-o să-l mai găsesc niciodată pe Brandan Blake".

O rază de lumină străpunse visul întunecat al lui Courtney şi avu impresia că pluteşte pe un nor. MacDougall atârna în aer deasupra ei, ca şi cum un înger ar fi coborât pe pământ şi l-ar fi ridicat de pe ea. Se legăna înainte şi înapoi ca o balerină agăţată

de sfori, după care descrise un arc în dreptul lunii şi se prăbuşi cu un zgomot surd.

Plămânii ei erau gata să explodeze. Trase aer în piept, icni şi apoi tuşi. O durea de câte ori respira. Fusese atât de aproape şi acum se făcuse nevăzut.

Ochii i se umeziră. Şi-i şterse cu mâneca şi tresări, căci abia putea să vadă prin deschizătura îngustă care luase locul unui ochi. Unde era MacDougall, oare? Stătea la pândă aşteptând ca ea s-o rupă la fugă şi el să se joace de-a câinele la vânătoare?

Ei bine, putea să se ducă naibii. Putea să…

Paşi? Clipi des pentru a vedea cu singurul ochi teafăr.

Erau *doi* bărbaţi. Silueta lacheului se vedea profilată în dreptul lunii şi mâinile unui uriaş îi înconjurau gâtul. Courtney se târî în genunchi în timp ce un pumn îl trimise pe MacDougall în nisip.

Necunoscutul aşteptă o clipă, după care lovi cu piciorul în trupul lui nemişcat. Luă apoi pelerina lui Courtney, i-o scutură de nisip şi îi întinse mâna. Ea se agăţă de braţul lui şi fu trasă în sus.

Nu dădu nicio atenţie frigului sau felului cum îi stăteau hainele până când îşi dădu seama că el o privea fix. Lacrimile îi ardeau obrajii şi îşi acoperi pieptul cu braţele.

Fără să scoată un cuvânt, necunoscutul o înfăşură în pelerina lui Sarah.

— Ticălosul ăla nenorocit a murit? întrebă ea rămânând surprinsă la auzul acelui ton liniştit.

— A mai rămas ceva viaţă în el.

— Ar trebui să-l omori.

— Eşti chiar atât de însetată de sânge? Courtney sesiză un accent – o pronunţie guturală irlandeză.

— Porcul… începu ea, a vrut să mă violeze şi să mă ucidă.

— Chiar aşa? Gata, gata, spuse el aşezându-i haina pe umeri. Acum eşti în siguranţă. Dar cum naiba ai ajuns aici?

— Am venit cu o trăsură – e acolo sus, spuse ea arătând spre drum.

— Şi ce căutai cu ticălosul ăla?

— M-a… m-a răpit… de la Londra.

— De la Londra? Dar ce căutai la Londra? Courtney născoci repede o poveste.

— Eram… eram guvernantă acolo.

Tremură sub privirea lui cercetătoare. Parcă îi ghicea gândurile, ezitarea lui trădându-i neîncrederea fără să fie nevoie de cuvinte.

— Guvernantă, hm? Bine, hai cu mine acum. Tremuri toată. O să mai vorbim după ce bei un pahar de whisky.

Ea porni împleticindu-se în urma uriaşului. Era solid, ceea ce o făcu să se întrebe cum de reuşea să meargă fără zgomot, ca o panteră, pe poteca şerpuită ce ducea spre mare.

Courtney se rugă să nu fi scăpat de un necaz pentru a da de altul.

TREI

— Hai, vino. N-avem la dispoziţie toată noaptea, spuse căpitanul Sean Caddell care se îndrepta spre marea în care luna se reflecta asemeni unui diamant pe o fâşie de onix.

Când îşi dădu seama că ea nu-l ascultase, se opri.

— Ei bine?

— Unde mergem? întrebă ea cu un glas tremurător, mai speriat decât înainte.

Sean arătă spre orizontul întunecat.

— Nu poţi să-l vezi, dar un vas e ancorat acolo. Am o barcă trasă pe ţărm. O să mergem cu ea până la vas şi, după aceea, vom părăsi acest loc îndreptându-ne spre Caraibe şi, mai departe, spre Charleston, New York şi Boston.

Nu avea niciun rost să-i spună de ocolul pe care trebuia să-l facă pentru a ajunge în Irlanda şi nici de muniţiile pentru Silver Ned.

— Pot să merg cu tine până în America? întrebă ea.

— Cred că e un loc destul de bun unde să te ascunzi.

În glasul ei se simţi o uşoară notă de dezaprobare când întrebă:

— Şi de cine ar trebui să mă ascund, mă rog?

El oftă. Nu avea să uşureze situaţia, dar chiar să continue cu povestea aceea ridicolă a guvernantei răpite?

— Uite ce e, spuse el, poţi să rămâi şi să fii judecată, dar să ştii că legea e aspră cu servitorii hoţi.

— Ce anume?

Se pricepea foarte bine, îşi spuse Sean. Avea un accent care semăna cu cel al nobilimii. Bagajul ei de trucuri ar fi fost excelent

pentru repertoriul oricărui hoţ şi, dacă ar fi avut timp, s-ar fi pretat şi el jocului – dar nu avea nici timp, nici chef să afle adevărul. Oamenii săi tocmai terminaseră de urcat pe vas lăzile cu muniţii care trebuiau duse în Irlanda. Nu avea niciun rost să se lase prins pe Canal pentru că fusese un bun samaritean.

Trecuse mai mult de o zi de când nu dormise şi trebuia să părăsească mai repede plaja aceea blestemată, altfel risca să fie prins. Ridică braţul şi legănă uşor colierul de smaralde.

— A căzut din haină când am scuturat-o.

— Nu l-am furat, zise ea puţin cam prea repede şi se întinse să-l ia, dar el îl retrase.

— Uşurel, fetiţo. Uşurel! spuse Sean gândindu-se la cuvintele ei. Furia ta pare aproape reală. Aproape. Pe urmă o să-mi spui că l-ai moştenit de la bunica ta sau poate că ţi l-a dat bruta aia de colo. Puţin îmi pasă care-i povestea ta sau cum ai pus mâna pe bijuteria asta. Timpul trece şi fluxul nu ne aşteaptă. Mergi sau rămâi. Mie puţin îmi pasă.

Bănuind că fata înţelesese, Sean îşi reluă drumul cu hotărâre; dar încăpăţânata aceea afurisită continua să rămână nemişcată. Se întoarse nervos.

— Fii înţelegătoare, spuse el. Suntem într-o regiune pustie. Măcar ştii să te întorci la Londra? În seara asta erai gata să fii victima unui ticălos. Te-ai gândit câţi alţii ar putea-o aştepta pe drum pe o tânără singură?

— De ce-aş merge cu tine? strigă ea. Doar nu te cunosc de când lumea.

— E adevărat, sunt un necunoscut, zise el. Dar ţi-am salvat pielea. Aş fi putut să-ţi iau bijuteriile şi s-o întind fără să arunc măcar o privire înapoi.

Ea îşi înălţă bărbia sfidătoare şi el îi zări trăsăturile în lumina

lunii – fragilă ca o delicată păpuşă de porţelan, dar extrem de încordată.

— Toţi bărbaţii sunteţi la fel.

— Dacă asta te-ngrijorează, eşti în siguranţă cu mine, o linişti el. Am prea multe femei care mă doresc, ca să siluiesc o pisică sălbatică.

Sean o privi cântărind situaţia, dar continuând să se menţină pe poziţie.

— Bine, treaba ta, spuse el apoi ridicând din umeri şi intrând în apă.

— Stai!

El se răsuci, dar zâmbetul îi fu ascuns de întuneric.

— Căpitanul Sean Caddell la dispoziţia dumitale, spuse el făcând o plecăciune ironic.

Fata îşi scoase ghetele şi ciorapii şi le înfăşură în fustă, după care o ridică şi pe aceasta şi jupoanele, prinzându-le la brâu.

— Sheila, zise ea. Sheila Gallagher.

Gambele el frumoase sclipiră în lumina argintie a lunii când înaintă cu grijă spre el. Sean îşi înghiţi o înjurătură, căci dacă ea ar fi bănuit cumva că îl atrage, ar fi fugit înapoi spre dune mai iute decât un crab.

— Ei bine, domnişoară Gallagher, acum îţi foloseşti mintea, spuse el, după care îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă: Domnule Thatcher!

Sheila tresări când tovarăşul lui li se alătură. Era evident că nu observase că sunt doi.

— Am fost la trăsură, căpitane, spuse Thatcher ridicând un sac şi nişte haine. Sunt ale dumitale? o întrebă apoi pe ea. Nu ştiu dacă am luat tot, dar nu cred că ar trebui să aşteptăm ca să aflăm.

— Da, zise ea smulgându-i lucrurile din mână.

— Să ştii că nu avea de gând să le păstreze, spuse Sean. Nu suntem hoţi.

Răspunsul ei mormăit se pierdu în zgomotul valurilor, iar ei îşi croiră drum prin apa înspumată. Când ajunseră la barcă, Sean o urcă şi îi făcu semn spre prova.

Thatcher o împinse uşor, dar ea sări ca arsă.

— Musafirei noastre nu-i place să fie atinsă, îi spuse Sean tovarăşului său, în timp ce ea înainta cu prudenţă. Aşa. Asta o să-ţi ţină cald.

Sheila strânse pătura la piept o clipă, înainte de a şi-o pune pe umeri.

— Ai face bine să stai jos şi să nu te mai mişti, altfel ne răsturnăm.

Sean studie fata în timp ce Thatcher dirija ambarcaţiunea spre vas. Deşi era complet acoperită de pătură, bănui că se înfiora uşor când barca se legăna pe valuri şi mai avu impresia că stătea să plângă.

Thatcher părea să nu bage în seamă nimic şi cânta puţin fals despre un tânăr scoţian, care s-a făcut pirat pentru a-şi ajuta familia şi care a jefuit un vas ce venea de la Londra trimiţând la moarte toţi pasagerii.

— Ce mai alegere, murmură Sean. Mai puţin cântat şi mai mult vâslit, te-aş ruga.

Îşi continuară drumul în linişte.

Ariel era bine ascuns – vopsit în negru şi cu pânzele coborâte – aşa încât se văzu ca o umbră abia când ajunseră aproape. Sean urcă primul scara din frânghie, urmat îndeaproape de fată şi de Thatcher.

— Hai, sus, zise acesta.

Sean se aplecă să vadă cum înainta Sheila exact când aceasta

se împiedică, dar Thatcher o ţinu să nu cadă.

— Uşurel, spuse Sean. Nu-i greu de văzut că nu ştie să urce la bordul unui vas şi că nu e deloc sigură pe picioare, domnule Thatcher.

— M-am descurcat foarte bine, zise Thatcher ajutând-o să pună piciorul pe scară.

Când ajunse pe punte. Sean fu imediat înconjurat de echipaj.

— Totul e aranjat? îl întrebă el pe şeful de echipaj.

— Da, căpitane, răspunse acesta. Pornim imediat ce daţi ordin.

Sean se aplecă să ridice fata. Deşi oamenii îl asaltară cu întrebări, el îi reduse la tăcere cu un simplu semn din mână, în timp ce o lăsă jos.

— Imediat ce ne îngrijim de fată, putem ridica ancora, îi spuse el lui Thatcher întinzându-i mâna pentru a urca pe punte. Du-o în cabina mea.

Thatcher o conduse în cabina lui Sean. Sheila se uită în jur, în vreme ce Sean stătea afară lângă uşă şi o privea din umbră.

Era o făptură măruntă, dar cu siguranţă nu era o fetiţă. Picioarele acelea subţiri şi bine proporţionate aparţineau unei femei. Probabil ea îi simţise prezenţa, căci îi întâlni privirea când îşi lăsă în jos fusta şi jupoanele, netezindu-le nervoasă.

Ochii ei, sau cel puţin cel care nu fusese umflat, erau de o nuanţă extraordinar de verde, dar nu acest lucru îi atrase atenţia, ci felul cum vorbea din ochi. Spunându-i de toată durerea ei fără să rostească nici măcar *o* vorbă.

Secundul mări lumina lămpii. Sean intră şi Sheila îşi feri privirea, de parcă ar fi fost stânjenită. El o examină şi clătină din cap.

— Adu-mi apă curată, nişte cârpe şi cutia cu ierburi, spuse el.

Mă tem că a trecut prin nişte clipe groaznice.

Thatcher se întoarse cu lucrurile cerute şi Sean îi spuse să iasă.

E ca un spiriduş, îşi spuse Sean, nu ca o femeie – un peşte micuţ pe care ar fi trebuit să-l arunce înapoi.

— Stai liniştită. O să te faci bine în curând, dacă mă laşi să te îngrijesc.

Era evident că vorbele lui nu o liniştiră, căci rămase rigidă când îl văzu că încuie uşa în urma lui. Observă frica în privirea ei.

— Eşti în deplină siguranţă, fetiţo, spuse el şi se întinse spre ea, dar fata se refugie în colţul opus al încăperii, lipindu-se cu spatele de perete. Stai liniştită. Vreau doar să mă uit la rănile tale. Va trebui să apropii lampa de tine, dar nu o să te ating fără să-ţi spun mai întâi.

Se ţinu de cuvânt şi observă că ea îşi ţinu răsuflarea tot timpul cât se află în apropierea ei.

Sean adună pe masă tot ce-i trebuia.

— Trebuie să te ating, altfel nu-ţi pot îngriji rănile, spuse el încet. Îmi dai voie?

Aşteptă şi fu răsplătit cu o încuviinţare slabă, iar Sheila păru mai puţin încordată, lăsându-l chiar să-i mişte capul. Ochiul care nu era umflat privi în toate părţile, oprindu-se în cele din urmă asupra feţei lui.

Deschise gura puţin, de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ba el auzi chiar un sunet – aproape un oftat.

— Ce este? Voiai să spui ceva?

— Doar… doar că… n-am mai văzut niciodată ochi ca ai tăi. Ca ai unei pantere. Când argintii, când aurii, spuse ea privindu-l ţintă. Sau sunt aurii cu marginile argintii?

— Ochi de diavol, spuse el şi ea se dădu înapoi speriată, ceea

ce-l făcu să râdă uşor.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Sean îi făcu semn cu degetul să se apropie şi se miră când ea îl ascultă. Îi luă blana din jurul gâtului. Fiecare centimetru de piele îi luă foc când blana alunecă în jos, greutatea ei trăgându-i haina, care îi căzu la picioare. Ea o luă iute şi o ţinu strâns în poală.

Sean o privi cu detaşare. Se simţi cuprins de furie, dar încercă să nu i se citească pe chip. Ea nu ar fi înţeles că nu-i era adresată. N-ar fi ştiut că era adresată ticălosului care îndrăznise să-i facă atâta rău.

— Ai trecut prin nişte clipe îngrozitoare, nu? o întrebă el încet.

Părul ei des îi cădea liber. Corsajul îi era sfâşiat, o mânecă atârna fiind prinsă de umăr doar cu câteva aţe. Dintr-o zgârietură de pe gât îi curgea sânge şi pe obraz avea o vânătaie. Dădu din cap uşor.

Sean o linişti aşa cum ar fi făcut cu un cal rănit – cu o voce foarte sigură şi încurajatoare. Datorită faptului că Sheila suferise un şoc, vorbea tot timpul ca să-i distragă atenţia şi să-i alunge teama. Ea răspunse în foarte puţine cuvinte, dar el îşi dădu seama că se relaxa încetul cu încetul.

Sean turnă puţin coniac dintr-o carafă îmbrăcată în piele într-o cană de cositor şi i-o dădu.

— Bea.

Sheila tresări când cana îi atinse buzele umflate, iar el se rezemă de masă pentru a o privi.

— Nu e frumos să te uiţi fix la cineva, zise ea.

Dumnezeule, era superbă, îşi spuse el. Chiar aşa rănită, tot mai găsea puterea să-i facă observaţie Asta nu era deloc prostuţă.

— Iartă-mă. Încerc să nu uit să mă port frumos, mai ales când

mă aflu în compania unei femei frumoase.

— Nu-ţi irosi complimentele, căpitane. M-am văzut şi eu în oglindă.

Înghiţi lichidul şi se înecă.

— Ce naiba e asta? întrebă ea tuşind.

— Coniacul trebuie sorbit, zise el, ceea ce o făcu să-l privească încruntată, iar el începu să râdă încet în timp ce înmuie o bucăţică de pânză în lichid. Energia ţi-a rămas neschimbată. Vrei să vii aici, spuse arătând spre pat, şi să mă laşi să-ţi îngrijesc gâtul?

Fata îl ascultă precaută, aşezându-se pe marginea patului, gata să o rupă la fugă dacă era nevoie.

Sean îşi răsuci eşarfa, cu care îi legă părul în creştet.

— O să te usture puţin, o preveni el tamponându-i uşor zgârietura.

Sheila nu făcu nicio mişcare, lăsându-l să cureţe locul. După aceea, el presără puţină rădăcină de priboi pe rană.

— Asta o să oprească sângerarea.

Apoi se ocupă de celelalte zgârieturi.

— Trebuie să-ţi scoţi cămaşa, spuse el şi întinse mâna spre panglică, dar Sheila îl apucă de încheietură făcându-l să cunoască o senzaţie neobişnuită.

Se depărtă de ea, de parcă ar fi fost ars, şi pulsul îi bătea atât de tare, încât îşi găsea ecoul în urechi, încercă să-şi amintească ultima oară când reacţionase astfel la atingerea unei femei, dar părea să nu mai fi existat un precedent al acelei senzaţii. Îl amuză faptul că hoaţa aceea bătută şi învineţită îi putuse provoca o asemenea reacţie.

— Trebuie să o scoţi, altfel nu-ţi pot curăţa cum trebuie rana de pe spate. Uite, zise el dându-i un cearceaf, chiar dacă n-ai

nevoie da cusături, trebuie s-o curăţ.

Fata rămase nemişcată. Dumnezeule, era cea mai îndărătnică femeie pe care o văzuse vreodată.

— Ceva te-a tăiat pe spate – probabil o scoică. Dacă nu mă laşi să curăţ rana, otrava îţi va pătrunde în organism şi apoi locul respectiv o să se umfle, o să ai dureri, febră… şi pe urmă…

Sheila îşi muşcă buza de jos.

— O să mă întorc cu spatele, spuse el fără să o privească.

O auzi mişcându-se şi, când se întoarse din nou, ea era complet dezbrăcată şi ţinea cearceaful până sub bărbie, stând cu spatele spre el.

Avea un spate splendid. Pielea îi era albă şi moale ca mătasea şi contrasta puternic cu părul negru ca abanosul. Avea o talie mică, ce nu necesita corset şi nici nu purta urmele de deformare pe care le lăsa acesta.

— Da, e exact cum am bănuit, spuse Sean scoţând un cuţit din teaca de la brâu şi spălându-l bine cu coniac. Ai o zgârietură lungă, şi a început deja să se închidă. Va trebui s-o redeschid ca s-o curăţ. Pricepi ce spun?

Aşteptă un semn de împotrivire, dar coniacul începuse să-şi facă efectul. În afară de o uşoară încordare a muşchilor, nu mai există niciun alt răspuns.

Sean făcu o tăietură superficială şi turnă coniac peste rană. Ea rămase tăcută în tot acest timp.

— Curge sânge, dar se va opri foarte curând, spuse el, după care presără un praf peste tăietură, iar când termină, o răsuci încet până când chipul ei în formă de inimă – palid şi înlăcrimat – ajunse chiar în faţa lui.

Nici un singur reproş nu-i ieşi de pe buze. Sean luă un alt borcănel.

— Aş prefera gheaţă pentru ochi, dar, fiindcă n-avem aşa ceva, va trebui să ne mulţumim cu tinctură din rădăcină de ceapă.

Tamponă umflătura cu soluţia respectivă.

— Ai grijă să nu-ţi intre în ochi.

În ciuda vânătăilor, Sheila era încântătoare. Absolut încântătoare. Se foi uşor sub privirea pătrunzătoare a lui Sean, iar el îşi drese glasul.

— Eşti o hoaţă cât se poate de neobişnuită.

— Şi tu eşti un contrabandist cât se poate de neobişnuit, zise ea privindu-l în ochi ca şi cum i-ar fi putut ghici gândurile.

Sean se îndreptă şi se prefăcu a căuta printre ierburi, iritat de faptul că era atât de isteaţă, hotărât, însă, să reacţioneze cu nonşalanţă.

— Contrabandist?

— Ce altceva puteai să cauţi pe o plajă pustie în toiul nopţii – scoici?

Era prea deşteaptă, îşi spuse el închizând cutia cu zgomot, după care îi aruncă o privire aspră. Da, acum înţelese ce se vedea în ochiul acela – inteligenţă.

Totuşi, nu trebuia s-o lase să-şi dea seama că ghicise adevărul.

Trântindu-se pe un fotoliu, Sean îşi trecu un picior peste braţul acestuia.

— Crezi că eşti foarte isteaţă, nu-i aşa, domnişoară Gallagher?

În loc de răspuns, avu impresia că îi aude dinţii clănţănind.

— Ţi-e frig, domnişoară Gallagher?

— Am îngheţat.

— Stai aici, spuse el cedându-i fotoliul său preferat. E mai aproape de sobă.

Fata se ridică, dar, pentru că picioarele îi erau înfăşurate în

pătură, când încercă să se elibereze, căzu. Sean scoase un fluierat uşor când o ajută să se ridice, căci din rana de pe obraz începu să-i curgă sânge.

— Domnişoară Gallagher, nu prea te poţi ţine pe picioare, nu? spuse el îngrijindu-se de noua rană. Arăţi ca un marinar beat după o încăierare. Din fericire, tăietura nu-i adâncă. Ţine asta apăsată pe ea şi stai liniştită, pentru numele lui Dumnezeu.

Sheila scuipă sânge pe bucata de pânză şi îşi verifică dinţii.

— E numai vina ta, ticălos afurisit.

Ticălos afurisit! El, care îi arătase atâta respect?

— Nu înţeleg cum neîndemânarea ta poate să fie vina mea. În fond, dacă nu poţi nici măcar să te ridici de pe pat fără…

— Neîndemânare!

Până să-şi dea seama Sean ce are de gând, ea ridică piciorul micuţ şi îl lovi în fluierul piciorului cu atâta putere, încât el fu sigur că dimineaţa va avea o vânătaie de toată frumuseţea.

— Au! exclamă el ţopăind înapoi şi izbindu-se cu şoldul în colţul mesei. Ai înnebunit?

— Afară! Ieşi afară…

— Bine, dar e cabina mea, urlă el.

— E adevărat, recunoscu ea calmă. Aşa e. Dacă nu vrei să pleci, atunci voi fi nevoită s-o fac eu.

„Să plece? Ce-i trecea prin cap vrăjitoarei?” se întrebă Sean apucând-o de încheietura mâinii. Dacă ieşea, avea să încapă pe mâinile tuturor.

— Dă-mi drumul! zise ea smulgându-se din strânsoare şi, în clipa aceea, scăpă cearceaful.

Genele grele i se ridicară brusc, în timp ce Sean rămase cu gura căscată. Era perfectă. Privirea îi alunecă îndrăzneaţă peste sânii ei înalţi şi fermi şi peste umeri. O căldură puternică o învălui

până când nu mai fu în stare să gândească.

Ea îşi acoperi sânii cu cămaşa.

— Cum… cum îndrăzneşti? zise ea încrucişându-şi braţele peste piept şi îndreptându-se spre uşă.

— Iartă-mă. Unde te duci? Să ştii că ăsta nu-i un vas de pasageri. Nu există cabine şi… îmbrăcată aşa… n-o să supravieţuieşti nici zece secunde după ce treci de uşa asta.

Sesiză că vocea îi era mai scăzută, mai aspră şi mai răguşită.

— Şi cabina secundului tău? întrebă ea ridicându-şi bărbia cu un aer de superioritate.

— Domnul Thatcher are o cabină mică jos, lângă ceilalţi. Abia are loc să doarmă în ea. Aşa că, după cum vezi, trebuie să rămâi aici cu mine.

— Îţi apreciez foarte mult bunătatea, căpitane Caddell, dar prefer să rămân aici *fără* dumneata.

— Şi eu unde dorm?

Pe buzele ei apăru un zâmbet diabolic.

— Îmi amintesc cuvintele dumitale, căpitane. „Eşti în siguranţă cu mine. Am prea multe femei care mă doresc pentru a silui o pisică sălbatică”.

Sean o privi uimit. Nu se aştepta la aşa ceva. Ar fi trebuit să fie ascultătoare, nu gata să se lupte pentru onoarea ei. Şi adevărul era că nu se aştepta câtuşi de puţin să fie atras de acea micuţă zdrenţăroasă şi plină de vânătăi. Să fi fost, oare, datorită faptului că avea ochiul format pentru femei şi era capabil să recunoască un diamant îngropat în noroi?

Oftând exasperat, Sean se duse spre uşă.

— Trebuie să recunosc, domnişoară Gallagher, zise el smulgând uşa cu putere, că ai un fel foarte ciudat de a-ţi arăta recunoştinţa. Al naibii de ciudat.

* * *

Courtney trase zăvorul imediat după ce plecă el. Luând apoi o cămaşă dintr-un cui alăturat, şi-o trase peste cap. Îi venea până la glezne şi îi luă un sfert de oră până îi suflecă mânecile, simţind în tot acest timp că mirosea a lemn de santal.

În dreptul hublourilor se afla o pânză uleiată neagră, probabil pentru ca autorităţile să nu vadă lumina lămpii în timpul activităţii lui de contrabandă. Courtney verifică dacă pânza era fixată cum trebuie Convingându-se că se afla la adăpost de orice privire curioasă, întinse haina lui Sarah pe pat şi găsi ruptura căptuşelii prin care căzuseră smaraldele. Nimic altceva nu mai scăpase.

Smaraldele. Eh, chiar dacă avea să le păstreze Caddell, nu era decât un preţ infim pentru viaţa ei. Avea să aibă grijă, însă, de restul bijuteriilor.

Aruncându-şi privirea în jur, căută un loc unde să le ascundă. Avea să se afle câtva timp la bord, aşa că trebuia să găsească un loc sigur. Căpitanul nu trebuia să dea niciodată peste ele.

Dacă ar fi putut să le vâre undeva, îşi spuse ea. Mobila era ţintuită de podea. Nu putea desprinde o scândură atâta timp cât nu ştia dacă se mai afla ceva dedesubt. Aproape sigur nu era. Şi, pe urmă, nu era prea multă mobilă – două fotolii, o masă şi câteva cufere.

Courtney cercetă patul. Era o platformă construită pe un schelet de lemn. Trase la o parte salteaua grea şi desprinse una din scândurile scheletului. Grozav! Era un spaţiu destul de mare pentru a încăpea bijuteriile. Totuşi, avea nevoie de ceva în care să le pună, ca să nu facă zgomot când se atingeau unele de altele.

Amintindu-şi de eşarfa cu care ei îi legase părul, o desfăcu

lăsându-şi părul să cadă liber pe umeri. Înveli cu grijă bijuteriile în pânza cea mare, le înghesui în colţul descoperit, după care puse la loc scândură, folosind mânerul unui cuţit pentru a o fixa mai bine.

Încântată de sine, se aşeză pe fotoliu, desfăcu sticla de coniac şi îşi turnă o cantitate substanţială.

În timp ce sorbea băutura, se gândea la MacDougall. Fusese atât de aproape de ceva ireparabil. „Atât de aproape”. Luă o înghiţitură zdravănă ca să-şi alunge groaza care o învăluia şi ca să se liniştească. Mai groaznică decât rănile pe care i le provocase MacDougall era durerea interioară de a fi fost aproape violată de acel ticălos.

Fiindu-i imposibil să stea liniştită, Courtney turnă apă într-un lighean, se dezbrăcă şi îşi frecă trupul alungând atingerea lui MacDougall, suspinând când îşi dădu seama cât de neajutorată fusese în faţa furiei lui.

Se şterse, mai luă o înghiţitură de coniac şi îşi puse din nou cămaşa căpitanului. După aceea scoase peria mamei ei – unul din puţinele lucruri care îi mai rămăseseră în geamantan – şi şi-o trecu prin păr.

Când tulburarea începu să mai dispară, Courtney se simţi mai puternică. Supravieţuise, în mare parte datorită unui necunoscut – un contrabandist. Era adevărat că nu recunoscuse ce făcea pe ţărm, dar nici nu negase. Ei bine, în fond era treaba lui cu ce se ocupa. Pe ea nu o interesa decât că era salvatorul ei.

Se întrebă nu numai cine îi făcuse cicatricea roşiatică de pe obrazul bronzat, ci şi ce făcuse, oare, de o meritase. Deşi aceasta nu afecta deloc un chip care părea sculptat de Michelangelo, cu acea mustaţă deasă şi barbă de două zile, nu arăta deloc a salvator, ci a pirat.

Courtney chicoti fără motiv şi se mustră pentru faptul că se

cam ameţise. Când nu mai putu să stea în capul oaselor, încercă să traverseze cabina pentru a ajunge la pat, dar se atinse de sobă.

— Auuu! ţipă ea sărind imediat, după care se duse la oglindă pentru a examina arsura urâtă de pe pulpă şi singura ei grijă fu aceea de a nu-i rămâne un semn care să se vadă pe scenă.

Îşi înăbuşi un suspin. De ce se minţea singură? Viaţa îi era un adevărat haos – viitorul distrus exact când ajunsese în pragul succesului. Criticii aveau să fie acum pe atât de nemiloşi pe cât fuseseră de buni. Vor susţine probabil că fugise de teama succesului sau, Doamne fereşte, puteau afla adevărul despre moartea lui Sarah.

Duse cana la buze. Coniacul îi curse pe bărbie şi ea se şterse cu mâneca. Criticii îi lăudaseră munca, dar acum totul dispăruse – aşa cum dispăruse şi sora ei. Închise ochii de durere, dar nu putu să nu se gândească din nou la trupul însângerat al lui Sarah.

Numai dacă… numai dacă…

Nu era destul de beată ca să ignore regretele care o torturau. De ce amânase întoarcerea la Oakleigh Court? Dacă ar fi plecat când primise telegrama lui Sarah, poate ar fi salvat-o.

Se întinse în pat. Cât de singură trebuia să se fi simţit Sarah în timp ce sângele i se scurgea din trup. Oare nu regretase nicio clipă hotărârea luată – nici măcar o clipă? Nu făcuse nicio încercare de a se salva. Courtney nu îşi putea închipui o asemenea tristeţe, căci aşa cum aflase în seara aceea, viaţa era mult mai preţioasă când te aflat faţă-n faţă cu moartea.

„Biata şi încrezătoarea Sarah”.

Cel puţin ea cunoscuse iubirea, îşi spuse Courtney, simţise cum era să dai frâu liber dorinţelor. „Dar preţul!” Exista, oare, vreun argument mai puternic în favoarea reţinerii?

Oare, cum o fi arătând acel Brandan Blake, de o făcuse pe

sora ei să uite de toate precauţiile şi să se lase pradă braţelor lui? Oare avea părul de culoarea cărbunelui şi ochii asemeni aurului topit? Şi cum era să stai întinsă sub el? „Cum au făcut-o să se simtă sărutările lui?” O înfiorase, oare, chiar şi cea mai uşoară atingere a lui?

Un gând tulburător i se strecură în minte, dar îl alungă cu forţa. Nu era bine pentru ea să se întrebe cum ar fi fost să stea în pat cu un bărbat ca *Sean Caddell*.

Îşi umplu din nou cana, venindu-i rău când se gândi că un bărbat o putea atinge astfel. Erau nişte animale, atât Blake, cât şi MacDougall, şi într-o bună zi avea să le plătească amândurora pentru haosul pe care îl provocaseră în existenţa ei liniştită – pentru viaţa pe care i-o furaseră.

Pleoapele îi ardeau din cauza lacrimilor reţinute până când, în cele din urmă, adormi.

* * *

Câteva ceasuri mai târziu, după ce Sean şi-a îndeplinit sarcinile şi *Ariel* îşi vedea de drum, se hotărî să doarmă puţin, cu condiţia ca acea zgripţuroaică să-l lase să doarmă.

Ce-o fi urmărind? se întrebă el. Posibilităţile îl derutau. Putea fi guvernantă, aşa cum susţinea, dar era puţin probabil. Scoase colierul de smaralde din buzunar şi îl ţinu în lumina zorilor. Pietrele erau perfecte. Era o bijuterie elegantă, care valora o avere şi, indiferent cum făcuse fata de-l găsise, bănui că nu folosise mijloace legale. Deşi ar fi putut fi un dar de la un iubit, Sean excluse acea idee, căci nu exista nici cel mai mic indiciu că ar fi obişnuit să primească daruri din partea unui protector – nu avea haine de calitate, singurele ei bijuterii erau smaraldele, iar lenjeria

ei nu era fină. Arăta din cap până-n picioare a servitoare.

Era cu siguranţă şireată, căci îl făcuse mai întâi să-i fie milă de ea, după care îl atacase ca o pisică sălbatică. Oricum ar fi stat lucrurile nu avea să tragă o concluzie, până când nu va cântări toate posibilităţile şi acum nu era momentul potrivit – nu când era treaz de două zile şi fiecare muşchi din trupul său tânjea după somn.

Îşi înăbuşi un căscat şi răsuci clanţa. Nu voia decât să se bage în pat şi…

Uşa nu voia să se deschidă. Sean o zgâlţâi, dar nu se întâmplă nimic. Era încuiată.

— Fir-ar să fie, fetiţo, deschide odată!

— Pleacă de-aici, îngăimă ea împleticit.

Vorbea împleticit şi îi poruncea? El o salvase şi ea îl răsplătea încuind uşa cabinei lui şi bându-i cel mai bun coniac?

— Deschide sau sparg uşa, o avertiză el.

— Pleacă, de aici, încăpăţânatule.

Vocea ei se auzi mai tare – şi mai puternică.

„Încăpăţânat?” Sean scoase o înjurătură şi izbi cu umărul în uşă. Aceasta cedă cu uşurinţă şi el se prăbuşi înăuntru, în genunchi.

Făptura ei mică stătea ghemuită în mijlocul patului său, sub pătura din blană, înăbuşindu-şi un chicotit în pumni. Aşa cum bănuise, era beată, căci sticla de coniac se afla răsturnată lângă pat – goală. Îi dădu un picior înlăturând-o din cale.

— Îndrăzneşti să mă dai afară din propria mea cabină? întrebă el străbătând repede distanţa dintre ei, ceea ce o făcu să se lipească de perete.

— Auuu! ţipă ea.

— Ce mai e?

Ea ridică atunci poalele cămăşii pentru a-i arăta locul unde se arsese.

— Dumnezeule, femeie! Cum ai reuşit să faci asta?

— Soba ta m-a atacat, îl acuză ea vorbind împleticit.

— E ridicol. E ţintuită de podea, spuse el tăind o frunză de aloe din planta de sub fereastră, după care o despică şi lăsă să iasă lichidul gelatinos.

După ce îi unse rana, luă un bandaj din cutia de ierburi şi i-l legă în jurul pulpei, lăsându-i apoi cămaşa în jos.

— Eşti plină de zgârieturi, tăieturi şi arsuri. Cum ai supravieţuit înainte să mă întâlneşti pe mine?

Trăgându-şi pătura din blană până sub bărbie, Sheila ridică din umeri şi se întinse pe spate, fără să fie conştientă de efectul pe care îl avea asupra lui.

Genele ei dezvăluiră un ochi verde şi încercănat şi numai foarte puţin din celălalt.

— Bănuiesc că un motiv ar fi acela că n-ai mai fost niciodată pe un vas. Să ştii că trebuie să fii şi mai prudentă într-un astfel de loc.

— Am fost pe multe vase cu…

Se opri brusc. Sean bănui că ascundea ceva.

— Cu? o îndemnă el.

— Cu… familia la care lucram.

El mai puse lemne în sobă. Ea minţea, dar nu o făcea prea bine.

— Destul cu întrebările. Sunt obosită, spuse ea căscând, după care se întoarse pe o parte şi, peste câteva clipe, adormi.

Când termină de făcut focul, Sean se aşeză pe marginea patului. Pieptul Sheilei se înălţa şi cobora ritmic. Părea atât de fragilă – ca o floare delicată. Fusese lovită zdravăn de ticălosul

acela pe ţărm. Izbi cu pumnul în masă. Ar fi dat orice să-l aibă în faţă în clipa aceea, căci atunci când ar fi terminat cu el, individul n-ar mai fi avut tupeul să facă rău unei fete lipsite de apărare. Câtă cruzime – să distrugă o asemenea perfecţiune.

— Eşti fermecătoare, şopti el în timp ce genele ei fluturau uşor, şi se pare că nici nu ştii asta.

Sean se dezbrăcă pentru a se spăla de praful şi sudoarea ultimelor două zile. Ea făcuse baie înaintea lui, după cum arătau lucrurile – apa murdară din lighean şi bălţile de pe podea. Clătină din cap şi făcu curăţenie în urma ei.

După ce se spălă şi îşi puse haine curate, Sean cotrobăi sub dulap şi scoase mormăind o altă sticlă de coniac. O privi în timp ce îşi turna în pahar.

— O să arăţi groaznic mâine dimineaţă.

Sheila murmură ceva în somn – ceva despre cineva care murise. Suficient de curios, Sean se dădu mai aproape exact în clipa când ea strigă „Tată!” şi întinse braţele într-un gest dramatic, lovindu-l drept în nas.

Apărându-şi faţa, Sean îi prinse ambele încheieturi ale mâinilor în palma lui mare. Ea se trezi tulburată şi izbucni în lacrimi lovindu-l cu putere în piept.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, ticălos nenorocit. Tică…

Se opri deodată, ca şi cum şi-ar fi dat seama, unde se afla şi cu cine.

— Sângerezi pe cămaşa mea, spuse ea atunci calmă.

Sean îşi şterse sângele care îi curgea din nas pe braţ. „Fata asta e tulburată rău. E singura explicaţie”.

— Pe cămaşa mea, vrei să spui, protestă el.

Sheila privi mâneca.

— Aşa e, eh, oricum ai stricat-o, – spuse ea, după care

îngenunche şi, ridicând poalele cămăşii, îi şterse nasul uşor.

El se prefăcu că nu se uită la trupul ei matur, cu forme pline.

— Te simţi bine? o întrebă el. Visai ceva.

— Bineînţeles, zise ea ca şi cum el s-ar fi îngrijorat degeaba. Stai, lasă-mă pe mine. Hmmm, zise ea apoi adulmecând în aer. Ce-i mirosul ăsta?

— Tutun?

Ea strâmbă din nas şi scutură din cap.

— Santal?

— Santal. Ştiam eu că-l recunosc, spuse ea afundându-şi nasul în pieptul lui gol. Îmi place foarte mult.

— O să… o să răceşti.

Era ridicol că îl făcea să se simtă ca un şcolar timid.

— Acum parcă eşti Tilde.

— Cine e Tilde?

— Ăăă… camerista familiei unde am lucrat.

La naiba cu povestea asta cu cameriste, îşi spuse Sean când membrul i se întări fără să-i pese de oboseală.

Sheila se uită la el de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

— Şi coşmarul tău? întrebă el.

Chipul i se întunecă vizibil.

Courtney nu voia să povestească acelui necunoscut coşmarul, dar se trezi făcând exact acest lucru.

— Mă… mă înecam în sânge, spuse ea cutremurându-se de groază.

— Ce este? o întrebă Sean ridicându-şi sprânceana curios.

— Mi-e frig, zise ea cu un glas stins.

— Individul ăla de pe plajă… era în visul tău?

Courtney scutură din cap.

— Era sora mea. A… a murit de curând.

După ce îşi exprimă gândurile în cuvinte, se simţi extraordinar de singură. N-ar fi trebuit să bea coniac.

Căci acum nu-şi mai putea controla nici gândurile, nici emoţiile. Era din nou o fetiţă de patru ani, ghemuită într-un colţ al odăii – aşteptând – şi întrebându-se de ce nu venise tatăl ei să-i alunge temerile.

— Ţine-mă în braţe, îl rugă ea întorcându-se spre el.

Vocea lui caldă o linişti şi forţa lui o făcu să se simtă bine.

Caddell îi luă mâna.

— Sunt lângă tine, fetiţo.

Aerul din jur era încărcat de emoţie când el se aplecă atingându-i gâtul cu răsuflarea sa.

— Pot să-ţi dau orice vrei.

În timp ce vorbea, îi masa gâtul şi umerii, alungându-i încordarea.

Courtney se lăsă pradă senzaţiilor care o învăluiră – senzaţii de existenţa cărora habar nu avusese. Degetul lui îi atinse uşor buza de jos şi limba ei linse apoi locul respectiv ca pentru a se convinge că pielea nu fusese pârjolită.

— Vreau să… spuse ea, dar tăcu brusc, căci nu ştia sigur ce anume voia.

— Ce vrei, scumpa mea? Ce-ţi trebuie? murmură el.

— Vreau să fiu ţinută în braţe. Nu vreau să fiu singură.

— N-o să fii, îi promise el explorându-i conturul antebraţului. N-o să fii, repetă el, după care o întinse pe spate şi se aşeză lângă ea sărutând-o uşor pe tâmplă. O să te apăr, murmură el. Acum eşti în siguranţă.

Courtney văzu o mână atingându-i obrazul şi îşi dădu seama că îi aparţinea. „Atât de frumos”. Îşi spuse ea în timp ce degetele ei îi conturau maxilarul şi îi atingeau gropiţa din bărbie. Buzele

acelea erau extraordinare.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Caddell o sărută uşor – mai întâi în colţurile gurii şi apoi pe toată gura. Ea se simţi stăpânită de o energie pe care nu o cunoscuse niciodată şi, până să-şi dea seama ce face, îl luă pe după gât şi îl trase spre ea. Gura i se deschise instinctiv, iar când limba lui îi mângâie buzele, pentru ca apoi să pătrundă înăuntru ea fu sigură că avea să se topească de plăcere.

Sărutul lui Caddell era apăsat, dar, în acelaşi timp, delicat şi perfect. Courtney era stăpânită de sentimente contradictorii, căci, chiar şi când mâinile ei i se plimbau peste muşchii spatelui, raţiunea îi spunea că se îndreaptă spre dezastru. Totuşi, voia. Se simţea atât de bine. Era liberă, trăia şi… se simţea protejată pentru prima oară în viaţă.

Când el îşi desprinse buzele de ale ei, Courtney îl privi în ochi şi văzu neplăcuta întrebare. Nu voia ca el să-i pună acea întrebare.

Ar fi stricat totul, ar fi distrus acea pasiune tulburătoare, care o ataţa şi o demoraliza în acelaşi timp, ar fi stins acea dorinţă încântătoare.

Degetele ei vorbiră în schimb, apăsându-i spatele. El clătină din cap şi, mormăind, îi captură din nou buzele. Simţi că, de data aceasta, el dorea mai mult – dorea tot ce-i putea da ea – capitularea totală, la fel cum făcuse Sarah.

„Sarah!”.

— Stai, îngăimă ea desprinzându-şi buzele de ale lui. Dă-mi drumul, te rog.

Sean îşi înălţă capul brusc şi îi ţintui braţele de câte o parte a trupului.

— Iartă-mă. Mă… mă înţelegi greşit, căpitane Caddell. Nu doresc acest gen de atenţie. Am făcut rău că te-am încurajat… că

ţi-am dat de înţeles că…

— E ceva în neregulă cu mine? întrebă el.

— Nu. Dacă m-ar fi interesat… aşa ceva, ai fi fost acceptabil.

Sean îşi înghiţi furia. „Acceptabil!” îl numise acceptabil, de parcă ar fi fost totuna cu nişte napi pentru cină.

— De fapt, ce vrei de la mine?

— Nu ştiu. N-ar fi trebuit să beau. Sunt speriată – dezorientată. Stai cu mine, te rog. Veghează-mi somnul.

Sean era uimit şi supărat pe sine. Ar fi trebuit să fie împuşcat pentru că încercase să profite de fată. Doar cu câteva clipe mai înainte îi venise să-l facă praf pe ticălosul acela care o atacase şi, acum, iată-l chiar pe el gândindu-se să păteze onoarea pe care voia să o apere.

Ce trebuia să facă? Ea era evident chinuită de amintirea unor lucruri care se petrecuseră recent în viaţa ei. Doar nu avea să-i creeze şi mai multă durere şi nici să se amestece în problemele ei. Avea şi aşa destule el însuşi, mai ales că Silver Ned se hotărâse să-l şantajeze.

Fu chinuit de îndoieli chiar când îşi dădu acordul.

— Odihneşte-te liniştită, domnişoară Gallagher, o asigură el aşezându-se pe fotoliu, te voi păzi la fel de bine cum îşi păzeşte un cavaler iubita.

Ea îi aruncă un zâmbet stins.

— Îţi mulţumesc.

Fata era uluitoare. Sentimentele ei erau rănite; întruchipa toate paradoxurile pe care şi le putea imagina, era o neobişnuită copilă-femeie care, în ciuda insolenţei, avea nevoie de el ca s-o apere. Adevărul era că se afla într-o stare jalnică.

Se simţea atras de ea. Poate că de aceea era atât de furios pe acea brută care îndrăznise s-o atingă.

„La naiba!” Lui Sean nu-i plăcea deloc situaţia în care ea îl făcuse să se vâre. Vasul acela nu era potrivit pentru o femeie. Trebuia să o ţină în cabină, altfel risca să aibă o revoltă la bord.

* * *

Sean îşi găsi liniştea abia într-un târziu, dar, chiar când adormi, gemetele uşoare ale fetei îl treziră. O văzu întorcându-se când pe o parte, când pe alta, şi scoţând strigăte de neînţeles în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii îmbujoraţi. El se aşeză pe marginea patului şi o luă în braţe.

Îi atinse fruntea. Avea febră şi tremura, iar fruntea ei ardea. Se gândi la toate plantele pe care le avea, dar nu îndrăznea să-i dea nimic să bea, căci efectul ar fi putut fi negativ dacă leacul respectiv era amestecat cu coniac. Totuşi, trebuia să facă repede ceva, înainte ca starea să i se agraveze şi mai mult.

Turnă un praf într-o cadă cu apă rece, după care o dezbrăcă şi o vârî înăuntru. Ea încercă să fugă, dar el o ţinu, ignorându-i rugăminţile. Avu grijă să evite numeroasele vânătăi şi tăieturi, dar ea nu păru să aprecieze acest lucru şi nu încetă să se zbată decât când îşi pierdu cunoştinţa.

O scoase apoi din apă şi o înfăşură într-un prosop, după care o întinse în pat. Fruntea îi era rece. Tremura şi buzele îi erau vineţii. Când începu să tremure incontrolabil, se dezbrăcă şi el şi se strecură în pat lângă ea, luând-o în braţe. Îi dădu din căldura propriului său trup şi, în cele din urmă, ea încetă să mai tremure. Dormi liniştită, cu capul cuibărit între bărbia şi umărul lui.

PATRU

Courtney deschise un ochi. Era întuneric beznă, încercă să strige, dar gura îi era amorţită şi limba încleştată. Nu putea să se întindă, pentru că… ceva greu…

Doamne! Trupul unui bărbat. Era lipită strâns de trupul unui bărbat, cu spatele proptit de pieptul lui musculos, iar braţele lui îi ţineau mijlocul atât de ferm, încât nici nu se putea gândi să se mişte.

Îi era greaţă dacă îşi schimba poziţia, dar dacă nu respira aer curat repede, avea să verse. Şi legănarea aceea oribilă – înainte, înapoi, înainte – dacă nu se oprea…

Încet-încet începu să-şi aducă aminte frânturi din ce se întâmplase în ultimele câteva ore. Se afla la bordul unui vas şi dormea pe un pat într-o cabină. Trupul îi era cald în braţele cuiva – cu siguranţă în braţele unui bărbat. Aerul era rece. Mai „mult ca sigur că focul se stinsese în timpul nopţii – sau zilei – habar nu avea.

Căpitanul Caddell. Dormise cu el. Amândoi erau goi şi o ţinea de parcă ar fi fost două linguri într-un sertar. „Oare ce făcuse noaptea trecută?” Mai precis, ce făcuse el? Şi cu promisiunea de a o apăra cum rămânea?

„Ce mai apărare”. Se cutremură închipuindu-şi ce ar fi putut să facă în starea în care se aflase. Dacă s-ar fi culcat cu el, şi-ar fi amintit cu siguranţă ceva, nu?

Courtney ar fi vrut să se mişte, dar nu îndrăznea să o facă de teamă să nu-l trezească, aşa că rămase nemişcată, încercând să se împace cu ruşinea.

— Nu te mai foi, te rog, şopti el ca şi cum i-ar fi ghicit

gândurile, pentru că, dacă-l trezeşti, balaurul începe să urle.

Tăria pe care o simţea lipită de fese îi ilustra metafora. Inima ei începu să bată şi mai repede.

El râse cu zgomot şi îi dădu drumul. Ea se lipi de perete trăgând toată cuvertura de pe el. Mişcarea aceea bruscă o făcu aproape să leşine.

— Uşurel, fetiţo, spuse el liniştitor, ai avut o noapte grea. Nu te mişca până nu-ţi dau să înghiţi nişte doctorii.

Abia îl putea vedea, căci singura lumină era cea pe care o dădeau tăciunii aprinşi din soba deschisă. Când el se ridică, patul se mişcă. După ce înteţi focul, îl chemă pe cel care se ocupa de lămpi pentru a le umple cu petrol.

Caddell aprinse una şi se aşeză pe fotoliu. Părea să nu fie conştient de goliciunea sa, de parcă ar fi fost cât se poate de firesc ca, după o noapte de intimitate, să se plimbe gol prin încăpere.

Înfiorându-se când el îşi întinse membrele lungi şi musculoase, Courtney aşteptă ca el să vorbească primul.

— Cum te simţi? întrebă el.

Ea descoperi că nu găsea cuvintele potrivite, iar când el se ridică şi veni spre ea, începu să geamă.

— Nimeni nu vrea să-ţi facă niciun rău. Am vrut doar să văd cum te mai simţi, îi explică el aşezându-se pe marginea patului.

Courtney se gândi la situaţia degradantă în care se afla şi izbucni în lacrimi.

— Cum naiba ai vrea să mă simt în asemenea împrejurări?

— Nu-i nevoie să te agiţi. Te întreb doar de starea sănătăţii. Mă tem că ai cam întrecut măsura cu coniacul şi ai făcut febră.

Îşi luă hainele de la picioarele patului şi ea îl privi îmbrăcându-se şi temându-se să se uite în altă parte, dansatoarea din ea urmărindu-i fiecare încordare a pulpelor când îşi puse

pantalonii, după care îl văzu dând la o parte pânzele de la ferestre pentru a lăsa să intre aerul curat al nopţii. Avea o atitudine care o irita – o încredere în sine care spunea că deţine controlul absolut.

Când vasul avu un tangaj mai puternic, el se prinse de masă, iar ea îşi duse mâna la gură. Avea să verse, îşi roti privirea prin încăpere. El păru să-i ghicească gândurile, căci o ajută să se ridice, o îmbrăcă într-o cămaşă curată şi îi ghidă paşii nesiguri spre vasul pe care îl adusese pentru ea. Ea căzu în genunchi, iar el o ţinu de frunte cât timp icni şi vărsă.

După aceea, o spălă pe faţă, îi dădu ceva cu care să-şi clătească gura şi îi întinse o ceaşcă ce conţinea un lichid cald.

— Asta o să-şi taie greaţa.

În mintea ei îşi făcu loc deodată *un* gând straniu – şi anume că devenise foarte intimă cu acel bărbat. Într-un fel, avea încredere în el. Un necunoscut. Un contrabandist. Dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie, totul ar fi fost de-a dreptul caraghios.

Courtney adulmecă lichidul prudentă.

— Ce eşti – doctor? Cum fac o mişcare, mă îngrijeşti sau îmi dai nu ştiu ce preparate din ierburi.

— Nu-i nimic altceva decât ceai de busuioc, te asigur. Ar trebui să-ţi liniştească stomacul.

— Mă doare capul, spuse ea sorbind din ceaşcă. Pentru asta ce mai ai?

El înmuie o cârpă în apă rece şi i-o puse pe frunte.

— Lasă ceaiul să-şi facă efectul.

— Ce căutai în pat lângă mine? întrebă ea, în cele din urmă.

— Aveai febră, aşa că te-am îmbăiat, dar când ai început să tremuri din toate încheieturile, ţi-am dat din căldura mea. S-ar putea să fie ultima baie până ajungem la Nassau.

— În cazul ăsta aş fi vrut să fiu lucidă, ca să mă pot bucura de

ea.

Îşi tamponă faţa cu cârpa umedă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Când ajungem la Nassau?

— Cam peste două săptămâni.

— Am auzit nişte lucruri tulburătoare despre Nassau.

— Te referi la povestirile despre piraţi şi contrabandişti? întrebă el, iar când ea încuviinţă, continuă: Am o casă acolo. O să fii în siguranţă, fetiţo. De ani de zile nu-şi mai au cuibul acolo tăietorii de gâturi.

— Chiar dacă Nassau e un loc sigur, tot nu sunt convinsă că ăsta-i drumul spre America. Adică, aş fi preferat să mă aflu pe un vapor…

Râsul lui Caddell o făcu să tacă.

— Te pot lăsa pe coasta Spaniei, de unde să te îmbarci pe un vapor.

— N-am vrut să spun asta.

— Dar ce-ai vrut să spui?

Veni mai aproape de ea şi Courtney observă că îi era greu să-şi păstreze luciditatea când se afla lângă ea.

— Nimic. N-am vrut să spun nimic, zise ea prea repede.

— Gândeşte-te, domnişoară Gallagher. N-ai găsi altceva mai bun.

Courtney auzi un strigăt urmat de o fluierătură şi zgomote. Caddell se scuză şi plecă.

Ea se apropie de pânza uleiată. Era noapte. Micşoră lumina lămpii, dădu la o parte pânza şi ascultă.

Majoritatea celor din echipaj păreau antrenaţi în descărcarea vasului. Umpleau două năvoade cu nişte lăzi foarte mari, după care acestea erau coborâte într-o altă ambarcaţiune care apăruse lângă ei şi care părea să fie un vas de pescuit. Era evident că le ieşise în

întâmpinare.

După ce primele două lăzi au fost coborâte, Courtney scoase capul pe uşă pentru a vedea dacă nu descoperă ceva la celelalte două, care se aflau pe culoar, vizavi de cabina lui Caddell. Nu reuşi să citească ce scria, căci oamenii veniră să le ia, dar apucă să zărească un însemn guvernamental.

În timp ce oamenii puneau năvoadele deoparte, Caddell vorbea cu un individ chiar lângă cabină. Omul avea un accent asemănător cu al lui Caddell. La început crezuse că se aflau probabil în Cornwall, dar acum era convinsă că era Irlanda. Ghici, din cuvintele pe care le distingea din când în când, că, în lăzile acelea mari se aflau arme. Deci, căpitanul Caddell introducea arme în *Irlanda*.

Când se întoarse, Courtney îl privi nedumerită, dar el ridică mâna şi spuse:

— Să nu întrebi nimic. După care părăsi din nou cabina. Courtney îşi spuse că era mai bine, probabil, să ştie cât mai puţin. Nu o interesa cu ce făcea contrabandă. Armele dispăruseră, aşa că vasul nu mai era în pericol. Şi, în plus, era mult prea slăbită – şi recunoscătoare acelui bărbat care îi salvase viaţa – pentru a mai fi furioasă…

Îşi bău ceaiul şi ronţăi biscuiţi. Se simţea puţin mai bine. Poate că totul avea să se rezolve. Nu era ceea ce plănuise ea, dar, aşa cum spusese şi el, preţul era convenabil, cu condiţia să nu-i ceară şi altfel de plată mai târziu. Cel puţin, nu fusese nevoită să vândă bijuteriile.

Şi mai era ceva important. Fără îndoială că lordul Garrett trimisese oameni în toate oraşele-porturi pentru a o împiedica să părăsească Anglia. Nu o mai putea opri din moment ce plecase deja.

* * *

Primele zile, Sean o lăsă să doarmă cât mai mult, căci nu numai că suferea datorită rănilor, dar mai avea şi rău de mare. Bănui că ştia ce se întâmplase în Irlanda, dar nu-i spusese nimic.

Într-a treia zi se simţi în stare să iasă şi culoarea începu să-i revină în obraji.

— Am o surpriză pentru tine, îi spuse Sean în seara aceea, după ce strânseră masa.

Mirarea din privirea ei se transformă în curiozitate când îl văzu trăgând înăuntru un cufăr de pe hol.

— Deschide-l, îi spuse el.

Ea îl deschise foarte puţin, dar când văzu materialele strălucitoare dădu repede capacul la o parte şi începu să răscolească prin el ca o servitoare în piaţă.

— Sunt ale tale, spuse Sean.

— Pentru mine? întrebă ea cu chipul mai însufleţit ca oricând.

— Le-am cumpărat pentru sora mea, minţi el, dar… tu ai mai multă nevoie de ele. Ea e mai înaltă – cu pieptul mai plin – dar dacă te pricepi la cusut, le poţi modifica.

— Croitoria n-a fost niciodată ceva la care să mă pricep.

— N-are importanţă. Eu mă pricep şi, dacă vrei, te pot ajuta seara. Mâine o să-ţi iau măsurile şi începem imediat.

Sean îşi închipui cum ar fi fost să-i atingă trupul şi o văzu îmbujorându-se. Îşi dădu seama că se gândeau la acelaşi lucru.

— Sunt extravagante, spuse ea încet. De ce i le dai unei… unei necunoscute?

— Doar nu mă consideri şi acum tot un necunoscut, nu? Şi, pe urmă, nu poţi să umbli tot timpul cu rochia ta sfâşiată sau cu

cămăşile mele.

— Cred că nu, aprobă ea. Eşti foarte imprevizibil.

Sean profită şi abordă subiectul care îl frământa foarte mult.

— Poate că e un moment foarte bun – acum că te simţi mai bine, vreau să spun – să discutăm despre condiţiile noastre de locuit, domnişoară Gallagher.

— Ce vrei să spui? întrebă ea făcând ochii mari.

— Unde o să dorm tot restul călătoriei? Aşa cum ţi-am mai spus, asta-i singura cabină şi nu pot să mai fac ce-am făcut până acum, adică să dorm când eşti tu trează.

— Sunt… sunt sigură că putem găsi o soluţie, Sean. Doar suntem nişte adulţi cu capul pe umeri şi am încredere în tine. Nu-mi fac griji în privinţa rămânerii tale în cabină, dar tocmai mi-a venit o idee. Poate dacă ai pune o saltea pe jos – în colţul acela, zise ea arătându-i locul respectiv, atunci ai putea dormi într-un pat oricând doreşti, în loc să continui să dormi pe fotoliu sau să aţipeşti doar când mă trezesc eu.

— Da, ar fi foarte convenabil, spuse Sean cu cinism. Aş putea să te şi păzesc.

— Da, cred că…

— Nu, fir-ar să fie.

Ştia că îi va fi greu să-i explice, din moment ce nici el nu era sigur ce voia până în clipa aceea, când ea i-a arătat cu nepăsare un loc pe podea, ca şi cum ar fi fost un câine. Apucă strâns marginea mesei.

— Deşi mi-ar face mare plăcere să te păzesc în fiecare clipă a călătoriei, bănuiesc că o asemenea apropiere s-ar dovedi dezastroasă.

— Ce… ce vrei să spui?

— Domnişoară Gallagher – Sheila. Eu sunt bărbat şi tu,

femeie. Dacă ne aflăm într-un spaţiu limitat, trebuie să ne aşteptăm să se întâmple anumite lucruri.

Ea păli şi numai obrajii îi rămaseră roşii, ceea ce îl făcu să-şi spună încă o dată cât de naivă era.

Intensitatea reacţiei lui îl surprinse. De zile întregi îşi spunea că îşi putea stăpâni sentimentele – că era tânără şi lipsită de apărare şi că el ar fi fost un ticălos dacă ar fi profitat de ea. Dar toate argumentele acelea zburară prin hublou la simplul gând de a sta întins alături de ea.

Sperase că îl va primi cu braţele deschise. De ce nu? Niciodată nu fusese nevoit să facă atâtea eforturi pentru a aduce o femeie în patul lui.

Un gând începu să prindă contur în mintea lui.

Poate era fecioară. Se uită la acei ochi verzi plini de promisiuni şi la gura ei ţuguiată uşor ca într-o invitaţie mută şi respinse această posibilitate. Era o femeie în toată puterea cuvântului, o hoaţă. Nicio hoaţă cu aspectul ei nu putea fi încă fecioară, îşi spuse el.

Era gata să se întindă peste masă şi s-o ia chiar acolo pe loc. Ar fi vrut să-i strivească gura cu sărutări, să-şi audă numele rostit de buzele ei. Dumnezeule, cât o dorea!

Ea îşi atinse buzele de parcă i-ar fi ghicit gândurile şi de parcă gura i-ar fi fost, într-adevăr, luată cu asalt. El se simţi cuprins de vinovăţie când îi văzu ochii mari, ca de căprioară, dezorientaţi.

— Îmi… îmi pare rău. Trebuie să plec, spuse el după care se ridică şi se înclină iute. Cred că ţi-am dăruit destule seri de cavalerism, micuţă domnişoară.

— Bine, dar… nu înţeleg.

Să înţeleagă? Cum se putea aştepta să înţeleagă din moment

ce el însuşi nu pricepea?

— Nu sunt nepăsător în faţa frumuseţii tale. Ţi-am gustat buzele, ţi-am văzut trupul copt – Dumnezeule, te-am şi atins chiar, deşi am făcut-o numai pentru a te îngriji. Am închis ochii, dar, în zadar. Am memorat fiecare centimetru al trupului tău.

— A-amândoi suntem nişte fiinţe raţionale, nu-i aşa, căpitane? întrebă ea atingându-i braţul pentru a-l împiedica să plece. Stăpâni…

Tăcu în clipa când îi întâlni privirea. El ştia că nu putea înţelege greşit ceea ce se afla în adâncul ochilor săi – dorinţa.

Ea nu înţelese greşit mesajul şi îşi luă mâna de pe braţul lui.

— Domnişoară Gallagher, nu pot garanta că-mi voi putea stăpâni dorinţele fără ajutorul dumitale. Cel mai bine ar fi să nu ispitim destinul.

Ea îşi lăsă capul în jos şi îşi privi mâinile, răsucindu-le în poală şi încercând să ignore lacrima care îi şiroia pe obraz.

— De ce arăţi de parcă ţi-aş fi omorât pasărea preferată?

— E ceva în neregulă cu mine?

— În neregulă?

Dumnezeule, fata era nebună!

— Ştiu că nu sunt într-o formă tocmai excelentă, cu toate vânătăile astea, dar de ce vrei neapărat să scapi de mine?

El îi acoperi mâinile într-un gest posesiv.

— N-ai ascultat niciun cuvânt din ce ţi-am spus? În ciuda înfăţişării tale… aş minţi dacă aş spune că nu te găsesc atrăgătoare.

— Atunci de ce vrei să mă laşi singură?

Nu înţelesese nimic.

— Dumnezeule, gândeşte-te, fetiţo. Te doresc atât de mult, încât am impresia că sângele îmi va ţâşni din vene, spuse el şi,

luând-o de mână, i-o trase spre mădularul său. Simte-mă, scumpa mea, şi spune-mi că sunt nepăsător la frumuseţea ta.

Ea îşi trase mâna şi îl pălmui cu toată puterea.

— Nu mai încerca să mă intimidezi, căpitane. Dacă poţi să uiţi o clipă că eşti un ticălos, ţi-aş spune că nu mi-ar face deloc bine să fiu lăsată singură să mă gândesc la viaţa mea nenorocită. Am nevoie de cineva cu care să pot sta de vorbă. Am nevoie de un prieten.

„Un prieten”?

— Nu mă lua drept prieten, prostuţo. Pentru numele lui Dumnezeu, fugi cât mai departe de mine. Tu vrei să stăm la o ceaşcă de ceai şi să discutăm problemele care bănuiesc că te frământă. Şi, după aceea, dacă aşa ceva s-ar întâmpla, unde vom ajunge? Eu nu-ţi pot oferi nimic altceva decât durere, o legătură amoroasă, cel mult, iar după ce aceasta s-ar sfârşi, m-ai urî.

Se ridică şi îşi adună câteva lucruri.

— Presupui că aş lăsa să se întâmple aşa ceva.

Glumea? Îi cercetă chipul. Afurisita era serioasă. El se duse înapoi spre pat.

— Te-ai ataşat cumva de mine? Mă vrei ca iubit? Probabil că lemnul patului îi izbi picioarele, căci ea se opri brusc.

— Asta e? repetă el răsucind o şuviţă din părul ei pe deget.

Ea îşi trase părul din mâna lui.

— Iei o ofertă de prietenie şi o transformi în ceva… păcătos.

— Păcătos, eh? N-ai spune asta dacă ţi-ai petrece o noapte în patul meu; dar cu atât mai bine, pentru că, dacă aş rămâne, ai fi bolnavă de dragoste la capătul călătoriei. O să dorm în cabina secundului ca să evit această posibilitate. Între timp, stai în cabină atâta timp cât oamenii sunt pe punte şi nu vorbi cu nimeni în afară de domnul Thatcher fără să-mi ceri permisiunea.

* * *

Pentru Courtney, fiecare zi era mai plictisitoare decât cea de dinainte. Sean nu era politicos, iar dacă ea încălca vreo regulă, era neobosit în privinţa criticilor.

Pe de altă parte, Courtney descoperi că Thatcher era cât se poate de amuzant. În ciuda părului grizonat, era de aceeaşi vârstă cu fratele ei şi avea un umor care o făcu să se simtă bine în acele seri lungi ale primei săptămâni petrecute pe mare.

Într-o seară, în timpul celei de a doua săptămâni, când Thatcher o învăţa să navigheze ghidându-se după stele, Sean apăru pe punte şi se opri la câţiva paşi de ei. Salutând-o scurt din cap, întrebă:

— Îmi tulburi echipajul, domnişoară Gallagher?

— Deloc, căpitane, îl asigură Thatcher. Domnişoara Gallagher e o elevă foarte sârguincioasă.

— Nu mă-ndoiesc, spuse Sean zâmbind cinic. Poţi pleca, domnule Thatcher. Stau eu de cart. De acum încolo vei sta de cart noaptea.

Thatcher se uită la Courtney ridicându-şi o sprânceană. Evident, era la fel de mirat ca şi ea de faptul că era pus să facă de cart de la miezul nopţii până la patru dimineaţa.

— Am înţeles, căpitane, spuse Thatcher. Îmi permiteţi să vă conduc la cabină, domnişoară Gallagher? Courtney încuviinţă şi îi oferi mâna, dar Sean o apucă iute de încheietură.

— Aş vrea să stau de vorbă cu tine, zise el cu o voce aspră şi insistentă.

Îi era imposibil să mai gândească în momentul când Sean se aplecă deasupra ei, mirosul lui familiar de santal făcând-o să se

înfioare.

— Bine, zise ea şi Thatcher se retrase. Ei? spuse ea, rugându-se ca el să nu-i sesizeze consternarea din glas.

— Îţi petreci ciudat de mult timp în compania secundului meu. Ar fi mai bine dacă ţi-ai petrece acest timp în cabină.

— De aceea l-ai pus să stea de cart noaptea?

— L-am pus pentru că ar fi timpul potrivit pentru o schimbare şi pentru că eu sunt căpitanul şi eu hotărăsc.

— Bine, dar de ce pe domnul Thatcher?

— Îi distragi atenţia. E mai atent la fustele tale decât la treaba pe care o are de făcut. Când un bărbat se află foarte mult timp pe mare… dorinţele îi sunt mai puternice.

— Înţeleg, spuse ea cu un glas încordat. Trebuie să stau închisă pentru că nu crezi că domnul Thatcher se poate stăpâni?

— Ar fi mai bine pentru propria ta siguranţă.

— E ca şi cum aş fi prizonieră. Şi aşa, domnul Thatcher e singurul om cu care am voie să stau de vorbă.

Atitudinea lui se schimbă puţin.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că tânjeşti după atenţie, spuse el cu glas scăzut şi seducător. Dacă vrei, pot să-ţi fac o vizită în fiecare seară. Invitaţia rămâne în picioare.

Oricât ar fi încercat, Courtney nu-şi putea alunga din memorie sclipirea din ochii lui când se oferise să-i fie iubit. Când degetele lui îi mângâiară uşor încheietura mâinii, se simţi cuprinsă de panică şi încercă se se elibereze din strânsoare. De data aceasta, însă, el o ţinu.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui îngrijorată o înmuie imediat şi avu nevoie de toată puterea ei pentru a-i răspunde.

— Nu mă păcăleşti, domnule. Vorbeşti frumos, dar mă

dezbraci din privire. Te uiţi la mine de parcă ai vrea să-mi ridici fustele.

— Sheila, eşti o femeie frumoasă, mai ales acum, când vânătăile au început să dispară şi umflăturile să se retragă. Eu sunt bărbat. Aş minţi dacă aş spune că nu mă atragi.

— Da, mai ales când nu te gândeşti decât cum să faci să te culci cu mine.

El o privi cu asprime şi o strânse mai tare.

— Poate că l-ai prefera pe domnul Thatcher?

— Dă-mi drumul, ticălos gelos ce eşti! zise ea făcând eforturi să se elibereze.

— Eşti sfidătoare acum, dar dacă te îmblânzesc…

O lăsă să-şi imagineze restul. Privirile li se întâlniră – ca pământul şi soarele – şi el îi cercetă pătrunzător chipul, urmărindu-i forma buzelor. Courtney se rugă să se uite în altă parte, căci nu putea îndura acea dorinţă evidentă.

— Dă-mi drumul, te rog, spuse ea în şoaptă.

— Rămâi? întrebă el şi în glasul şi în privirea lui exista o forţă care o domina ca şi cum ea ar fi fost doar un lucru lipsit de importanţă.

Încuviinţă uşor şi el îi dădu drumul, retrăgându-se puţin.

— Pricep foarte bine teama ta faţă de bărbaţi, ţinând cont de felul în care te-am găsit. Totuşi, aş prefera să-i urăşti pe toţi bărbaţii, nu numai pe acela care te-a ajutat. De aceea, când văd cum îmi amăgeşti secundul…

— „Amăgesc”? Cum îndrăzneşti? N-am „amăgit” pe nimeni.

O făcu să se retragă într-un ungher şi un zâmbet ciudat îi apăru în colţurile gurii.

— Crezi că secundul meu se gândeşte la altceva decât cum s-ar tăvăli cu tine? Am văzut cum te învârţi pe lângă el ca o floare

parfumată.

— Dacă te referi la parfumul pe care îl folosesc, ţin să-ţi aduc aminte că tu mi l-ai dăruit odată cu rochiile.

— Pentru a-mi face plăcere mie, nu lui.

— Dar nu suntem niciodată împreună. Cum ar putea să-ţi facă plăcere?

— Exact, spuse el ridicându-şi o sprânceană. Dacă te ofileşti din cauza lipsei de atenţie, frumoasă floare, eu îţi pot îndeplini toate dorinţele, spuse el cu o voce joasă.

— Eşti un ticălos şi un seducător. N-am nevoie de nimic de la tine.

— Seducţia e punctul forte al femeii.

Neputând să se mai abţină, îl pălmui.

El rânji dispreţuitor.

— Este evident că ai nevoie de un iubit mai înflăcărat, care ia fără să ceară.

Dădu apoi cu piciorul în uşa camerei pânzelor şi o: împinse înăuntru, până ce ea ajunse să stea lipită de i pânzele împăturite.

— Cum se face că, de câte ori spun ceva ce nu-ţi place, mă pălmuieşti?

— Eu… eu…

— Ai de gând să spui că nu te atrag?

— Nu mă atragi…

Râsul lui aspru o luă prin surprindere.

— Ei bine, mă atragi foarte puţin.

— Acum eşti mai aproape de adevăr, spuse el şi răsuflarea lui fierbinte îi atinse gâtul. Te doresc.

Dovada interesului său se lipi de mijlocul ei când îi înăbuşi protestele cu un sărut.

Pe Courtney o ului mai mult răspunsul ei decât îmbrăţişarea

lui îndrăzneaţă, căci îşi depărtă buzele pentru a-i primi limba – când ar fi trebuit să-i opună rezistenţă –, se înălţă spre el, lăsându-se pradă acelui sărut şi gemu când buzele lui îi trecură uşor peste chip, peste ureche şi apoi în jos pe gât şi peste sâni.

— Un glas stins dinăuntrul ei o preveni, dar ea refuză să asculte. El avea dreptate. De mai bine de o săptămână îi invadase toate gândurile, aşa încât îi era absolut imposibil să-şi aducă aminte cum fusese până să-l cunoască.

El se aplecă şi, luând-o în braţe, o duse în cabină. Ea îşi propti capul în scobitura umărului său, încercând să nu se gândească. Gândurile erau primejdioase. O conduceau la amintiri şi acestea o duceau la… „Sarah”.

El împinse uşa cu umărul şi o lăsă jos în mijlocul încăperii. Era slăbită şi derutată, dar nu putea să nu se gândească. „Ce faci, proasto?” se întrebă ea. „Vrei să sfârşeşti ca Sarah?”

Sean închise uşa şi se întoarse spre ea, dar Courtney ridică mâinile pentru a-l opri.

— Te rog… nu te apropia.

— Ce este?

— Ai… ai lăsat puntea nepăzită.

— Aşa e, spuse el şi scoţându-şi capul pe uşă, îi strigă ceva şefului de echipaj, după care se întoarse şi închise uşa din nou.

Apoi se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi descheie cămaşa.

— Vino, scumpa mea. O să-ţi dau ceva mai bun decât ai putea obţine vreodată de la secundul meu.

Vulgaritatea lui distruse şi cea din urmă fărâmă care mai rămăsese din acea atmosferă magică. Ea scutură din cap în semn de refuz.

— Cu un minut în urmă, m-aş fi aruncat în braţele tale, dar

mi-ai lăsat timp de gândire. Te doresc şi aş minţi dacă aş susţine altceva. Dar nu îndrăznesc să-ţi cedez.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Nu voi sfârşi sub tine în pat numai pentru că eşti gelos pe domnul Thatcher.

— Gelos? Bine, dar te afli pe vasul *meu*. Thatcher te-ar apăra chiar şi cu preţul vieţii, dar te-ar lăsa să pieri dacă eu poruncesc astfel.

În ochii lui se putea citi o emoţie neclară când veni spre locul unde stătea ea.

— Dar n-aş putea să poruncesc aşa ceva niciodată, pentru că ar fi un sacrilegiu să distrugi ceva atât de frumos.

Încercă să o sărute din nou, dar ea se feri. Îi spuse vorbe dulci şi o mângâie uşor, până când ea se relaxă în braţele lui.

— Vezi? Mintea îţi spune ceva, trupul, altceva, spuse el ducând-o în braţe spre pat.

Ar fi vrut să se piardă în el. Îi ridică fustele şi o eliberă repede de lenjeria intimă, în timp ce sărutările lui pline de pasiune o făcură să-şi piardă controlul.

Courtney nu mai voia să fie prudentă. Voia să simtă ceva – nu ştia sigur ce anume, dar era convinsă că avea legătură cu fiorul pe care îl simţea ori de câte ori se afla lângă el – ori de câte ori o atingea.

Mâinile lui erau neobosite, pârjolindu-i fiecare centimetru de piele. Când se frecă de locul feminităţii ei, îi veni să ţipe de plăcere.

— Sunt atât de fericită că vei fi primul, şopti ea.

Sean se dădu înapoi brusc şi o privi intens.

— Ce-ai spus? întrebă ei cu o uşoară asprime în glas.

— Am spus că sunt fericită că vei fi primul meu iubit.

— La naiba! zise Sean şi îi dădu drumul. O virgină! Vrei să-mi spui că eşti virgină?

Courtney nu se aşteptase la o asemenea reacţie şi răspunsul îi veni foarte repede pe buze.

— Ce te-a făcut să crezi că n-aş fi?

— Păi… vârsta ta, în primul rând.

— Ei bine, sunt o fată bătrână. Ce-i atât de neobişnuit?

— Sheila, scumpa mea, te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Fetele bătrâne sunt nişte babornițe uscate, nu tinere frumoase.

— Aşa se întâmplă, căpitane, când judeci pe cineva pripit.

— Eşti o hoaţă, iartă-mă, dar nu-mi pot imagina cum ai izbutit să rămâi neatinsă, dacă, într-adevăr, ăsta-i adevărul.

— *Dacă* ăsta-i adevărul. *Dacă*!

Îl luă prin surprindere şi îl azvârli din pat.

Sean îşi aranjă hainele şi se întoarse spre ea.

— Bine! Rămâi în afurisita asta de cabină, dar tot o să pun eu mâna pe tine – indiferent că eşti virgină sau nu.

CINCI

Nassau

— Totdeauna e atât de cald în Bahamas, domnule Thatcher? întrebă Courtney sprijinindu-se de parapet.

— Remediul meu, domnişoară Gallagher, zise el dându-i un evantai din lemn de bambus, pe care ea îl folosi mediat.

— În sfârşit, o să cobor de pe vas, deşi, fără îndoială că voi schimba o închisoare cu alta, spuse ea.

Thatcher îşi înclină capul.

— Nu mi-am dat seama că v-aţi simţit ca într-o închisoare.

— Sunt o femeie, nu o sirenă. Prefer pământul sub picioare şi civilizaţia. Nu mă pasionează insulele exotice, cu toate insectele şi bolile lor îngrozitoare, adăugă ea uitându-se la pânzele imense de deasupra capului. Totuşi, călătoria cu *Ariel* a fost o experienţă minunată. E un vas excelent. Căpitanul Caddell l-a construit?

— Nu. Tatăl lui Sean i-a cerut domnului Mekay, un arhitect naval din Boston, să-l construiască pentru a i-l dărui lui Sean când acesta a intrat în afacerile familiei în ’51. Spaţiul pentru încărcătură e mic, dar e mai iute decât vapoarele englezeşti. În afacerile navale, viteza e adesea importantă.

— Aşa e, cred că ai dreptate, spuse ea aprobator.

„Mai ales când transporturile sunt ilegale”, se gândi ea arborând un zâmbet slab. Nu avea niciun rost să-i spună lui Thatcher că ştia că e contrabandist. În fond, îi promisese căpitanului că nu va discuta cu nimeni din echipaj despre afacerile vasului. Şi, în plus, dacă ar fi făcut-o, l-ar fi înfuriat pe Caddell. Deşi era convinsă că e un contrabandist, trebuia să i-o spună lui.

— Ea e *Ariel*? întrebă Courtney arătând spre galionul cu aspect de nimfă de la prova.

— Aşa şi-a imaginat-o sculptorul.

— Cine i-a dat acest nume, căpitanul Caddell sau tatăl său? Şi soţiei căpitanului îi convine că el îşi petrece atâta timp pe mare?

Lui Courtney îi plăcu felul cum un zâmbet slab îi încreţi colţurile gurii şi ochii lui Thatcher. Îl transformă dintr-un individ comun într-unul încântător când întrebă:

— De fapt, nu vă interesează vasul, nu?

— Nu chiar, recunoscu ea.

— Da, Sean i-a dat numele. Şi nu e însurat, deşi are ochiul format atât pentru vasele, cât şi pentru femeile frumoase. În fond, el v-a găsit.

— Nu sunt sigur că „găsit” este cuvântul potrivit, domnule Thatcher, spuse Sean venind lângă ei pe punte. Poate că „dat peste” ar fi mai exact.

Apropierea lui o tulbură pe Courtney.

— Bună dimineaţa, căpitane. Sunt gata să fac turul insulei.

— Nu e cine ştie ce de văzut, domnişoară Gallagher, zise el privind-o cu o îndrăzneală care o înnebunea şi o irita în acelaşi timp. Văd că ai găsit ceva de îmbrăcat.

Se încruntă când îi văzu rochia de un verde marin şi ea, care îşi sacrificase propriul confort purtând şi corset şi crinolină pentru a-i face plăcere. Cususe aproape toată noaptea, singură, deoarece el nu îşi ţinuse promisiunea de a o ajuta. Călcase apoi şi afurisita de rochie şi pălăria asortată cu panglici din satin. Ba purta chiar şi ghetre peste pantofi şi îşi luase şi umbreluţa de soare.

Părea o doamnă din cap până-n picioare şi pentru ce? El nu făcuse altceva decât să se încrunte şi să o ridiculizeze. „Să o ridiculizeze!”.

— Ne jucăm cumva de-a îmbrăcatul elegant, micuţă domnişoară? Ar fi trebuit să-ţi pui rochia albă cu mâneci scurte. Te-ai fi simţit mai bine acum, zise el, după care făcu un gest neglijent din mână. Nu contează. O să-ţi fac o garderobă adecvată, altfel o să leşini la fiecare sfert de oră în zăpuşeala asta.

Courtney îşi alungă dezamăgirea la auzul acelor remarci. Oricum, nu avea nevoie de aprobarea lui. Ea era fiica celui de-al cincilea conte de Lowden, în vreme ce el era… un nenorocit de contrabandist irlandez. În fond, ce-i păsa ce crede el?

Totdeauna vedea lucrurile în cea mai rea lumină. Nu o miră deloc faptul că nu pricepuse că încerca să coopereze cu el – să fie drăguţă cu el. Nu că ar fi simţit nevoia, sau ar fi vrut să-i facă plăcere.

— Vino, fetiţo, dacă rezişti să cobori, vreau să spun, ai grijă.

Pielea i se înfioră în clipa când el o prinse de braţ uşor pentru a o ajuta să coboare pasarela.

— Nu le-nţeleg deloc pe femei. Nu se pricep când e vorba să cumpere ceva sau să se îmbrace.

— Dă vina pe cine trebuie, căpitane Caddell. Bărbaţii sunt cei care creează hainele femeilor.

El păru să se gândească o clipă.

— Aşa e, domnişoară Gallagher, spuse conducând-o spre o trăsură. Am închiriat-o pentru tine pe perioada cât vom sta aici.

— Şi cât înseamnă asta?

— Afacerile mele nu vor dura mai mult de două săptămâni.

Courtney nu îşi ascunse dezamăgirea, căci sperase să ajungă la Charleston până atunci.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— N-o să supravieţuiesc două săptămâni în căldura asta insuportabilă.

Nu era chiar o minciună. Trebuia neapărat să găsească o soluţie. Nu-i putea spune că îi întârzia planurile în privinţa lui Brandan Blake.

— O să încerc să aranjez câteva evenimente sociale ca să nu te plictiseşti, dar numai cu condiţia să-ţi ţii mâinile pentru tine. N-aş vrea să mă trezesc în situaţia de a da explicaţii cuiva pentru gesturile tale.

— Gesturile mele? Asta înseamnă că felul în care fur i-ar jigni pe piraţii şi pe contrabandiştii ăştia?

— Nu vei întâlni piraţi şi contrabandişti, domnişoară Gallagher. Ci oameni de afaceri şi membri guvernamentali.

— E acelaşi lucru, insistă ea.

— Ai dreptate, recunoscu el. În locul tău nu mi-aş face prea multe griji în privinţa căldurii. Casa mea se află pe plajă. N-o să-ţi fie frică să stai cu mine, nu?

— N-nu, se bâlbâi ea.

Frică? Ar fi trebuit să-i fie frică mai mult de ea, fiindcă se gândea la el în fiecare clipă începând din acea noapte, cu mai mult de o săptămână în urmă, când se trezise sub el în pat.

— Nu! Foarte bine, spuse el ajutând-o să urce în trăsură, după care se aşează în faţa ei. În mare parte am fost un domn, nu?

— În mare parte. Aşa era şi firesc.

— Zău? întrebă el puţin iritat.

— Nu înţeleg, zise ea.

— Cine spune că ar trebui să fiu un domn?

— Păi… societatea.

— A cui societate? Cu siguranţă nu breasla hoţilor.

Ea îşi coborî privirea. De ce o provoca, oare? De ce-i spunea hoaţă, de parcă voia cu acel cuvânt să-i diminueze personalitatea? Îi venea să-şi strige în gura mare adevărata identitate, dar nu

îndrăznea, căci, atâta timp cât o credea o hoaţă, era în siguranţă. Ca fiică a unui conte englez, care în trecut deţinuse o funcţie înaltă în cadrul unui minister din Irlanda, ar fi reprezentat o pradă de nepreţuit pentru un contrabandist irlandez.

Courtney îşi întrerupse şirul gândurilor. Nu avea importanţă ce-i spunea lui Sean, căci el tot nu o credea.

— Şi, aşa cum ai spus şi tu, scrupulele nu-şi au locul printre contrabandişti, continuă el.

Scrupule? Trebuise să adune toate scrupulele posibile pentru a se ţine departe de el după ce a recunoscut faţă de sine că se simţea atrasă de el. O mare parte din ultimele trei săptămâni fusese un adevărat coşmar – împărţindu-se între dorinţă şi conştiinţă. Stând în faţa lui acum, îşi aminti mirosul lui, atingerea uşoară a degetelor lui pe obraz şi delicateţea cu care îi îngrijise rănile.

— Îţi dai seama că asta e prima oară când ai spus că eşti contrabandist? îl întrebă ea.

— Zău? Eşti o fată deşteaptă, dar nu lăsa să ţi se urce la cap.

Îi luă mâna când opriră în faţa unui magazin de rochii, dar ea şi-o retrase ca arsă.

Când intrară, Sean i-o prezentă croitoresei, care, aşteptându-se la vizita lui Courtney, pregătise deja câteva materiale.

— Nu-mi trebuie toate aceste haine, spuse Courtney în timp ce i se luau măsurile pentru noua ei garderobă. Şi n-am bani să le plătesc.

Sean îi făcu semn să tacă.

— O să stăm în Nassau câtva timp şi nu vreau să nu te simţi bine. Şi, pe urmă, n-aş vrea ca partenerii mei de afaceri să creadă că nu am destulă grijă de amanta mea.

Devenind rigidă din cauza şocului, Courtney se întoarse spre

el.

— Amanta… ta?

— Nu te supăra. Trebuie să salvăm aparenţele.

Se purta de parcă ea ar fi fost o proastă.

— Indiferent că eşti amanta mea sau nu, important e că ei vor bănui că eşti. Şi, gândeşte-te, vei avea o nouă garderobă.

— Nu-mi place deloc această idee.

Courtney se trezi repetând de câteva ori acele cuvinte de-a lungul celor câtorva ore, timp în care femeile se foiră în jurul ei cu tot felul de materiale. Pe la jumătatea „torturii”, cum îi spunea Sean, el plecă să-şi vadă de treburi, dar vizitiul rămase şi, mai târziu, o duse pe Courtney la casa de pe plajă a lui Sean.

Totul fusese pregătit pentru sosirea lor, după cum observă ea instalându-se în camera ce îi era destinată. Habar nu avea când avea să se întoarcă Sean, dar o sfătuise să se pregătească pentru o cină târzie, aşa că aranja lucrurile proaspăt cumpărate şi se schimbă într-o rochie din voal pentru a face o plimbare prin grădinile care duceau spre ţărm.

Era o privelişte minunată. Spre deosebire de grădinile din Anglia şi din Franţa, acolo florile creşteau peste tot, la întâmplare – un festin al culorilor vii. Raiul pe pământ. Casa o ului, la fel cum o uluise şi Sean. Avea un simţ estetic extraordinar de dezvoltat pentru un contrabandist.

Zăpuşeala după-amiezei o lăsă repede fără vlagă, iar când se întoarse pe verandă, Courtney se bucură văzând că bucătăreasa pregătise o gustare uşoară. Ciugulind din mâncare, se întrebă ce fel de om era Sean atunci când *nu făcea* contrabandă. Uneori părea chiar un domn. Era citit, inventiv şi ştia destule despre leacuri pentru a-l egala până şi pe doctorul Cartwright, medicul de familie al tatălui ei, care era membru al Colegiului Regal al

Medicilor. Se îmbrăca impecabil, cu haine de cea mai bună calitate, iar îndemânarea sa în ale navigaţiei era inegalabilă.

Şi, oricât de mult i-ar fi plăcut să glumească despre astfel de lucruri, Sean avea, totuşi, scrupule. Dovedise aceasta când îi părăsise patul.

Era nostim cum acel contrabandist îi arătase mai mult control şi respect chiar, considerând-o o hoaţă, decât arătase Brandan Blake faţă de sora ei drăguţă şi cuminte.

După ce termină de mâncat, Courtney îşi puse costumul de baie şi se duse până la marginea apei. Plaja era superbă, cu un nisip curat şi alb, iar casa era ferită de privirile curioase de un zid de copaci ce se înălţa de fiecare parte. Apa sclipea asemeni unor bijuterii şi era minunat de caldă. Nu ca a Canalului.

Lui Courtney îi fu greu să mai stea în picioare, aşa că se lăsă să plutească peste valuri. Privi norii, jucând un joc copilăresc de a descoperi tot felul de forme, dar singura formă era aceea a feţei lui. Se gândi la situaţia în care se afla. Acea amânare îi întârziase planurile puţin. Deşi ardea de nerăbdare să ajungă în America pentru a se confrunta cu Blake, probabil că era mai bine că se întâmpla aşa, fiindcă avea timp să se gândească la ce avea să zică şi să facă în clipa când îl va vedea. În plus, se spunea că răzbunarea se servea cel mai bine la rece.

Pe de altă parte, Courtney se afla într-o situaţie foarte precară, deoarece îi plăcea aproape tot ce ştia despre Sean, ceea ce îi distrăgea atenţia. Era capabil să o facă să nu se mai poată concentra. Ori de câte ori Sean era prin apropiere, în mintea ei începeau să apară tot felul de prostii în legătură cu căsătoria şi cu întemeierea unei familii, aceleaşi lucruri împotriva cărora luptase din toată fiinţa când i le propusese tatăl ei.

Chicoti în sinea ei. Indiferent ce făcea lordul Garrett în clipa

aceea, fără îndoială că ar fi fost şocat dacă ar fi auzit că asemenea gânduri se aflau în capul fiicei lui – „fată bătrână” – şi ar fi fost îngrozit dacă ar fi ştiut cine îi provocase acele gânduri.

— Bună, ce faci acolo?

Vocea lui Sean o trezi din reverie, astfel încât se mişcă brusc şi se întoarse în apă, cu faţa în jos. Ieşi la suprafaţă, dându-şi părul la o parte de pe faţă şi ştergându-şi ochii cu dosul mâinii.

— Înot, spuse ea în timp ce el se apropia.

— Bine că am venit, zise el. Soarele ăsta poate fi foarte înşelător şi periculos, mai ales pentru o piele delicată şi albă ca a ta. Servitorii mi-au spus că eşti aici de aproape un ceas. Ai noroc că e o oră mai târzie. Ai căpătat deja o culoare trandafirie.

Costumul de baie îi acoperea tot în afară de braţe, gât şi picioare de la gambe în jos. Courtney îşi privi pielea expusă, dar nu văzu decât un strat subţire şi alb de sare.

— Dă-mi mâna.

O scoase din apă, dar, la un moment dat, ea se împiedică şi îi căzu în braţe. Când o ridică, păru supărat de felul cum costumul de baie ud îi stătea lipit de trup şi se îndreptă spre verandă privind drept înainte.

Îi dădu drumul din braţe de parcă ar fi fost un cărbune încins.

— Du-te înăuntru! îi porunci el. Fă o baie şi schimbă-te pentru ceai.

— Am mâncat cu puţin timp în urmă.

— Bine, atunci poate o să-mi ţii companie cât mănânc eu, îi spuse el întorcându-se cu spatele.

— Credeam că vrei să nu mai stau la soare…

— Acum! zise el cu asprime, neacceptând un refuz.

Ea se abţinu să nu-i răspundă şi traversă terasa îndreptându-se spre uşile franceze care dădeau în dormitorul ei. Înăuntru o

aştepta o cadă cu apă rece. Ierburi parfumate pluteau deasupra şi, când se cufundă în ea, simţi o uşoară usturime. Mai târziu, văzu în oglindă că pielea îi era, într-adevăr, arsă de soare.

Majoritatea hainelor erau greu de suportat pe pielea sensibilă, aşa că se hotărî asupra unei rochii de mătase verde smarald. Îl găsi pe Sean stând pe trepte şi privind spre ocean. Îşi pusese o jachetă albă de pânză care arăta superb în contrast cu pielea lui bronzată şi îi scotea foarte bine în evidenţă părul negru şi ochii argintii-aurii.

— Am cerut un ceai, dacă ai spus că nu ţi-e foame, spuse el conducând-o la masă şi dându-i o pălărie de pai cu borurile largi. Asta o să te apere de soare.

Courtney îşi puse pălăria şi şi-o legă sub bărbie.

— Vrei un biscuit? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc, zise ea uitându-se în ceainic.

Ceaiul era de o culoare foarte închisă.

— Vrei să-ţi torn? întrebă ea şi, când el încuviinţă, îşi dădu seama cât de ridicol de politicos părea totul – ca într-un roman plin de bune maniere – „Doamna şi contrabandistul servesc ceaiul”. Ridicol!

— Mă tem că te-am lăsat prea mult singură, Sheila.

— M-am simţit bine, dar acum o să plătesc.

Încercă să nu arate, dar braţele şi gâtul o usturau îngrozitor.

— Ţi-ai rezolvat treburile?

— Abia am început.

— Pot să te întreb de ce natură sunt afacerile tale?

— Investiţii în viitor, spuse el întinzând puţină smântână groasă pe un biscuit. Te afli în Nassau de câteva ore. Ce părere ai?

— Mi-a plăcut destul de mult, dar am văzut foarte puţin din oraş, din moment ce ai pus ca, direct de la magazin, să fiu adusă

aici.

— O să te duc prin oraş la momentul potrivit. Adevărul e că nu prea ai ce să vezi, dar după ce o să vină vaporul…

— Vaporul?

— Se aude că Samuel Cunard ar vrea să înfiinţeze o cursă regulată între New York şi Nassau, ceea ce înseamnă că vor veni mulţi oameni şi va fi nevoie de hoteluri.

— Deci asta-i afacerea ta – construieşti un hotel?

— Este *una* din cele câteva afaceri pe care le discut cu eventualii parteneri.

Ea îi respectă simţul comercial. Era un speculant – pregătit să rişte. Tatăl ei şi Marcus erau atât de conservatori când era vorba de afaceri. Era o nouă experienţă aceea de a se afla în preajma cuiva care nu se temea să-şi asume riscuri.

— Îţi place casa?

Privirea lui pătrunzătoare era aţintită asupra ei şi păru încântat când o văzu încuviinţând.

— Tata a construit-o în ’52 când zona asta se transforma într-o regiune turistică, dar o epidemie de holeră i-a pus capăt planurilor pentru totdeauna.

— A murit?

Încleştându-şi şi descleştându-şi pumnul, el zise:

— Da. Nassau l-a ucis. Cred că de aceea reprezintă o provocare pentru mine. Vreau să duc la bun sfârşit ce a început el.

Gânduri ciudate o asaltară deodată. Nu voia să ştie nimic despre Sean. Ar fi vrut să-l ţină la distanţă – să fie o enigmă. Nu era bine să ştie atâtea lucruri, căci, cu cât ştia mai mult, cu atât mai profundă devenea atracţia.

Îi privi chipul aproape perfect. În clipa aceea părea vulnerabil – fiul ascultător hotărât să ducă la capăt munca de o viaţă a tatălui

său – şi avu impresia că i se frânge inima.

— De unde ai cicatricea? întrebă ea atingându-i uşor dunga de pe obraz.

— Un mesaj de la un iubit gelos.

Îi făcu cu ochiul luându-i mâna şi sărutându-i degetele.

— Nu vorbeşti niciodată despre tine, zise el. Povesteşte-mi despre sora ta.

Courtney se lăsă pe spate şi închise ochii. „Sarah. Ce să-i spun? Cât de mult să-i spun?” Văzu că o privea, cântărind-o din ochi.

— A murit de curând. Ce altceva ar mai fi de spus?

— Câţi ani avea?

Imaginea lui Sarah întinsă în pat era încă atât de vie în mintea ei, încât se cutremură.

— Dacă preferi să nu vorbeşti despre asta… spuse el acoperindu-i mâna cu palma lui mare.

Ea îşi simţi trupul învăluit în căldură. Se dădu înapoi prea repede şi ochii o trădară.

— S-a îndrăgostit de un ticălos care a profitat de bunătatea ei şi, când el a plecat, lăsând-o… însărcinată, ea a preferat să se sinucidă ca să nu fie nevoită să îndure ruşinea.

Ochii lui erau împietriţi şi enigmatici, de parcă s-ar fi aflat foarte departe.

— Ştiu ce trebuie să simţi. O persoană pe care am iubit-o foarte mult a fost împinsă, de asemenea, la sinucidere. E ca şi cum ai avea impresia că nu te vei mai supăra sau nu te vei mai bucura niciodată foarte mult în legătură cu ceva, nu? E un gol acolo unde ar fi trebuit să-ţi fie inima…

Descrisese pustiul din sufletul ei cu atâta exactitate.

— Cine era? întrebă ea. Ai iubit-o foarte mult? Cine ţi-a răpit-

o?

— Maureen! şopti el cu ochii întunecaţi. Ar fi mai bine să lăsăm trecutul acolo unde e.

Clipi des de parcă ar fi privit prin ceaţă.

Nu păru să-şi dea seama că pronunţase acel nume decât când Courtney îl întrebă:

— Cine era Maureen?

— Prea multe întrebări, spuse el ferindu-şi privirea şi ridicând din umeri. Nu vreau să vorbesc despre Maureen, adăugă el apoi luându-i mâinile într-ale sale. Ai problemele tale, n-ai nevoie să te mai frământe şi ale mele.

Deschise capacul ceasornicului.

— Mă gândeam să călăresc puţin, dar trebuie să mă-ntorc în oraş pentru o întâlnire.

Ea se ridică şi se clătină uşor lipindu-şi dosul mâinii de frunte.

— Cred că plătesc cu vârf şi-ndesat pentru plimbarea prin soare.

Sean o cuprinse posesiv pe după mijloc şi merse cu ea până în cameră.

— Odihneşte-te, îi spuse el sărutând-o pe frunte. Ne vedem diseară.

Courtney îl urmări plecând. Era infinit mai periculos decât căpitanul cinic de pe vas – nici contrabandist, nici salvator, doar un bărbat cu slăbiciuni omeneşti şi emoţii. Nu voia absolut deloc să-l vadă astfel, căci un asemenea om îi putea pătrunde în suflet mult mai uşor, o putea cuceri mult mai mult, decât orice haimana abilă. O înţelegea mai bine decât oricine altcineva. Vedea acest lucru în ochii lui. Suferise îngrozitor.

Nassau o tulbura. Nu ştia sigur dacă de vină era clima sau frumuseţea sălbatică şi primitivă a insulei, dar se simţea ca o

muscă atrasă în plasa unui păianjen.

Cu adevărat se simţea liberă – şi plină de viaţă –, capabilă să fie oricine ar fi vrut să fie. Dacă voia, putea chiar să se dezbrace complet şi să înoate, goală, în acel golfuleţ privat.

— Roşi, dând vina pe căldura înăbuşitoare pentru acele gânduri imorale. Începea să-şi închipuie buzele lui Sean mângâindu-i pielea şi dorinţa i se transformă într-o durere surdă. Cum ar fi fost să i se dăruiască? Tânjea după atingerea lui şi tocmai de aceea lupta împotriva atracţiei pe care o simţea faţă de el. O făcea să nu se mai poată concentra.

Courtney habar nu avea ce se va întâmpla după ce îl va găsi pe Blake. În cele mai grele momente se gândise să-l ucidă, dar nu era o criminală. Totuşi, trebuia să găsească cea mai eficientă metodă de a-l distruge. Acest lucru trebuia să-i acapareze întreaga atenţie – nu Sean. Nu putea avea un viitor nici cu Sean Caddell, nici cu vreun alt bărbat până nu-şi încheia socotelile cu Brandan Blake.

Blake se afla în mintea ei când adormi, dar Sean Caddell – chipul, trupul lui impunător şi musculos şi vocea joasă – îi dominară visele.

„Îmi place o femeie care spune ce-i place”, zicea făptura din vis.

Îl luă pe după gât şi îl trase în jos până când buzele li se atinseră uşor – şi apoi nu chiar atât de uşor.

Era un vis ciudat şi derutant. Ochii ei erau deschişi, privind într-ai lui, care păreau argintii în lumina palidă a lunii. Unde se sfârşise visul şi unde începuse realitatea?

Orologiul bătu de ora două şi Courtney îşi dădu seama deodată că nu visa. Se ridică în capul oaselor în pat. Fusese aproape miezul nopţii când încetase să se mai gândească la el şi

acum, iată-l, cu două ore mai târziu, atingând-o cu îndrăzneală, duhnind a rom.

— Ce cauţi aici?

— Mă strigai.

Din fericire, întunericul nopţii îi ascunse chipul, căci ştia că acela era adevărul. Îl strigase în somn.

— Ai băut? îl întrebă ea cu răceală.

— Da, dar nu sunt beat, aşa cum o să-ţi dai seama în curând, spuse el şi trase de panglica din păr, făcându-l să i se reverse pe umeri.

El îşi trecu degetele printre fire şi ea tremură de emoţie pe măsură ce buzele lui se apropiau. Trebuia să-l oprească.

— Stai!

Sean râse scurt.

— Crezi că o să mă poţi opri acum? Nu-ţi dai seama că am luptat deja cu ceea ce există între noi şi am pierdut?

— Nu pot, insistă ea.

— Soarta te-a aruncat pe plaja aceea ca să te găsesc eu. Suntem în mâinile destinului acum.

Deşi raţiunea ei ar fi vrut să facă abstracţie de acea explicaţie, era stăpânită de o dorinţă mai puternică decât îşi închipuise vreodată, incapabilă să-i domolească pasiunea. Încercă să se gândească la Sarah – încercă din toate puterile – dar chiar şi chipul; acesteia dispăru în ceaţă fiind înlocuit de cel al lui Sean.

„E o boală”, îşi spuse ea. „Poate că soarele…”.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Courtney scutură din cap, dar el îi opri protestele cu buzele, care deveniseră deodată şi nerăbdătoare şi mângâietoare. Mâna lui îi mângâie pulpa, trăgând şi materialul subţire al cămăşii de noapte. Ea nu putea face nici cea mai mică mişcare pentru a-i evita

atingerea, căci în adâncul sufletului îl dorea şi el ştia acest lucru. Râsul lui uşor i-o spuse când se ridică şi se dezbrăcă leneş.

O adiere încărcată de miresme erotice îi trecu uşor peste piele. El se întinse în pat lângă ea, mângâindu-i cu buzele sprânceana, pleoapele, colţurile gurii, până când ea întoarse capul spre el, parându-i fiecare mişcare a limbii cu a ei.

Era orbită de pasiune. Îşi cufundă degetele în părul lui aspru, în timp ce el îşi strecură mâna între trupurile lor asudate. Îi atinse scobitura gâtului şi ea fu scuturată de un fior. Un deget îi alunecă printre sâni, coborând apoi spre abdomen, ca şi cum ar fi evitat intenţionat locurile care, ştia instinctiv, i-ar fi provocat o plăcere extraordinară.

Refăcu acelaşi drum cu o serie de sărutări, şoptindu-i vorbe de iubire fiecărei părţi atinse – îndoiturii cotului, a genunchiului, pielii delicate din interiorul pulpei. Când ea avu impresia că va ţipa, el îşi îndreptă atenţia asupra sânilor, lingându-i fiecare sfârc până când acestea se întăriră ca nişte pietricele. Tensiunea din interiorul ei se înteţea cu fiecare mişcare a buzelor lui şi icni, deodată.

Degetele lui îi explorau miezul interior, excitând-o până când ajunse practic să se zvârcolească sub el.

— Eşti ca o catifea aici, îi spuse el conturându-i cu blândeţe buzele şi smulgându-i un geamăt chinuit. Trupul tău ştie ce vrea, chiar dacă încerci să negi. Trupul tău ştie că-mi aparii.

Îşi strecură genunchiul între pulpele ei, dar când se lipi de ea, Courtney ţipă.

— Să nu mă respingi, scumpa mea. E prea târziu.

Îi încercui triunghiul cu bărbăţia sa nestăpânită.

— Simte-mă, scumpa mea. Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut că locul meu e aici şi acum o ştii şi tu.

— Dumnezeule!

— Aici nu-i niciun Dumnezeu, iubirea mea, doar doi diavoli cuprinşi de pasiune.

— Taci! spuse ea apăsându-i buzele cu degetele.

— Iartă-mă, zise el sărutându-i-le şi aşezându-le pe pieptul său, în dreptul inimii, care bătea nebuneşte. Asta e pasiune, scumpa mea. Nu te teme de ea. Primeşte-o bucuroasă.

Îi acoperi gura cu a lui, stârnind un foc care ameninţa să o prefacă în cenuşă.

— Pasiune, repetă ea în timp ce limbile lor dansau, el învăţând-o mişcările.

Orice logică era imposibilă. Unde era, oare, disciplina, se întrebă ea, subjugarea tuturor emoţiilor?

Disciplină? Nu exista aşa ceva.

Moartea lui Sarah o sensibilizase îngrozitor. Nu mai putea rezista tentaţiei. Teama, dezorientarea şi o tulburare hipnotică i se strecurară în sânge în timp ce se freca de el. Trupurile aveau să li se unească şi, în curând, nu avea să mai ştie unde se sfârşea el şi unde începea ea – dar nici nu-i păsa.

Era atât de bine. Îi dădea viaţă – o menţinea în viaţă – şi, chiar dacă nu avea să mai cunoască vreodată acel sentiment, nu avea să regrete. Îl voia pe el, în ea, una cu ea – voia să ia orice îi dăruia, chiar în clipa aceea.

Îi mângâie sfârcurile şi apoi coborî încet spre burta ei întinsă.

— Doamne, eşti minunată.

Îi atinse feminitatea şi ea se arcui, icnind în agonia dulce a acelui foc alb care radia din miezul ei moale.

Misterul din ochii lui o atrase când îi mângâie maxilarul încordat cu limba, după care îşi înfipse degetele în părul lui şi îi oferi buzele.

Ştia că peste o clipă se va uni cu ea. Gândul la Sarah îi fulgeră prin minte, încercând furios să o tragă din pragul nebuniei. Prin ce se deosebea de nesăbuita ei soră? „Aşa trebuie să fi fost şi pentru Sarah şi ai văzut ce rău s-a sfârşit totul”, îşi spuse ea.

Era ca şi cum ar fi fost scufundată într-o apă rece ca gheaţa. Nu voia să calce pe urmele surorii ei. Nu putea. Îi împinse pieptul cu putere într-o încercare disperată de a-l desprinde de ea şi îşi dezlipi buzele de ale lui cu un ţipăt.

El simţi imediat schimbarea şi se opri.

— Ce s-a întâmplat? De ce mă eviţi? o întrebă el apucându-i bărbia şi silind-o să-l privească.

— Mă ai în seara asta, dar mâine? Te-ai întrebat ce o să se întâmple cu mine mâine? Înjurăturile începură să-i iasă de pe buze în timp ce îi studia chipul.

— La ce te gândeşti pentru viitor? o întrebă el cu un calm ameninţător. O căsuţă lângă mare şi câţiva copilaşi?

— Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit. Ştiu doar că nu vreau să sfârşesc ca sora mea – să-mi dăruiesc virginitatea unui ticălos care-mi va da cu piciorul când se va sătura de mine.

El sări din pat, aruncă cearceaful peste ea şi îşi adună hainele.

— Înţeleg.

Îşi încordă spatele de parcă l-ar fi lovit.

— Înţeleg chiar foarte bine. Şi e firesc să pui un preţ pe virginitatea ta. Cât m-ar costa această plăcere? Bani? Bijuterii?

Valuri de şoc o izbiră cu forţă.

— Nu mă aşteptam la o cerere în căsătorie, dar nici să te porţi ca şi cum am fi la piaţă. Poate că aş fi avut mai mult noroc cu ticălosul acela de pe ţărmul din Dover, sau pe drum, unde, cel puţin, m-aş fi aflat pe pământ englez, şi nu pe insula asta cu un

irlandez.

— *Pe* pământ englez? Mai degrabă *sub* pământ englez.

— Te urăsc!

El rânji în semn de răspuns, îşi ridică braţele resemnat şi ieşi.

După ce părăsi odaia ei, Sean îşi aruncă hainele şi se duse, gol, pe ţărm. Ce prost fusese că o lăsase să-i vadă cât de puţin în suflet. Cunoştea genul. Se afla în căutarea unui protector bogat şi îşi închipuia că pusese mâna pe el. Ca să nu mai fie nevoită să fure bijuterii. Smaraldele aveau să o susţină multă vreme, dar, ce nevoie mai avea să fure, dacă se afla în grija unui amant bogat?

În briza răcoroasă a nopţii, se gândi din nou la întreaga discuţie. O înţelegea şi nu o putea condamna. Bănuia că o tânără fără nicio slujbă – şi nicio perspectivă – trebuia să se descurce cum putea, altfel se trezea pe străzi sau într-un bordel. Gândul că Sheila se putea afla în braţele altui bărbat îl enervă. Nimeni, cu atât mai puţin un individ cu ceva bani, nu avea s-o aibă în locul lui.

Poate că nu era chiar atât de iraţional faptul că insista asupra unui angajament financiar din partea lui. I-l putea oferi cu siguranţă. Nu banii erau problema, căci avea destui. Ci faptul că ea se aştepta să primească bani îl deranja – era aproape ca şi cum ar fi plătit-o. Nu voia s-o plătească.

Sean se hotărî să-i ofere un angajament financiar. Mai rămâneau de stabilit condiţiile şi după ce se va rezolva şi acest lucru, nu va mai accepta cuvântul „nu” rostit de buzele ei.

Îşi petrecu restul nopţii gândindu-se la condiţiile acelui contract. Dormi foarte puţin şi, dimineaţa, Sheila îl găsi aşteptând-o la masa micului dejun.

— Îmi pare rău pentru azi-noapte, spuse el când ea se aşeză, tăcută ca o călugăriţă la vecernie. Am băut cam mult şi am profitat de tine, adăugă el în timp ce-i privea trăsăturile zâmbind. Chiar şi

un preot te-ar găsi irezistibilă.

Ea îl privi fără să fie convinsă.

— La naiba, te doream – şi te mai doresc – dar nu-ţi face griji. N-o să te mai ating până când nu vom stabili unele condiţii.

— Condiţii? Ce condiţii?

El îi contură gura cu vârful unui deget.

— Vei fi amanta mea. Asta vrei, nu? O promisiune financiară?

Nu era pregătit pentru răspunsul ei furios:

— De ce-aş vrea să fiu amanta unui contrabandist care-şi pune viaţa în pericol în fiecare clipă? Nu ne-ar aştepta cine ştie ce viitor, nu?

El îşi coborî mâinile.

— Ştii, Sheila, ai adus în discuţie un lucru foarte interesant. Cum aş putea să ştiu că nu vei dezvălui autorităţilor viaţa mea secretă?

— Cui să spun? Şi tu ai o dovadă împotriva mea – smaraldele.

— În Anglia. Tribunalele americane n-au putere asupra ta.

— Faci asta numai ca să mă obligi să-ţi accept propunerea. Ce mi-ai face dacă m-aş hotărî să nu-ţi fiu amantă? întrebă ea punându-şi frişcă în ceai.

— Habar n-am. Naiba să te ia, fetiţo! Mă zăpăceşti complet, spuse el, după care se ridică de la masă şi plecă.

Privind în urma lui, Courtney îi aruncă tot soiul de epitete. Cum putea fi atât de obtuz, încât să-şi închipuie că voia bani de la el? se întrebă ea. „Bani!”.

Asta era! Destul. Putea să se încuie în odaia ei, dar era zadarnic, căci nicio uşă nu-l oprea pe Sean. Dacă o dorea, avea să vină după ea şi, dacă o considera, într-adevăr, o ameninţare, atunci ce avea să-i facă? Trebuia să fugă – să plece din Nassau. Dar unde să se ducă?

Lui Courtney nu-i venea să creadă că se simţea atrasă de un bărbat care acum era extrem de sensibil, iar în clipa următoare, era foarte dur. Mai bine că afla acest lucru acum şi nu mai târziu, după ce i-ar fi împărţit patul – după ce s-ar fi îndrăgostit de el.

De fapt, era cu atât mai bine. Nu avea nevoie de complicaţii. Sean îi sucea capul. Renunţase la balet şi îşi pusese viaţa în pericol numai ca să devină amanta unui ticălos? Avusese un plan foarte limpede când plecase din Kent – să o răzbune pe Sarah – şi încă îl mai avea. Orice altceva era de prisos. Sean nu însemna nimic.

Se îndrepta spre America pentru a-i plăti lui Brandan Blake, iar Sean putea distruge *totul*.

Dacă o părăsea, dacă o lăsa pe acea insulă?

„Fii cu capul pe umeri şi câştigă-i încrederea”, îşi spuse ea. „Câştigă-i încrederea, dar păstrează-ţi inima”.

* * *

Oricât de mult ar fi încercat, Sean nu şi-o putea alunga din gând pe Sheila. Zi şi noapte nu se gândea decât cum să se culce cu ea. Emoţiile păreau să-l facă să semene cu un zmeu în furtună, tocmai într-un moment când nu-şi putea permite să-şi piardă puterea de concentrare. Doar se afla în toiul unor negocieri foarte delicate.

Poate că era mai bine dacă pleca din Nassau. Părţile importante ale acordului fuseseră puse la punct. Avea să-i dea contractele avocatului său pentru a rezolva şi amănuntele, după care va lua fata şi va pleca. O va lăsa la Charleston şi se va întoarce la timp pentru a semna actele.

Aflându-se departe de atmosfera din Nassau, poate avea să rezolve problemele care îi ţineau departe unul de altul.

* * *

Din ziua în care au părăsit Nassau – şi în fiecare zi de atunci, în timp ce vasul se îndrepta spre Charleston – Sean fusese un adevărat domn. Courtney recunoscu în sinea ei că îi înfrângea rezistenţa. În curând nu avea să mai aibă nici puterea, nici dorinţa de a-l respinge.

În seara dinainte de sosirea la Charleston el o invită să cineze împreună. Ea se pregăti de parcă ar fi urmat să ia masa cu regina în persoană şi, fix la ora opt, el bătu la uşă.

Courtney înghiţi în sec nervoasă când îl văzu intrând. Arăta superb aşa cum era îmbrăcat cu frac şi pantaloni de mătase, cămaşă albă şi vestă cu fir auriu.

Sean îi aruncă o privire rapidă şi încuviinţă aprobator. Ea era încântată, căci făcuse eforturi teribile pentru a arăta bine în seara aceea, purtând o rochie de mătase de un verde care lui îi plăcea foarte mult. Îi făcu semn să se aşeze şi îi dădu o cutie de catifea. Ea îl privi şi deschise capacul. O pereche de cercei – cinci petale de smarald perfect simetrice înconjurate de aur. Parcă fuseseră făcuţi pentru colierul ei.

— Superbi! spuse ea zâmbind încântată. Dar e prea mult.

El i-i prinse la urechi.

— Pălesc pe lângă frumuseţea ta, spuse el scoţând colierul din buzunar şi sărutând-o pe gât când i-l puse.

— Îţi mulţumesc, şopti Courtney, sincer recunoscătoare, pipăind pietrele.

Nu crezuse că le va mai vedea vreodată.

În timpul cinei, pălăvrăgi agitată despre teatru, grădini, Shakespeare şi balet.

Sean era un tâlhar fermecător, inteligent şi spiritual.

— Mă uimeşti, îi spuse el după o vreme. Nu sunt obişnuit să întâlnesc o hoaţă care să ştie atâtea lucruri.

— Am hotărât să mă port frumos cu tine în seara asta, căpitane. Te-ai şi săturat de acordul nostru?

El îi puse un sărut pe încheietura mâinii.

— Iartă-mă. Nu voi mai vorbi niciodată de viaţa ta din trecut.

După ce strânseră masa, în timp ce îşi beau coniacul, el spuse:

— M-am gândit foarte mult la viitorul tău. Ne potrivim foarte bine, dacă nu mă înşală memoria.

Courtney roşi şi îşi feri privirea.

— Trebuie să înţelegi, nu pot să-ţi propun căsătoria. Aşa ceva nu e pentru mine.

Nici dacă ar fi pălmuit-o n-ar fi durut-o mai mult.

— Atunci ce-mi oferi? Un angajament financiar?

Durerea îi sfâşie inima.

— Păi, dacă tot trebuie să-ţi desfaci picioarele pentru bani, eu, cel puţin, sunt tânăr şi *sănătos*.

Abia se abţinu să tacă în clipa când Sean se aplecă peste masă pentru a-i mângâia obrazul, ca şi cum problema ar fi fost rezolvată deja.

— O să-ţi cumpăr o casă. Unde ai vrea să locuieşti? La New York? La Boston?

— La Charleston.

— Charleston? zise el ridicându-şi o sprânceană. Atunci, Charleston o să fie. Vrei o casă în Battery sau la periferie?

— Cum vrei tu, zise ea făcând eforturi pentru ca dezamăgirea să nu i se citească pe chip.

— Bine! O să-ţi stabilesc o alocaţie pentru a-ţi acoperi toate

cheltuielile. În caz că mi se va întâmpla ceva, nu vei avea de suferit.

— Această alocaţie îmi va rămâne şi în caz că te vei sătura de mine şi-ţi vei căuta alinare în altă parte?

— Respect o femeie cu cap pentru afaceri. Da, va fi ceva irevocabil.

Se gândise la toate – avea toate răspunsurile pregătite chiar înainte ca ea să-i pună întrebările.

— Ce altceva? întrebă ea.

— Servitori. O trăsură nouă. O alocaţie generoasă pentru îmbrăcăminte. Călătorii în locuri exotice. Bijuterii.

Când văzu că nu părea convinsă, continuă:

— Nu vei primi o propunere mai bună.

Îi venea să-i strige că toate acele lucruri nu însemnau nimic pentru ea, că nu voia decât afecţiune sinceră.

— Este evident că eşti un om cu avere, deşi obţinută pe căi necinstite, şi deloc neplăcut la vedere. De ce mă alegi pe mine când poţi avea o creatură docilă şi ascultătoare care să-ţi satisfacă orice capriciu?

Simpla atingere a mâinii lui o făcu să se înfioare.

— Dacă ai fi fost docilă, m-aş fi plictisit de tine în două săptămâni.

— Fără îndoială.

Deci asta era. Spusese, într-un fel, că nu era decât un simplu amuzament; când avea să se plictisească, îşi va găsi altă jucărie.

— Ai izbutit să mă pui pe jar, ceea ce mă tulbură foarte tare, spuse el, dar ea nu se gândea decât la faptul că o luase drept proastă.

Căutase să o cucerească numai pentru a se culca cu ea.

Adevărul era că îl dorea, dar pentru alte motive decât cele pe

care le spusese el. După ce aveau să ajungă la Charleston, îl va părăsi. Mai mult ca sigur că aceea avea să fie cea din urmă noapte pe care o petreceau împreună.

Se întoarse, prefăcându-se nehotărâtă.

— Fii înţelegătoare. Nu ai de ales. Eşti săracă şi singură. Cât timp crezi că va dura până vei ajunge în port, flirtând cu sifilisul? Eu îţi ofer o relaţie cu un singur bărbat.

— Îmi oferi prostituţia.

— Îţi propun un aranjament reciproc avantajos foarte asemănător cu căsătoria. Dacă vei avea un copil, mă voi ocupa de el, ca şi cum ar fi moştenitorul meu legitim. Vrei să spui că nu te simţi atrasă de mine? Îndrăzneşti să spui că n-ai face-o decât pentru bani?

— Nu pot să mă culc cu tine numai pentru că sunt proprietatea ta. N-aş simţi nicio plăcere.

Privi drept în ochii lui extraordinari care păreau să ia foc.

— Nu, nu pentru că eşti proprietatea mea, ci pentru că tânjeşti după atingerea mea, spuse el îmbrăţişând-o subit. Te asigur că totdeauna vei găsi satisfacţie în patul meu, căci nu vei vedea alt amant mai atent. Ce zici?

Făcea să sune totul cât se poate de logic, ca şi cum ar fi fost iraţional să aleagă altfel.

— Sunt de acord cu condiţiile tale, spuse ea cu un glas stins.

— Vii de bunăvoie?

„Da”, îşi spuse ea, „ca o proastă ce sunt, vin de bunăvoie, pentru că te iubesc”.

Primind încuviinţarea ei, el stinse toate lămpile în afară de una şi întinse pătura din blană pe podea, undele aflau.

— Întoarce-te, să te ajut să te dezbraci.

Ea îşi aţinti privirea asupra lui.

— Ne începem relaţia făcându-mă să-mi fie ruşine? Nu mi se permite niciun pic de intimitate.

— Între noi nu poate să existe ruşine, spuse el atingându-i sfârcurile până când acestea se întăriră sub material. Este, oare, o ruşine să recunoşti că mă doreşti? N-am mai simţit niciodată aşa ceva. De prea multe săptămâni sunt excitat din cauza ta. Ori de câte ori mă aflu departe de tine, te văd cu ochii minţii. Când te privesc, sunt pierdut. Mă obsedezi. Trebuie neapărat să te am. Dacă s-ar cuveni să-mi fie ruşine pentru că simt astfel, zise el clătinând din cap, îmi pare rău, nu mi-e.

Îi descheie corsajul, sărutându-i şira spinării. Fiecare clipă deveni insuportabilă şi, pe măsură ce simţurile i se trezeau, mintea ei se răzvrătea, refuzând să mai gândească.

Courtney se răsuci în braţele lui scoţând un strigăt răguşit şi îşi împleti degetele în părul lui des de pe piept.

Rochia îi mângâie gambele când îi căzu la picioare. El o luă în braţe şi o întinse cu grijă pe blană. Ea se bucură că nu purta corset când el trase de jupoane şi de şnurul cămăşii.

— De săptămâni întregi nu mă gândesc la altceva decât să te am sub mine, spuse el plimbându-şi vârful degetului peste buza ei şi ea nu putu să-şi reţină gemetele de plăcere.

Îi trase pantalonaşii peste şolduri, explorându-i pielea cu atingerea sa uşoară. Sărutul lui conţinea o intimitate visătoare – o senzaţie delicioasă care deveni arzătoare când trupul lui îl acoperi pe al ei. Ea îi apucă umerii şi se lipi de el când îi luă mâinile şi i le ţinu de o parte şi de alta a capului.

Se simţi cuprinsă de bucurie când el îşi dezlănţui pasiunea. Fremăta, icnea într-un extaz dulce, dorinţa ei de împlinire întrecând orice altceva în timp ce degetele lui îi atingeau trupul de parcă ar fi fost un instrument delicat. Pasiunea ei îşi găsea

eliberarea în gemete lungi de capitulare, iar tensiunea interioară era din ce în ce mai intensă, până când avu impresia că pământul îşi părăseşte axa şi ea este azvârlită într-un vid imens, trupul pulsându-i într-o perfectă unire cu mângâierea lui.

Acest lucru continuă la infinit, distrugându-i orice urmă de control. Îşi frecă mădularul de locul ei femeiesc făcând-o să se înfioare şi ameţindu-i simţurile. Când începu să-i sugă sânul, instinctul întrecu voinţa şi, împinsă de pasiune, îşi înălţă şoldurile spre el.

Durerea veni deodată, căci deşi ştia la ce să se aştepte, nu fusese pregătită pentru realitate. Sean se dădu puţin înapoi, mângâind-o.

— Uşurel, iubirea mea. Uşurel.

— S-a… s-a terminat? întrebă ea încet.

Îi şterse dârele ude de pe obraji cu un deget mare, bătătorit.

— Mă tem că nu.

Ea se uită în altă parte, dar o forţă să-l privească în ochi.

— Vrei să mă opresc? Dacă vrei, mă opresc. Nu vreau să-ţi fac rău – n-aş suporta.

— Nu acum. Aşa cum ai spus şi tu, Destinul a ales acest moment şi, nimic din ce-am spune sau am face, n-ar putea schimba ceva.

Se cufundă în adâncimile ochilor lui, căci el reîncepu să împingă, punându-i sărutări uşoare pe gât. Trupul ei tresări, dar nu se auzi nimic inteligibil când îi acoperi fiecare centimetru de piele cu sărutări. Ea îşi îndoi genunchii la insistenţele lui şi el îi mângâie abdomenul.

Respiraţia ei se înteţi atât de mult, încât îi veni ameţeală. O acoperi şi, cu o ultimă împingere, se uniră. Sărutul lui îi captură gemetele şi îi şopti cuvinte de iubire, îndemnând-o să-i înconjoare

mijlocul cu picioarele care îi tremurau. Se mişca sub el, gustându-i pielea.

Sean era adânc înăuntrul ei. Ea depăşise durerea şi se afla în pragul extazului. O învăţă să se mişte şi ea îi urmări jocul pasiunii pe chip, uimită de felul cum se mişcau ca unul în executarea acelui *pas de deux* fără cusur. Păreau să plutească amândoi fără efort şi, când ea nu mai putu să îndure chinul aşteptării, îl imploră să-i pună capăt, iar el îi dărui ceea ce trupul ei căuta atât de grăbit – o atrase pe buza prăpastiei, după care se înălţară într-un extaz plin de furie, devenind o singură fiinţă când o umplu cu sămânţa – şi cu iubirea lui.

O derută faptul că putea cunoaşte asemenea senzaţii extraordinare. Cum putea explica acel tremur violent care îi scutura tot trupul, goana sângelui prin vene, acel extaz atât de intens, încât se învecina cu… moartea?

Acum ştia ce îl adusese pe Sean la disperare.

Dacă se amesteca acea senzaţie cu dragostea, atunci persoana respectivă era, într-adevăr, pierdută.

„Frumuseţe şi bucurie”. Când el încetă să se mai mişte înăuntrul ei, ea izbucni în plâns.

— Ce este, iubirea mea?

— Ştiai sigur că o să mă faci să-mi pierd minţile.

— Da, recunoscu el.

— Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

— Şi nici nu mă vei uita, spuse el mângâind-o, trupurile continuând să le fie unite. N-am făcut niciodată dragoste cu o virgină, zise el apoi mângâindu-i trupul asudat şi sărutându-i buzele tremurătoare. Eşti incredibil de pasională.

Ca pentru a-i sublinia cuvintele, mădularul ieşi din ea, lăsându-i o dâră subţire de sânge pe pulpe. Atunci, Courtney îşi

dădu seama că nu era numai primul ei iubit, ci avea să fie şi unicul. Ea nu avea să-i fie amantă, dar nu va aparţine nimănui altcuiva.

— Mă simt ca o femeie uşoară.

— Pentru că ţi-a plăcut sau pentru că nu suntem căsătoriţi?

— Nu e bine să simţi astfel dacă nu eşti căsătorit.

— Tu şi cu mine – noi nu suntem făcuţi pentru căsătorie.

Cât de mult se înşela, îşi spuse ea. Tatăl ei spusese exact acelaşi lucru şi ea crezuse – atunci. Dar se înşelau cu toţii. În clipa aceea ar fi fost extrem de bucuroasă să renunţe la urmărirea lui Brandan Blake pentru a-şi petrece toată viaţa în braţele lui Sean. Ar fi dat orice ca să se poată întoarce la viaţa ei relativ lipsită de complicaţii şi Sarah să poată fi readusă la viaţă.

Ştia că făcuse o greşeală imensă dăruindu-i-se lui Sean, deoarece acum avea să-i fie şi mai greu să-l părăsească în momentul când vor ajunge la Charleston.

— Ar fi trebuit să mai aştept, spuse ea absentă.

El o privi cu asprime.

— Să aştepţi? Ce anume? Să fi fost plătită înainte? Nu-ţi face griji. Nu o să profit de tine, ţinând cont de faptul că a fost prima dată şi încă nu ţi-am răsplătit efortul.

Era, evident, furios pe ea şi acum şi ea era la fel.

— Uneori ar trebui să gândeşti înainte să vorbeşti. De ce mă ironizezi când tu ai fost cel care a propus acest aranjament?

— Ai dreptate, bineînţeles.

Se strâmbă uşor când se ridică în genunchi, după aceea o ridică şi pe ea şi o sărută în timp ce o duse în pat.

— Ai perfectă dreptate. Şi îţi apreciez punctul de vedere, deşi recunosc că mă bucur că n-am aşteptat să ai întâi actele în mână.

— Eşti îngrozitor. Te…

— Ştiu. Mă urăşti, spuse el trântind-o în pat şi adunându-şi

hainele. Dacă mă urăşti, într-adevăr, poate ar trebui să ne mai gândim în privinţa alianţei noastre. Nu mai vreau suferinţă. Am avut destulă cât să-mi ajungă o viaţă.

Dădu să plece.

Ea nu îşi putea lua privirea de la trupul lui. Se aflau exact la sud de Charleston. A doua zi urmau să ajungă în port. Destul de curând aveau să se despartă pentru totdeauna.

„Aceea era ultima lor noapte”. În seara aceea şi atât. Seara aceea va fi tot ce va avea vreodată. Ar fi putut să se bucure de fiecare clipă de extaz, să-l iubească abandonându-i-se complet, să fie a lui până în zori. În schimb, făcuse prostia de a-l goni.

Cu atât mai bine. Ştia că trebuia să fugă de el. Deja îşi pierduse controlul. Îi spusese că îl obseda. Da. Şi chipul lui o obseda pe ea, amintirea atingerii lui făcea să-i clocotească sângele şi, cu fiecare răsuflare, voia mai mult.

El era doar o umbră în lumina slabă. Ea se ridică şi se duse lângă el, conturându-i faţa şi bărbia, încercând să-i memoreze fiecare trăsătură.

— Ce este? o întrebă el vădit preocupat. De ce eşti atât de tristă?

Emoţiile o zăpăceau şi o chinuiau. Ardea de dorinţă să-l facă să tânjească după ea aşa cum tânjea ea după el. Ar fi vrut să-l roage s-o iubească, să-l implore să se prefacă doar în seara aceea, căci acea seară trebuia să-i rămână pentru toată viaţa.

Şi ar mai fi vrut să-i spună cât de mult îl iubea.

Dar se îndepărtă de el – în tăcere.

ŞASE

Charleston

— Am aranjat ca *Madame* Fournier, cea mai bună croitoreasă din Charleston, să-ţi facă o vizită mâine, spuse Sean deschizând umbreluţa de soare a lui Courtney şi dându-i-o. Or să-ţi placă modelele ei. Sunt foarte continentale.

— Ai fost foarte harnic în dimineaţa asta, remarcă ea începând să coboare pasarela.

— Sunt un individ căruia îi place să facă planuri, spuse el luând-o de mână şi conducând-o spre trăsură, l-am trimis vorbă avocatului meu să pregătească toate actele până diseară.

„Diseară!” Courtney amuţi, urcând treptele fără să-şi dea seama. Se aşteptase la mai mult timp pentru a-şi pune la punct planul de evadare, dar el aranjase totul foarte repede şi ea aproape că nu mai avea timp să facă nimic.

— O să-ţi placă să locuieşti în Battery, îi spuse el aşezându-se pe cealaltă banchetă şi întinzându-şi picioarele.

— Nu mă-ndoiesc.

Se gândi cu disperare la amănunte. Slavă Domnului că scosese bijuteriile din ascunzătoare. El încă mai avea smaraldele, dar de acest lucru va trebui să se ocupe mai târziu. Putea să înnopteze la un han şi să trimită vorbă familiei Kieran că sosise şi că le va face o vizită când vor găsi ei de cuviinţă. Mai mult ca sigur că o vor invita să stea cu ei la Bellingham Place.

Trebuia neapărat să-l facă pe Sean să coboare din trăsură. Din fericire, el singur îi oferi pretextul întrebând-o dacă luase cartea pe care o citea, *Othello* de Shakespeare.

Ea se uită în jur simulând panică.

— Am uitat-o.

Sean făcu un gest nepăsător din mână şi zise:

— O să-ţi cumpăr alta.

— Dar eu pe aceea o vreau, dragul meu, spuse Courtney luându-şi aerul cel mai convingător şi trecându-şi degetul peste reverul lui. Conţine şi comentarii critice. Şi, în plus, habar n-am unde am lăsat-o.

Sean îi sărută încheietura mâinii.

— Nu cred că vei citi în seara asta, iubirea mea.

— Te rog, zise ea dublându-şi eforturile. E prima mea seară într-o altă ţară şi…

— Când mă priveşti aşa… zise el şi deschizând uşa cu piciorul, coborî şi porni, mormăind pentru sine.

Imediat ce dispăru din raza ei vizuală, Courtney se aplecă pe fereastră.

— Vizitiu, du-mă la un han departe de docuri.

— Da, doamnă.

— Acum.

— Bine, doamnă, dar căpitanu'…

— Îţi dau dublu dacă pleci *acum*.

— Triplu şi s-a făcut.

Îl văzu pe Sean înapoindu-se cu cartea în mână.

— S-a făcut, zise ea. Repede!

Trăsura se urni cu zgomot, lăsându-l în urmă pe Sean, pe al cărui chip se putea citi şocul. Ea îi făcu cu mâna şovăitoare şi se rezemă apoi de perne. Fără regrete. Nu era decât o chestiune de alegere şi ea alesese ce putuse – să renunţe la Sean Caddell în favoarea căutării lui Brandan Blake. Nu mai putea să uite din nou de răzbunare.

Vizitiul o duse la un han departe de docuri, după care ea trimise un mesager la Bellingham Place, domeniul Kieran, iar unchiul Ezra îşi trimise trăsura după ea.

Courtney ocoli întrebarea mătuşii Celia şi ale celor două fiice ale ei, Charlotte şi Jane, şi se retrase devreme în seara aceea. A doua zi, însă, fu supusă unui val de prezentări, căci mătuşa ei adunase un mic contingent de prieteni şi vecini la un ceai de bun venit.

Când conversaţia ajunse la motivul acelei călătorii la Charleston, Courtney fu evazivă şi, sub pretextul că era epuizată, se retrase în dormitor însoţită de verişoara ei, Charlotte.

— Tatăl tău îţi dă voie să călătoreşti singură? o întrebă aceasta cu ochii mari de uimire. Tata e atât de sever…

— Trăiesc pe picioarele mele de câţiva ani, dansând la *Royal Parisian Ballet*.

— N-am fost niciodată la un balet. E frumos?

— Când dansez, restul lumii nu mai există.

Courtney îşi spuse că verişoara ei avea un chip izbitor. Părul îi cădea în bucle, încadrându-i faţa şi, fiecare cuvânt pe care-l rostea părea să aibă o viaţă a sa proprie. Înaltă, cu oase mici şi gene lungi care aveau un mod tulburător de a atinge pometii înalţi ori de câte ori trecea pe lângă ea câte un domn bine, îi amintea lui Courtney de Sarah.

— Acum de ce nu dansezi?

— Sunt în vacanţă, minţi Courtney.

— Dar unde-ţi sunt celelalte *cuiere*?

Courtney se gândi la hainele pe care şi le cususe singură şi apoi la Sean Caddell – şi zâmbi.

— Mă tem că le-am pierdut pe drum.

— Cunosc o croitoreasă foarte bună. *Madame* Fournier.

Courtney simţi un alt fior, dar şi-l reprimă. *El* ieşise din viaţa ei şi gata.

— *Madame* va fi încântată să lucreze pentru tine când va afla că ai locuit la Paris. În oraş sunt confecţii nu prea frumoase, dar, dacă vrei, te duc pe la magazine.

Courtney se întrebă cum să afle informaţii despre Brandan Blake fără să dea de bănuit.

— Mă faci să mă simt foarte binevenită. E atât de bine să ai prieteni drăguţi când vii într-un loc necunoscut.

— Numai pe noi ne cunoşti în Charleston?

— De fapt, ar mai fi cineva. Brandan Blake.

Charlotte făcu ochii mari.

— Îl cunoşti pe Brandan?

„Brandan?” îşi spuneau pe nume?

— Eh, nu prea bine. Nu ne-am văzut niciodată, dar fratele meu mi-a vorbit despre el. Fac afaceri împreună şi a fost invitatul lui Mare la Stantsworth în primăvară.

— Brandan este asociatul tatei. E de-a dreptul superb. Vor fi multe inimi zdrobite la sfârşitul lunii.

— De ce?

— Atunci va avea loc petrecerea pentru logodna lui. Suntem şi noi invitaţi, iar tu ne vei însoţi, bineînţeles.

Courtney rămase fără grai.

— Petrecere de logodnă?

— Nu ştiai că e logodit cu Marilee Whitman? întrebă Charlotte în şoaptă. E amanta lui de ani de zile, dar e una din femeile cele mai puternice din Charleston şi este, în fond, o unire a averilor. Tata susţine că asemenea căsătorii au loc adesea când oamenii au graniţe şi interese comune, dar mama zice mereu „prostii”. Nu-i place deloc de Marilee.

— Am auzit că domnul Blake are o adevărată reputaţie, continuă Courtney.

— Eh, e un tip nemaipomenit, spuse Charlotte şi, în acelaşi timp, se auzi orologiul. E vremea cinei, zise ea apoi îndreptându-se spre uşă. Ai apă de trandafiri în cană şi prosoape curate pe dulap, iar camera de toaletă şi baia sunt acolo, spuse ea arătându-i într-o anume direcţie. Să vii jos după ce îţi faci toaleta.

Courtney încuie uşa în urma ei şi se aşează la măsuţa de toaletă încercând să înţeleagă ce aflase. Îşi propti coatele de suprafaţa netedă şi îşi rezemă în mâini capul care o durea îngrozitor. „Logodit”. Nu se putea căsători cu Sarah pentru că se însura cu o altă femeie. Era chiar mai revoltător decât îşi închipuise. „Sarah, proasto!”.

Îşi înălţă capul şi se privi în oglindă. Pe dinafară arăta bine, deşi era puţin cam palidă. Observă o schimbare în jurul ochilor şi gurii. Ochii îi erau nişte adâncituri lichide pline de durere. Râsul. Îşi pierduse acea privire veselă, iar nasul nu i se mai încreţea când râdea. Buzele îi erau puţin lăsate în jos la colţuri, ca şi cum habar nu aveau să zâmbească. Într-adevăr, acum, că îl alungase pe Sean din viaţa ei, era mai mult ca sigur că nu va mai râde niciodată.

Cum o putea învinui pe Sarah, când ea se purtase la fel de prosteşte – ea, care era mai mare şi, s-ar fi putut presupune, mai înţeleaptă.

— Nu!

Repetă cuvântul clătinând din cap, de parcă faptul că îl rostea avea vreo putere, dar era în zadar. Nu se terminase încă – acel *ceva* ce se afla între ea şi Sean şi nu realiza nimic încercând să se convingă de contrariul.

Poate după ce va termina cu Brandan Blake, dacă va mai exista ceva în inima ei…

„Nu-ţi face aşa ceva. Nu spera când nu există nicio speranţă”.

Courtney îşi puse o pelerină şi se plimbă puţin prin jurul casei. Când se întoarse, îi găsi pe toţi la masă.

— Începuserăm să ne facem griji din cauza ta, spuse mătuşa Celia.

— M-am plimbat puţin prin grădină, zise Courtney aşezându-se lângă Charlotte. E minunată.

— Nu-i ca la Oakleigh Court, dar nouă ne place, spuse unchiul Ezra. Am vrut să te întreb şi mai devreme, ce mai fac tatăl tău şi Marcus?

Courtney se pregăti pentru inevitabila întrebare care avea să urmeze.

— Tata îşi petrece mai tot timpul la Londra când Parlamentul este în sesiune, iar Mare are nişte fabrici de textile în Manchester şi Lancashire, cu birouri la Londra şi Liverpool. Stă foarte rar la Stantsworth. Are un administrator care se îngrijeşte de proprietatea lui de acolo.

— Şi Sarah? întrebă mătuşa Celia.

Asta era.

— Sarah e…

Ezită. Dacă spunea adevărul, aveau să-i pună o mulţime de întrebări. Ar fi trebuit să poarte doliu o perioadă şi, în acest caz, *n-ar mai fi putut să meargă la petrecerea de logodnă a lui Brandan Blake.*

— Sarah e bine, minţi ea, după care dirijă conversaţia cu pricepere spre tensiunea evidentă din Charleston.

— Nu e numai în Charleston, îi spuse unchiul Ezra, ci peste tot.

— A fost şocant să văd cu adevărat sclavi negri, zise Courtney.

— America e puţin înapoiată în privinţa sclaviei, aprobă unchiul Ezra, dar eu nu sunt fermier, ci negustor. Negrii mei sunt liberi şi sunt plătiţi pentru munca lor.

Îşi turnă vin în pahar, după care adăugă:

— Am auzit că l-ai cunoscut pe asociatul meu, pe Brandan Blake.

— De fapt, dansam în Europa când el a fost în vizită.

— E un om extraordinar, încheie Ezra.

Evident, Blake le făcuse pe bietele ei rude să-l creadă un om de onoare, când, în realitate, nu era decât un ticălos. Dar, până la urmă, avea să-l dea în vileag pe adevăratul Brandan Blake şi îi va face o plăcere nemaipomenită să distrugă reputaţia acelui om „extraordinar”.

* * *

În ziua petrecerii logodnei lui Brandan Blake, sosi o scrisoare de la lordul Garrett Asquith pentru Ezra Kieran. Temându-se de aşa ceva, Courtney fusese atentă la primirea corespondenţei şi acel plic îi atrase privirea dintr-un teanc de alte câteva aşezate pe masa din hol. Îl luă, îl strecură în buzunar şi se duse sus, în dormitor, ca să citească scrisoarea.

Dragul meu Ezra,

Cu inima grea te anunţ de moartea celei mai mici fiice a mea, Sarah.

Te rog să spui familiei că a fost ceva subit şi, că în cele din urmă, şi-a găsit liniştea.

Courtney parcurse repede conţinutul până când îşi văzu

numele.

S-ar putea ca fiica mea, Courtney, să vină la Charleston. Era distrusă când a părăsit Anglia şi e posibil să nu gândească prea lucid. Sunt sigur că te vei îngriji de ea cum trebuie, ceea ce mă face să-ţi rămân veşnic îndatorat.

Courtney mototoli hârtia şi o aruncă în cămin, după care aprinse un chibrit şi îl apropie de ea. În timp ce flăcările o mistuiau, ea îşi dădu seama, pentru prima oară, că soarta era de partea ei. Acum nimic nu o mai putea opri.

Deschise sertarul noptierei şi îşi trecu degetele peste unealta libertăţii.

Luă pistolul şi îl strânse la piept, ca pentru a obţine alinare de la acel metal rece. Timp de o săptămână căutase prin prăvăliile de arme până îl găsise şi acum totul era pregătit. A doua zi pe vremea aceea, îşi va fi început planul de răzbunare.

În seara aceea, când Courtney trecu pragul casei Ashland, locuinţa de la ţară a lui Brandan Blake. Avea pistolul ascuns în buzunar, căci săculeţele nu mai erau la modă, din păcate.

— Unde e gazda voastră? îşi întrebă ea verişoara încercând să nu pară prea nerăbdătoare.

— Nu-l văd, zise Charlotte oprindu-se într-un colţ mai departe de orchestră, lângă ieşirea pe verandă.

Un grup de tineri le asaltară, dar Courtney îi trimise la Charlotte. În timp ce verişoara ei dansa cu un ofiţer, ea scoase din buzunar bileţelul pe care îl scrisese mai devreme şi îl reciti.

Dragă doamnă Whitman,

Bărbatul căruia v-aţi promis, Brandan Blake, este vinovat de

seducerea şi distrugerea inocentei mele surori. Când ea i-a spus că este însărcinată, el a părăsit-o; cuprinsă de disperare, s-a sinucis.

Doamnă Whitman, sunt convinsă că nu veţi dori să vă căsătoriţi cu un astfel de om.

O prietenă.

Cu siguranţă că bileţelul avea să arunce o umbră asupra festivităţii. Courtney îl trase deoparte pe unul din servitori şi îl rugă să-i dea bileţelul direct lui Marilee Whitman. După aceea, porni în căutarea lui Brandan Blake.

În timp ce îşi plimba privirea prin sala de bal, un frumos domn, cu părul de culoarea nisipului îi atrase atenţia. Faptul că acesta o privea fix o făcu să se simtă prost, iar când privirile li se întâlniră, el îi zâmbi – uşor şi leneş – şi dădu din cap în semn de salut, ca şi cum ar fi cunoscut-o. Oricât ar fi vrut să-l ignore, îşi dădu seama că el era ferm hotărât să o cunoască şi, peste puţin timp, îl văzu traversând încăperea spre ea.

— Doriţi să dansaţi, *mademoiselle*? o întrebă el cu un uşor accent franţuzesc.

— Îmi pare rău, nu mă simt prea bine, spuse ea şi, după ce scăpă de el, reîncepu să-l caute pe Blake, dar francezul se întoarse peste câteva minute însoţit de Charlotte.

— Courtney, l-ai cunoscut pe Armand St. Pierre? Domnule St. Pierre, ea este verişoara mea, lady Courtney Asquith.

Şi. Pierre îi sărută mâna.

— *Enchanté*, lady Asquith.

Ea se mişcă stânjenită de privirea lui cercetătoare şi îşi retrase mâna.

— Sunteţi insistent, remarcă ea.

— Ce-aţi zice să discutăm despre părerea dumneavoastră

despre mine la cină?

— Aş zice că nu, domnule, răspunse ea înţepat şi, scuzându-se, urcă în camera de toaletă.

Umezi un prosop şi îşi tamponă faţa. Nervii îi erau la pământ şi era extraordinar de cald, ceea ce nu o ajuta deloc. Dura prea mult. Unde era afurisitul acela de Brandan Blake? Era petrecerea lui şi ea nici măcar nu-l zărise încă.

— Verişoară Courtney? strigă Charlotte după care deschise uşa. Ah! Iată-te. L-ai văzut cât de minunat dansează?

— Pe cine să văd?

— Pe locotenentul Wykeham.

— Ah, ofiţerul acela! E iubitul tău?

— Nu încă, zise ea.

— Arată, într-adevăr, foarte bine. De unde e?

— Din New York, spuse Charlotte. N-aş vrea să trăiesc acolo. Mama zice că-i un oraş murdar, adăugă ea strâmbând din nas. Nu-i aşa că domnul St. Pierre e divin? Bine, când un bărbat arată aşa, trebuie să te aştepţi să se poarte excelent.

— Bănuiesc, răspunse Courtney absentă.

Privirile li se întâlniră în oglindă.

— Continuă să-i ignori pe toţi bărbaţii din Charleston în felul ăsta şi o să se spună că eşti o înfumurată, spuse Charlotte aranjându-şi clapetele din pene de struţ violete şi dantela de pe volanul rochiei. Luna asta ai refuzat toate invitaţiile. De fapt, vrei să cunoşti pe cineva în seara asta?

— Pe un singur om aş vrea neapărat să-l cunosc – pe scandalosul domn Blake.

— În cazul ăsta ar fi trebuit să fii mai drăguţă cu Armand. Sunt foarte buni prieteni, el şi Brandan, şi…

Charlotte fu întreruptă de un ţipăt strident şi uşa se deschise

brusc.

— Îl urăsc! îl urăsc! Îl urăsc!

Courtney se dădu la o parte din calea unei femei roşcate, care trecu pe lângă ele ca o furtună. Imediat în spatele ei veni o servitoare cu pielea ciocolatie, care flutura o batistă.

— Don’şoară Marilee. Don’şoară Mari…

Pentru îngrijorarea ei, servitoarea fu răsplătită cu o palmă.

— Afară! strigă femeia, după care se întoarse spre invitatele sale. Toată lumea – afară!

Ieşind, Courtney auzi două femei din faţa ei spunând destul de tare ca să audă toată lumea.

— O adevărată dramă, îţi spun eu. S-a certat cu domnul Blake din cauza unei scrisori acolo, afară, lângă statui.

— Se pare că-i o relaţie foarte furtunoasă, şopti Charlotte, dar fiindcă data nunţii se apropie cu iuţeală, probabil că se vor împăca. E scandalos.

Courtney nu mai avea grai. Cum putea Blake să o aleagă pe fiinţa aceea în locul lui Sarah? O făcea, oare, pentru bani? Pentru putere? Orice prost care făcea o asemenea alegere ar fi meritat să fie pedepsit numai pentru modul de a gândi, dacă nu pentru altceva.

„Ei bine, cel puţin planul meu dă rezultate”, îşi spuse ea.

Când se întoarse în sala de bal, domnul St. Pierre se apropie, dar ea i-o puse în braţe pe Charlotte şi ieşi pe verandă.

Venise momentul răfuielii – pentru care făcuse atâtea planuri de parcă ar fi fost o campanie militară. Băgă mâna în buzunar şi strânse arma. Nu avea de gând să-l împuşte, dar pistolul avea să-i asigure cooperarea. Ameninţat de un glonţ, nu avea să refuze să stea de vorbă.

Îngheţată de emoţie, Courtney îşi roti privirile prin grădină şi

zări un bărbat scăldat în lumina purpurie şi albăstruie a amurgului de vară, stând sub o arcadă lângă statuia unui străvechi zeu al războiului. Îşi spuse că el trebuia să fie, căci nu mai era nimeni altcineva în partea aceea a grădinii. Trebuia să fie el!

Fără să bage de seamă umezeala care îi păta pantofii de satin, Courtney înainta repede pe potecă. Răsuflarea i se înteţi şi inima îi bătea cu putere făcându-i sângele să-i zvâcnească în urechi. Ultima dată când se mai simţise astfel fusese în noaptea când Jamie MacDougall încercase să o violeze pe plajă.

Se opri la câţiva metri de bărbatul, care era parţial ascuns de umbra statuii. Scena părea să fie scrisă de Emily Bronte însăşi – seara învăluită într-o ceaţă subţire, conturându-l pe acel demon-bărbat – acel personaj asemănător lui Heathcliff, care stătea rezemat de statuie.

Scoase pistolul. I se făcu, deodată, foarte cald. Mâna îi era asudată şi încercă să-şi umezească buzele, dar gura îi era incredibil de uscată.

„Atât de aproape”. Îl va înfrunta, silindu-l să recunoască în faţa tuturor oaspeţilor că îi corupsese sora. Îl va smulge din braţele acelei existenţe sigure şi confortabile şi îl va azvârli criticilor şi ridiculizărilor pe care le merita din plin. „Şi acela nu era decât începutul”.

Avea să facă tot ce-i va sta în putinţă pentru a-l distruge. Când unchiul Ezra va afla adevărul, va refuza să mai facă afaceri cu Blake. Dacă banii îl făcuseră să-i dea cu piciorul lui Sarah pentru femeia aceea, atunci avea să aleagă banii drept armă. Indiferent care i-ar fi fost slăbiciunile, ea avea să le descopere şi îl va ataca până îl va distruge complet. Abia atunci va fi liberă, abia după ce îşi va fi ţinut promisiunea.

Totuşi, trebuia să fie sigură că acela era Blake.

— Domnul Blake?!

Calmul ei o ului.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Da? întrebă el, chipul fiindu-i umbrit de o salcie plângătoare când se îndreptă spre ea.

Arma îi atârna pe lângă trup. Se simţea ciudat de detaşată, ca şi cum ar fi privit totul de undeva, de departe, de parcă ar fi fost un simplu spectator.

— Domnul Brandan Blake?

— Da, repetă el, ezitând de astă dată. Cine sunteţi? Ce doriţi?

Ea nu sesiză nimic în tonul vocii lui şi nu pricepu nimic. Accentul era cultivat – aproape britanic – lipsindu-i total acea tărăgănare sudică pe care se obişnuise să o audă în ultimele câteva săptămâni. Înaintă încet, evident, fără să observe pistolul – sau ameninţarea pe care o reprezenta ea.

— N-aţi auzit? Ce căutaţi…

Vocea i se frânse când li se întâlniră privirile.

Mustaţa dispăruse, dar, chiar şi în lumina aceea, privirea lui argintiu-aurie era inconfundabilă.

ŞAPTE

— Tu! exclamă el ridicându-şi o sprânceană şi întinzând mâna pentru a o trage pe Courtney în umbră. Ce naiba cauţi aici?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, căpitane Caddell.

Picioarele ei ameninţau să cedeze în orice clipă. Atât de aproape. Fusese atât de aproape tot timpul. Ocazia de a-l înfrunta i se ivise singură şi ea habar nu avusese de existenţa ei. Ar fi putut găsi atâtea modalităţi potrivite de a-l pedepsi pe acel seducător ticălos.

El îi privi pielea gâtului şi a sânilor care se vedeau ieşind din decolteul adânc al rochiei. Ea îşi acoperi pieptul cu o mână, ruşinându-se deodată. El habar nu avea ce căuta ea acolo – tot nu-şi dădea seama cine era. Dar, în fond, de ce s-o facă? Doar o credea a fi Sheila Gallagher, servitoarea cea hoaţă căreia îi salvase viaţa pe o plajă din Dover.

El se apropie atât de mult, încât răsuflarea fierbinte o făcu să se înfioare, după care se îndepărtă şi se rezemă de un copac, vârând o ţigară de foi între buze şi aprinzând un chibrit de un stâlp de marmură.

— Da. M-ai descoperit, Brandan Blake; la dispoziţia dumneavoastră, spuse el făcând o plecăciune exagerată, dar apropierea lui îi reînvie emoţii pe care le crezuse stinse. Nu mă aşteptam să te mai revăd după ce ai scăpat din colivie, micuţa mea păsărică, spuse el cu puţin umor şi fără niciun accent irlandez. De ce te afli aici?

Râse uşor.

— Dacă ai de gând să mă storci de bani în schimbul tăcerii, ai ajuns prea târziu. Logodna e desfăcută, aşa că nu mai am nimic de

pierdut.

Tupeul lui supărător o readuse pe Courtney la realitate.

Luându-şi inima în dinţi, ea îi spuse:

— Un singur pas dacă mai faci, domnule, te împuşc.

— Cu ce? Cu un ac de păr?

Courtney ridică pistolul şi îl îndreptă spre el, apăsând pe trăgaci. Clicul acela păru să acopere muzica ce se auzea de departe şi îl făcu să se oprească brusc.

— Trebuie să te afli aici cu afaceri, aşa îmbrăcată în hainele astea scumpe şi jucând rolul unei doamne. Arma e o şmecherie nouă. Ai de gând să fii acuzată şi de crimă pe lângă furt? Pare cam mult, ce zici? Iar smaraldele alea n-am vrut să le opresc, ţi le înapoiez bucuros. Ba o să-ţi dau orice bijuterie vrei, zise el provocator.

— Prost şi orb ce eşti. Mă tem că am pierdut o bijuterie pe care nici chiar dumneata nu mi-o mai poţi înapoia, cu toată averea dumitale. Sora mea.

— Sora… ta?

Abia rosti acele cuvinte, că îşi dădu seama deodată şi izbucni în râs.

— Tu i-ai trimis scrisoarea lui Marilee, nu-i aşa? Sora ta era acea fată misterioasă pe care se pare că aş fi sedus-o şi…

Courtney apăsă din nou pe trăgaci şi el tăcu brusc.

— Fă cum vrei, dar hai să încetăm cu ghicitorile astea, da?

Un sarcasm rece luă locul ironiei.

— Cât vrei în schimbul tăcerii, micuţa mea hoaţă?

— Nu sunt hoaţă şi oricine şi-ar fi dat seama de acest lucru în afară de un ticălos ca tine.

— Bine, adevărul e că vorbeşti ales, dar dacă-ţi aminteşti bine, tu erai cea care se afla sub nemernicul acela, susţinând că

eşti o servitoare şi având în buzunar o avere în smaralde.

Courtney trase adânc aer în piept pentru a-şi stăpâni furia. Îl lăsa să o enerveze şi nu era bine.

— Înţeleg ce încerci să faci, domnule Blake. Dar n-o să-ţi meargă. Nu sunt o hoaţă şi faptul că susţii acest lucru nu va schimba deloc situaţia. Puţin îmi pasă de presupusa dumitale inteligenţă şi nici nu vei reuşi să mă învingi insultându-mă.

— Există o altă parte din mine de care ţi-a păsat foarte mult, îi aminti el cu un glas scăzut.

— Tocmai de aceea am fugit de tine, porc nesuferit, spuse ea făcând eforturi pentru a-şi păstra sângele rece. Gata cu minciunile. Te rog să recunoşti că mi-ai sedus sora şi că ai părăsit-o când ţi-a adus la cunoştinţă că era însărcinată.

— Nu recunosc deloc aşa ceva, zise el. Ai înnebunit? Oricine ar fi soră-ta, să ştii că n-am atins-o nici măcar cu un deget.

Orice urmă de umor îi dispăruse de pe chip.

— Îmi amintesc povestea pe care mi-ai spus-o pe vas. Îmi pare rău că un ticălos a profitat de ea, dar n-am fost eu acela. N-am lăsat nicio iubită în Anglia şi, din câte ştiu, nu sunt tatăl nici unui copil.

— Minţi!

— Îmi spui mie că mint. Dar tu? N-ai avut de gând nicio clipă să-mi fii amantă, nu? Te-ai folosit de mine ca să ajungi la Charleston pentru că eram convenabil. Ai fi fost în stare să te culci cu oricine te-ar fi adus aici şi, datorită unui joc al sorţii, s-a întâmplat să fiu eu acela.

Courtney se depărtă şi ridică arma.

— Nu-i adevărat. N-am avut nicio clipă intenţia să mă folosesc de tine. Tu m-ai făcut să sfârşesc în patul tău.

El se încruntă.

— Credeam că ai simţit ceva când mi te-ai dat. Acum o să spui că te-am forţat.

— Nu, zise ea zâmbind stins, nu o să modific cu nimic trecutul, dar asta a fost atunci. Mi-ai plăcut atunci. Dar acum te-aş ucide pe loc fără să simt nicio urmă de regret.

Chiar în clipa când rosti acele cuvinte, ştiu că erau false.

— Eşti o bestie lipsită de importanţă şi meriţi să mori pentru minciunile tale mai mult decât pentru jignirile pe care mi le-ai adus, zise ea strângând pistolul şi lacrimile îi tulburară vederea. Aş… aş putea să închid ochii şi, când i-aş redeschide, tu n-ai mai exista, iar gura ta mincinoasă ar fi pecetluită pentru vecie.

— Nu-ţi cer să te gândeşti ce-am însemnat unul pentru celălalt, dar aş vrea să ştiu cum ai putea să mă omori ştiind că eu ţi-am salvat viaţa?

Ochii lui pătrunzători străbătură distanţa dintre ei. De pe buzele ei scăpă un suspin, dar Courtney îşi şterse lacrimile. În ultimele luni fusese susţinută de furie, nu putea să dea înapoi tocmai atunci.

— Chiar ai de gând s-o faci? o întrebă el neîncrezător.

— Nu pot să fac altfel, gemea ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. E singura soluţie, ştii foarte bine. Nu… n-ai niciun fel de remuşcări, nu-ţi pasă deloc că sora mea a murit.

Courtney îşi coborî pleoapele, o perdea între ea însăşi şi bărbatul pe care ajunsese să-l iubească – bărbatul care o trădase. Sângele îi străbătea furios venele, amintindu-i de valurile înspumate de pe plaja aceea, cu o eternitate în urmă. Muzica se opri, dar ea continuă să apese încet, aşteptând acel zgomot răsunător – reculul.

O mână se încleştă deodată peste a ei, zdrobindu-i degetele când mişcă arma, deviind gloanţele. Ochii ei se deschiseră la timp

pentru a vedea capul statuii rostogolindu-se asemeni unei ghiulele.

Courtney se uită mai întâi la mâna care îi strângea încheietura şi apoi la chipul lui Armand St. Pierre. Până să poată reacţiona, Blake se aruncă asupra ei trântind-o la pământ. Ea începu să-l lovească, dar el se feri cu uşurinţă şi îi ţintui trupul mărunt sub el.

— De unde ai apărut? îl întrebă el pe St. Pierre. Ai picat exact la ţanc.

— *Pardonnez-moi*, *mademoiselle*, zise Armand St. Pierre zâmbindu-i. Nu-ţi pot da voie să ucizi gazda. Nu se cade.

— Dă-te la o parte, nemernicule, zise Courtney chinuindu-se să-l îndepărteze pe Brandan.

— Îţi mulţumesc, prietene, mormăi el. Cred că ticăloasa asta chiar a vrut să mă omoare.

Din locul unde se afla, pe pământ, Courtney văzu lumea ieşind pe verandă, căutând să vadă care fusese sursa împuşcăturilor.

— Ascunde arma şi ocupă-te de oaspeţi, şopti Brandan printre dinţi ridicând-o şi ţinându-şi un braţ de fier pe după mijlocul ei şi astupându-i gura cu palma. Dacă ştii ce-i bine pentru tine, îţi ţii gura sau îţi rup gâtul ăsta mic şi încăpăţânat, îi spuse el.

O trase printre tufe într-un luminiş, după care o împinse în seră şi intră şi el după ea. Închise uşa şi aprinse o lampă, privind-o cu asprime şi încercând să-şi stăpânească nervii ca să nu o strângă de gât.

Ce naiba avea de gând, oare? Nici măcar o dată nu-şi mărturisise adevărata identitate. Fusese foarte harnică în luna care trecuse. Mai mult ca sigur că dăduse de urma lui prin *Ariel*. Probabil că ştiuse cine era când venise după el, atunci de ce părea atât de surprinsă? Totul era lipsit de sens.

Armand intră şi el în seră.

— Le-am spus că a fost un copil neastâmpărat care s-a jucat cu artificiile.

Se uită când la Brandan, când la fată şi întrebă zâmbind amuzat:

— În ce bucluc ai mai intrat acum, *mon ami*?

— Ai auzit şi tu?

— *Oui*. O *„affaire d'honneur*".

Brandan simţi o furie ciudată când Armand îi făcu o plecăciune fetei.

— Vă rog să mă iertaţi, lady Asquith. Sunteţi o femeie fermecătoare şi atrăgătoare şi mă gândeam la ceva mult mai interesant când v-am urmărit în grădină.

La aflarea adevăratei ei identităţi, Brandan fu şocat.

— Lady Asquith? Lady Courtney Asquith?

— Exact, zise ea. Sora lui Sarah Asquith.

Brandan îl dădu afară pe Armand, trântind uşa în urma lui, după care o privi cu o curiozitate sumbră şi fără niciun pic de umor.

— Deci niciunul din noi n-a fost sincer. Dar tu eşti chiar ridicolă! Să te dai drept hoaţă…

— N-am susţinut niciodată că aş fi hoaţă. Tu ai fost acela care ai bănuit asta când ai găsit smaraldele.

— Şi ce-i cu povestea asta oribilă despre Sarah? Unchiul tău, Ezra, mi-ar fi spus…

— Unchiul Ezra nu ştie nimic.

Brandan se simţi ameţit, ca şi cum şi cel mai simplu proces de gândire ar fi fost extrem de dificil. „Sarah murise". Ce avea să-i spună mamei lui? Se dusese să stea de vorbă cu fata şi, uite, după câteva luni, Sarah era moartă.

— Nu înţeleg. De ce-ţi închipui că eu aş avea vreo legătură cu

asta? o întrebă el.

— S-a sinucis pentru că nu putea suporta ruşinea de a-ţi naşte bastardul, zise Courtney.

„Sarah!” Brandan fu cuprins de durere.

— Sarah a avut un loc deosebit în inima mea, dar n-am atins-o niciodată. Am fost prieteni – nimic mai mult. În fond, nu era genul de fată cu care să te culci fără să fie legată de tine prin căsătorie.

Courtney tresări, de parcă ar fi lovit-o.

— Şi eu am fost?

Lui Brandan îi veni să-şi muşte limba. Nu voise să o supere astfel. Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să o liniştească, dar îşi dădu seama că ea ridicase un zid de neîncredere între ei. Şi, în plus, tocmai încercase să-l omoare, ceea ce nu era deloc un semn pentru o relaţie de durată. Setea ei de răzbunare trebuia să fie al naibii de puternică, dacă îşi pusese viaţa în primejdie pentru a veni să-l omoare.

Apoi se gândi la cuvintele pe care i le aruncase furioasă cu câteva clipe mai înainte. „Mi-ai plăcut atunci”.

— N-am vrut să spun asta, zise el cu blândeţe. Totdeauna ai însemnat foarte mult pentru mine ca Sheila Gallagher – fie că erai hoaţă sau nu.

— Da, spuse ea râzând amar. Am însemnat atât de mult încât erai gata să te însori şi să mă ţii pe mine ca amantă.

— Atunci ce voiai – o cerere în căsătorie?

— Da! izbucni ea. Chiar dacă te-aş fi refuzat, aş fi vrut să-mi propui acest lucru.

Brandan văzu că o durea şi se întrebă dacă să-i spună adevărul – că tocmai rupsese logodna cu Marilee din pricina ei – a acelei micuţe zdrenţăroase care îi dominase gândurile încă de când o culesese de pe plaja aceea. Ar fi vrut să-i explice că nici nu

trecuse o oră de când jurase să o găsească şi să o ceară în căsătorie.

Totuşi, aceea era altă femeie; o oră şi părea atât de mult. *Această* femeie încercase să-l omoare. *Această* femeie îl ura.

— Data viitoare o să te omor, spuse ea ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Ţi-o jur.

— Ba n-ai s-o faci, zise el împingând-o uşor spre azalee. O să mă iubeşti.

Îi înăbuşi protestele cu un sărut lacom.

Ea îşi desprinse gura de a lui.

— Dă-mi drumul, mincinos ce eşti. Nu pot să respir.

— Încearcă să protestezi mai încet, îi şopti el la ureche. Doar nu vrei să atragi atenţia asupra noastră, nu? Te-ai compromite.

— Să mă compromit? Îndrăzneşti să rosteşti acest cuvânt când mi-ai distrus viaţa? Nu mai pot fi compromisă.

— Asta ce mai vrea să însemne? întrebă el punându-şi problema, aşa cum făcuse adesea în cursul ultimei luni, dacă nu cumva existau urmări ale nopţii pe care o petrecuseră împreună pe *Ariel*.

Ea părea să ştie la ce se referise, dar ocoli răspunsul.

— Cu câtă abilitate ai deviat această discuţie de la Sarah. Totuşi, nu eşti destul de agil. Ce zici de bileţelul pe care l-a lăsat şi în care îţi pomenea numele? Asta cum o mai explici?

El rămase cu gura căscată.

— Minţi. N-am atins-o niciodată, aşa că nu putea să existe niciun bilet.

— Ai fost singurul bărbat cu care şi-a petrecut tot timpul. Ai fost cu ea în grădină…

— Nu chiar singurul, scumpa mea. M-ai întrebat odată de unde am cicatricea asta. *El* mi-a lăsat această amintire – iubitul ei.

M-a pândit în grădină.

Courtney păru şocată pe moment.

— Să ştii că puţin îmi pasă dacă mă crezi sau nu, zise Brandan şi se întoarse văzând că Armand vârâse capul pe uşă. Mai ţine-i puţin, prietene, îi spuse el. Te rog.

— Dar o caută verişoara ei, zise Armand uitându-se la Courtney şi adăugă: *Merde!*

Brandan se uită la corsajul şi juponul ei care erau sfâşiate. Era murdară de noroi şi iarbă din cap până-n picioare.

— Nu poţi să te întorci în sala de bal în halul ăsta, îi spuse el. Dacă află cineva ce s-a petrecut aici, reputaţia ta va zbura în vânt. Şi, în ciuda faptului că ai încercat să mă omori, nu vreau să se întâmple aşa ceva.

Privi peste umăr spre Armand.

— Pune să mi se ascundă trăsura în spatele grădinii şi adu pelerina lui lady Asquith, îi ceru el. O voi însoţi până la Bellingham Place.

Când văzu expresia de îndoială de pe chipul lui Armand, adăugă:

— Nu va păţi nimic.

În timp ce trăsura se apropia, el se uită la fată. „Lady Courtney Asquith”. O urcă şi îi porunci vizitiului să mâne cât putea de repede spre Bellingham Place. Ea stătea rezemată, cu bărbia uşor ridicată. Era şi mai frumoasă decât şi-o amintea el.

„Lady Asquith”. Ezra îl anunţase în legătura cu vizita ei când se înapoiase la Charleston, dar nu-i trecuse prin cap să facă vreo legătură între Sheila şi lady Courtney Asquith. Poate că toate acestea ar fi putut fi evitate dacă şi-ar fi amânat plecarea şi i-ar fi făcut o vizită mai întâi lui lady Asquith. El, însă, se întorsese la Nassau şi de acolo se dusese la Boston pentru a o lua pe mama sa.

Ce avea să-i spună, oare, lui Kathleen? Era şi aşa înnebunit din cauza stării sănătăţii ei. Anii îşi lăsaseră pecetea asupra ei, iar moartea tatălui său în '52, o distrusese complet. Fusese îngrozitor să-i vadă spiritul murind. Toată acea tensiune ar fi putut-o ucide.

Mai devreme, în seara aceea, avusese una din crizele ei obişnuite şi nu putuse nici măcar să coboare, în ciuda emoţiei pe care o simţea la gândul de a o vedea pe Courtney. Gândindu-se acum, era bucuros că nu o făcuse. Va trebui să rezolve totul cu foarte mare grijă, căci, dacă mama sa ar fi aflat adevărul despre relaţia lui cu Courtney – şi despre sinuciderea lui Sarah – ar fi putut muri.

O privi pe Courtney. Era fiica lordului Garrett Asquith din cap până-n picioare şi aceasta era cea mai mare complicaţie. De unde să fi ştiut că femeia care îi dominase gândurile în fiecare clipă – pe care o căutase în fiecare han, în fiecare pensiune şi bordel din Charleston – era fiica acelei vipere?

„Cât de prost fusese!” Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era o femeie de rând – că acele picioare splendide aparţineau unei balerine. Nu bănuise nici măcar o clipă că juca teatru, că totul nu era decât un truc pentru a reuşi să ajungă la Charleston. Vrăjitoarea era al naibii de deşteaptă, dar să fi fost chiar *totul* o minciună?

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că ai vrut să mă omori, spuse el. Niciodată n-ai părut să fii genul care să ucidă un om nevinovat.

— *Nevinovat*! Tu nici măcar nu cunoşti sensul acestui cuvânt.

Vocea ei era de catifea presărată cu frânturi de oţel.

— Iniţial, pistolul era menit să fie un mod de a te face să-ţi recunoşti faptele murdare, dar când mi-am dat seama de profunzimea înşelătoriei tale… ei bine, ajunge să spun că acum ştiu

cât de ticălos eşti în realitate. Regret numai că şi eu şi-am căzut victimă.

— Şi, dacă-mi amintesc bine, chiar de bunăvoie.

Ea îşi coborî privirea asupra degetelor pe care şi le frângea printre faldurile rochiei de satin, dar el îi ridică bărbia silind-o să-l privească. Avu impresia că se va îneca în adâncimea acelor ochi umezi. Între ei exista o legătură pe care niciunul nu o putea nega.

— Pentru Dumnezeu! exclamă ea dându-i mâinile la o parte. Nu-i de ajuns că m-ai pătat pentru totdeauna?

Brandan se trase înapoi.

— Dacă mi-ai fi spus cine eşti, nu te-aş fi atins nici măcar cu un deget. N-ar fi trebuit niciodată să te dai drept altcineva, dar acum e prea târziu. Ştii foarte bine că-mi aparţii.

În clipa aceea, în lumina slabă, aproape că dădu şi el crezare cuvintelor, dar ea nu părea convinsă.

— Odată, ţi-aş fi putut aparţine, dar acum… îţi dai seama că orice continuare a relaţiei noastre este imposibilă.

El îi cercetă chipul, dar ea îşi mască sentimentele.

— Cum doreşti, lady Asquith, spuse el dregându-şi glasul şi dând la o parte perdeluţa de la fereastră.

Ştergând geamul de abur, zise:

— Ne apropiem de *Bellingham Place*. Îţi voi înapoia şi colierul şi cerceii oricând doreşti.

Era evident că ea se gândise la acest lucru, căci avu răspunsul gata pregătit.

— Mâine. Te primesc la ora patru la ceai.

Brandan o ajută să coboare şi o însoţi pe scări.

— Cât despre cercei – nu-i vreau, zise ea. Aş prefera să nu-mi amintesc de seara aceea.

Vorbele ei îl durură şi îl zăpăciră, dar făcu un efort pentru a

părea indiferent. Cum nu mai aveau să-şi spună nimic, el se întoarse şi coborî treptele fără să privească măcar o dată înapoi.

* * *

A doua zi, când orologiul bătu de patru şi jumătate, Brandan îşi turnă o cantitate substanţială din whisky-ul lui Ezra Kieran şi oftă, trădându-şi supărarea prin bătaia nervoasă a degetelor în geamul barului. Vrăjitoarea aceea de Asquith îl făcea să aştepte. Nu suporta să aştepte singur într-o încăpere mai multă vreme şi să fie silit să observe toate detaliile.

Brandan spusese adevărul cu o seară în urmă. Erau uniţi de soartă, în ce măsură, ea avea să afle – la timpul potrivit. Ezra ştia, dar avea să tacă.

Înainte să părăsească încăperea în ziua aceea, ea avea să accepte să fie a sa pentru totdeauna. Ar fi dat orice să vadă chipul contelui când va afla că Brandan se căsătorise cu fiica lui. Ea nu ştia nimic de povestea dintre el şi Garrett Asquith, ceea ce era un avantaj. Avea o personalitate extraordinar de asemănătoare cu a tatălui ei, ceea ce făcea nu numai ca ea să fie un duşman de temut, dar şi ca preocuparea lui faţă de ea să fie mult mai nesăbuită şi mai primejdioasă, încercase deja să-l omoare şi, numai pentru acel motiv, ar fi trebuit să se ţină departe de ea. Poate că îi era predestinat să fie o ucigaşă, ca şi tatăl ei. Poate că sângele va învinge.

Şi, totuşi, nu putea fugi de ea.

Ochii i se înceţoşară când îşi aminti de seara când Courtney îi schimbase existenţa. Când whisky-ul îi alunecă pe gâtlej, îşi aduse aminte de focul ce i se aprinsese în vene în acea primă noapte când îi îngrijise rănile – un foc pe care nu avusese puterea să-i stingă.

Trebuia să pună capăt odată. Nu îşi putea da frâu liber gândurilor acolo. Nu era decât o femeie, deşi puţin mai imprevizibilă şi mai originală decât multe altele.

Îşi deschise ceasornicul de buzunar. Ezra ştia că nu putea suferi întârzierile de niciun fel şi aceea avea un aer de conspiraţie, ca şi acel ceai extrem de civilizat. Ca să vezi! Ceai în ziua aceea, când nu mai demult decât cu o seară înainte încercase să-l omoare. Se vedea că era fiica lui Asquith, la fel de agresivă ca diavolul de taică-său şi aproape la fel de bună ca adversar.

Dar Ezra n-ar fi complotat împotriva lui, îşi spuse Brandan. Doar era asociatul, prietenul, mentorul lui.

Uşa se deschise larg şi ea îşi făcuse apariţia zâmbitoare – Lady Asquith, rigidă şi demnă, plutind într-o rochie de tafta neagră, cu un guler înalt, şi cu părul strâns într-un coc sever. El făcu o grimasă tristă. Indiferent cu ce s-ar fi îmbrăcat, ochii minţii lui o vedeau goală în lumina lunii care pătrundea în dormitorul din Nassau, sau în lumina lămpii de pe vasul lui, cu părul rebel, cu buzele umflate şi roşii din cauza sărutărilor lui, cu pielea trandafirie, cu sânii…

Brandan se mişcă şi îşi netezi pantalonii. Îl tulbura chiar şi când era atât de rece, ca o păpuşă de porţelan.

Courtney umplu două ceşti cu ceai şi îi întinse una. El îşi goli paharul de whisky în ceaşcă şi puse un cub de zahăr.

După încă un sfert de oră de tăcere asurzitoare, Ezra îşi făcu apariţia în încăpere şi se duse Effect la birou. Se aşeză înţepat pe fotoliu, mormăi un salut şi dădu câteva hârtii la o parte uitându-se când la unul când la celălalt, dregându-şi glasul. Brandan observă expresia severă de pe chipul lui şi se uită la Courtney începând să aibă bănuieli. Deşi faţa ei rămase impasibilă, ochii aceia ca smaraldul nu puteau ascunde o anumită strălucire. „Are ea ceva în

cap”.

— Nepoata mea mi-a spus că vă cunoaşteţi, începu Ezra.

— Da, zise Brandan calm şi apoi adăugă cu o privire sfidătoare: Intim.

Courtney roşi. El îşi spuse că îşi amintea, probabil, cât de total i se dăruise.

Ezra izbi cu pumnul în suprafaţa de marmură a biroului şi se aplecă spre Brandan, bătând cu degetul în sugativă pentru a accentua gestul.

— Mă tem că simţul ironiei îţi funcţionează mai repede decât creierul, dar ţine-l pentru tine, deoarece există probleme mai importante în momentul de faţă.

— Ca, de pildă? întrebă Brandan.

— Ca de pildă, situaţia lui lady Asquith.

Brandan strânse uşor din dinţi. Acum nu mai avea nicio îndoială, ea îi mărturisise totul lui Ezra.

— Negi cumva că ţi-ai permis anumite libertăţi faţă de nepoata mea?

— Am negat eu ceva?

Ai colierul ei de smaralde, pe care i l-ai luat pe ţărm atunci când ai răpit-o?

Brandan se uită la Courtney, dar pe chipul ei nu se putea citi nimic.

— Asta neg. Am colierul, dar n-am răpit-o, ci i-am salvat pielea.

— Şi, în semn de răsplată, ai forţat-o să vină în patul tău, spuse Ezra.

— Răsplată parţială, căci n-a fost vorba de forţă.

— Oricum, zise Ezra făcând un gest nerăbdător din mână. Faptul sa consumat. Ce ai de gând să faci în această privinţă?

— E însărcinată? întrebă Brandan.

Faţa lui Courtney deveni roşie ca focul.

— Ei bine? insistă el.

— Nu… ştiu, spuse ea cu un glas stins. Nu cred.

— Eşti sigură? întrebă Brandan din nou.

— Sunt *aproape* sigură, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Mai mult ca sigur că nu ai nicio datorie în acest sens.

Aproape? Mai mult ca sigur? Brandan tăcu câtva timp.

— Dacă nu eşti însărcinată, ce avem de discutat?

— Vreau să te fac să plăteşti pentru supărarea mea în singurul mod pe care se pare că-l înţelegi – banii. Vreau să-ţi iau lucrurile la care ţii cel mai mult şi vreau să te fac nefericit pentru faptul că mi-ai zdrobit inima.

Nu avea nevoie de banii lui. Atunci ce avea de gând? se întrebă Brandan.

— Câţi?

— Vreau cincizeci la sută din profitul net obţinut din afacerea de la Nassau, casa din Nassau, Ashland, *Ariel* şi casa din Battery.

— Nu eşti deloc pretenţioasă, nu? întrebă el râzând uşor.

— Am înţeles că toate acestea nu înseamnă nimic faţă de întreaga ta avere.

— Şi dacă aş spune *nu*?

— Atunci, te voi acuza.

— Pentru ce? Pentru că ţi-am salvat viaţa? Pentru că ţi-am îngrijit rănile?

— Îţi voi mânji numele în orice mod voi găsi de cuviinţă, până când *nimeni* nu va mai face afaceri cu tine. Şi apoi mai e şi activitatea ta de contrabandă – armele lăsate pe coasta Irlandei. Câteva cuvinte legate de asta şi-ar putea găsi drumul foarte uşor până la autorităţi, zise ea şi tăcu puţin pentru a vedea efectul. Cred

că e un preţ prea mic pentru viaţa lui Sarah.

— Brandan, zise Ezra, înainte să răspunzi aş vrea să ştii două lucruri. Nu sunt de acord cu motivul lui Courtney pentru care face toate acestea. Eu am alte motive pentru care vreau să văd că vă rezolvaţi problemele. Aţi avut, hm, o relaţie şi cred că singurul lucru pe care ar trebui să-l faci e să o iei de soţie. Ea nu e de acord. Oricum, aş vrea să te gândeşti că cererea ei e foarte rezonabilă. Aşa cum a spus şi ea, acele proprietăţi şi banii din afaceri reprezintă doar un mic procentaj din averea ta. Dacă ar alege să te dea în judecată, te-ar costa mai mult, aşa că vă rog să lăsaţi deoparte discuţiile inutile şi să găsim o soluţie rezonabilă.

— Încearcă să mă ruineze, zise Brandan calm. Ştie cât de mult înseamnă afacerea din Nassau pentru mine. Tata a murit…

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, îl întrerupse Courtney.

— Brandan, ştii foarte bine ce relaţii politice şi juridice am, atât aici, cât şi peste graniţă, adăugă Ezra cu subînţeles. Fii rezonabil.

Courtney aproape că sări de pe scaun de spaimă când Brandan trânti ceaşca de ceai cu atâta putere, încât porţelanul se sparse, iar lichidul se vărsă pe jos.

— Mă ameninţi, Ezra – tu, care cumperi mărfurile pe care le aduc ilegal – tu, care ai finanţat o mulţime de afaceri pe care le-am preluat eu şi ţi-am umplut, astfel, buzunarele cu profituri imense?

Un zâmbet îi apăru pe buze, stingându-se uşor când o privi pe Courtney.

— Mă întrebam până unde te-ai coborî, zise el, dar acum ştiu.

Era ceva în ochii ei – o provocare ironică, un zâmbet trist. Brandan se întoarse apoi spre unchiul ei.

— Suntem oameni de afaceri, Ezra, aşa că hai să vorbim deschis, spuse el, şi scoase câteva hârtii din buzunar. Voi accepta

cererea lui Courtney cu o singură condiţie. Am cumpărat proprietăţile pentru moştenitorii mei şi, din acest motiv, singurul acces pe care-l va avea la ele, va fi ca soţie a mea şi născătoare a mai sus pomeniţilor moştenitori. Courtney va fi soţia mea.

— Nu! spuse ea ridicându-se.

— Mă ofer să-mi răscumpăr aşa-zisele greşeli. Poate să mă refuze, dar nimeni nu o va crede. Ştii foarte bine că spun adevărul.

— Are dreptate, Courtney, aprobă Erza. Dacă-i refuzi oferta nimeni nu te va crede.

— Bine, dar…

— Am actele necesare pentru căsătorie, continuă Brandan dându-i hârtiile lui Ezra. După cum vezi, am trecut peste perioada de aşteptare. Roag-o să semneze unde trebuie.

Se uită la ceas, după care îşi luă pălăria şi îndepărtă o scamă de pe ea.

— Nunta va avea loc la ora patru, mâine după-amiază, la biserica St. James.

Îşi puse pălăria.

— Îţi voi trimite actele mâine dimineaţă şi, cu aprobarea avocatului tău, proprietatea îi va aparţine imediat după ceremonie. Va avea tot ce a cerut, în afară de Ashland, o parte din profiturile afacerii din Nassau şi casa din Battery. După cum bine ştii, păstrez Ashland pentru primul meu născut. Cât despre afacerea din Nassau, nu o pot lăsa să se amestece în treburile mele, iar casa din Battery îmi rămâne mie.

— Da, spuse Courtney sec. Vei avea nevoie de un loc convenabil unde să-ţi întâlneşti amanta.

Brandan îi ignoră vorbele şi continuă:

— În schimbul lor, îi ofer proprietatea din Louisburg Square din Boston şi patruzeci la sută din profiturile nete ale companiei

Blake Shipping Ltd. Boston.

Sub privirile lui Courtney, el îi întinse mâna unchiului Ezra.

— De acord?

— Oferta ta e mai mult decât generoasă, Brandan.

Când cei doi îşi strânseră mâinile, Courtney păli de furie.

— M-ai păcălit tu acum, dar tot eu voi învinge în mica noastră competiţie, ticălos afurisit!

— Hei, *lady* Asquith, zise Brandan râzând uşor, cineva te-ar putea lua mai degrabă drept o hoaţă de rând decât o verişoară de departe a reginei.

— Tăceţi! Amândoi. Nu-mi place mai mult decât ţie, Brandan, începu Ezra pe un ton împăciuitor, căci în mod normal, nu te-aş considera un soţ potrivit pentru nepoata mea. Îmi eşti ca un fiu, dar amândoi ştim că eşti sub ea, cu tot pământul şi banii tăi.

— Nu chiar, Ezra, spuse Brandan zâmbind larg. Cred că această situaţie s-a creat fiindcă *ea* a fost sub *mine*.

Ezra tresări când Courtney se repezi la Brandan ţipând şi lovindu-l cu pumnii ei micuţi în piept şi aruncându-i un şir întreg de blesteme. Brandan o linişti cu uşurinţă şi, dându-i o palmă uşoară peste şezut, o împinse spre unchiul ei uluit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă cum vorbeşti, omule! spuse Ezra încercând să-şi calmeze nepoata. Nu-ţi permit să-i vorbeşti astfel lui Courtney, încă nu ţi-e soţie.

Brandan se îndreptă spre uşă, după care se întoarse şi făcu cu ochiul.

— Nu m-am îndoit nicio clipă că această zi se va sfârşi cu bine. Ai vrut căsătorie, poftim căsătorie.

— Ba n-am…

— Adu-ţi aminte, Courtney. Adu-ţi aminte ce-ai spus aseară. M-ai provocat, mi-ai aruncat mănuşa. Ai jucat tare, dar ai grijă,

zise el făcând o plecăciune ironică, de data asta ai jucat cu diavolul în persoană.

* * *

Pregătirile pentru nunta lui Courtney transformară Bellingham Place într-un adevărat balamuc şi, când Charlotte îi aranjă părul pentru a treia oară, Courtney fu complet absurdă.

— Nu-mi place coafura asta, zise ea. Parcă aş fi o stricată. Va trebui să găsim altceva.

— Nu arăţi deloc ca o stricată, insistă Charlotte. O să-ţi prind flori în bucle – trandafiri de la Ashland. Acum, stai liniştită, pentru că n-o să-ţi mai aranjez părul încă o dată. Timpul trece, să ştii. Trage adânc aer în piept şi calmează-te.

— Ce îndrăzneală din partea lui! Să aranjeze totul de parcă ar fi fost sigur că voi accepta. Pentru el, toată după-amiaza a fost un simplu amuzament. Şi, totuşi, dacă stai să te gândeşti, situaţia e, într-adevăr, nemaipomenită. A părăsit-o pe sora mea însărcinată pentru Marilee şi acum o pierde pe Marilee şi o parte din avere pentru a se însura cu mine.

— Gata, zise Charlotte. Ce zici?

— E foarte bine, spuse Courtney prinzându-şi absentă o şuviţă cu un ac de păr. Acum, ajută-mă să-mi pun rochia.

Charlotte îi ridică juponul deasupra capului şi îi îmbrăcă trupul în valuri de mătase. După aceea luă rochia de pe paravan.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, nu cred că Brandan se sacrifică prea mult însurându-te cu tine.

Courtney ridică braţele şi Charlotte îi puse rochia, atentă să nu-i strice coafura.

— Mă întreb ce-o să spună tata când va afla? zise Courtney.

Sunt convinsă că nu va fi încântat.

— Se aude că Brandan ar avea şi ceva sânge nobil.

— Mă îndoiesc. Probabil că el a răspândit asemenea zvonuri. Cine ar crede un cuvânt din ce spune omul ăsta?

— Tata încă mai e supărat pe tine pentru că ai ars scrisoarea de la unchiul Garrett, zise Charlotte ridicând din umeri. Eu sunt total zăpăcită, dar nu va fi deloc o nuntă plictisitoare.

— Dar nu va fi una adevărată, spuse Courtney.

— Cunoscându-l pe Brandan, mă cam îndoiesc, zise mătuşa Celia intrând în odaie cu obişnuitul ei entuziasm, urmat de fiica ei mai mică. Pune trandafirii acolo, Jane, spuse ea arătând spre un colţ al mesei. Uită-te la tine! exclamă ea aranjând gulerul rochiei lui Courtney. Dantela s-a menţinut bine, deşi era mult mai albă pe vremea mea şi ai pieptul puţin mai mic decât îl aveam eu.

Se uită când la rochie, când la propria-i imagine din oglindă şi zise:

— E greu de crezut că rochia asta mi-a venit bine odată.

— E demodată, zise Charlotte, Nu m-aş îmbrăca nici moartă cu ea.

— Mai taci! N-am avut destul timp pentru a face alta şi multe fete poartă rochiile mamelor.

— Eh, acum că a îmbrăcat-o Courtney, sper să nu mai fiu nevoită s-o port şi eu, nu?

— Cine o să te ia pe tine? zise Jane din prag.

— Mamă, se plânse Charlotte.

— Hai, fetiţo! zise mătuşa Celia gonind-o. Problemele sunt destul de complicate şi fără să-ţi aduci şi tu contribuţia. Du-te şi dă o mână de ajutor la bucătărie.

— Dar baia mea e pregătită, scânci Jane.

— Atunci, du-te şi fă baie, spuse mătuşa Celia împingând-o în

hol şi închizând apoi uşa exact când fata scoase limba.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse, zâmbind stins.

— Charlotte, scumpa mea, dă-mi, te rog, coşul cu trandafiri pe care l-a trimis domnul Blake.

Charlotte aduse măsuţa lângă mama ei.

— Trandafiri albi. Pe vremea mea, se purtau florile de portocal. Eh, asta e. Sunt cei mai frumoşi trandafiri din Charleston.

— N-o să-i port, zise Courtney. Nu sunt o ipocrită. Reprezintă o dragoste pură şi sinceră.

Căută prin coş şi scoase un boboc roşu.

— Aceştia sunt mai potriviţi pentru o căsătorie întemeiată pe sacrificiu.

Mătuşa Celia îşi apăsă tâmplele.

— Ah, mă tem că iar mă apucă durerea de cap. Charlotte, eşti drăguţă să-ţi ajuţi verişoara?

Charlotte încuviinţă şi mama ei ieşi din cameră mormăind pentru sine.

Courtney făcu o coroniţă din trandafiri roşii şi panglici, de care îşi prinse vălul.

— Dacă-l provoci pe Brandan, n-o să-l ţii niciodată departe de patul tău, zise Charlotte. Oricine îl cunoaşte ştie că-i face plăcere să lupte.

— Poate să mă implore toată noaptea, că tot nu mă va atinge… niciodată. Când voi termina cu el va regreta amarnic că nu s-a însurat cu sora mea.

— Nu e el genul care să implore sau care să fie amăgit.

— Charlotte, n-aş suporta să-l las să mă atingă, ştiind ce i-a făcut lui Sarah.

— Nu mi-l închipui părăsindu-ţi patul în noaptea asta – şi în nicio altă noapte.

* * *

Când trăsura opri în faţa bisericii St. James în după-amiaza aceea, Courtney îşi strânse şalul şi mai mult. Fiind condusă de unchiul Ezra, urcă treptele cu tot atâta entuziasm cu cât s-ar fi îndreptat spre spânzurătoare. Se aşteptase la o ceremonie de mici proporţii, dar fu uluită văzând că biserica era plină de oameni care veniseră pentru a fi martori la acea nuntă zămislită în iad.

Culoarul părea nesfârşit. Brandan o aştepta în capăt, îmbrăcat într-un costum bleumarin şi având-l alături pe Armand St. Pierre.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, Courtney îşi simţea copilăria dispărând. Când ajunse la altar şi el îl întinse mâna, o cuprinse groaza. De ce o făcea, oare? Doar nu era forţată să se mărite cu el. Putea să fugă, îl putea părăsi – chiar în clipa aceea.

— E prea târziu, îi spuse el încet măsurând-o din cap până-n picioare şi oprindu-se puţin când observă bobocii de trandafir. Până şi aici îndrăzneşti să mă sfidezi?

Courtney înghiţi în sec, încercând cu disperare să-şi stăpânească emoţiile contradictorii pe care le simţi când îi întâlni privirea acuzatoare.

— Poate că facem o greşeală, murmură ea cu trupul încordat, încercând să dea înapoi.

— Nu acum, micuţa mea, zise el printre dinţi. Chiar dacă faci vreo scenă, tot o să te forţez să rosteşti jurământul.

Mâna lui îi mângâie umărul posesiv trimiţându-i fiori prin şira spinării, după care o împinse înainte cu degetul arătător.

Hotărâtă să termine cu toate mai repede, Courtney urcă spre altar. Ceremonia dură o veşnicie şi ea trebui să fie îmboldită

pentru a răspunde, fiind mai atentă la ţesătura vestei reverendului decât la jurământ.

Se încurcă în cuvinte. Când buzele îi încremeniră, unchiul Ezra îşi drese glasul.

— Spune jurământul! îi şopti Brandan cu asprime.

Ea încercă să-şi tragă mâna, dar el i-o ţinu strâns. În cele din urmă, îşi regăsi calmul.

— Cu acest inel te cunun.

Cercul de aur intră pe degetul ei ca un lanţ de fier.

— Cu trupul meu te venerez şi cu toate bunurile mele lumeşti te înzestrez.

Ea se uită fix la inelul de aur încrustat cu rubine.

— Pentru fidelitate, spuse el de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Fie ca aceia pe care Dumnezeu i-a unit să nu fie despărţiţi de niciun muritor, zise reverendul. Îi declar soţ şi soţie.

Courtney se aşteptase la un sărut superficial, din datorie, dar Brandan o luă în braţe şi îi apăsă buzele ca un sălbatic, penetrând-o cu limba, furându-i şi ultima suflare până când ea avu senzaţia că se scufundă.

Sunetele de uluire ale celor prezenţi o readuseră la realitate.

— Doar nu vrei să mă iei chiar aici, zise ea provocator.

— Atunci nimeni n-ar mai avea vreo îndoială că-mi aparţii.

— Niciodată, şuieră ea.

Surprinse o uşoară tresărire a cicatricii de pe obrazul lui.

— Mai vedem noi. Zâmbeşte, doamnă Blake, zise Brandon, după care o lăsă jos şi îi smulse coroniţa de trandafiri din păr. N-o să mai ai nevoie de asta, adăugă el aruncând-o şi trăgând-o pe Courtney de-a lungul culoarului.

Ea îi aruncă o privire Charlottei care se chinuia să apuce trena, şi se împiedică deodată, fiind gata-gata să cadă.

Mulţimea deveni dintr-o dată neobişnuit de tăcută în clipa când Brandan se opri, dar Courtney, preocupată de sarcina deloc uşoară de a se ţine pe picioare, nu o observă pe Marilee care le apăruse în cale şi se ciocni de ea.

Marilee Whitman? La nunta ei şi îmbrăcată complet în negru, ca la o înmormântare?

Marilee deschise gura să spună ceva, dar Brandan o privi în aşa fel, încât o făcu să se răzgândească, ochii lui trădând o furie cum Courtney nu mai văzuse niciodată.

Marilee se dădu la o parte, dar în clipa când Courtney ajunse în dreptul ei, o plesni cu atâta putere, încât făcu să răsune întreaga biserică. Courtney roşi, mândria durând-o mai tare decât obrazul. Totuşi, educaţia ei învinse şi trecu pe lângă Marilee cu capul sus, fără să scoată un cuvânt.

Şoaptele mulţimii o însoţiră până se urcă în trăsură. Cui îi păsa că târfa aceea venise la nunta lor? se întrebă ea. Lasă-l să-şi amintească ce preţ a plătit pentru trădarea lui. Nimeni nu merita mai mult să aibă în faţa ochilor obiectul dorinţei sale, fără să-l poată atinge. Nimeni nu merita mai mult stânjeneala pe care trebuia să o simtă în clipa aceea. Ziua aceea n-ar fi fost mai perfectă nici dacă ea însăşi ar fi pus la cale apariţia lui Marilee.

Mătuşa Celia avea, însă, o altă părere.

— Femeia aceea! exclamă ea când Courtney intră în holul casei şi o trase deoparte, în timp ce bărbaţii dispărură în biroul unchiului Ezra. Cât tupeu, adăugă ea examinându-i obrazul. Să te umilească în aşa hal – să te lovească. Şi Brandan s-o lase să te lovească. Ah, ce purtare dezagreabilă.

— Totuşi, ea i-a furat logodnicul lui Marilee, îi aminti Charlotte mamei sale.

— Taci, Charlotte! Să nu iei niciodată partea altcuiva

împotriva unui membru al familiei.

— Dar nu-i iau partea lui Marilee, mamă. Îţi explic doar…

— N-are importanţă. Acum, odihniţi-vă, fetelor, pentru că, dacă şi petrecerea va fi precum ceremonia de la biserică…

Şi Courtney şi Charlotte înţeleseră ce voise să spună mătuşa Celia în timp ce se îndepărta mâhnită.

— L-ai văzut pe Brandan? întrebă Charlotte abia abţinându-se să nu râdă. Doamne! Eram convinsă că avea de gând să te ia chiar acolo, pe altar. Reverendul Francis a tuşit de cel puţin şase ori.

— Abia aştept să-mi scot rochia asta.

— Hai să mergem sus să ne odihnim şi să-mi spui cum ai de gând să-l ţii departe pe Brandan în seara asta.

— O să găsesc eu ceva, fără îndoială, zise Courtney urmând-o pe Charlotte.

— Poţi să găseşti tot ce vrei, dar Brandan e un diavol extrem de insistent şi, în plus, e soţul tău, îi spuse verişoara, în timp ce una din cameriste le ajută să se dezbrace până la lenjeria intimă.

— I-am rezervat vreo două lucruri domnului Blake. Cred că un leşin foarte bine executat ar putea da rezultate.

— Poate. Nici chiar Brandan n-ar forţa o femeie care se simte rău să vină în patul lui.

Totuşi, Courtney trebui să admită că nu era nevoie s-o forţeze. Arătase atât de bine, îşi amintea – Prinţul întunericului în persoană. Haina îi cădea pe umeri perfect şi îşi aduse aminte cum arăta dezbrăcat.

O căldură puternică îi învălui trupul. Nu voia să se gândească la el astfel – să-şi aducă aminte cum ochii lui îşi schimbau culoarea de la argintiu la auriu sau cât de tandră îi era atingerea. Şi, cu siguranţă, nu voia să mediteze asupra felului în care o făcea să-şi iasă din piele ajungând undeva unde totul era exploziv, asupra

felului cum buzele lui îi mângâiau fiecare părticică a trupului, asupra felului în care o atinsese în acea noapte minunată de pe vasul lui, aşa încât trupul i se înfiora numai când îşi aducea aminte.

Courtney înghiţi în sec. „Nu voia să facă asta!”.

După ce se odihni, Courtney se simţi mai capabilă să facă faţă torturii mesei de nuntă. Lipsea obişnuita veselie ce însoţea în mod normal un astfel de eveniment. Conversaţia era formală – bărbaţii discutau despre vase şi afaceri comune –, o continuare a discuţiei pe care o avuseseră mai devreme în birou.

După ce îndură pălăvrăgeli pentru a-i ajunge o viaţă întreagă, Courtney îşi puse în aplicare, în sfârşit, planul prin care să scape de patul nupţial. Se ridică şi plecă de la masă, iar când ajunse în dreptul arcadei îşi puse tot talentul în funcţiune pentru a executa o prăbuşire atentă, rămânând complet nemişcată.

— Doamne! exclamă mătuşa Celia. E albă ca varul.

Courtney auzi scaune împinse, după care mătuşa ei începu să-i frece mâna energic.

Brandan murmură o înjurătură şi îşi luă soţia în braţe. Aceasta se pricepea foarte bine la astfel de lucruri. Ar fi trebuit să-şi închipuie.

— Care e dormitorul ei? o întrebă el pe mătuşa Celia.

Aceasta îi arătă drumul în sus pe scări şi apoi pe culoar.

— I-am spus să se odihnească. Abia dacă a închis ochii azi-noapte.

— Aşa e, aprobă Brandan sec, a întrecut măsura astăzi.

Charlotte veni repede cu o sticluţă de săruri, pe care Brandan i-o trecu pe sub nas, până când; Courtney gemu şi începu să se mişte. Deschise ochii.

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă.

Brandan le făcu semn femeilor să iasă.

— Bine, dar are nevoie de odihnă, insistă Celia. Lasă-mă să chem o cameristă.

— Nu-i nevoie, o asigură el. O să am eu grijă de toate.

Le trânti uşa în nas, o încuie şi se întoarse lângă Courtney, care încerca să-şi tragă rochia pentru a nu i se mai vedea glezna.

— Dacă rochia asta ar fi după moda de azi, zise el râzând uşor şi deschizând o fereastră, toate jupoanele alea ar fi dispărut deja. Totuşi, cred că va trebui să le scoţi până la urmă.

— Bineînţeles. Dacă eşti drăguţ, Charlotte sau una din cameriste…

— Fără cameriste. Fără Charlotte, spuse el zâmbind şi măsurând-o din cap până-n picioare.

— Cred… că mă pot descurca şi singură, zise ea ridicându-se în capul oaselor şi netezindu-şi rochia.

— Dar, scumpa mea soţie, aş fi foarte încântat să te ajut eu însumi, spuse el împingând-o încet într-un colţ al odăii. Întoarce-te.

Ea se întoarse cu spatele şovăind şi el îi descheie repede rochia. În curând, totul i se afla la picioare.

— Păşeşte peste ele.

Ea se conformă, iar el luă rochia şi o agăţă pe paravan.

— Nu-i de mirare că leşini. De ce porţi corset, aşa subţire cum eşti?

Desfăcu şireturile, dar nu o atinse.

Courtney trecu în dosul paravanului, de unde ieşi într-o cămaşă de noapte din bumbac şi cu un capot. Brandan se afla lângă fereastră şi privea aleea străjuită de copaci. Se întoarse spre ea.

— Eh, ai izbutit să-ţi ascunzi toate formele. Vino-ncoace, îi zise el arătându-i locul de lângă el.

Ea îşi apăsă degetele pe frunte şi oftă.

— Sunt extrem de obosită, Brandan. Ultimele două zile…

— Ah, Brandan, sunt atât de obosită! o imită el ducându-se spre ea şi luând-o în braţe. Ce urât din partea mea.

Se întoarse apoi la taburetul de lângă fereastră şi o aşează pe genunchi ca pe o păpuşă din cârpe.

— Să ştii că n-ar trebui să ţugui buzele. Te face să semeni cu un peşte sau cu un copil neascultător.

Ea îi scoase limba şi el izbucni în râs dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, după care coborî uşor cu mâna de-a lungul obrazului prinzându-i bărbia între degetul mare şi cel arătător. Ea se înmuie ca o cârpă.

— Ţi-a fost rău în ultima vreme – dimineaţa, poate?

— Ce vrei să spui?

Brandan trase de şnurul cămăşii de noapte şi sânii ei ieşiră la iveală. Îşi trecu degetele încet peste ei făcând-o să se înfioare de plăcere şi să se simtă învăluită de căldură.

El îi studie chipul cu atenţie, după care îi trase cămaşa de noapte la loc, legând şnurul.

— Trebuia să ştiu înainte să plec.

— Să ştii?

— Dacă eşti însărcinată. Ştiu că mi-ai spus că nu crezi, dar trebuia să mă conving.

— Unde pleci?

Vocea ei păru cam aspră acum.

— Ţi-ai revenit remarcabil! zise el aşezând-o pe taburet şi ridicându-se. Eram în stare să jur că acum o clipă erai la un pas de moarte.

Traversă încăperea şi se rezemă de unul din stâlpii patului.

— Mâine seară plec spre Anglia şi vreau să te duc la Ashland înainte să ridic ancora.

— Dar… am crezut că voi locui în casa din Battery.

— Vreau să stai departe de limbile ascuţite ale bârfitorilor de aici. Şi, în plus, i-am spus mamei că vii şi a făcut tot posibilul să aranjeze casa pentru tine.

Pe Courtney o uimiră emoţiile acelea contradictorii.

— Cât timp vei sta plecat?

— Până în februarie.

— Bine, dar nu pricep. Peste puţin timp urma să te însori cu Marilee, deci, bănuiesc că această schimbare de planuri a intervenit de curând.

— Foarte de curând. Am acceptat acest contract aseară devreme, după întâlnirea noastră. Au încărcat mărfuri toată ziua. Vezi tu, draga mea, trebuie neapărat să punem timp şi spaţiu între noi. Trebuie să plec din Charleston înainte să-ţi sucesc gâtul ăsta mic, zise el trăgându-i o linie imaginară peste gâtlej.

Pulsul i se înteţi la apropierea lui.

— Mă părăseşti chiar în seara asta?

— Da, numai dacă nu arzi de nerăbdare să ne consumăm relaţia.

Courtney simţi senzaţii familiare străbătându-i trupul când Brandan veni lângă ea şi o urcă pe taburet, în aşa fel încât se aflau faţă-n faţă.

— Nu-i nevoie decât de o vorbă de încurajare şi sunt al tău. O singură vorbă…

— Nu te vreau, minţi ea, nici în seara asta, nici altă dată.

Mâinile lui îi atinseră uşor fesele când o lipi de trupul său tare.

— Dacă aş fi avut timp şi dacă aş fi vrut, te-aş fi făcut să-ţi înghiţi cuvintele, zise el oftând. Ar fi trebuit să-mi spui cine eşti, în loc să te dai drept o hoaţă. Ne-ai fi scutit pe amândoi de foarte

multe necazuri.

— Iar tu, începu ea împungându-i pieptul cu degetul, n-ar fi trebuit să susţii niciodată că eşti un contrabandist irlandez pe nume Sean Caddell.

— Caddell este forma veche a lui Blake, scumpa mea. Numele meu este Brandan Sean Caddell, preschimbat în Blake. Şi amândoi ştim foarte bine că sunt, într-adevăr, un contrabandist.

La naiba! De ce trebuia să învingă el mereu? se întrebă Courtney.

— Şi dacă ţi-aş fi spus cine sunt? îl întrebă ea.

— În cazul acesta, doamnă, am fi clarificat problema în legătură cu sora dumitale şi acum ai fi făcut piruete pe scenele Europei.

— Gesturile tale din trecut vorbesc mai tare decât protestele de acum. M-ai vrut de la bun început.

Ezită când el îi apucă încheietura mâinii.

— Nu mi-ai fi dat drumul atât de uşor.

— Dacă ar fi adevărat, acum ai fi întinsă pe spate.

Ea se foi stânjenită când el îi cuprinse mijlocul.

— Cine m-ar respinge în noaptea nunţii?

— Nimeni – în afară de mine, şopti ea.

— Priveşte în adâncul sufletului tău, Courtney, spuse el şi ochii lui păreau să-i cerceteze sufletul cu adevărat. De mine te temi sau de tine?

— N-am… n-am sentimentele *acelea* faţă de tine.

El îi aruncă un zâmbet pe jumătate amuzat.

— Nu? Vrei să te forţez să recunoşti ceea ce ştim amândoi că e adevărat şi anume că dorinţa ta e la fel de mare ca a mea?

Tăcu câteva clipe. Courtney îşi auzi răsunând în urechi fiecare bătaie rapidă a inimii. El clătină din cap şi continuă:

— Nu va trebui să te forţez, micuţa mea ipocrită. Vei veni la mine de bunăvoie destul de curând. Sângele îţi clocoteşte când îţi aduci aminte cum am făcut dragoste.

— De fapt, ce vrei de la mine? întrebă ea încercând să se apere de abilitatea lui de a o ademeni.

— Deocamdată – nimic.

— Atunci, spune ce ai de spus şi ieşi, zise ea tăios.

Privirea lui se întunecă ameninţător.

Te voi crede pe cuvânt că nu eşti însărcinată. O să avem destul timp să ne gândim la întemeierea unei familii când o să mă întorc.

— O familie?

— Ce înseamnă asta – o pierdere convenabilă a memoriei? Doar îţi aminteşti partea aceasta a înţelegerii noastre – şi anume că trebuie să-mi oferi moştenitori?

— Ah, da… îmi amintesc, zise ea calmă.

Brandan se îndreptă alene spre uşă. O părăsea – ceva la care părea să se priceapă foarte bine. Mai întâi Sarah, apoi Marilee şi acum ea. Într-un moment de slăbiciune, Courtney se gândi să-l roage să rămână, dar raţiunea învinse.

— Bine, atunci, spuse ea trecându-şi mâna absentă peste draperie, ne-am înţeles.

El închise uşa şi ea rămase multă vreme pe taburetul de lângă fereastră, prea şocată pentru a plânge.

OPT

— Don’şoară Kathleen, n-ar trebui să staţi afară fără un şal pe umeri măcar. Aţi avut un şoc şi ştiţi că nu staţi bine cu sănătatea de când cu atacul de iarna trecută. Doctoru’ a zis că inima ’mneavoastră nu poa’ să suporte…

— Ah, mai taci! Uite-i, Clara, spuse Kathleen dându-şi părul la o parte din ochi. Brandan şi Courtney vin acasă.

Clara îşi duse mâna streaşină la ochi şi privi în direcţia în care îi arătase Kathleen.

— Trăsura aia care vine-ncoa’? Seamănă cu trăsura domnului Brand, zise ea când Kathleen se lăsă cam fără voie să fie trasă pe lângă o coloană. Încă un motiv ca să aşteptaţi la uşă. Dacă domnu’ Brand vă vede o să dea vina pe mine şi eu n-am chef să-l aud certându-mă azi. Am destule pe cap şi fără să-l aud, spuse ea oftând. Văd că aveţi lacrimi în ochi. Doar n-o să-ncepeţi să bociţi acum, nu?

Kathleen îşi suflă nasul.

— Închipuieşte-ţi! Brandan îşi aduce mireasa; şi nu orice mireasă. Habar n-ai ce înseamnă pentru mine – de când aştept ziua asta.

— Dacă eu nu ştiu, atunci, cine? Nu-s eu cu ’mneavoastră de aproape douăj’ de ani? Nu vă cunosc eu toate gândurile?

— Iartă-mă, Clara. Nu te supăra pe mine. Sunt prea fericită azi ca să suport să-ţi văd mutra ursuză.

Burniţase, dar acum soarele apăruse de după un nor. Kathleen auzi trăsura oprind şi Brandan coborî, luând apoi în braţe o fată micuţă pe care o purtă pe aleea cu dale de piatră.

Lăsându-se stăpânită de emoţii, Kathleen ieşi repede, cu

Clara în spatele ei, îndreptându-se spre tineri.

Courtney fu uluită văzându-le pe cele două femei care alergau spre ea, una din ele vociferând ca o zgripţuroaică.

— Uite-o pe mama, spuse Brandan când femeia se apropie, părând să ignore cotcodăcelile celeilalte. Şi cea care se ţine după ea e Clara.

— Poţi să mă laşi jos, domnule Blake. Nu sunt invalidă.

— Pietrele sunt alunecoase, doamnă Blake, şi n-aş vrea să se întâmple vreo nenorocire la prima voastră întâlnire.

Urcă treptele şi o lăsă jos în faţa porticului.

— Ce cauţi afară, mamă? Doar ştii ce-a spus doctorul.

— Doctorul Faraday îşi face griji inutil. Mă simt foarte bine.

— Dacă răceşti…

Kathleen îşi ignoră fiul şi îi luă mâinile lui Courtney.

— Habar n-am unde au dispărut bunele maniere ale fiului meu. Sunt Kathleen Blake. Mă bucur foarte mult să te cunosc. Ea e Clara, însoţitoarea mea.

— Nu-s nicio însoţitoare, zise femeia de culoare. Eu îs menajera, doamnă Courtney, şi tot eu fac şi mâncare.

Courtney îi întinse mâna, iar Clara o trase spre casă.

— Tre’ să intraţi în casă, doamnă Courtney, altfel doamna Kathleen o să se-mbolnăvească şi atunci, domnu' Brand, aci de faţă, o să ne certe pe toţi.

— Aşteptăm de atâta timp ca Brandan să se însoare, continuă Kathleen. Am crezut că o să ni-l fure femeia aceea, Whitman, dar providenţa l-a salvat.

— Prostii! Nu fi sentimentală acum, mamă.

— Nu sunt, zău, spuse Kathleen, dar lacrimile o contraziseră. Nu-i aşa că arată foarte bine, Clara?

Excelent, îşi spuse Courtney, cu acei pantaloni gri care îi

strângeau pulpele şi fracul care îi scotea în evidenţă umerii, de parcă ar fi fost o a doua piele.

— N-ar fi trebuit să te dai jos din pat încă, o mustră el.

— Nimeni nu m-ar împiedica să-mi întâmpin nora şi să-i spun cât de rău îmi pare de sora ei, Sarah.

Kathleen îi bătu uşor mâna şi Brandan se foi nervos.

— Clara, du-o pe doamna Kathleen în odaia ei, spuse el bătându-i mâna uşor. O să venim să te vedem după ce o să ne instalăm. Îţi promit.

Courtney o privi pe Kathleen urcând treptele.

— Îmi place, zise ea. Am crezut că n-a venit la nuntă din cauza împrejurărilor – sau din cauza mea.

— Nici vorbă. Te-a plăcut fără să te vadă. Semănaţi foarte mult – două femei delicate şi cu o voinţă de fier. Şi, după cum ai putut să-ţi dai seama, nu o place pe Marilee absolut deloc.

O conduse direct în apartamentul lor, pe care i-l prezentă repede.

— O să adunăm mai târziu toţi servitorii ca să te cunoască, îi spuse el. Acesta e dormitorul tău. Am pus să ţi se aducă toate bagajele aici…

Când deschise uşa, rămase surprins. Kathleen era înăuntru şi supraveghea despachetatul.

— Ştiu, zise ea înainte ca el să apuce să rostească un cuvânt, am promis să mă odihnesc şi asta o să şi fac. Voiam numai să mă conving cu ochii mei că totul e-n regulă.

— Se pare că toate sunt puse la punct, zise Brandan.

— Da, adăugă Courtney, este o cameră minunată.

— Dacă nu-ţi place această nuanţă, spuse Kathleen arătând spre tapetul din satin bleu, poţi să-l schimbi.

— E perfect.

— Mă bucur, zise Kathleen şi Courtney observă cât de afundaţi în orbite îi erau ochii, încercănaţi, privind-o puţin cam prea insistent. Când ai o clipă liberă, trebuie neapărat să-mi povesteşti totul despre curtea pe care ţi-a făcut-o. Am pierdut atât de mult. Nimeni nu-mi spune nimic, să ştii, se plânse ea. Mă cred prea fragilă, aşa că ascund totul de mine.

— Nu-i prea mult de spus, o întrerupse Brandan.

— Trebuie să fi fost o atracţie puternică, dacă ai renunţat la balet pentru a te mărita cu Brandan, ţinând cont că eşti o balerină celebră.

— A fost o balerină celebră, interveni Brandan.

Courtney îşi înghiţi o replică tăioasă şi zâmbi dulce.

— Nu chiar atât de celebră.

— Eşti prea modestă, draga mea. Sunt abonată la ziarele londoneze, aşa că am citit comentariile criticilor. Aveai un viitor promiţător. Iar tu, Brandan, fă bine şi taci. Fata are şi ea cap şi gură.

— Mamă, după ce te odihneşti, vă puteţi întâlni la ceai şi îi vei putea pune întrebări pe placul inimii. Pe de altă parte, eu trebuie să mă duc la docuri şi aş vrea, deci, să-mi iau rămas bun.

— Eh, dacă vrei să fiţi singuri, de ce n-ai spus aşa de la bun început? mormăi Kathleen îndreptându-se spre uşă. Aveţi tot dreptul la intimitate, deşi nu pricep de ce ai acceptat acest contract. Abia te-ai însurat, pentru numele lui Dumnezeu. Nu aşa se începe o căsnicie… la mii de mile distanţă unul de celălalt.

— Este inevitabil. Ţi-am mai spus asta şi în seara aceea şi nu vreau să mai deschidem subiectul.

Brandan o urmări pe Kathleen cu privirea, după care se întoarse spre Courtney şi îşi scoase haina în timp ce o studia.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Pari elegantă chiar şi când eşti îmbrăcată în negru. Nu-i de mirare că ai fermecat-o pe mama, zise el îmbrăţişând-o. Ah, Courtney, cum îmi mai suceşti capul. Vrei să aranjez să-l trimit pe Thatcher în locul meu şi să mă urc cu tine în patul nupţial ca să facem un copil?

Amintirile o bombardară deodată. Era exact ceea ce îşi dorea – să o ţină în braţe şi s-o iubească de seara până-n zori. Totuşi, mândria nu-i dădea voie să stea în braţele lui. Nu avea s-o trădeze pe Sarah pentru o plăcere de scurtă durată.

Făcu un efort imens pentru a deveni rigidă în braţele lui.

— Ar fi mai bine să pleci, altfel mama ta ar afla cum stau lucrurile cu adevărat între noi. Îmi închipui că, datorită stării ei delicate, n-ai vrea să afle aşa ceva.

— În ciuda celor spuselor ei, e foarte bolnavă, zise Brandan dându-i drumul, aşa că aş dori discreţie. Câmpul de luptă e deja presărat cu destule cadavre. Tu. Eu. Marilee.

— Ai uitat-o pe Sarah.

— Sunt îndurerat din cauza morţii lui Sarah, dar nu-i face rău mamei, altfel, jur că te voi distruge.

Courtney se dădu un pas înapoi, speriată de răceala acelor cuvinte.

— Jur că nu-i voi pomeni mamei tale nimic despre problemele noastre, promise ea.

O privi de parcă ar fi fost gata să spună ceva – cercetându-i ochii – ajungând înăuntrul ei.

— Gura ta spune ce vrei tu să spună, aşa că mă goneşti. Dar ochii tăi nu pot minţi la fel de uşor. Sunt oglinzile sufletului tău. Ochii tăi spun adevărul, micuţa mea, din păcate.

Brandan plecă şi Courtney nu îl mai văzu înainte ca trăsura lui să dispară pe drumul care ducea spre Charleston.

* * *

Pe măsură ce vara lăsa din ce în ce mai mult locul toamnei, Courtney îşi petrecea foarte mult timp discutând cu Kathleen despre copilăria, familia ei şi curtea pe care i-o făcuse Brandan. Răspundea ascultătoare, dar minţea – sau era evazivă – la orice întrebare legată de această curte.

Kathleen îşi adora fiul, era evident.

— Eram atât de dependentă de Brandan după moartea tatălui său, încât mi-a fost teamă să nu-i distrug viaţa. Când îl cicăleam pentru că nu se gândea la căsătorie, el susţinea că nu avea timp să curteze pe cineva. Se însura cu Marilee numai din interes, sunt sigură, deşi nu mi-ar spune-o niciodată. M-am autoînvinuit de a-l fi presat atât de mult să se căsătorească şi să-mi dăruiască nepoţi. Au fost nişte perioade de întuneric, dar pe urmă ai apărut tu şi ai adus lumina.

În astfel de momente, Courtney îşi muşca limba ca să nu-i spună că relaţia lor nu era chiar atât de perfectă, dar se ţinea de cuvânt şi, pe măsură ce săptămânile deveniră luni, îi fu din ce în ce mai uşor să mintă.

Pe la începutul lui decembrie, când pregăteau fructe conservate pentru Crăciun, Kathleen îşi îndreptă întrebările către subiectul Sarah.

— Semăna cu tine? întrebă ea într-o zi.

Courtney se fâstâci.

— Nu foarte mult, zise ea în timp ce tăia portocalele.

— Atât de tânără şi a avut un accident atât de groaznic, spuse Kathleen.

Courtney nu era sigură că auzise bine şi, fără să se

gândească, întrebă:

— Accident? N-a fost…

Se opri brusc când îşi dădu seama că făcuse un *faux pas*. După expresia de pe chipul lui Kathleen, Courtney înţelese că aceasta credea că moartea lui Sarah se datorase unui accident. Brandan îşi minţise mama – dar de ce?

Era prea târziu pentru a mai născoci o scuză. Kathleen observase pauza neobişnuită pe care o făcuse.

— N-a fost un accident? întrebă ea.

— Nu… tocmai, zise Courtney şovăitoare.

— Atunci, ce-a fost? întrebă Kathleen punându-şi mâna tremurătoare pe braţul lui Courtney.

— Sunt sigură că Brandan a vrut să evite.

— Spune-mi! insistă Kathleen strângându-i braţul atât de tare, încât unghiile i se îngropaseră în carne.

— S-a… s-a sinucis.

— Brandan… şopti Kathleen dând drumul braţului lui Courtney şi scăpând borcanul cu scorţişoară, care se sparse, făcând ca praful să se împrăştie prin toată bucătăria.

Cu toate acestea, ea păru să nu observe, ci îşi strânse şi mai mult şalul în jurul gâtului.

— Sunt foarte obosită. Ar trebui să stau puţin întinsă.

Obrajii ei palizi o înspăimântară pe Courtney.

— Dă-mi voie să te însoţesc, zise ea, dar femeia o dădu la o parte şi o strigă pe Clara, care veni imediat din cămară.

— Vezi, don’şoară Kathleen, ţi-am zis de atâtea ori că nu tre’ să te oboseşti prea mult. Eşti albă ca cearceafu’ întins la soare.

— A suferit un şoc, zise Courtney. Odihna i-ar prinde foarte bine.

Clara o scoase pe Kathleen din bucătărie.

— O să termin eu de pus fructele, o asigură Courtney urmându-le până la scări.

— După ce termini, trebuie lăsate la uscat cel puţin trei săptămâni, spuse Kathleen urcând încet treptele.

— Aşa o să facem, don’şoară Kathleen, zise Clara.

— Pe urmă, poate o să le înfăşurăm în mătasea aceea roşie frumoasă şi o să le legăm cu panglica de catifea pe care mi-a adus-o Brandan din Franţa.

— Puteţi folosi orice vreţi, don’şoară Kathleen.

Courtney se aşeză la masa din bucătărie şi se gândi la tot ce se întâmplase cu câteva minute în urmă. De ce să fi reacţionat Kathleen astfel la vestea morţii m lui Sarah şi de ce rostise, oare, numele lui Brandan? Să fi bănuit că acesta avusese vreun rol în distrugerea lui Sarah?

Aceste gânduri o chinuiră până seara târziu. Era epuizată, aşa că se retrase devreme, dar nu putea adormi deloc. Abia aţipise când auzi acordurile triste ale unui pian. Îşi puse capotul şi coborî repede. Ajungând în dreptul camerei de muzică, auzi un plânset dinăuntru. Kathleen stătea pe taburet, plimbându-şi degetele pe clape şi smulgând instrumentului o baladă de o frumuseţe tulburătoare.

Se opri când intră Courtney.

— Sper că nu te-am trezit, nu? întrebă ea.

— Nu, minţi Courtney. Citeam.

Se aşeză lângă pian.

— Sarah avea talent la muzică. Eram extrem de geloasă.

— Încerc să cânt cel puţin o dată pe zi. Mă ajută să-mi menţin degetele flexibile, spuse ea mişcându-şi degetele. A fost o fată fericită?

— Totdeauna părea fericită.

— Atunci, de ce… s-a sinucis?

— Era însărcinată şi tatăl copilului nu se putea căsători cu ea.

— Era însurat?

Courtney ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Era un copil atât de adorabil, continuă Kathleen.

Courtney o privi uimită, întrebându-se dacă auzise bine.

— Ai cunoscut-o?

— Am trăit în Anglia. V-am cunoscut când eraţi mici. V-am cunoscut şi părinţii foarte bine, când trăia mama voastră.

Brandan nu-i spusese niciodată că mama lui îi cunoştea familia. Oare el ştia? se întrebă ea.

— Mi-o amintesc pe mama foarte puţin. Era frumoasă?

— În general, lumea era de părere că era o femeie frumoasă, foarte devotată copiilor.

— La fel cum tata îi era ei.

Kathleen încuviinţă zâmbind stins.

— Da, exact aşa.

— Îmi amintesc că avea o voce foarte tristă.

— O voce minunată – puternică şi limpede. Obişnuia să vă cânte cântece de leagăn. Aş da orice să pot cânta ca ea, spuse Kathleen zâmbind şi înviorându-se, deodată. Fratele vostru era cel mai dulce copil – atât de sensibil şi de iubitor.

— Acum e puţin cam încrezut, zise Courtney. Când eram mai mici, obişnuiam să ne cam certăm, dar, în ultimii câţiva ani, ne-am înţeles foarte bine. Bănuiesc că acest lucru se datorează maturităţii.

— De ce vă certaţi?

— În legătură cu orice. Nu era de acord cu cariera mea, dar, până la urmă, a trebuit să-mi accepte hotărârea. Totdeauna s-a

purtat de parcă el mi-a fost tată.

— Pare să fie un tânăr foarte serios.

— Se îmbracă sobru şi e însurat cu munca lui, spuse Courtney.

— Trebuie să-i scrii. Poate ne face o vizită şi-i găsim o soţie bună.

— Nu se descurcă prea bine în societate. E extrem de timid şi chiar se bâlbâie puţin.

— Atunci, va trebui să-i găsim o persoană foarte deosebită, zise Kathleen. Are foarte mare importanţă cu cine te căsătoreşti, căci trebuie să suporţi consecinţele toată viaţa.

Courtney se gândi la acele cuvinte şi la întreaga discuţie, în general. Totul era extrem de ciudat şi nu-şi putea da seama exact ce nume făcea să nu se simtă în apele ei. Păreau să fie atâtea lucruri fără explicaţie şi, totuşi… nu îndrăznea să o întrebe ceva pe Kathleen de teamă să nu o supere.

— O să-ţi ascult sfatul şi o să-i scriu lui Marcus. Poate o să vină, totuşi.

Săptămânile se transformară în luni, dar Courtney tot nu primise vreo veste de la Brandan.

În ziua de Ajun, când tot felul de miresme pluteau prin salon, Courtney privea cu respect cum Kathleen dădea indicaţii pentru aşezarea pomului.

— Puţin mai la stânga. Acolo. E perfect! zise ea bătând din palme bucuroasă. Unde sunt îngeraşii pe care i-a adus Brandan de la Paris anul trecut?

Zâmbetul ei se lărgi aprobator, când Courtney scoase delicatele ornamente dintr-o cutie de lemn sculptată. Kathleen îi ridică în lumină.

— E cel mai frumos Crăciun de la moartea soţului meu,

Wynstan, dar de ce o sta plecat Brandan de Crăciun?

Courtney se întreba acelaşi lucru, dar tăcu.

Clara se postă deodată, în prag.

— Mi-aţi luat ajutoarele şi eu n-o să termin cozonacii la timp, se plânse ea. Şi să n-aşteptaţi nimic că n-o să vă las să v-apropiaţi de ei. Doctorul a zis că n-aveţi voie, pentru că-s făcuţi cu coniac şi cu unt. Şi să vă luaţi gândul de la cină, pen'că n-o să pot s-o fac şi p-asta fără ajutor, aţi priceput?

— Clara, încetează odată cu văicărelile astea îngrozitoare, spuse Kathleen făcându-le semn oamenilor să ridice ghirlandele. Aşa, uite ce frumos cad, zise ea, după care îşi umplu o ceşcuţă de argint. Hai, odihneşte-te puţin şi bea ceva.

— Ştiţi că nu beau şi nici 'mneavoastră n-ar trebui s-o faceţi. Ce-ar spune doctoru' Faraday?

— Inima mea n-a fost niciodată mai zdravănă şi, în plus, ştiu că bei rom, aşa că, fă bine şi întinde-o înapoi la bucătărie.

— Nu-i adevărat, don'şoară Kathleen. Ştiţi foarte bine că nu-i adevărat, zise Clara, după care se întoarse spre Courtney. Don'şoară Courtney, 'mneavoastră ştiţi că minte, nu-i aşa? Am pus puţin rom la cozonaci.

Apoi ieşi, dar nu înainte de a mai adăuga ceva:

— Dac-o ţineţi tot aşa, n-o să apucaţi să vedeţi tărâmu' făgăduinţei, pen' că minţiţi, don'şoară Kathleen.

Restul zilei trecu cu ultimele pregătiri de Crăciun, inclusiv cu coptul pâinii, care, spre surprinderea lui Courtney, era chiar ceva plăcut şi reconfortant.

Kathleen o chemă apoi în salonaş pentru a primi împreună cu ea vizita lui St. Pierre, care adusese un dar din partea mamei lui şi, de asemenea, cele mai bune urări ale lui cu ocazia sărbătorilor.

— Mă bucur tare mult să te revăd, Armand, spuse Kathleen

aşezându-se în faţa lui lângă foc şi deschizând pachetul pe care i-l adusese.

Când deschise capacul, îşi ridică entuziasmată ochii şi zise:

— Hermione St. Pierre face cele mai bune praline…

— O să le iau eu acum, zise Clara, care apăruse ca din pământ, şi îi smulse cutia din mână. Ştiţi ce-a zis doctoru', o certă ea adulmecând prăjiturile şi lingându-şi buzele.

— Vrei să le ţii pentru tine, o acuză Kathleen.

— Să nu vă gândiţi să vă furişaţi aici la noapte pen' că n-o să găsiţi ascunzătoarea, spuse Clara dispărând în bucătărie.

— Asta pentru că o să le ascunzi în stomac, îi strigă Kathleen. Habar n-are că i-am descoperit ascunzătoarea, zise ea făcând cu ochiul, dar o să se culce, la un moment dat.

— Şmecheră ca întotdeauna, doamnă Blake, spuse Armand, după care i se adresă lui Courtney. Te simţi bine?

— Foarte bine, mulţumesc, răspunse ea.

Focul trosni şi mirosul de lemn de cedru se combină cu cel de pin şi al fructelor pe care le pregătiseră cu câteva săptămâni în urmă.

— Unde e Brandan? întrebă Armand ridicându-şi sprâncenele.

— Undeva, în largul mării, răspunse Courtney.

— Am crezut că, acum că s-a însurat, o să stea şi el mai mult pe acasă.

„Aşa am crezut toţi", îşi spuse Courtney.

Se auzi o bătaie în uşă şi toată lumea îşi întoarse privirile spre holul de la intrare, la timp pentru a o vedea pe Marilee, urmată de un servitor care avea braţele încărcate de cadouri. Îi spuse omului să le aşeze cu grijă lângă cămin şi apoi îl trimise afară.

Marilee se aşează lângă Kathleen, ignorând-o total pe Courtney şi îndreptându-şi întreaga atenţie asupra lui Armand.

— Dacă aş fi ştiut că eşti aici, aş fi adus şi cadoul tău, zise ea, după care o privi dispreţuitor pe Courtney şi spuse: Arăţi cam ciudat.

Courtney îşi netezi părul ruşinată şi din el căzu o bucată de cocă. Privindu-şi rochia, văzu că era pătată de tot soiul de lucruri cu care umblase în ziua aceea.

— Ce doreşti, Marilee? o întrebă Kathleen cu răceală în glas.

— Păi, mamă Blake, nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea zâmbind larg.

— Nu sunt mama ta şi ţi-am pus o întrebare.

— Le fac o vizită unor vechi prieteni în Ajunul Crăciunului.

— Nu sunt nici prietena ta, spuse Kathleen.

— Nu-i niciun secret faptul că nu mă placi, dar nu eu sunt cea care are secrete pe aici, nu? zise Marilee întorcându-şi privirea incisivă spre Courtney.

— Habar n-am ce vrei să spui, zise aceasta, încercând să-şi dea seama unde voia să ajungă Marilee.

— Brandan s-a însurat cu ea numai pentru că a crezut că e însărcinată.

Courtney simţi un fior de umilinţă.

— E o minciună sfruntată! spuse ea.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Kathleen ridicându-şi o sprânceană, a nedumerire.

— E absurd, spuse Courtney întrebându-se ce i-o fi spus Armand lui Marilee. Deşi nu te priveşte, ţin să-ţi spun că nu sunt însărcinată.

— Exact. Şi, când Brandan o să-şi dea seama de înşelătorie, o să fii azvârlită în stradă. Avocaţii mei mi-au spus că o căsătorie frauduloasă neconsumată nu este valabilă. Va anula căsătoria şi se va însura cu mine, aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la bun început.

Courtney se ridică.

— N-o să-ţi mai ascult nicio clipă minciunile, spuse ea ieşind urmată de Kathleen şi urcă repede scara.

— Ce vrea să spună? o întrebă Kathleen străbătând coridorul spre odaia ei. E adevărat?

— Ce crezi?

— Cred că, într-adevăr, v-aţi căsătorit în nişte împrejurări ciudate şi că Brandan şi-a petrecut noaptea nunţii în casa din oraş.

Courtney rămase cu gura căscată. De unde ştia atâtea, oare?

— Nu te uita la mine astfel, continuă Kathleen. N-am avut intenţia să spionez, dar servitorii vorbesc, să ştii.

Courtney hotărî să nu o lase să afle prea mult din adevăr. Era prea slăbită şi nu putea risca să o tulbure. Şi, în plus, îi jurase solemn lui Brandan şi nu avea să-şi calce jurământul din cauza acelei căţele.

— Îl iubeşti, fetiţo?

Courtney se aşteptase să-i pună această întrebare, până la urmă.

— Da, minţi ea cu uşurinţă. Foarte mult.

— Şi există motive să fii însărcinată?

— Asta-i o minciună scornită de…

Marilee apăru deodată în prag, aproape la fel de furioasă ca în seara petrecerii de logodnă de la Ashland, când făcuse o criză de nervi în camera de toaletă.

— Tu eşti cea care minte, o acuză ea traversând încăperea.

— Cum îndrăzneşti? făcu Courtney răsucindu-se.

— Încetaţi, zise Kathleen strecurându-se între ele. Marilee, nu eşti binevenită în această casă. Pleacă. N-am chef să-mi petrec Ajunul Crăciunului certându-mă cu…

Vocea îi deveni răguşită şi slabă şi îşi duse deodată mâna la

piept, prăbuşindu-se la pământ.

Courtney se uită la trupul chircit al lui Kathleen. Era incapabilă să se mişte sau să scoată un cuvânt, de parcă picioarele i-ar fi încremenit în acel loc, de parcă ar fi fost turnată în metal. Un nod rece i se formă în stomac, iar răsuflarea îi era întretăiată. Simţea că se înăbuşă.

— Uite ce-ai făcut, ţipă Marilee. Ai omorât-o.

Kathleen fu dusă în dormitorul ei şi Clara trimise după doctorul Faraday. Courtney stătu lângă ea până când acesta apăru.

Viaţa lui Kathleen atârna de un fir subţire de aţă şi, în ciuda încercărilor doctorului Faraday de a o salva, Courtney vedea cum se stinge încetul cu încetul – cu fiecare clipă.

În toiul nopţii, Kathleen se trezi şi întinse mâna pentru a şterge o lacrimă care aluneca pe obrazul nurorii sale. Courtney îi lipi degetele reci de buze.

— Aş vrea să ştii, începu Kathleen cu un glas răguşit, că mi-ai adus mai multă fericire în aceste ultime câteva luni decât am cunoscut toată viaţa mea. Indiferent ce v-a unit, pe tine şi pe Brandan, dacă vă iubiţi, căsnicia voastră va fi mai puternică mulţumită greutăţilor. Chiar dacă nu există dragoste – ceea ce refuz să cred – încrederea şi respectul vă vor ţine împreună.

„Încredere şi respect!” Cuvintele acelea sunau ciudat. Brandan nu cunoştea sensul nici unuia din ele.

— Trebuie să te odihneşti, insistă Courtney. Doctorul Faraday…

— Mi-am auzit cumva numele? întrebă acesta apărând lângă patul lui Kathleen şi frecându-se ia ochi somnoros.

— Ei, nu începe să te agiţi pe lângă mine, Charles, spuse Kathleen, încercând să pară neschimbată. Trebuie să stau puţin de vorbă cu fiica mea…

— Când o să te mai întremezi, insistă el.

— Acum. E important.

Doctorul ezită puţin.

— Bine, cinci minute, spuse el cu severitate, dar pe urmă trebuie să te odihneşti.

— Când o să mor, o să mă odihnesc destul.

Rămânând singure, Kathleen întrebă:

— Brandan s-a purtat cu tine necuviincios, cumva? De aceea v-aţi căsătorit?

O tăcere plină de încordare se lăsa asupra lor.

— Nu-ţi face bine.

— Răspunde-mi. Te rog! zise Kathleen.

Courtney îşi coborî privirea şi îşi umezi buzele nervoasă.

— Am fost… iubiţi, dar nu de aceea m-am măritat cu el.

— A avut cumva vreun amestec în moartea lui Sarah? A spus sau a făcut ceva care a rănit-o?

La început, Courtney nu răspunse, dar, apoi, întrebă:

— Ce te face să crezi aşa ceva?

Kathleen o privi de parcă ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură.

— Sunt atâtea de făcut – atâtea de spus, zise ea. Trebuie să-l înţelegi pe Brandan. E stăpânit de diavoli, îl urăşte pe Garrett – vrea să-l distrugă pentru ce i-a făcut lui Maureen – tuturor.

— Maureen?

Courtney tresări la auzul acelui nume din trecut, într-un torent de amintiri, se revăzu la Nassau împreună cu Brandan. Îşi aduse aminte ce spusese el atunci. Cine era Maureen şi ce legătură avea ea cu tatăl ei sau cu Brandan?

Kathleen păru să nu o audă şi izbucni în lacrimi.

— Garrett. Wynstan. Ce le-am făcut copiilor noştri?

— Nu pot să îndur asta, strigă Courtney. De ce te chinuieşti pentru ceea ce ar fi putut face Brandan sau nu?

Kathleen privi în jur speriata.

— Nu judeca prea aspru, zise ea strângând pătura. Mi-e frig. Dă-mi mâna, copila mea. Vreau să-ţi văd chipul.

Mâna lui Kathleen era rece ca gheaţa.

— Într-o bună zi, vei înţelege. Şi atunci, să ne ierţi, pe toţi.

Răsuflarea îi era greoaie.

— Până atunci, să ai încredere şi respect, încrederea şi respectul îţi vor apăra căsnicia.

Rosti acele cuvinte cu ultima suflare.

Deşi Courtney îl rugase pe unchiul Ezra să trimită telegrame peste tot, nu primi niciun cuvânt de la Brandan.

La o săptămână de la moartea lui Kathleen, primi o scrisoare de la Mare, în care fratele ei îi spunea că, atunci când a aflat de căsătorie, lordul a făcut o criză de apoplexie şi a fost nevoie să fie îndepărtat de la tribuna Parlamentului. Acum era în afară de orice pericol şi se simţea destul de bine, dar ea ar fi trebuit să se gândească să le facă o vizită peste câteva luni.

Acest lucru îi confirma bănuielile în legătură cu faptul că, într-adevăr, exista ceva între tatăl şi soţul ei, ceea ce putea reprezenta un motiv pentru Brandan de a o seduce pe Sarah şi – nici nu voia să se gândească – de a se fi căsătorit cu ea. Odată înrădăcinată acea bănuială, nu mai putu rămâne la Ashland, aşa că aşteptă întoarcerea soţului ei la Bellingham Place.

Într-o zi de februarie, când se întoarse de la o şedinţă de poezie, îl găsi pe Brandan aşteptând în biroul unchiului Ezra şi privind-o cu atâta intensitate încât o făcu să tresară.

— Nu mă aşteptam să fii aici, spuse ea scoţându-şi mănuşile şi lăsându-le să cadă pe masă.

— Nici eu nu mă aşteptam ca tu să fii aici, zise el.

Arăta exact aşa cum şi-l amintea, deşi obrajii îi erau puţin mai arămii.

— Ezra are o bibliotecă remarcabilă, spuse el punând o carte la locul ei pe raft. Am avut ocazia să o studiez bine cât te-am aşteptat. Ce-ai făcut – ai cumpărat toate prăvăliile din Charleston?

Courtney găsi că indignarea lui era de-a dreptul amuzantă, ţinând cont de propria ei furie.

— Nu era nevoie să aştepţi.

Ochii lui se întunecară ameninţător.

— Ce te aşteptai să fac când am aflat că ai plecat din casa noastră?

— Ashland nu e casa mea!

El îi ignoră răspunsul şi schimbă subiectul.

— Mă bucur că ai făcut ca ultimele luni de viaţă ale mamei să fie plăcute. Având inima atât de slăbită, nu ne aşteptam să supravieţuiască anului care a trecut.

Courtney se îngrozi când îşi dădu seama ce însemnau cuvintele lui.

— Ai ştiut că va muri şi, totuşi, ai părăsit Charleston-ul?

— Era pe mâini bune, zise el de parcă ar fi fost convins că era o bună justificare.

— Cum ai îndrăznit să fugi de răspunderea pe care o aveai?

— Ştii foarte bine că s-ar fi întristat dacă ne-ar fi văzut muşcându-ne tot timpul ca doi câini. Nu voiam i să-i fac rău.

Courtney simţi cum îi dispare sângele din obraji.

— Chiar dacă atitudinea ta e lăudabilă, ar fi trebuit să discuţi această problemă şi cu mine. În schimb, tu ai fugit şi m-ai lăsat pe mine să mă descurc?

Cicatricea de pe obraz îi zvâcni, dar ochii îi rămaseră

impasibili.

— N-am fugit, Court. A fost o alegere dificilă şi am pus-o în aplicare. Este ceva ce-am ştiut să fac bine toată viaţa. Acum, zise el luându-şi pălăria şi bastonul, servitorii ţi-au luat lucrurile, ia-ţi rămas bun şi hai să mergem acasă.

— Casa mea e în Anglia, zise ea cu sarcasm.

Ochii aurii ai lui Brandan scânteiară, dar izbuti să se stăpânească.

— Casa ta este acolo unde locuiesc eu, doamnă.

— Vreau o anulare, spuse ea cu răceală.

— Ce? zise el şi veni iute spre ea apucând-o de umeri. Ce ridicol! Se pare că am făcut o mare greşeală plecând. M-am gândit să-ţi las timp să te obişnuieşti cu gândul acestei căsătorii şi cu obligaţiile care decurg din ea, dar timpul mi-a devenit duşman.

Courtney se desprinse din strânsoarea lui, dar el o cuprinse cu braţul pe după mijloc şi o privi lacom.

— Te înşeli dacă ţi-ai închipuit că, în timpul cât am lipsit, ceea ce e între noi s-a răcit.

Simţindu-l tare lângă şoldul ei, Courtney se luptă cu tulburarea pe care i-o provoca. Nu avea să cedeze. Va obţine răspunsurile.

— Dă-mi drumul şi hai să stăm de vorbă…

— M-ai mai respins tu, dar, de data asta n-o să-ţi mai meargă, tună el şi, luând-o în braţe, ieşi din bibliotecă şi se îndreptă spre scară.

— Lasă-mă jos, Brandan! strigă ea întimp ce el urca treptele câte două odată. Brandan, o să ţip! Mătuşă Celia! Ajutor!

— Dumnezeule! exclamă mătuşa Celia când trecură pe lângă ea. Stai puţin, Brandan. Domnule Blake.

Încercă să i se aşeze în cale, dar el o ocoli cu uşurinţă.

— Îl chem pe Ezra, îl ameninţă ea.

— Faceţi cum vreţi, spuse Brandan.

Charlotte rămase cu gura căscată când îl văzu traversând coridorul şi împingând cu piciorul uşa dormitorului. Clătină din cap doar şi îşi văzu de treabă!

În ciuda protestelor lui Courtney, Brandan o aşează pe pat, unde ea se încurcă în fusta malacov, încercând să se ridice. Auzind zăvorul, se dădu jos din pat şi se îndepărtă de el cât mai mult posibil.

— O să ţip, îl ameninţă ea alunecând spre balcon.

— Ţipă cât vrei, zise el. Sunt hotărât să te am şi nimeni n-o să mă împiedice – cu atât mai puţin tu.

Se dezbrăcă încet şi cu hotărâre, ceea ce o înfurie teribil.

— N-o să te las să faci asta, insistă ea.

— Aşa cum mi-ai amintit foarte clar, eşti soţia mea şi această căsnicie trebuie desăvârşită. Nu pot să te las să colinzi prin Charleston punându-mi bărbăţia sub semnul întrebării cu trăncăneala ta despre o „anulare”, nu?

Trase brusc de nasturii pantalonilor.

— Am încheiat un târg şi eu mi-am onorat partea. Ai banii, numele şi proprietăţile mele – şi, îţi garantez eu. O să ai şi copilul meu. Asta ne-a fost înţelegerea! Îţi aminteşti sau vrei să-l chem pe unchiul tau să confirme?

Courtney îşi aminti cuvintele lui. „Ţin proprietatea pentru moştenitorii mei şi, din acest motiv, singurul acces pe care-l va avea va fi ca soţie a mea şi născătoare a mai sus pomeniţilor moştenitori”. O luă la fugă spre uşă – ba chiar izbuti să o deschidă – dar el o opri trântind uşa cu un zgomot ca de împuşcătură. Courtney ţipă şi îi lovi pieptul cu furie, el, însă, o îmbrăţişă pentru a o linişti, ţintuind-o locului, în sfârşit, sprijinindu-se cu antebraţele

de perete de fiecare parte a capului ei.

— Nu poţi să fugi, Court, spuse el hotărât. Îmi aparţii de bunăvoie. Nimeni nu mă respinge, cu atât mai puţin tu, spuse el scoţându-i acele de păr şi făcând ca acesta să-i cadă pe umeri ca o mantie. Habar n-ai cât de des mi te-am închipuit în patul meu, părul tău negru înfăşurat în jurul…

— Dă-mi drumul, ticălos ce eşti! M-ai părăsit chiar a doua zi după nuntă şi acum vii acasă, după luni de zile de vânturat prin patul cine ştie cui şi te aştepţi să-ţi cedez?

În timp ce ea vorbea, buzele lui îi mângâiară uşor tâmpla făcând-o să simtă un tremur familiar al genunchilor.

— Voi face tot ce trebuie ca să te conving că, de fapt, vrei să-mi cedezi, şopti el cu un glas seducător! Lasă-mă să te ajut să scapi de hainele astea incomode, adăugă el deschizându-i cu îndemânare nasturii corsajului până când acesta se desfăcu.

Ea îl plesni peste mâini, dar el se feri împingând-o încet spre pat.

— E prea târziu pentru schemele tale, doamnă. Simţi cum inimile noastre bat la unison?

Courtney avu impresia că va ţipa dacă nu avea să înceteze să-i mai vorbească atât de mătăsos. Nu era drept ca el să aibă asemenea efect asupra ei. Nu era deloc drept!

Brandan o răsuci şi îi tăie şireturile corsetului cu cuţitul său de buzunar, astfel încât, în curând, ea ajunse să stea întinsă în pat având doar lenjeria intimă.

— Uitasem cât de frumoasă eşti, mărturisi el admirându-i trupul.

Răsuflarea ei se înteţi în timp ce căuta o scăpare. Nu exista, însă, niciuna. El se dezbrăcă şi umerii lui laţi, mijlocul îngust şi pulpele puternice erau mult mai perfecte decât îşi amintea ea.

Închise ochii strâns. Trebuia să-l refuze. Trebuia! „Aminteşte-ţi de trădările lui”, se îndemnă ea.

Lumina slabă a amurgului îi scălda în sclipirea ei ciudată. Se simţea atrasă de el în mod inexorabil. De ce trebuia să fie atât de splendid construit? Sângele îi năvăli prin vene când patul se lăsă sub greutatea lui şi, deşi nu făcu nicio încercare de a o atinge, pasiunea fierbinte pe care o emana el o pârjolea.

Ştia că el voia ca ea să vină de bunăvoie. Dacă o forţa nu simţea nicio plăcere. El nu era ca MacDougall. Cucerea prin tandreţe, nu prin forţă. Alungă amintirea tandreţii lui, căută să-şi înfrâneze reacţia de răspuns, în timp ce el conta tocmai pe acele amintiri ale unirii lor perfecte pentru a o supune total.

Când o îmbrăţişă, Courtney se zbătu, dându-şi seama că nu avea să mai reziste mult.

— Dă-mi drumul, Brandan. Lasă-mă şi spune-mi despre Maureen.

El îi dădu drumul brusc şi se dădu puţin înapoi, părând şocat. O sperie:

— Întreabă-l pe tatăl tău de Maureen.

— Te întreb *pe tine*. Cine a fost?

Chipul lui era încordat.

— Ce-a zis mama?

— De ce te-ai însurat cu mine?

— Ce-a zis? întrebă el cu o furie rece.

Îi spuse despre ultimele cuvinte ale lui Kathleen, despre cât de mult îl ura el pe tatăl ei şi despre misterioasa Maureen.

— Delira. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— A bănuit care au fost motivele tale, Brandan, pentru că ştia cât de mult îl urăşti pe tata. Eu însămi mi-am amintit ce-a spus în ziua când am îngropat-o pe Sarah – şi anume că problema este

între tine şi el. Atunci am crezut că vorbeşte ca un părinte îndurerat. Habar n-aveam că exista un trecut între voi doi. De aceea ai sedus-o pe Sarah şi te-ai însurat cu mine – ca să te răzbuni?

— Nu te amăgi singură, Court.

— Ai minţit-o pe mama ta în legătură cu moartea lui Sarah. De ce? Şi de ce nu mi-ai spus? întrebă ea scuturând din cap. Ei bine, minciunile tale au fost inutile. Kathleen a bănuit că ai avut un amestec în moartea lui Sarah.

— I-ai spus aşa ceva? o întrebă el privind-o cu brutalitate.

— N-aş fi putut fi atât de crudă. Am negat, bineînţeles.

— Totdeauna te-ai grăbit să mă acuzi.

— Nu ştiu dacă eşti vinovat sau nu. Dar, pur şi simplu, nu puteam s-o rănesc pe Kathleen, spuse ea luptând să-şi reţină lacrimile şi tremurul din glas. Mi-a fost o bună prietenă până în ultima clipă.

El pufni ironic şi izbi cu pumnul în birou.

— Crezi că ştii ceva? Nu ştii nimic. Absolut nimic!

— Ştiu că ultimele ei cuvinte au fost pline de speranţă pentru noi. „Încredere şi respect”. Pe aceste lucruri ar fi vrut ea să ne întemeiem căsnicia. Cum să facem asta când între noi există atâtea minciuni?

— Şi ce vrei acum – o mărturisire pentru ca tu să-mi cazi în braţe şi să ierţi tot?

— Vreau adevărul.

— Nu ţi-ar plăcea, Court.

— Poate că nu. Te-ai însurat cu mine ca să te răzbuni pe tata?

— Court, eu…

— Spune!

— Dai strigă el. Făcea parte din planul meu…

Courtney încremeni. Nu-şi închipuise niciodată că îl putea prinde într-o capcană ticluită de ea însăşi.

— De ce? întrebă ea în şoaptă.

— Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău.

— Te întreb *pe tine*.

Brandan privi fix în tavan, după care se întoarse spre chipul ei îndurerat şi neîncrezător.

— Nu renunţi niciodată. Tot timpul cauţi adevărul Nu te temi niciodată de ce-ai putea să afli?

— Totdeauna, când am de-a face cu tine. Totuşi nu sunt o laşă şi nu las teama să-mi domine viaţa. Tatei i s-a făcut rău când a aflat de căsătoria noastră şi am crezut că a fost din cauza lui Sarah. Dar există un alt motiv şi tu îl cunoşti.

— E mai bine să-l ucidă propriul sentiment de vinovăţie. Aşa eu nu trebuie să ridic nici măcar un deget împotriva lui.

Ea se îndreptă şi porni spre uşă, dar el o împiedică să iasă.

— Vreau o…

— Nu va exista nicio anulare, spuse el răspicat.

— Refuz să trăiesc cu tine ca soţie a ta, zise ea deschizând uşa, dar el o trânti cu piciorul, strângând din buze furios.

Îi atinse obrazul uşor cu degetele.

— Nu vrei să mă părăseşti cu adevărat.

— Nu mă atinge, Brandan, spuse ea dându-se înapoi, iar când vru să fugă, el o prinse şi o azvârli pe umăr ca pe un sac de cartofi. Auuuu! ţipă ea dând din picioare şi zbătându-se.

O lăsă să cadă pe covor, răsuci cheia în broască şi se aşeză pe un fotoliu pentru a o privi. Peste câteva clipe, ea se ridică, având părul într-o totală dezordine.

— Uite ce-ai făcut, ticălos…

— Nenorocit, completă el oftând cu zgomot. Nu-ţi înţeleg

deloc comportamentul, doamnă. M-ai legat de tine pentru totdeauna prin jurăminte rostite în biserică. Acum vrei o anulare? Nu poate exista aşa ceva. Trebuie să-mi oferi un moştenitor.

— Nesuferit – catâr. Ai fi în stare să aduci un copil în această căsnicie lipsită de dragoste? Eşti incapabil de iubire. Iar eu ce-ar trebui să fac? Să-ţi fac copilul şi apoi să dispar? Nu cred. Nu vreau de la tine decât o anulare sau un divorţ, zise ea trecând în spatele paravanului. Chiar dacă am încerca o mie de ani, tot n-ar putea exista încredere şi respect între noi.

— Nu-ţi face griji în privinţa încrederii şi a respectului, Court. Nu stă în intenţia mea ca această căsnicie să fie perfectă. Ai vrut să mă ruinezi, dar ai căzut în propria-ţi capcană. O să am moştenitorul şi, odată ce vei rămâne însărcinată, îţi voi părăsi patul, dacă asta doreşti. Aşa că, zise el dând paravanul la o parte şi luându-i în braţe trupul gol, cu cât eşti mai cooperantă, cu atât scapi mai repede de mine.

— Un individ ca tine n-ar trebui să aibă copii.

Un muşchi i se zbătu pe maxilar.

— Eşti răzbunătoare, doamnă, dar eşti căţeaua mea şi, peste un an o să naşti chiar de-ar fi să te leg de pat. Avem un contract de căsătorie şi îmi voi primi partea ce mi se cuvine. După ce se va naşte fiul meu, dacă nu poţi trăi cu mine, poţi pleca – dar fără fiul meu.

— Ai îndrăzni să fii atât de crud?

— Nu-mi pasă decât de fiul meu. Tu eşti mijlocul prin care îmi pot atinge scopul.

— Dar nu sunt o iapă de prăsilă. Mă voi omorî mai întâi.

— Hai, atunci, dă-i drumul, îi spuse el dându-i propriul cuţit, dar ea se trase înapoi. Cum? N-ai curaj să-ţi curmi viaţa, nu? Nu, nu eşti ca soră-ta. Un supravieţuitor îşi dă seama când întâlneşte

un altul. Răzbunarea te face să supravieţuieşti, nu? Cunosc foarte bine acest sentiment.

Ea scoase cuţitul din toc şi şi-l lipi de încheietura mâinii. Timpul se opri în loc, în vreme ce el o privea cu ochii împietriţi, lipsiţi de pasiune, de parcă ar fi putut vedea până în adâncul sufletului ei.

— Dă-i drumul. Sarah ar fi mândră de tine.

Mâna începu să-i tremure şi cuţitul căzu pe podea. Ea se lăsă în genunchi, lingând linia subţire şi roşie de pe încheietură şi plângând isteric pentru că putuse avea un asemenea gând îngrozitor.

Dumnezeule mare! Cu siguranţă că omul acela avea să o facă să-şi piardă minţile!

El îngenunche lângă ea şi o luă în braţe ducând-o înapoi în pat.

— Vezi, micuţa mea scumpă? Până la urmă, am dreptate. Această parte a relaţiei noastre nu poate fi negată. Are o viaţă a ei proprie – separată şi durabilă. Orice ai spune tu, inima ta îmi aparţine. De luni de zile.

Avea dreptate, bineînţeles. Despărţirea fusese piatra de încercare şi el învinsese. Sentimentele ei faţă de el nu se stinseseră. Toate speranţele de a-i opune rezistenţă dispărură la simpla atingere a gurii lui de pielea ei în clipa când Brandan îi adulmecă gâtul. Courtney capitulă, întorcându-se în braţele lui, hrănindu-se cu buzele lui, gura fiindu-i arsă de sărutările lui înflăcărate.

O întinse pe spate şi ea îi urmări degetele care îi mângâiau încet abdomenul, distrugând totul în urma lor. Când ajunse să-şi exercite magia asupra feminităţii ei, ea îşi înălţă şoldurile, abandonându-se complet.

— Mintea ta mă respinge, dar trupul tău spune „da”. Cât de udă eşti.

Se frecă de ea şi o făcu să geamă, despărţindu-i buzele şi cercetându-i gura cu limba.

— Lasă-mă să te iubesc, spuse el furându-i suflarea când ea se lăsă pradă ademenirilor lui.

Brandan îi mângâie obrazul cu vârful degetului în vreme ce îşi plimba privirea peste chipul ei.

— Tot ce e între noi e în acest pat în clipa asta. Nu poţi fugi de mine tot aşa cum nici eu nu pot fugi de ine. Suntem legaţi de ceva mai puternic decât legea sau chiar decât pasiunea.

Îi cuprinse bărbia în palme.

— M-am dus până la capătul pământului ca să te uit, dar n-am putut.

Nu-l putea respinge, nu putea nici să ducă un gând până la capăt, tremurând sub atacul lui dulce.

— Vei fi mama fiului meu, spuse el acoperind-o şi penetrând-o.

Acolo, în patul lor matrimonial, nu existau viaţă şi moarte – dragoste şi ură. Acolo se întâlneau toate paradoxurile şi se împleteau exact în clipa când sămânţa lui îi umplea pântecul.

Avea dreptate. Îi aparţine – ÎN SEARA ASTA ŞI PE VECIE.

Adormi în căldura liniştitoare a îmbrăţişării lui. Îl văzu în vis venind spre ea – un iubit-fantomă ale cărui sărutări îi atingeau fiecare parte a corpului cu dulceaţă – o plăcere plină de amărăciune pe care mintea ei căuta s-o respingă, în timp ce trupul ei îi căuta alinarea. Îl strigă implorându-l să o ducă dincolo de vise, dincolo de ceruri, în locul acela unde nu exista nici viaţă, nici moarte, nici realitate.

Doar acel vis.

La un moment dat, visul deveni realitate. Fantoma cea

întunecată pluti deasupra ei şi şoldurile ei se înălţară, căutând, în timp ce el îi bea mierea trupului. Îşi împleti degetele cu ale lui, după care şi le îngropa în buclele lui de culoarea abanosului, predându-se lui, înteţindu-şi mişcările, până ce un fulger sclipitor o transportă deodată într-un loc fără trupuri, strigând de plăcerea care o învălui.

El i se alătură, ridicând-o cu el pe culme, două suflete unite într-un singur trup pentru eternitate.

Pentru totdeauna.

Era întinsă peste el, cu degetele prin părul mătăsos de pe pieptul lui.

— Nu mai sunt în siguranţă nici în vis?

El o sărută pe vârful nasului.

— Mai ales în vis.

— Te rog, spune-mi adevărul despre Maureen, despre tatăl meu şi despre Sarah. Te rog.

— Sarah a murit. Court, dar tu şi cu mine suntem cât se poate de vii. N-o să mi petrec fiecare zi din viaţă dovedindu-ţi că nu m-am atins niciodată de sora ta. Ori mă crezi, ori nu.

— Aş vrea tare mult să te cred, Brandan.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-ţi inima. N-aş fi putut să-i fac niciun rău lui Sarah.

Simţi fiori de încântare când îi încercui un sfârc cu vârful degetului.

— Crede-mă.

— Dacă nu vrei să-mi spui de ce-l urăşti pe tata, cum să te cred? Bine. Dacă nu putem avea mai mult decât atât, îmi ajunge cuvântul tău. Căsnicia noastră nu va fi lipsită de pasiune, te asigur, şi eu nu voi cere mai mult.

La lumina zilei, Courtney înţelese perfect preţul capitulării ei,

căci o legase atât de puternic de el, încât nu-l va putea părăsi niciodată. Avea să fie silită să trăiască toată viaţa ca o trădătoare – împărţită între două loialităţi – dragostea pentru familia ei şi dragostea pentru acel bărbat.

Nu exista nicio speranţă că s-ar fi putut elibera vreodată de acea obsesie. Absolut nicio speranţă.

Când camerista trase draperiile a doua zi dimineaţă, Courtney se întinse ca o pisică şi îl căută pe Brandan. Roşi când descoperi doar un loc gol şi rece, urma capului său fiind încă întipărită pe pernă. Se ridică în capul oaselor şi îşi trase pătura până sub bărbie. El nu se vedea nicăieri.

Charlotte stătea pe un scaun lângă fereastră şi cosea ceva. Nu-şi ridică privirea când spuse:

— Călăreşte cu tata.

Courtney oftă.

— Insistă să mă întorc la Ashland. Nu vrei să vii şi tu?

Charlotte se gândi puţin.

— Dacă e şi el de acord. Vei avea nevoie de un aliat. Prin Charleston circulă zvonul că Marilee a jurat să pună mâna pe el din nou.

— Poate să-l ia. I-am cerut să-mi redea libertatea, dar vrea să se folosească de un copil pentru a mă lega şi mai mult.

— E foarte hotărât, Court, când Brandan Blake vrea ceva, obţine, de obicei.

— Toată casa ştie ce se petrece?

— Pereţii au urechi.

Când Courtney aduse în discuţie subiectul vizitei lui Charlotte în timp ce se îndreptau spre Ashland a doua zi dimineaţă, Brandan fu repede de acord.

— Îţi va ţine de urât până se va naşte copilul. Ai o tendinţă

nemaipomenită de a intra în bucluc când te plictiseşti. O să trimitem trăsura să o ia mâine. Avem nevoie de o noapte numai a noastră – ca să vorbim.

— De când vorbim noi doi?

NOUĂ

— Simptomele sunt obişnuite pentru o femeie care se află la prima sarcină, o asigură doctorul Faraday pe Courtney. Nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti puţin mai palidă decât aş vrea, adăugă el şi se încruntă. Mă îngrijorează cearcănele. Nu dormi bine, cumva?

Dormise foarte puţin în ultimele şase săptămâni, timp în care Brandan ţesuse o pânză de pasiune în jurul lor, pe care nici furia, nici suspiciunea nu o puteau sfâşia. Iubitul ei noaptea – călăul ei ziua – nu se putea ierta pentru slăbiciunea de care dădea dovadă, căci se îndrăgostea de el în mod irevocabil.

— Dacă ai probleme cu somnul, Clara poate să te ajute. Are tot soiul de ceaiuri de plante, zise doctorul învelind-o. Acum, odihneşte-te.

Courtney se aşeză pe scaunul de lângă fereastră gândindu-se. Primăvara se simţea peste tot în atmosferă, iar faptul că pruncul îi creştea în pântec o făcea să aibă impresia că face parte dintr-un mare mister.

Cât de mult greşise. Brandan nu o legase cu lanţuri sau ameninţări, ci cu propriile ei slăbiciuni. O trădase iar şi iar, şi, totuşi, nu putea fugi de el. Voia să-i creadă minciunile, pentru că-l iubea – voia să o ia de la capăt şi să-şi întemeieze căsnicia pe încredere şi respect. Nu ştia altă cale mai bună de a cinsti memoria lui Kathleen Blake, o femeie care avea un efect profund asupra vieţii ei – mama pe care nu o avusese niciodată. Ei bine, în sfârşit, se terminase totul. Promisese să-i redea libertatea după conceperea copilului.

Un foc ciudat şi dulce îi străbătu venele când îşi aminti limbajul dorinţei pe care îl vorbea cu atâta elocvenţă, iar acum

toate acele cuvinte calde şi îmbrăţişări tandre vor lua sfârşit şi ea se va ofili şi va muri pe dinăuntru.

Brandan îl aştepta pe doctor în hol.

— Ce face, doctore?

— Este evident că fata e mâhnită şi epuizată şi e o făptură extrem de fragilă. N-ai putut să mai aştepţi puţin până să-ţi întemeiezi o familie?

— Nu cu ea. Nu o pot îmblânzi şi numai Dumnezeu ştie că nu o pot ţine decât cu nişte legături permanente.

— Ăsta-i un motiv cât se poate de prostesc pentru a avea un copil. Doamne, omule, dar e soţia ta.

— Asta nu înseamnă, nimic pentru ea. N-am cum s-o stăpânesc.

— Brandan, începu doctorul Faraday, încruntat, te cunosc de mulţi ani. Dacă ar fi trăit Kathleen, ai fi băgat-o în mormânt cu o asemenea purtare. O iubeşti pe fata asta?

O iubea mai mult decât orice pe lume, dar nu putea să sufle niciun cuvânt despre sentimentele sale. Ea le-ar fi folosit ca armă împotriva lui. Aşa cum făcuse şi tatăl ei cu Maureen. Era un pericol de moarte să iubeşti un Asquith.

— Iubire? repetă el. Afurisita habar n-are ce-i aceea iubire. Are o limbă usturătoare şi otrava îi picură de pe buze. Cel puţin o dată pe zi îmi aduce aminte cât de mult mă urăşte.

Doctorul ridică din sprâncene surprins, după care le lăsă iar în jos.

— Atunci de ce naiba te-ai însurat cu ea?

— Asta ne priveşte.

— Ei bine, sunt îngrijorat. Constituţia ei fragilă şi şoldurile înguste – ar putea avea probleme.

— Vrei să-mi spui că ar trebui să nu mă mai culc cu ea?

Brandan se gândi cum erau în acele clipe, la afecţiunea pe care o simţea în îmbrăţişarea ei în ciuda faptului că ea susţinea contrariul.

— Dacă vrei să ai un copil sănătos, trebuie să fii atent cu ea.

Brandan oftă uşurat şi îi conduse pe doctor, după care se duse să-şi vadă soţia. Bătu la uşă, dar ea nu răspunse. O deschise apoi şi rămase în prag.

— Pot să intru? întrebă el.

— Uşile n-au fost niciodată o piedică pentru tine. Ripostă ea şi el se aşează pe marginea patului Cum? N-ai nicio replică spirituală? Nicio ironie şi nicio critică? Doar ai venit să te bucuri, nu?

— Nu, Court. Am venit să discutăm despre înţelegerile noastre din contract. Am încheiat un târg şi te-ai achitat de obligaţia pe care o aveai.

— Ezitând, insistă ea.

— Da, doamnă. Recunosc.

— La ce altceva te-ai fi aşteptat?

— N-am chef de ceartă acum. O să mă ţin şi eu de cuvânt şi n-o să mai vin în patul tău – dacă asta ţi-e dorinţa.

— Slabă alinare acum.

El o privi atent, dar ea închise ochi. Ruşinată ce faptul că vederea lui îi putea provoca un asemenea sentiment de dragoste. *Nu*! Nu era dragoste. Dorinţă trupească, poate. Nu putea să-şi ascundă acele senzaţii, dar nu era vorba de dragoste. "Nu voia să-l iubească”.

El întinse mâna şi îi dezlegă capotul după care trase de panglicile cămăşii de noapte Stătea înconjurată de perne, vag conştientă de aerul rece când el îi mângâie sânii şi îşi lipi palma de burta ei plată de parcă s-ar fi mirat că acolo creştea fiul lui. Gesturile lui erau posesive.

— Nu credeam că ai putea să fii şi mai frumoasă.

Buzele ei ardeau de nerăbdare să se desfacă pentru sărutul lui, braţele ei să-l ia pe după gât şi să-l tragă spre ea, dar gemu şi întoarse capul, mâhnită. El se dădu puţin înapoi.

— Nu vrei cu adevărat să-ţi părăsesc patul, nu-i aşa?

Era ca un elixir – un drog pe care trebuia să-l aibă – un drog care avea să o distrugă. Îşi înăbuşi fiorii de plăcere care îi străbăteau trupul şi se împotrivi dorinţei de a-l avea în ea şi de a se lăsa dusă în locul acela unde amândoi uitau cine erau şi ce însemnau – sau nu – unul pentru celălalt. Trebuia neapărat să rămână fermă şi să-şi adune tot curajul pentru a se depărta de el.

— Ai promis, zise ea cu un glas stins.

Chipul lui era inexpresiv când înclină capul docil.

— În cazul ăsta, târgul e încheiat, doamnă.

* * *

Când începu să i se mai îngroaşe mijlocul, Courtney îi trimise vorbă croitoresei să vină să-i modifice garderoba şi, în cursul acelei săptămâni, *Madame* Fournier, cu lucrătoarele sale, îşi făcură apariţia la Ashland.

— Vai, *Madame* Blake, eşti atât de palidă, zise femeia şocată când o văzu pe Courtney.

— Din cauza sarcinii, îi spuse ea în timp ce croitoreasa îşi desfăşura metrul. Deşi, n-am mai avut greţuri în ultima vreme.

Madame Fournier ce duse spre dulapul de haine.

— Unde sunt rochiile pe care ţi le-am făcut acum câteva luni? Am mai lăsat material în talie, ca să le pot da drumul în eventualitatea unei sarcini, spuse ea făcând cu ochiul.

Courtney deschise uşa dulapului şi lucrătoarele scoaseră

rochiile cu pricina. Ea le îmbrăcă pe rând şi *Madame* Fournier prinse ace, oprindu-se numai pentru a observa că părea preocupată.

— De ce eşti atât de tristă, *ma petite*? O femeie ar trebui să fie fericită când cheltuieşte banii soţului ei.

— Mă tem că stau prea mult în casă spuse Courtney.

— *Mais*, asta nu-i bine. Trebuie să vezi oameni – să ieşi.

— Am primit multe invitaţii, dar sunt în doliu.

— În fiecare primăvară, doamna Wynstan Blake organiza Balul Orfanilor şi Văduvelor. Vei face la fel anul ăsta, nu? întrebă *Madame* Fournier. Întregul Charleston se aşteaptă s-o faci în memoria lui *Madame* Blake.

— E o idee minunată, Court! exclamă Charlotte. Trebuie neapărat să te gândeşti la asta.

Courtney se întrebă dacă putea, cu adevărat, să organizeze acel bal. Avea să fie atâta muncă, dar nu va fi, oare, şi foarte amuzant?

— Balul se organizează, de obicei, în prima sâmbătă a lunii iunie, continuă *Madame* Fournier. Cum se va ţine la Charleston şi Convenţia Democratică, oraşul va fi plin de oameni importanţi. Gândeşte-te la donaţii. Ah, *Madame*, ţi-aş putea croi o rochie neagră din satin cu paiete pe corsaj. Ai fi cea mai încântătoare gazdă.

— Ar însemna că nu mai o decât o lună şi ceva. Brandan e plecat până atunci, zise Courtney. Cred că va dori să fie aici pentru Convenţie. E destul timp pentru pregătirea unui asemenea eveniment?

— Va fi excelent, Court, şi pentru o cauză foarte bună. O asigură Charlotte. Mama va fi încântată să te ajute, iar Clara se poate ocupa de toate detaliile. Doar o face de ani de zile.

— Şi. Bineînţeles, va trebui să-l invit şi pe locotenentul Wykeham, spuse Courtney cu viclenie.

— Bineînţeles, aprobă Charlotte radiind.

— Chiar şi *enceinte*[2], frumuseţea dumitale o va pune în umbră pe a celorlalte invitate, zise *Madame* Fournier. Vei zdrobi o mulţime de inimi.

Courtney se gândi la soţul ei, pe cât de frumos, pe atât de scump la vedere.

— O singură inimă aş vrea să zdrobesc, *Madame* Fournier. Una singură.

Din clipa în care Courtney acceptă să organizeze Balul, viaţa ei la Ashland se transformă într-un adevărat haos. Servitorii făceau eforturi remarcabile, dar Courtney îşi dădu seama ce anume se aştepta din partea ei, ca stăpână a casei – şi nu era deloc uşor. De la organizare şi până la rezolvarea problemelor legate de meniu, aranjamente florale şi muzică, Courtney deveni asemeni unui general care îşi comandă trupele.

Mai sosi un ajutor în persoana Moirei îi scrisese lui Courtney întrebând-o dacă nu avea nevoie de o cameristă, iar aceasta îi răspunsese imediat că era extrem de încântată să o ia în slujba ei. Moira sosi chiar în dimineaţa zilei când urma să aibă loc Balul.

Courtney avea noroc că fosta stăpână condusese casa foarte bine. Acest lucru îi uşura considerabil munca. Într-adevăr, cel mai greu era să ia hotărâri – mai ales când hotărârile ei întâmpinau rezistenţă.

În dimineaţa Balului, Courtney se afla în seră alegând flori pentru seara aceea, când Clara dădu buzna, deodată, pe verandă.

— Doamnă Blake. Doamnă Blake, strigă ea purtându-şi trupul masiv în jos pe trepte şi apoi în grădină.

2 însărcinată.

Courtney o privi tulburată.

— Doamnă Blake, repetă Clara apăsându-şi pieptul şi oprindu-se în uşa serei pentru a-şi trage sufletul.

Lăsând lopăţica la o parte, Courtney îşi scoase mănuşile şi deschise uşa.

— Ce este, Clara?

— Nu cred că putem să gătim toţi homarii ăia până diseară. Adică, două sute de homari e foarte mult şi mai am de pregătit şi aperitivele şi v-aţi răzgândit în ultima clipă adăugând şi prepeliţele…

— Clara, spuse Courtney luând-o pe după umeri şi pornind” împreună spre casă. Mă încred complet în priceperea ta. Ia-le pe Liza şi pe Matty să te ajute, chiar şi pe Harriot, dacă e nevoie. Gătitul e treaba ta. Eu doar fac planuri.

— Asta-i problema, zise Clara oprindu-se şi proptindu-şi mâinile în şolduri. Plănuiţi să fac mai multă mâncare de fiecare dată când mă-ntorc cu spatele.

Courtney îşi dădu seama atunci că era nevoie de o altă strategie.

— Bine, sigur că da, dacă e prea mult pentru tine…

— Prea mult! Ia uite, iar vorbiţi aiurea, pufni Clara. Nimic nu-i prea mult pentru mine. O să mă duc înapoi la bucătărie şi o să mă spetesc gătindu-i, numai că nu ştiu cum o să-i mâncaţi – cu cleştii ăia agitându-se în aer. Da’ puţin vă pasă. Nu ’mneavoastră băgaţi bietele făpturi în oală. Nu, n-am zis că nu pot s-o fac. Vreau să vă rog doar să mă anunţaţi mai bine mai devreme decât mai târziu când vreţi să schimbaţi meniu, spuse ea şi se depărtă, legănându-şi capul şi şoldurile largi în ritmul mormăielilor.

— Promit, strigă Courtney în urma ei. Nicio altă schimbare.

Ieşi din seră şi porni spre casă.

— Ai primit vreo veste de la domnul Blake? o întrebă Charlotte de la fereastra holului de la etaj.

— Nu încă.

Îşi scoase pălăria de grădinărit şi îşi şterse sudoarea de pe frunte urcând treptele verandei. Verişoara ei o aştepta în sala de bal.

— Tare mult aş fi vrut ca Brandan să fi venit acasă, mărturisi Charlotte. Seara asta e, în fond, în onoarea mamei lui.

— Eu am făcut tot posibilul să-l găsesc, spuse Courtney. Poate nu are cum să ajungă la timp. Iar dacă poate şi, totuşi, preferă să nu vină, atunci, n-am ce face. Nu-l pot sili să vină, nu?

— Bănuiesc că nu. Din moment ce nu-l primeşti în pat.

Courtney îşi simţi obrajii cuprinşi de flăcări.

— Charlotte! Fetele nemăritate nu vorbesc astfel de lucruri!

— Uf! Eu aş da orice să ajung în patul locotenentului Wykeham.

— Locotenentul Wykeham e un domn, iar tu eşti o neruşinată dacă vorbeşti astfel.

Charlotte îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Nu chiar atât de neruşinată pe cât aş vrea.

— Charlotte, doar n-ai…

— Nu, dar nu fiindcă n-aş fi încercat. E de părere că ar trebui să ne căsătorim mai întâi.

— Bine că măcar unul din voi e cu capul pe umeri. O să te trezeşti legată destul de curând, aşa că bucură-te de libertatea pe care o mai ai.

Charlotte îşi înclină uşor capul.

— Se pare că singurătatea nu mă atrage la fel de mult ca pe tine.

— Bucură-te de libertate cât mai poţi. Eu nu voi mai fi liberă

niciodată, spuse Courtney înăbuşindu-şi un căscat. Acum parcă nu mai fac nimic altceva decât să dorm, adăugă ea începând să urce treptele. Mă duc să mă odihnesc puţin. Vor veni două sute de persoane şi Brandan nu se vede pe nicăieri.

Madame Fournier, care sosi pe la mijlocul după-amiezii, observă imediat că părea cam obosită.

— Eh, nu contează. O să dau cu puţin roşu aici. Zise ea atingându-şi un pomet uşor cu vârful degetului, şi aici; dar cearcănele astea…

Îşi dădu ochii peste cap.

— Hai. Dezbracă-te şi fă o baie fierbinte. Mai târziu, Clothilde o să-ţi facă un masaj ca să-ţi alunge tensiunea. Când o să ne terminăm treaba, o să fii cu totul altă femeie.

În timp ce Courtney îşi făcea baia. *Madame* Fournier îi pregăti lenjeria.

— De la Paris. *Peau de soie*. Poţi să modifici şireturile uite aşa – când o să fii mai mare.

Următoarele câteva ore îi amintiră de zilele petrecute la Companie alături de Tilde. Clothilde îi frecă tălpile şi călcâiele cu piatră ponce şi îi lustrui unghiile. În vreme ce Janine îi pieptănă părul spre spate, cu excepţia câtorva bucle mici pe care i le lăsă în jurul chipului.

Rochia era o splendoare din *crépe de Chine*, cu jupon din tafta şi o a doua fustă din mătase. Decolteul îi scotea în evidenţă sânii plini, abia ascunzându-i în faldurile de mătase. Jules făcu adevărate minuni şi, în curând, cearcănele deveniră practic invizibile.

— Eşti răpitoare, *ma petite*, zise *Madame* Fournier studiind rezultatul. Dar unde sunt smaraldele de care mi-ai vorbit – bijuteriile pe care voiai să le porţi la această rochie?

— Într-o cutie în odaia domnului Blake. Mă tem că numai el are cheie, spuse ea scoţând un ac de păr şi îndoindu-l, dar unde este voinţă…

Dispăru apoi repede pe uşa de legătură.

Cutia cu bijuterii a lui Brandan – o frumoasă piesă din lemn de stejar sculptat şi legată cu fâşii de piele – se afla pe măsuţa lui de toaletă. Desfăcu fâşiile şi vârî acul de păr în gaura cheii, răsucindu-l până când auzi un clic, după care dădu la o parte capacul.

Erau patru sertare. În primul şi în al doilea se aflau bijuteriile lui Kathleen, iar al treilea era plin de tot soiul de mărunţişuri – în majoritate, bijuteriile lui Brandan. Trase sertarul de jos, dar acesta se blocă şi ea trebui să-şi strecoare degetele până scoase o foaie de hârtie care se strecurase în deschizătură.

Smaraldele captară lumina luminării, atrăgându-i privirea.

Luă colierul şi şi-l puse la gât. Efectul era uluitor. Dacă ar fi găsit acum şi cerceii pe care i-i dăruise Brandan!

Aceştia se aflau în fundul sertarului, lângă perlele ei. Şi-i puse la urechi şi dădu să închidă sertarul, când îşi aminti de hârtie. O puse peste perle şi închise sertarul încet, ezitând doar când privirea îi fu atrasă de un singur cuvânt.

„*Marilee*”.

Îşi muşcă buzele şi trase hârtia afară. Un bileţel de la „femeia aceea”? Recunoscu data ca fiind în preajma perioadei când doctorul Faraday îi confirmase sarcina. Trupul îi tremură când ochii citiră fiecare cuvânt.

Scumpul meu Brandan,

După ce ai plecat azi-dimineaţă, m-am hotărât să accept casa din Battery, Eastman Court.

Să ţii minte totdeauna că, oricând vei avea nevoie de mine, te voi aştepta. Până atunci, mă voi mulţumi să-mi amintesc cum îţi simţeam buzele dulci şi trupul.

Te voi iubi mereu,

Marilee.

Foaia căzu pe podea plutind. O instalase pe Marilee în casa din Battery – şi-o făcuse amantă. Fusese necredincios, fără să-i pese câtuşi de puţin pe cine rănea. Oare se aştepta ca ea să continue să trăiască lângă el – despărţiţi doar de o uşă – stând noapte de noapte în patul ei rece şi gol, în timp ce el…

Un strigăt îi ieşi de pe buze când vârî hârtia înapoi în cutie. Se purtase atât de frumos – o curtase numai pentru a o înşela din nou. Cum putea face aşa ceva?

Da, era adevărat că îl respinsese, ca o proastă şi o ipocrită.

— Proasto, spuse ea azvârlind cutia în imaginea ei din oglindă.

Aceasta se sparse în mii de fărâme.

Se chinui să-şi recapete stăpânirea de sine când Charlotte şi *Madame* Fournier apărură în prag privind-o cu gurile căscate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charlotte uitându-se când la cutie, când la oglinda spartă. Te-ai lovit?

Courtney se sili să zâmbească şi se întoarse în odaia ei.

— Am fost puţin cam neîndemânatică. Nu-ţi face griji.

— Dar, *Madame*, eşti atât de palidă, zise croitoreasa ciupindu-i obrajii. Ah, colierul. *C'est magnifique*! Aşa, spuse ea aranjând bijuteriile, dar nu îşi putu reţine îngrijorarea. Eşti sigură că te simţi bine?

— Mă simt foarte bine.

Orologiul se auzi bătând ora şapte.

— Vino, oaspeţii trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

Sună soneria şi, coborând, Courtney văzu că primii invitaţi începuseră deja să sosească. Ea şi Charlotte stătură lângă holul de la intrare, reprezentând comitetul oficial de primire, deşi Courtney îşi dorea ca Brandan să se fi aflat acolo, lângă ea.

După vreo două ore, Charlotte îi şopti la ureche că Balul se bucura, în mod evident, de un succes enorm – fiind evenimentul monden al sezonului. Courtney nu ştia sigur ce anume îi adusese pe toţi acei oameni la Ashland, dar tot oraşul Charleston se afla acolo.

— Cred că au vrut s-o cunoască pe misterioasa doamnă Blake, zise Charlotte. Brandan va fi atât de dezamăgit că a pierdut această seară, adăugă ea legănându-se, fără să-şi dea seama, în acordul unui vals vienez. Este un omagiu minunat adus mamei sale.

Courtney, însă, nu-i mai dădea atenţie verişoarei sale, căci privirea îi fu atrasă spre holul de la intrare, şi i se tăie răsuflarea. Marilee? Acela era părul ei vopsit roşu. Cum îndrăznea să vină neinvitată? Unde găsise atâta tupeu?

Armand St. Pierre îi oferea braţul. Era adevărat că îl invitase pe Armand, dar nu se putea ca acesta să nu ştie de legătura lui Brandan cu stricata aceea. Poate că Marilee îşi folosise toate farmecele pentru face pe Armand s-o însoţească. Oare spera să-şi vadă amantul?

Pe măsură ce se apropiau, toţi ceilalţi făcură linişte, după care începură să şuşotească. Courtney se sili să afişeze un zâmbet politicos. Ştiau. Ştiau cu toţii.

— Doamnă Blake, spuse Marilee dispreţuitor. Arăţi atât de… maternă.

— *Madame*, sunteţi superbă ca întotdeauna, zise Armand

sărutându-i mâna, dar când şi-o retrase, ea fu uimită zărind ceva în privirea lui.

Oare flirta cu ea? se întrebă Courtney. De ce ar fi făcut-o tocmai acum? Nu o mai făcuse din seara când se cunoscuseră. Ea era soţia lui Brandan şi nu îl încurajase în niciun fel. De ce acum?

— Armand, hoţomanule. Uite cum roşeşte, zise Marilee.

— Sunteţi prea amabil, *monsieur* St. Pierre, adăugă Courtney.

— Aşa e, nu? ripostă Marilee luându-l de braţ pe Armand.

Courtney ar fi vrut să-i scoată ochii şi să-i smulgă fiecare fir din părul ei vulgar de vrăjitoare. Cum putea Brandan să fie atras de o asemenea târâtură oribilă?

— Dar prietenul meu unde este? continuă Armand.

— Îşi petrece ciudat de mult timp plecat de când s-a căsătorit, îşi dădu părerea Marilee. Păcat că nu va fi aici la prima petrecere găzduită de casa aceasta de la logodna noastră.

— Destul! zise Armand împingând-o spre salonul aglomerat.

Courtney, hotărâtă să uite de soţul infidel, dansă cu toţi tinerii. Armand încercă să-i atragă atenţia, dar Courtney păru să nu observe până când el nu o luă deoparte, implorând-o să danseze numai cu el. Courtney îi zâmbi doar şi îşi desfăcu evantaiul, acceptându-i mâna.

Invitaţii se dădură înapoi şi îi înconjurară în timp ce ei se legănau în ritmul muzicii. La naiba cu bârfele! Avea să le ofere un subiect nemaipomenit de discuţie.

Ameţi uşor când Armand o răsuci de câteva ori, iar când greşi pasul, el o conduse pe verandă, în aerul răcoros al serii. Pielea i se încreţi când o adiere uşoară îi atinse gâtul şi el o duse să stea lângă pavilion, în apropierea statuii pe care ea o mutilase cu atâta timp în urmă.

— Mi-a fost dor de tine, *chérie*, spuse el şi răsuflarea sa îi

atinse lobul urechii.

— Mai ţii minte seara aceea?

— Când ai încercat să-ţi omori soţul?

— N-ar fi trebuit să deviezi gloanţele, continuă ea.

— Mi-am reproşat acest lucru de mii de ori de atunci, zise el şi râsul i se stinse. De ce te-ai măritat cu el? Doar nu te-a forţat…

— Este… o problemă mai complicată.

— Ai fost deşteaptă, să te prefaci atât de bine că-l urăşti.

— *Monsieur* St. Pierre, nu m-am prefăcut deloc. Cum poţi fi atât de crud? Nu suport. Ca prieten apropiat al doamnei Whitman, trebuie să ştii că soţul meu nu-mi caută patul.

— Este foarte greu de crezut, *madame*, zise el.

Cu toate că starea ei nu era vizibilă decât pentru privirile foarte atente, Marilee ştia, fără îndoială – şi, probabil că îl informase şi pe Armand.

Ochii acestuia erau plini de dorinţă, iar buzele îi atinseră urechea uşor. Ea tresări, fâstâcită.

— Cum să mă abţin să nu sărut nişte urechi atât de frumoase? întrebă el cu glas scăzut şi sugestiv.

Toate simţurile i se tulburară când lumina argintie a lunii se strecură printre copaci. Armand o trase spre el, dar ea îl împinse, întorcând capul. Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, începu să suspine.

— Ce te ţine legată de bruta aceea? Un divorţ…

— Nu! Nu acum, când copilul…

— Dar căsătoria asta e o bătaie de joc. De ce stai cu el? Aş putea avea eu grijă de tine *şi de copil*. Noi doi suntem mult mai potriviţi. Fac parte din nobilime şi voi moşteni…

— Te rog, dacă-mi eşti prieten, nu-mi vorbi astfel.

Un deget îi alunecă încet pe tâmplă.

— Te urmăresc de luni de zile cum te ascunzi. Un porumbel atât de delicat ca tine va muri lângă un asemenea bărbat. Ai nevoie de dragoste. Ar trebui să te învârţi printre cele mai mari doamne din Charleston, nu să te ascunzi.

— Nu glumi cu mine.

— Cum crezi că m-am simţit în toate aceste luni – privind de la distanţă, ştiind cât de îngrozitor se poartă Brandan?

Armand urmărea mai mult decât o prietenie, înţelegea acest lucru perfect şi o supăra. Era cel mai apropiat prieten al lui Brandan – îi salvase viaţa chiar în acel loc – le fusese martor la căsătorie.

O trase mai aproape, dar, în gândurile ei, Courtney îşi vedea soţul în braţele lui Marilee, în patul lui Marilee.

Armand îi sărută încheietura mâinii.

— Cum poate să prefere o alta? Vino cu mine. Îţi ofer dragostea şi protecţia mea.

— Şi pe tine cine te va proteja, prietene?

Când glasul acela răsună brusc în întuneric, Courtney şi Armand se întoarseră spre bărbatul conturat în lumina lunii.

— Brandan?

— Da, scumpa mea soţie, zise el rezemându-se de o coloană ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. Cum te distrezi? La petrecere mă refer.

— E un adevărat succes, zise Armand.

— În mai multe sensuri, ripostă Brandan. Dar, veniţi. Am adus şi câţiva oaspeţi cu mine. Unchiul tău, Ezra, şi câţiva prieteni democraţi influenţi. Petrecerea voastră intimă va trebui să mai aştepte până când te vei ocupa de invitaţi.

— Nu-mi place ce vrei să insinuezi cu aceste cuvinte, *mon ami*.

Umorul dispăru din privirea lui Brandan.

— Nici mie nu-mi place să te găsesc cu nevastă-mea făcând, practic, amor în grădina mea.

— Cum îndrăzneşti! exclamă Courtney, care încercă să-l pălmuiască, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Uite că îndrăznesc, doamnă. Uiţi că eşti soţia mea şi că am o anumită poziţie în această comunitate. Drept pentru care, te-aş ruga să fii discretă şi să nu-ţi etalezi aventurile.

— Dă-i drumul.

Amândoi auziră zgomotul unui trăgaci şi Brandan îi dădu drumul lui Courtney.

— Ţin foarte mult la *Madame* Blake şi nu suport să aud cum îi terfeleşti caracterul, spuse Armand.

— Dumneata, domnule, eşti cel care ai făcut să i se pună la îndoială caracterul. În clipa asta, întregul Charleston ştie că vă aflaţi aici amândoi. Ai compromis-o.

— Căsătoria voastră e o greşeală.

— Chiar crezi că aş lăsa-o să plece atâta vreme cât îmi poartă copilul? Nu fi prost.

După aceea i se adresă ei:

— Dacă-l vrei, stai până se naşte copilul. Pe urmă, poţi să te duci şi la dracu', dar copilul rămâne cu mine.

— Nu o poţi forţa să rămână, îl întrerupse Armand. Dacă vrea să plece cu mine, o iau de aici chiar acum.

— Nu mai fiţi ridicoli, spuse Courtney.

Se înfruntau în faţa ei ca doi cerbi – cu coarnele înlănţuite. Îi ignorară încercările de a linişti lucrurile.

— Mi-ai salvat viaţa odată, prietene, spuse Brandan. Acum îţi voi plăti această favoare. Lasă-ne şi dă-mi voie să repar situaţia, altfel nu răspund de gesturile mele.

— Nu pot, zise Armand calm. O iubesc.

— O iubeşti? izbucni Brandan al cărui hohot de râs sfâşie noaptea.

— Mă iubeşti? repetă Courtney. Sunteţi amândoi…

— Pe ea? întrebă Brandan strâmbând uşor din gură. Atunci, situaţia se complică, continuă el grav şi, scoţându-şi o mănuşă, i-o aruncă peste faţă lui Armand.

— Sunteţi nebuni amândoi! zise Courtney uitându-se când la unul, când la celălalt.

Amândoi erau tăcuţi şi neclintiţi.

— Ce armă alegi?

— Pistolul, spuse Armand. Toată lumea ştie că eşti cel mai bun spadasin din Charleston. Vreau să avem şanse egale.

— Nu puteţi să vă duelaţi, strigă Courtney. Nu aveţi pentru ce să vă duelaţi – nimic nu merită sacrificarea unei vieţi.

Clătină din cap şi se îndepărtă de ei.

— N-o să admit aşa ceva, mai zise ea, după care se întoarse şi fugi spre casă.

Printre umbrele de pe verandă, zări sclipirea părului roşu al lui Marilee când aceasta se mişcă în lumina lunii, având ochii plini de flăcări şi pe buze un rânjet de satisfacţie. Fără îndoială, căţeaua îi spusese lui Brandan unde să-i găsească.

Courtney o privi şi ea cu un dispreţ batjocoritor.

— N-ai câştigat încă, îi spuse ea calmă.

— Crezi că nu?

Râsul lui Marilee – gros şi gutural – răsună în aerul serii.

În clipa când Armand se întoarse, auzind glasul lui Marilee, Brandan îi aruncă pistolul din mână. Se încăierară, dar Brandan îl învinse şi îi răsuci cravata.

Auzind voci, deodată, îşi slăbi strânsoarea fără chef, după

care se ridică şi îşi netezi hainele.

— Părăseşte Ashland chiar în clipa asta, îi spuse el tăios.

— N-o s-o las cu o brută…

— Nu-i voi tace niciun rău. Îţi dau cuvântul meu. Ai creat destule probleme în seara asta, aşa că, dacă ţii cu adevărat la ea, pleacă şi vă voi întâlni pe tine şi pe martorul tău în zori, lângă Heart Tree Pond.

Armand îşi luă pistolul şi încuviinţă.

— Te voi aştepta, zise el îndreptându-se spre grajduri.

Brandan o zări pe Courtney intrând pe uşa care dădea spre camera de spălat vase, cu o mână ţinând haina lui Armand în jurul gâtului şi cu cealaltă ridicându-şi uşor rochia ca să nu atingă pământul.

Ignorând şi privirile şocate ale femeilor care spălau vase şi pălăvrăgeala Clarei, el o urmă, strigând-o şi urcând treptele scării din spate câte două odată.

Când ajunse sus, nu o zări, dar se luă după nişte urmele de noroi uscat, care duceau până în dreptul uşii ei.

O recunoscu pe camerista lui Sarah, pe Moira, care stătea lângă uşa dormitorului lui Courtney. Aceasta îl privi evident îngrozită:

— Nu ştiu ce cauţi aici, Moira, dar eşti liberă, îi spuse el.

— Lady Courtney m-a adus, domnule…

Se auzi zăvorul tras dincolo de uşă.

— … Şi acum, stăpâna mea m-a rugat să vă spun că nu doreşte să fie deranjată!

— Stăpână, eh? Îşi aduce afurisiţii ei de servitori ca să mă scoată din minţi, da?

Bătu în uşă.

— Courtney?

Ea era speriată. Ce să facă? Nu-l putea lăsa pe Brandan să-l ucidă pe Armand aşa. Fără motiv, şi nu voia nici ca Brandan să-şi rişte viaţa, pentru că. Deşi crezuse că-l voia mort, acum îi purta copilul. Îşi lipi palma de burtă. Fiul ei n-ar fi iertat-o niciodată dacă moartea tatălui său s-ar fi datorat nesăbuinţei ei.

Agăţă haina lui Armand într-un cui. Trebuia să-şi schimbe rochia. Bineînţeles că, din cauza corsetului, nu ajungea la nasturii de la spate, şi regretă că o alungase pe Moira. Trase nervoasă de corsaj şi nasturii îmbrăcaţi în material negru ţâşniră şi se răspândiră pe podea ca nişte pietricele.

Era zadarnic, însă. Părul îi era îngrozitor de răvăşit, iar fardul negru de ochi se întinsese făcând-o să semene cu un raton.

Încremeni când Brandan zgâlţâi uşa din ţâţâni.

— Courtney, deschide.

— Pleacă.

— O s-o sparg dacă e nevoie, ameninţă el cu răceală.

— Sparge-o dacă vrei, dar eu n-o să-ţi dau drumul înăuntru, contrabandist afurisit, diavol ticălos… soţ adulterin ce eşti.

— Soţ adulterin? repetă el pe un ton de întrebare.

Courtney se răsuci brusc şi îl văzu stând rezemat de uşa care le despărţea dormitoarele.

— Ţi-aş sugera, doamnă, ca atunci când te hotărăşti să mă ţii afară, să încui această uşă.

Ea se dădu înapoi.

— Pleacă imediat din camera mea.

— Nu înainte de a discuta despre ce s-a întâmplat în grădină, spuse el, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă patul ei.

Ea se îndreptă spre cămin. Îşi duse mâinile la gât când îi văzu privirea aţintită asupra smaraldelor. El nu scoase niciun cuvânt, dar ea îşi dădu seama că făcuse legătura.

— Ce tupeu uluitor ai să-mi spui mie soţ adulterin.

Ea îşi smulse smaraldele şi i le aruncă la picioare.

— Bănuiesc că ai găsit biletul lui Marilee, zise el. Cum îndrăzneşti să mă spionezi?

Courtney avu senzaţia că lumea se prăbuşise în jurul ei.

— Crezi că aveam nevoie de vreo dovadă a infidelităţii tale? întrebă ea. Nu voiam decât să-mi iau colierul.

— Nu înţelegi…

— Ce e de înţeles, mă rog? Imediat ce sarcina mea a fost confirmată, ai dat fuga la Marilee, dar chiar era nevoie să-i dăruieşti casa *mea* din Battery?

El aprinse un chibrit frecându-l de cămin şi îl apropie apoi de ţigara de foi.

— Acum nu discutăm despre *comportamentul meu*, aşa că nu încerca să-mi distragi atenţia. Ce căutai în braţele lui Armand ca o stricată?

— Fir-ar să fie! Îţi cer o explicaţie, domnule.

El păru atât de furios în clipa aceea, încât ea se dădu înapoi.

— Bine faci, pentru că nu ştiu dacă vreau să te strâng de gât sau să fac dragoste cu tine, zise el. Ştiu doar că această căsătorie modernă nu-mi e de ajuns.

Ea arăta de parcă ar fi pălmuit-o.

— Eşti insuportabil. Nu sunt proprietatea ta, nu exist doar pentru a-ţi satisface poftele. Deja mi-ai luat libertatea. Asta ar trebui să-ţi ajungă.

— Nu chiar. Cum rămâne cu jurămintele noastre, rostite în faţa lui Dumnezeu şi a iubitului tău?

— Jurămintele acelea au fost o bătaie de joc – ceva fals.

El păru să facă eforturi imense pentru a se stăpâni.

— Eu nu te-am ţinut niciodată departe de patul meu. De ce-ţi

cauţi mângâierea în braţele altui bărbat?

— N-am căutat nimic în braţele lui Armand.

— Ce reacţie te-ai fi aşteptat să am în clipa în care v-am văzut îmbrăţişaţi în grădină? Îndrăzneşti să afirmi că nu eşti vinovată?

— Da, pentru că sunt nevinovată.

— De cât timp îţi e iubit?

— Întreab-o pe căţeaua ta afurisită.

— Marilee n-a trebuit să-mi spună nimic. Nu sunt deloc orb, zise el strângându-i braţul. De cât timp?

Ea îl privi fără a-i veni a crede.

— Doar nu crezi…

Clătină din cap neîncrezătoare şi întinse degetele pentru a-i atinge buzele, ca şi cum ar fi putut opri cuvintele rostite sub stăpânirea furiei.

— Întrebarea e, doamnă, copilul este al meu?

Era, oare, posibil, să existe durere mai mare decât cea pe care o simţi în clipa aceea, când el îndrăznea să afirme că ar fi putut fi capabilă de o asemenea trădare?

— M-ai ţinut în patul tău afurisit de dimineaţă până seara, ignorând toate regulile bunei cuviinţe, ca să mă laşi însărcinată şi acum ai tupeul să mă-ntrebi dacă e copilul tău? Da, afurisit să fii, deşi tare mult aş vrea să nu fi fost.

— Sunt convins că ai fi vrut să fie al iubitului tău.

— Copilul oricui numai al tău, nu!

Brandan simţi o durere puternică.

— Eşti soţia mea şi jur că te voi ucide şi pe tine şi pe oricine cu care te-ai culca. N-o să mă-nşeli, doamnă – niciodată – cu atât mai puţin cu cât nu mă laşi să mă apropii de patul tău. E limpede? Oi fi tu fiica contelui de Lowden, dar n-o să-mi faci ce i-a făcut el mamei mele.

Dându-şi seama că vorbise prea mult, Brandan îi ocoli privirea, ţinând-o strâns.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

El îi dădu drumul şi se rezemă de stâlpul patului, frecându-şi tâmplele.

— De ce ne facem aşa ceva? gemu el. De ce? „Lucrul” ăsta dintre noi ne va distruge. Poţi să spui că mă urăşti, dar când te afli sub mine… aceea nu poate fi ură. Iar numai dorinţa trupească nu ne înalţă până la ceruri…

— Taci, spuse ea astupându-şi urechile. Vorbe goale.

— Vorbe care spun adevărul. Simţi exact ceea ce simt şi eu. Aici, zise el trăgându-i mâna şi aşezându-i-o în dreptul inimii. Şi, în adâncul sufletului tău, ştii că ceea ce crezi în legătură cu Marilee nu-i adevărat.

— Ştiu să citesc, insistă ea.

— Da, dar asta nu înseamnă că şi înţelegi ce citeşti. Este adevărat că i-am oferit casa din Battery.

— Casa *mea*.

— Taci şi ascultă-mă, zise el dându-i părul la o parte de pe frunte şi ştergându-i lacrimile cu degetul mare. Nu aveam ce să fac cu casa aceea. Aşa cum ai spus şi tu, era pentru o amantă, şi eu nu am niciuna, spuse el îmbrăţişând-o. M-am oferit să-i dau casa în schimbul unui teren de treizeci de acri care se învecinează cu Ashland în partea de nord şi care-i aparţinea – livezile, acolo unde este lacul. Voiam terenul pentru tine, iar Marilee voia o casă în oraş. A fost o afacere bună, dar nimic mai mult.

Ea oscila între furie şi neîncredere.

— Acesta e adevărul?

— Îţi jur.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus niciodată? De ce-ai tăcut în

legătură cu o chestiune atât de importantă? Cred că ai fi putut să-mi ceri părerea.

— Am vrut să fie o surpriză. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe unchiul tău. El s-a ocupat de toate detaliile cât am fost eu plecat. Doar n-ar minţi ca să mă apere pe mine.

— Şi… zise ea, dar se opri burse. Bănuiesc că te-am judecat greşit.

— N-ar fi pentru prima oară. Şi mai am o mărturisire de făcut. În seara logodnei mele, tocmai o rupsesem cu Marilee când ai apărut tu şi ai încercat să mă omori.

— Nu… nu pricep, spuse Courtney puţin zăpăcită.

— Nu puteam să mă însor cu ea, ţinând cont de tot ce simţeam pentru tine. Era evident că nu voiai să-mi fii amantă, iar eu te doream foarte mult. Aveam de gând să te caut şi să te cer în căsătorie.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că numai aşa te puteam avea.

— Pentru niciun alt motiv?

— Ce alt motiv ar fi putut exista? întrebă el.

Courtney ştia că el o înţelegea foarte bine, ştia ce voia ea să audă, dar nu-i dădu nicio explicaţie.

Ea îşi înăbuşi un căscat.

— Pari epuizată, zise el şi îi deschise nasturii de la spate, unul câte unul, după care îi scoase îmbrăcămintea, până ajunse la lenjerie. Starea ta are şi avantaje, spuse el după aceea şi, luând-o în braţe, o întinse în pat. Culcă-te. Eu trebuie să cobor. Am nişte treburi de rezolvat. O să te scuz în faţa invitaţilor.

Courtney îşi exprimă aprobarea dând din cap şi, în câteva minute, o fură somnul.

Cu toate că adormi foarte repede, somnul ei nu păru să

dureze prea mult, căci salteaua tare a lui Brandan îi provoca dureri de spate. Se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi se uită la ceasornicul de pe poliţa căminului. „Ora trei!”.

Punându-şi capotul, pielea i se făcu ca de găină din pricina aerului răcoros al nopţii. Odaia ei era într-o totală dezordine, după cum observă când ieşi pe uşile franceze afară, pe balcon.

În sala de bal era linişte. Luminile se stinseseră, dar biroul era puternic luminat.

Coborî pe scara servitorilor ca să nu întâlnească vreun oaspete rătăcit, deoarece câţiva îşi petreceau noaptea în aripa de est. În bucătărie nu era nimeni.

Servitorii strânseseră ornamentele şi acum măturau în sala de bal. Instrumentele orchestrei fuseseră strânse într-un colţ al încăperii.

O rază de lumină dinspre birou căzu pe mozaicul holului de la intrare.

* * *

Brandan se uită la ceilalţi bărbaţi, dintre care, câţiva erau cei mai influenţi democraţi sudişti din ţară. Iată-i, adunaţi în biblioteca sa, exprimându-şi nemulţumirea în legătură cu faptul că Sudul fusese abandonat de partidul pe care-l servise atât de bine.

— N-ai fost la Convenţie, Blake. De unde ştii ce s-a întâmplat? întrebă Robert Rhett, un congresman din Carolina de Sud.

— Faptul că am fost plecat din oraş nu înseamnă că m-am rupt total de evenimente, spuse Brandan. Am propriile mele surse de informare.

— Am auzit, zise din nou Rhett. Ai o casă în Nord, nu-i aşa?

— Da, în Boston. Şi o companie, de asemenea. Dar Carolina

de Sud este căminul meu.

— Ei bine, continuă Rhett, votarea platformei a fost o farsă, domnule. Ticăloşii aceia au refuzat să sprijine un cod al sclaviei pentru teritorii.

— Discuţiile astea separatiste au stârnit foarte mult interesul celor din Nord, începu Brandan, şi vă spun că se va ajunge la un conflict armat dacă Sudul continuă cu planurile sale de separare.

— Eh, s-ar putea să ai dreptate, zise Rhett grav, dar nu putem da înapoi acum.

O rază de lumină dinspre uşa biroului căzu pe mozaicul holului de la intrare. Brandan zări o siluetă şi bănui că ar fi putut fi soţia lui.

— S-a făcut târziu, domnilor, spuse el.

— Încă ceva, Brandan, zise Rhett. Am înţeles că socrul tău este un membru foarte influent al Parlamentului britanic şi am mai auzit, de asemenea, că s-a pronunţat deschis în Camera Lorzilor în favoarea poziţiei noastre.

— Nu mă miră, spuse Ezra. Fabricile nepotului meu depind de bumbacul vostru.

— Dacă ai putea face în aşa fel încât Anglia să ne sprijine…

— Dacă-mi cereţi să intervin pe lângă socrul meu, mă tem că va trebui să vă dezamăgesc. Nu suntem în relaţii bune deloc. Modul cel mai sigur de a-l pierde ca aliat ar fi oferindu-i prietenia mea.

Se auziră câteva mormăieli îmbufnate în timp ce se îndreptară cu toţii spre uşă. Brandan observă atunci că umbra fugi iute spre bucătărie.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o pe doamna Blake, spuse Rhett. Am auzit că este incredibil de frumoasă. Nu se simte bine?

Brandan îi conduse în vestibul.

— A organizat, cu siguranţă, un bal excelent, continuă Rhett. Mi s-a spus că fundaţia a donat o sumă record anul *acesta*.

— Poate pentru că ştiu că, dacă intrăm în război cu Nordul, vor fi mai multe văduve şi mai mulţi orfani, zise Ezra.

Yancey se întoarse şi îi strânse mâna.

— A fost o adevărată plăcere, domnule. Foarte frumos. Trebuie să vii odată la Montgomery cu frumoasa dumitale soţie. O să avem grijă de micuţa doamnă.

— Haideţi, domnilor, spuse Rhett dirijându-i spre uşă. O să vă las la hotelurile unde locuiţi. Ezra?

— Am venit cu trăsura mea, mulţumesc.

— Au fost foarte obositori în seara asta, zise Brandan după ce plecară cu toţii.

— Politicieni. Toată noaptea au încercat să ne intre în buzunare.

— Aşa e, spuse Brandan, cu vasele mele şi relaţiile tale…

— Caută o soluţie împotriva unei blocade, în cazul în care va exista una. Eh, au fost dezamăgiţi în privinţa contelui…

— Vor trebui să găsească o altă modalitate de a ajunge la bătrân, mormăi Brandan.

Ezra îşi puse pălăria şi îşi aruncă mantaua pe umeri.

— E bine să ne aflăm în aceeaşi tabără, Brandan.

— N-aş lăsa-o pe Courtney să ne despartă, spuse el. Nu amestec niciodată viaţa personală cu afacerile. Ştii asta foarte bine, doar.

— Aşa e, prietene. Noi, pragmaticii, nu dăm voie cauzelor – sau soţiilor – să ne stea în cale. Totuşi, aş vrea să ai grijă de ea, adăugă el şi îşi drese glasul. Nişte lucruri neplăcute mi-au ajuns la urechi în seara asta. Ceva despre un duel…

Courtney se retrase repede prin bucătărie şi apoi pe scara

servitorilor. Îşi scoase acele de păr, agăţă capotul într-un cui şi se prefăcu că doarme când intră Brandan câteva minute mai târziu.

— De ce te prefaci? o întrebă el, strecurându-şi mâna sub cuvertură şi mângâindu-i sânul.

Ea deschise ochii mari şi el râse uşor.

— Te-am văzut, neastâmpărată mică. Dar nu erai tu, nu-i aşa? o întrebă el atingându-i trupul gol.

— Bineînţeles că nu.

— În fond, un duel pe zi e ceva obişnuit pentru mine.

Ea se ridică brusc în capul oaselor.

— Tot mai ai de gând să te baţi cu Armand?

El ezită, năucit de întrebare.

— Trebuie, micuţa mea. Nu înţelegi?

— Bine, dar… am crezut… îngăimă ea.

— Ce-ai crezut?

Ea întoarse capul, dar el o apucă de bărbie, forţând-o să-l privească.

— Ce ai crezut? Că te vei culca cu mine şi asta va fi o plată suficientă pentru viaţa lui Armand?

— Mă doare, zise ea, şi asta e o acuzaţie oribilă.

— O să mă descurc eu, Ezra, spuse el cu o oarecare frivolitate în glas.

* * *

— Vorbeşte mai încet, mormăi el. Sunt oaspeţi în casă şi n-aş suporta ca numele tău să fie terfelit de tot Charleston-ul.

— Mă aşteptam să nu iei în serios nişte vorbe aruncate la mânie, dar dacă preferi să crezi ce-i mai rău în privinţa mea, nu te pot opri. Dar renunţă la acest duel ridicol.

— Ah, zise el cu vădită încântare, asta se întâmplă când plănuieşti să-ţi vinzi trupul, când te prefaci că-ţi pasă.

Se aşează să-şi scoată cizmele.

— Ar fi trebuit să-ţi ţii secret planul.

Îi întoarse spatele, dar ea îl forţă să se aşeze pe pat.

— Acum înţeleg. Eu să te cred când tu îmi explici în legătură cu Marilee, dar eu nu pot să-ţi explic în legătură cu Armand.

— Ce-ai vrea să-mi explici? Poate că tu n-ai avut nicio vină, dar Armand îşi avea planurile lui. Urmărea să pună mâna pe tine, Courtney, şi de aceea nu voi renunţa la duel.

— Bine, dar nu te-nţeleg. Nu-l poţi ucide pe Armand. Doar ţi-a salvat viaţa.

— Nu te-ai gândit niciodată că aş putea fi eu cel rănit?

— Eşti prea rău ca să mori, spuse ea şi imediat avu un sentiment de vinovăţie.

Dacă învingea Armand? Dacă…

— Îţi apreciez votul de încredere. Totuşi, ar fi foarte convenabil dacă aş muri eu, nu?

— N-ar fi trebuit să spun asta. A fost o prostie din partea mea, dar nici tu n-ar trebui să spui asemenea lucruri.

Brandan se ridică în capul oaselor, o luă din patul lui şi o duse la ea în odaie.

— Nu face pe neştiutoarea, draga mea, nu ţi stă bine. Armand va moşteni titlul de conte, împreună cu o casă în sudul Franţei, una la Paris…

— Vrei să insinuezi că ţi-aş plănui moartea pentru obţinerea unui titlu? Nu e numai monstruos, dar e şi absurd.

— Ştiu cum îşi protejează englezii originile nobile.

— Când am dat eu de înţeles că m-ar interesa titlurile? Nu m-am născut chiar în portul Liverpool, să ştii.

— Trebuie să mă odihnesc, pentru că, oricât de mult ţi-ar displăcea, eu am de gând să supravieţuiesc acestei întâlniri, zise el, după care dispăru pe uşa despărţitoare, trântind-o şi încuind-o în urma lui.

Courtney îşi puse o rochie de zi şi se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, hotărâtă să-l urmărească pe Brandan şi să împiedice acea nebunie. *Trebuia*. Nimic nu trebuia să i se întâmple lui Brandan. Nu acum.

În ciuda bunelor ei intenţii, oboseala o copleşi şi se trezi abia când razele soarelui îi căzură pe faţă. La început, îşi simţi capul greu, dar ceva făcea tot posibilul să iasă la suprafaţă… ceva…

— Nu! exclamă ea uitându-se la soare.

Ceasornicul de pe poliţă arăta aproape ora unsprezece. „Am dormit şi am uitat de duel!” îşi spuse ea sărind repede în picioare şi trăgând de cordonul clopoţelului.

Răsuci clanţa uşii despărţitoare. Aceasta era încuiată. Totuşi, auzea zgomot. Era înăuntru. Slavă Domnului!

Courtney bătu în uşă cu putere.

— Ce este, milady? întrebă Moira, care se dădu înapoi când intră privind agitată în jur. Domnul Blake nu-i aici, milady.

Courtney avu impresia că leşină.

— O chem pe domnişoara Charlotte, spuse Moira încercând să o împingă spre scaunul de lângă fereastră, dar ea rămase ţintuită locului, complet dezorientată.

Brandan murise. Era sigură. Îşi descheie jacheta şi trase adânc aer în piept când odaia începu să se învârtească în jurul ei. Copilaşul ei nu avea să-şi cunoască tatăl niciodată.

Charlotte răsări ca din pământ exact când Courtney simţi că nu o mai ţin picioarele.

— Ai grijă de tine, îi spuse ea sprijinind-o şi, cu ajutorul

Moirei, o duse în pat. Brandan e bine. Hai, scoate hainele astea şi urcă înapoi în pat.

— Chiar aşa. Aveţi nevoie de odihnă, milady, insistă Moira ajutând-o să se dezbrace.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Courtney aproape temându-se de răspuns.

— El e teafăr, Court. Are doar o rană superficială la braţ.

Courtney răsuflă uşurată.

— Şi domnul şi Pierre?

— Puţin plumb în pulpă. Amândoi se vor simţi foarte bine.

— Slavă Domnului.

— Mai e… ceva, verişoară, îngăimă Charlotte. Un bilet de la Marilee trimis de la Eastman Court.

Courtney ridică din umeri.

— Eastman Court.

— E în Battery, zise Charlotte.

„Casa din Battery. Casa lui Marilee!” Sigur că Brandan nu s-ar fi putut duce la Marilee după noaptea trecută. Doar nu-i părăsea patul pentru a se duce la femeia aceea, nu?

Charlotte îi dădu biletul, iar ea rupse imediat sigiliul.

Doamnă Blake,

Soţul dumitale e doar uşor rănit şi a fost îngrijit cu toată atenţia cuvenită. Iubitul dumitale e aproximativ în aceeaşi stare.

Marilee Whitman

— Înfumurată, egoistă, ipocrită – cum de îndrăzneşte? Şi el cum de-a îndrăznit? zise Courtney scuturând din cap cu vehemenţă, neputând să suporte să şi-l închipuie pe Brandan, gol, unit cu Marilee.

— Nu, milady. Nu e bine pentru copil, spuse Moira.

— Ticălosul nu merită să plângi după el, zise şi Charlotte.

— Bine, Marilee poate să-l aibă acum, dar eu sunt soţia lui legitimă şi voi fi mama copilului său.

— Îl iubeşti, Court?

— Nu, răspunse ea prea repede. Îl urăsc!

— Atunci, de ce această reacţie?

„Chiar aşa, de ce?” se întrebă Courtney.

ZECE

— Nu pot să sufăr Charleston-ul în septembrie. E atât de cald! Se plânse Charlotte strecurând o carte în mâinile lui Courtney. Poftim. Trebuie să-ţi informezi copilul despre alegerile prezidenţiale care se apropie. Acum asta e ţara ta. Doar nu vrei să te trezeşti într-o dimineaţă cu trupe la Ashland şi nici să nu ştii cum au ajuns aici, nu?

— Nu pot să citesc în trăsură, zise Courtney vârând cartea sub banchetă. Mă ameţeşte. Şi, în plus, vremea e prea frumoasă ca să-mi petrec timpul citind despre politică. Aş vrea să-ţi placă plimbarea.

— Domnul Lincoln e un om inteligent. Locotenentul Wykeham spune că s-ar putea să fie ales, ceea ce ar însemna război. Locotenentul Wykeham spunea…

— Într-o bună zi îţi vor condamna locotenentul dacă se află câte „spune”, o şicană Courtney desfăcându-şi mantaua şi mişcându-se pe banchetă. Slavă Domnului că *Madame* Fournier mi-a terminat rochiile.

— Ţara e în fierbere şi tu te gândeşti la rochii noi? întrebă Charlotte, după care ezită puţin, iartă-mă. Pari să te ofileşti în căldura asta. Ar fi trebuit să rămânem la Ashland. *Madame* Fournier ar fi venit cu mare plăcere.

— Şi să pierd o zi atât de frumoasă? Când am fost, în sfârşit, eliberată din închisoare?

Trăsura înaintă spre port.

— Cel puţin lângă apă va fi mai răcoare, zise Charlotte. Eşti obosită?

— De ce? Pentru că stau aici ca o scroafă?

— Abia dacă se observă că eşti însărcinată.

— Aerul de mare îmi aminteşte de Anglia, spuse Courtney melancolică, dar ar fi mai bine dacă n-ar mirosi a peşte. Uite, zise ea arătându-i firma pe care scria *Blake Shipping Ltd*. Acolo. Cu vasul acela am venit la Charleston.

Citi numele vasului.

— *Ariel*! Ăsta e.

— Stai mai în spate că nu văd. Ah! exclamă Charlotte apoi. Trebuie să fie fascinant să trăieşti la bordul unui vas.

Courtney îşi aminti de prima ei seară petrecută la bordul lui *Ariel* şi începu să râdă.

— Nu ţi-ar plăcea legănarea aceea permanentă Nu-mi pot închipui aşa ceva în starea mea actuală Vrei să faci o plimbare? Cabina lui Brandan e foarte confortabilă. Totul e fixat de podea. Dar să ştii că nu e deloc la fel de luxos ca un vapor.

Courtney sporovăi neîncetat în timp ce coborâră din trăsură şi urcară pasarela.

— De obicei duce vasul la Boston. E atât de ciudat să mă aflu aici după atâta vreme.

Răsuci clanţa cabinei şi sări înapoi când uşa fu deschisă brusc de un bătrân zbârcit care învârtea o cizmă.

— Doamne, ce m-aţi speriat. Căpitanu’ nu-i aici acu, da’ n-a plecat demult.

— Te referi la căpitanul Blake? întrebă Courtney uitându-se la bătrânul care avea un ochi acoperit.

— Da, doamnă. A fost aici azi-dimineaţă da’ a plecat iar acu’ vreo oră.

— Când s-a întors *Ariel* de la Boston?

Omul se scărpină pe bărbia nerasă şi îşi dădu peste cap singurul ochi teafăr.

— Păi… e în port de vreo două săptămâni, doamnă.

— Bart, zise deodată o voce familiară.

— Domnule Thatcher, spuse Courtney întorcându-se şi întinzându-i mâna înmănuşată, mă bucur atât de mult să vă revăd. Ea este verişoara mea, domnişoara Charlotte Kieran.

— Domnişoară Kieran, spuse Thatcher încruntându-se. E nevoie de apă proaspătă la bucătărie. Ai tu grijă, Bart.

— Da, domnule, zise bătrânul ieşind.

— Pe când e în port domnul Blake, domnule Thatcher?

— Doamnă Blake…

— Dacă e nevoie, îl caut pe căpitanul portului. El oftă.

— De două săptămâni.

Courtney se simţi năpădită de tot felul de emoţii. Furie. Zăpăceală. Neîncredere. De două săptămâni şi nu venise acasă nici măcar o dată, nu o anunţase că se afla în Charleston.

— Să vă aduc puţină apă rece? întrebă Thatcher. Ceva răcoritor?

— Nu, mulţumesc, spuse Courtney întorcându-se. Hai, Charlotte. Ne aşteaptă *Madame* Fournier.

Charlotte păru să nu poată ţine pasul cu Courtney după ce părăsiră vasul, dar când aceasta îi spuse vizitiului să le ducă la Eastman Court, chipul ei deveni cât se poate de serios.

— Court, de ce te chinuieşti singură?

— Adevărata tortură e să nu ştiu.

— Bine, dar în starea în care te afli…

— Nu sunt invalidă şi, dacă mai pomeneşti de starea mea încă o dată, te las la următorul colţ de stradă.

Trăsura opri vizavi de casa în stil georgian.

— Şi acum? întrebă Charlotte. N-ai cum să afli dacă e aici, sau ai de gând să stai şi să speri că o să-l zăreşti?

Charlotte scoase capul pe geam şi cercetă strada.

— Te-ai gândit vreo clipă ce vor spune oamenii?

— La naiba cu oamenii. Charleston-ul nu-i orb.

— Zilele astea ai un comportament îngrozitor.

— Mi-a venit o idee. Băiete, zise ea făcându-i semn unui puşti care se juca cu un cerc. Vrei să câştigi nişte bani?

Întinse mâna şi puştiul numără monedele, după care încuviinţă. Ea îi aruncă banii şi băiatul lăsă cercul pentru a-i aduna de pe jos.

— Du-te la uşa aceea şi întreabă de domnul Blake, îi zise Courtney, iar când o să vină, spune-i că domnul Thatcher are nevoie de el în port.

În timp ce Courtney îl urmărea cu privirea pe copilul care alergă să-şi ducă la îndeplinire sarcina, Charlotte clătină din cap neîncrezătoare.

— Eu una cred că…

— Scumpa mea Charlotte, nu mai crede.

— Eşti imposibilă când îţi intră ceva-n cap. Eşti mai încăpăţânată decât zece catâri la un loc.

— Taci! Ia uite!

Brandan stătea ca un uriaş în uşă, cu părul căzându-i neglijent pe frunte şi cu cămaşa descheiată până la brâu. În timp ce băiatul vorbea, el se încruntă uşor şi apoi îl luă de ceafă. Puştiul se bălăbăni asemenea unui spânzurat şi arătă repede spre locul unde se afla trăsura lui Courtney.

Brandan se uită spre ea. Privirile li se întâlniră şi ea îşi trase iute capul înapoi, inima bătându-i nebuneşte.

— Vezi? Ai vrut să te convingi. Acum te-ai convins, zise Charlotte în vreme ce mintea lui Courtney funcţiona agitată.

— Nu chiar, spuse ea poruncindu-i vizitiului să pornească spre

Ashland. Îl voi întâlni pe terenul *meu* şi cum voi dori *eu*.

Aşa cum se aştepta, Brandan veni imediat după ea. Îl observă pe fereastră sărind din cabrioletă şi intrând repede în casă. Ea ieşi din odaie pe coridor şi văzu cum era gata să o dărâme pe Clara în graba lui.

— Unde e? întrebă el.

— Să nu cumva să vă duceţi s-o supăraţi pe doamna Blake, îl preveni Clara cu mâinile în şold. Aţi făcut destul…

Brandan o apucă de umeri şi o dădu la o parte din calea sa.

— Unde e?

Ea îi arătă spre scări şi el urcă treptele câte două odată.

— Ar fi bine să n-aud nimic de acolo de sus, altfel vin cu mătura, aşa cum făceam când eraţi copil şi vă bat cu ea peste fund.

Courtney intră repede înapoi în odaie, astfel încât, când apăru Brandan, ea citea stând pe scaunul de lângă fereastră.

— Ţi-am descoperit jalnica[3] încercare de a mă spiona, o acuză el.

— De a te spiona? întrebă ea prefăcându-se nedumerită. Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu Thatcher, aşa că poţi să laşi baltă teatrul.

— Înţeleg, zise ea continuându-şi lectura.

— Lasă afurisita aia de carte, doamnă.

Pentru că ea îl ignora, îi smulse volumul din mână şi îl azvârli pe fereastră”.

— Doamnei. Dar eşti, într-adevăr, foarte prost.

— Dispus.

Îl privi turnându-şi limonadă într-un pahar, încercând, evident, să-şi stăpânească furia. Ochii ei deveniră mai întunecaţi şi

3 Nota MMXII. În original (engl.) - *pathetic*. Influenţaţi de "cultura Hollywood", inculţii folosesc greşit în limba română termenul "*patetic*" în loc de *jalnic, demn de milă*. Este şi cazul traducătoarei acestei cărţi. În română ''*patetic*'' înseamnă *mişcător, emoţionant, duios*.

insolenţi.

— O iubeşti pe Marilee?

— Este o prietenă şi, spre deosebire de tine, mă amuză.

Courtney se ridică şi îl împinse la o parte din calea ei, dar o apucă de încheietura mâinii şi o trase spre el.

— De ce te-ai dus la vas?

Ea îşi feri privirea.

— Mi-era cald şi mă plictiseam.

— De când mă spionezi?

Când se întoarse să-l privească din nou, o durere profundă i se citi în ochi.

— Ticălos imoral! Ce obrăznicie! Cum îndrăzneşti să te înfurii pentru o întâmplare măruntă, când întreaga ta existenţă mă umileşte? Ai ales să trăieşti în mod deschis cu târfa aia din Eastman Court, fără să-ţi pese câtuşi de puţin că tot oraşul râde de mine şi mă compătimeşte! Ah! Parcă-ţi şi aud scuzele. „Sunt un bărbat cu temperament şi soţia mea nu mă înţelege – nu începe odată să-mi satisfacă dorinţele”.

— Sunt cuvintele tale – nu ale mele.

— Pirat viclean şi ticălos ce eşti! Dar de dorinţele mele ce să mai zic?

— Nu mi-am dat seama că ai avea aşa ceva.

— Atunci eşti un prost. Aş vrea să simt că…

— Că te vreau?

— Da, recunoscu ea. Nu m-ai mai atins de luni de zile.

— Preţul tău e prea ridicat.

Ea deveni rigidă.

— Sunt soţia ta şi mama copilului tău, nu o stricată. Pretind să mă respecţi.

— Dar tu ce respect îmi arăţi? Ce încredere?

— Erai cu ea. Se presupunea că eşti plecat cu afaceri. Ce încredere şi ce respect ai merita?

— Şi, ca de obicei, bănuieşti că te-am minţit, nu?

Ea gemu neputincioasă.

— Discuţiile astea sunt la fel de fiecare dată. Te surprind într-o anumită situaţie, iar tu reacţionezi de parcă ceva ar fi în neregulă cu mine pentru că bănuiesc că minţi. Ştiu că obişnuieşti să minţi uneori, spuse ea frecându-şi fruntea. Ce-ar trebui să cred?

— Cum poţi să te aştepţi la înţelegere, când ridici baricada între noi? Ce te aştepţi să fac eu? Îmi porţi copilul numai pentru că eu nu vreau să fac pe prostul. Ţi-ai folosit trupul ca să mă manevrezi. Te-ai căsătorit cu mine numai pentru a răzbuna o crimă imaginară.

— Iar tu te-ai căsătorit cu mine ca să-i faci rău tatei, ripostă ea.

— Ce-ai fi vrut să fac după ce mi-a ucis mama? strigă el, dându-şi seama prea târziu ce spusese.

Courtney era derutată.

— Ce vrei să spui? Ce tot vorbeşti? Kathleen…

— Kathleen era mama mea vitregă. Mama mea adevărată era Maureen Caddell.

— Nu… nu pricep, bâigui ea. Tata?

— Era consilier în cadrul unui minister irlandez. Mama era soţia unui conte anglo-irlandez. Lordul Garrett a sedus-o şi ea l-a iubit la nebunie. Când el s-a întors în Anglia, ea l-a urmat – lăsându-ne pe mine şi pe tata. A instalat-o la Stantsworth ca amantă a sa. Când a rămas însărcinată, i-a scris tatei, cerându-i divorţul. Tata m-a luat cu el când s-a dus s-o implore să se întoarcă acasă. Maureen – totdeauna a vrut să-i spun pe nume – insista că lordul Garrett o iubeşte şi că va divorţa de Lady Asquith, dar

acesta a refuzat să divorţeze, fiindcă i-ar fi afectat cariera politică. Maureen era distrusă şi, doborâtă de tristeţe, s-a sinucis.

Mânia pe care o inspirau cuvintele lui o învălui pe Courtney încetul cu încetul. Inima îi bătea cu putere. Tatăl ei – propriul ei tată – făcuse exact ceea ce i se făcuse lui Sarah. Nu era de mirare că-l credea vinovat pe Brandan.

— De ce ai aşteptat atât de mult până să-mi spui?

— Ceea ce i-a făcut el mamei a fost… îngrozitor, zise el apăsându-şi tâmplele. Eram acolo când a murit. Din ziua aceea am vrut să-l omor, dar niciodată nu m-am gândit să-mi îndrept furia împotriva altcuiva în afară de el. N-aş fi putut niciodată să mă folosesc de Sarah. Ar fi însemnat că nu sunt deloc mai bun decât el şi eu nu sunt ca el. N-aş fi putut să-i fac lui Sarah ce i-a făcut el mamei mele. Nu sunt capabil de un asemenea lucru şi, dacă-ţi vei privi adânc în suflet, vei ştii asta. Înţelegi?

Ea ştiu instinctiv că spunea adevărul. Era un om bun şi blând care fusese martor la un lucru îngrozitor care îl mai chinuia încă. Chiar dacă avea şi defecte, ea înţelese, în sfârşit, de ce nu i-ar fi putut face aşa ceva lui Sarah.

— De ce-ai aşteptat atât de mult până să-mi spui? îl întrebă ea din nou.

— E… complicat. E tatăl tău. Şi totul s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă – nu-mi place să mă gândesc prea des la asta. Mi-era teamă că, dacă nu mă cunoşti destul de bine, ai putea crede că am urmat ideea de „ochi pentru ochi”.

Degetele lui îi trasară încet o linie peste bărbie, iar Courtney se feri, după care se întoarse şi îşi desfăcu braţele. În ochi avea lacrimi.

— Iubitul meu drag. Iartă-mă.

El o strânse la piept cu putere.

— Mi-a fost dor de tine, mai ales de când ştiu că nu ţi-e mai uşor să renunţi la atingerea mea decât mie să mă ţin departe de tine.

— Recunosc. Într-adevăr, te doresc.

— De aceea te-ai îmbrăcat aşa şi m-ai aşteptat în odaia ta? Pentru că mă vrei?

Ea încuviinţă, iar el îşi trecu buzele uşor peste ale ei într-un sărut dulce, până când totul din jurul lor dispăru.

— Court, te doresc, dar nici n-o să te implor, nici n-o să te forţez să vii în patul meu. Nu vreau să pun în primejdie viaţa fiului meu.

— Dacă mă vrei, de ce mă ocoleşti?

— Doctorul Faraday mi-a spus să fiu atent cu tine. Eşti o făptură firavă şi n-aş vrea să se întâmple ceva cu tine sau cu fiul meu, zise el şi o luă în braţe. Dar, te joci cu mine, vrăjitoare cu ochi verzi, şi mă înnebuneşti de nu mai ştiu de mine.

O duse în dormitorul lui şi o puse în pat. Buzele lui păreau să o atingă peste tot în acelaşi timp.

— Nu pot să-ţi rezist şi asta mă sperie. Uneori mă tem că sunt ca mama. Mă obsedezi.

— Cred că şi eu cunosc acest sentiment, şopti ea sacadat.

Degetele lui îi urcau pe pulpă, în timp ce buzele îi treceau peste gât spre sânii umflaţi. Îi desfăcu panglicile şi îi trase încet rochia în jos.

— E, oare, posibil să fii şi mai atrăgătoare cu copilul meu în pântec?

Îşi apăsă buzele de burta ei, în vreme ce Courtney îşi împletea degetele prin părul lui negru.

— Trebuie să lămurim ceva, odată pentru totdeauna. N-am fost cu Marilee. Am dormit pe vas. De aceea l-ai găsit pe Bart acolo

astăzi. Făcea curat în cabină.

— De ce pe vas?

— Părea mai convenabil pentru afacerile mele. După ce i-am vândut casa lui Marilee, aveam nevoie de un loc unde să stau. Uneori n-are sens să fac tot acest drum până acasă seara târziu, dacă trebuie să fiu în oraş a doua zi dimineaţă devreme.

— Atunci, eu de ce trebuie să locuiesc aici?

— Pentru că e mai bine şi pentru tine şi pentru copil.

— Ce căutai acasă la Marilee, atunci?

— Courtney, lucrăm împreună. Eu îi transport bumbacul. Ea îmi susţine unele afaceri. În trecut am fost amanţi, dar acum nu mai suntem, din ziua în care noi doi ne-am căsătorit. Bine, Marilee ar vrea să fie altfel, dar i-am spus clar că nu mă interesează. Îţi jur că nu suntem altceva decât parteneri de afaceri.

— Am încercat să-mi stăpânesc gelozia, dar Marilee mă urăşte, complotează împotriva mea de câte ori i se oferă ocazia.

El clătină din cap cu regret.

— N-aş vrea să te întristez, dar acest lucru va trebui să mai dureze câtva timp, până când expiră contractele. Afacerile sunt afaceri, iar lucrurile se schimbă foarte repede pe piaţă. Te asigur că-mi voi reduce afacerile comune cu Marilee, dar e nevoie de timp. Ai încredere în mine, Court, şi oferă-mi un răgaz.

O aşează pe genunchi.

— De dragul căsniciei noastre şi al copilului.

— Aş vrea să te cred, dar să nu mă iei drept proastă.

— Gelozia şi neîncrederea ne distrug căsnicia, spuse el grav. Nu ştii cât de frumoasă eşti? Nu vreau să fiu cu altcineva decât cu tine. Şi am fost un prost în privinţa lui Armand. Te rog, ai încredere în mine, scumpa mea, ca s-o putem lua de la început fără să privim înapoi.

— Trebuie să încercăm, acceptă ea. Îi datorăm acest lucru copilului nostru.

În clipa aceea, Brandan o adora, voia să fie cu ea mai mult decât să respire. Se descotorosi repede de haine şi, luând-o în braţe, îi arătă cu degetele şi cu gura cât de mult o iubea.

Mult mai târziu, o privi punându-şi o cămaşă de noapte şi plimbându-se încolo şi încoace prin faţa oglinzii, întorcându-se când într-o parte, când în alta.

— Ce este? o întrebă el.

— Mă legăn ca o raţă?

— Nu mai mult decât alte femei în situaţia ta, spuse el, dar văzând-o bosumflată, adăugă: Dar niciuna nu e atât de frumoasă ca tine.

Se ridică şi, trăgând-o spre el, îi sărută burta şi apoi buzele.

— Adu-mi haina, nevastă.

I-o aduse şi el scoase din buzunarul interior o cutiuţă din lemn sculptat. Ea făcu ochii mari când el o deschise şi scoase la iveală o broşă cu camee înconjurată de satin roz.

— Întoarce-o. Am pus să se graveze pe spate data primei aniversări a căsătoriei noastre.

— Astăzi. Am şi uitat.

— Putem s-o luăm de la-nceput dacă vrei.

Îi înconjură mijlocul şi îşi mângâie obrazul de sânul ei.

— Din acest moment, nu vom mai privi înapoi, zise ea.

— Bine, spuse el întrebându-se cum va reacţiona, oare, când va afla că o minţise în legătură cu împrejurările în care murise mama sa.

Brandan o ţinu strâns în braţe.

UNSPREZECE

— Nu crezi? Courtney? întrebă Charlotte oftând. Nu asculţi nimic din ce spun.

Courtney privi cerul înnourat de noiembrie.

— Ajută-mă, te rog, să mă ridic de pe fotoliul ăsta afurisit, zise ea chinuindu-se să-şi mişte trupul greoi. Mă doare spatele atât de rău, încât abia pot să merg.

— Vă rog să mă scuzaţi, milady, spuse Moira apărând în prag. Doamna Whitman este aici şi doreşte să vă vorbească.

Charlotte şi Courtney se priviră.

— Marilee? Aici? întrebă Charlotte. Spune-i că doamna Blako nu se simte prea bine.

— Ah, ba nu, spuse Marilee dând-o pe Moira la o parte. Courtney, n-o să scapi de mine, cu una cu două.

Charlotte protestă, dar Marilee o împinse afară şi îi trânti uşa în nas.

— Ce doreşti, doamnă Whitman?

— Asta nu-i deloc o vizită de curtoazie.

— Dacă ai venit să-mi ceri să ţi-l dau înapoi pe Brandan…

Râsul aspru al lui Marilee făcu să-i îngheţe sângele în vene.

— Să mi-l dai înapoi? Proasto ce eşti! Nu m-a părăsit niciodată.

Courtney îşi muşcă buzele.

— Nu-i adevărat. Îşi petrece nopţile cu mine.

— Şi zilele în patul meu.

Trupul lui Courtney deveni rigid din cauza şocului.

— Minţi!

— Întreabă-l pe Brandan. Ai impresia că-l poţi ţine cu copilul

tău, dar asta o să-şi piardă efectul, în curând, pentru că şi eu port în pântece copilul lui Brandan… un copil conceput din dragoste, nu din datorie.

Courtney îi spusese lui Brandan că va avea încredere în el, iar el fusese un soţ iubitor şi atent. Nu o putea înşela astfel. Şi-ar fi dat seama. Ar fi simţit.

— Nu. Niciodată n-ar…

— Proasto! Credeai că-l vei ţine cu trupul tău slăbănog? El vrea o femeie, nu un peşte rece.

Courtney deschise, deodată, uşa camerei de muzică, nefiind deloc surprinsă când îi găsi pe Charlotte şi pe servitori uitându-se pe gaura cheii.

— Părăseşte imediat casa asta, îi porunci ea tăios.

— Nu plec până nu termin ce am de spus, insistă Marilee.

— Dimpotrivă, spuse Courtney străbătând holul de la intrare fără cea mai mică ezitare. Vei pleca chiar acum, zise ea, după care se întoarse şi urcă scara.

S-o fi minţit Brandan în acele ultime luni, s-o fi convins că o iubea cu adevărat, în timp ce el se întâlnea cu Marilee? Nu. Hotărâse să aibă încredere în el.

Totuşi, dacă nu fusese totul decât o minciună?

Marilee veni după ea.

— N-ai niciun pic de bună cuviinţă?

— Iar tu n-ai niciun pic de ruşine? o întrebă Courtney urcând treptele.

În ciuda rugăminţilor servitorilor, Marilee o urmă insistentă, până când Courtney nu mai rezistă şi izbucni indignată.

— Cum îndrăzneşti că vii în casa mea şi să faci asemenea afirmaţii mincinoase?

— Brandan şi cu mine vreau să fim împreună, iar tu ne stai în

cale.

Courtney ajunse aproape sus când îşi aminti de ziua când Marilee îşi făcuse apariţia ca o intrusă provocând moartea lui Kathleen.

— Pleacă imediat din casa mea! strigă ea întorcându-se încet şi, chiar în clipa aceea, o rază de soare pătrunse prin fereastra octogonală, orbind-o.

Întinse mâna spre balustradă, dar greutatea copilului o făcu să-şi piardă echilibrul. Când mâinile i se agitară în aer, groaza i se oglindi în ochii triumfători şi dispreţuitori ai lui Marilee.

Timpul trecu în imagini neclare. Recăpătându-şi cunoştinţa, Courtney scoase un ţipăt când simţi o durere ascuţită în burtă şi în umăr.

— Nu te mişca.

Recunoscu vocea doctorului.

— Ţi-ai dislocat umărul şi ai câteva contuzii…

Courtney îşi strânse burta. Degetele pipăiră uşor, iar ea îşi plimbă privirea de la doctor la Charlotte. Avu o presimţire rea înainte ca doctorul să scoată un sunet măcar.

— La naiba! exclamă el. De asta mă temeam. Naşte. Unde-i domnul Blake?

— Vizitiul s-a dus să-l aducă, îl asigură Charlotte.

— Copilaşul… meu? îngăimă Courtney plângând. Ceva nu e-n regulă.

— E doar nerăbdător să vină pe lume, atâta tot, doamnă Blake, îi spuse doctorul cu un glas liniştitor scoţând o sticluţă din trusă şi deschizând-o. Nu vă faceţi griji. Sunteţi aproape de termen. O să avem mare grijă de amândoi.

Luă apoi o bucată de pânză pe care turnă puţin din sticluţă. Deşi se împotrivi, ceea ce pusese doctorul Faraday pe pânză

începu să o adoarmă chiar în clipa în care îi auzi vocea lui Brandan.

În clipa următoare, Courtney se prăbuşi în jos pe scări.

* * *

Acesta dădu buzna imediat *în* odaia lui Courtney.

— Ce s-a întâmplat?

Privi înnebunit spre soţia lui, care îşi pierduse cunoştinţa.

Când Charlotte îi povesti despre vizita lui Marilee, Brandan scoase o înjurătură şi izbi cu pumnul în perete, după care îşi trecu prin păr degetele zgâriate şi însângerate. Dacă i se întâmplă ceva copilului, Courtney avea să dea vina pe el. Nu avea să-l mai creadă – nu avea să-l ierte niciodată.

— Marilee! O s-o omor pe căţeaua asta mincinoasă!

— Tinere, îl mustră doctorul Faraday într-o şoaptă răguşită, n-ai putut s-o împiedici pe Marilee să-ţi bage soţia în mormânt?

— Doctore, o să se facă bine?

Când doctorul Faraday ridică din umeri, Brandan înjură din nou.

Se aşeză lângă patul lui Courtney şi îi ţinu mâna subţire în palmele sale asudate. Peste câteva ore, când ea deschise ochii, în sfârşit, încercă să-l împingă.

— A minţit, Court, zise el. Trebuie să-mi dai voie să-ţi explic.

— M-am… m-am săturat până peste cap de explicaţiile tale afurisite, spuse ea slăbită. Acum pleacă de lângă mine. Pleacă. Pleacă…

— Nu poate judeca acum ce-i adevărat şi ce nu, fiule, interveni doctorul Faraday. E deprimată şi chinuită de durere. Lasă-ne să ne vedem de treabă. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Fiecare clipă părea o eternitate, în timp ce Charlotte îi strângea mâna lui Courtney şoptindu-i vorbe de alinare. Ea simţea că nu era în regulă ceva. Gândurile ei erau repetate pe chipurile lor triste şi tăcute şi în discuţiile lor şoptite.

Brandan stătea lângă patul ei şi îi ţinea mâna.

— Court… draga mea. Sunt unele… complicaţii spuse el şi glasul i se frânse. O să putem avea alt copil.

— Complicaţii cu… copilaşul meu? întrebă ea şi în glas i se simţi o uşoară notă de isterie.

— O să avem altul. Îţi promit.

O altă contracţie îi străbătu trupul, trăgând-o în os ca un curent. Voia – nu, avea nevoie – de acel copil.

— Pleacă, îngăimă ea. Să te ia naiba. Nimeni n-o să-mi ia copilul.

— Court, copilul nostru ar putea să nu aibă mamă.

— Grozav. Atunci poţi avea şi copilul şi târfa, zise ea şi o altă durere o atrase în vârtejul ei, în timp ce doctorul Faraday îl forţa pe Brandan să iasă din cameră.

— Fă tot ce trebuie, doctore, îl rugă el. Nu vreau s-o pierd.

— Înţeleg, băiete.

Un şuvoi de invective ieşi de pe buzele lui Courtney.

— Pleacă acum. Nu faci altceva decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Doctorul Faraday închise uşa în urma lui Brandan şi se duse lângă ea. Courtney intră în panică văzând că toarnă un lichid pe o pânză umedă.

— Nu! Nu! strigă ea încercând cu disperare să-i împingă, să-i dea mâna la o parte, dar el îi şopti cuvinte liniştitoare ţinând-o nemişcată şi acoperindu-i faţa cu pânza aceea.

La început, Courtney se împotrivi efectului, zbătându-se, dar, în curând, durerea îi dispăru în ceaţa care o învăluia şi totul fu bine

din nou.

Când se trezi, Courtney îl văzu pe Brandan, a cărui bărbie nerasă era învăluită în miros de coniac, tutun şi sudoare, dormind în fotoliul de lângă patul ei. Fruntea şi faţa îi erau pline de cute şi arăta de parcă ar fi i îmbătrânit cu zece ani.

Îşi simţi gura uscată şi nu putu să-şi mişte buzele crăpate şi umflate, dar când făcu o mişcare uşoară, el i sări imediat şi îi puse pe buze o pânză udă. Ea îşi întinse palma pe burtă. Aceasta era plată.

— Copilaşul meu a murit. Era o confirmare.

— Da, zise el. Au fost unele complicaţii în timpul naşterii. Cordonul…

Ea se miră că vocea lui era răguşită şi că… plânsese? Unde era acel om de fier? Cum mai erau umiliţi cei puternici de măruntele absurdităţi ale vieţii.

— Ce a fost?

Părea ciudat de detaşată, de parcă ar fi întrebat de cina din seara precedentă.

— Fetiţă.

— Ai văzut-o?

— Da.

— Cu cine semăna?

— Court…

— Am purtat-o nouă luni. Am dreptul să ştiu.

— Semăna… cu Sarah. Am îngropat-o azi-dimineaţă. Courtney închise ochii. Copilaşul ei murise şi i-l luaseră şi îl îngropaseră înainte ca ea să apuce să-l vadă măcar. Păru să treacă o veşnicie până îşi regăsi glasul.

— Ei bine, m-am achitat de partea mea – sau e neapărată nevoie de un copil viu?

— Court, ai grijă ce spui, zise el cu un glas scăzut şi chinuit. Cuvintele nu mai pot fi retrase.

— Cum poţi să minţi cu atâta uşurinţă? Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie nici de mine, nici de copilul meu.

— Charlotte mi-a povestit totul. Nimic din ce-a spus Marilee nu-i adevărat, insistă el.

— De fapt, nu mai contează. Poate că nu-s decât minciuni, dar trebuie să mă-ntreb ce o face să le spună? Există vreo fărâmă de adevăr? Ai făcut-o cumva să creadă că, odată ce aş dispărea eu, lucrurile ar fi ca la început între voi? Spune! Spune! zise ea lovindu-l în piept.

El o apucă de încheietura mâinii.

— Nu nu i-am dat niciun motiv să spere. Nu mai pot.

— Asta-i problema. Ai făcut mult prea puţin de la bun început.

Răsuflarea îi ieşi brusc când căzu înapoi pe perne.

— Court. O să avem un alt copil imediat ce te vei simţi în stare.

— Nu pot să vorbesc despre asta acum. Nu pot, zise ea privind ţintă peretele şi, în cele din urmă, adormi.

* * *

Charlotte îl trase de mânecă.

— Tata te roagă să cobori. E ceva urgent.

— Alegerile? întrebă el şi când Charlotte „încuviinţă, el adăugă: Cine? Lincoln?

Ea încuviinţă din nou.

— Afurisiţii ăia de separatişti sunt bucuroşi acum.

— Hai, du-te, îl îndemnă ea. Stau eu cu Courtney şi te chem dacă se trezeşte.

Când intră în birou, îl văzu pe Ezra, care de obicei era un om cu gusturi moderate, umplându-şi un pahar cu coniac.

— Toată munca noastră a fost în zadar, mormăi el. I Am făcut eforturi imense în toate lunile astea, Brand! Tu ai fost plecat săptămâni în şir încercând să împiedici acest rezultat. Atâţia bani cheltuiţi…

— Taci, Ezra, spuse Brandan închizând uşile în urma lui. N-are sens să stârnim panică în casă. Am ştiut amândoi că acest lucru se va întâmpla din momentul când democraţii sudişti şi-au ţinut propria convenţie şi l-au numit pe Breckenridge să candideze împotriva lui Bell.

Îşi umplu şi el un pahar cu coniac.

— Da, şi am făcut să se împartă voturile, zise Ezra dând pe gât băutura şi umplându-şi paharul din nou.

— Ce facem acum? întrebă Brandan. Domnul Lincoln este un om integru, iar atitudinea sa faţă de sclavie este foarte bine cunoscută. Am citit fiecare cuvânt din discuţiile lui cu Douglas şi nu-i un prieten al Sudului. Împrejurările îi favorizează acum pe separatişti. E numai o chestiune de timp până când separarea va fi votată.

— Trebuie să pleci la Washington şi la New York, zise Ezra. Să stai de vorbă cu prietenii noştri.

— Ezra, Courtney şi cu mine tocmai ne-am pierdut copilul.

— Ştiu că ea e suferindă, fiule, şi mai ştiu şi prin ce momente grele treceţi. Şi eu mi-am pierdut un fiu.

Dacă ar fi existat altă soluţie, aş fi fost primul care ţi-aş fi propus-o. Dacă m-aş putea duce eu în locul tău, aş face-o. Dar tu eşti cel care are relaţii în Nord de care avem nevoie în acest moment. Trebuie să ne; aperi familiile – şi viitorul.

— E o hotărâre grea pentru mine, Ezra, dar mai ştiu că noi doi

avem aceleaşi păreri politice. Niciunul din noi nu s-a născut în această ţară, dar eu trăiesc etici de la paisprezece ani. E căminul meu.

Se trânti într-un fotoliu.

— Sunt răvăşit şi nu-mi place deloc acest sentiment. Nu sunt de acord cu sclavia. Nu sunt de acord cu secesiunea. Iar căminul meu mai este şi în Boston. Ce să fac?

— Ce e bine pentru familia ta, Brand. Eu nu am alt stat unde s-o trimit pe Celia. Ea şi Jane vor pleca spre Franţa mâine dimineaţă pentru că mi-e teamă să le ţin aici. Charlotte nu vrea să-şi părăsească afurisitul de locotenent căruia îi ţine companie – acel Joshua Wykeham. Ar trebui să te gândeşti s-o trimiţi pe Courtney înapoi în Anglia pentru puţin timp.

— Nu putea să pice într-un moment mai prost. Courtney e prea bolnavă pentru a călători acum şi numai Dumnezeu ştie cât voi lipsi.

Nu putea suferi să se împartă între datorie şi dragoste. Ar fi vrut să se întindă lângă ea, s-o ia în braţe şi să-i spună că totul era în regulă, că va avea grijă de ea. Dar ştia că Ezra avea dreptate. Trebuia să se ducă în Nord cât mai repede dacă voia ca ea să fie în siguranţă.

— Îmi pare rău, băiete, dar trebuie neapărat să te duci la Washington să-ţi aperi interesele. Nu uita că ai o soţie acum. O să-i explic eu totul. Va înţelege.

— Voi pleca mâine-n zori.

Hotărârea de a pleca era mai uşoară decât cea de a-i spune lui Courtney. Habar nu avea ce să-i spună. I se părea o cruzime îngrozitoare s-o părăsească după ce trecuse printr-un asemenea chin. Propria lui durere era aproape copleşitoare. Încercă să-şi închipuie ce simţea ea, care purtase copilul în pântece.

Fără îndoială că îl considera vinovat şi că o va mai face câtva timp. Nu vru să-i răspundă şi se purtă ca şi cum n-ar fi auzit niciun cuvânt când el îi spuse că trebuia să plece din oraş cu afaceri.

— Mă asculţi, Court? Înţelegi că trebuie neapărat să mă duc în Nord?

Courtney privi flacăra din interiorul lămpii de pe masă, fără să dea impresia că l-ar fi auzit.

Clara îl trase pe Brandan deoparte.

— Nu-i pregătită să vorbească, băiete, îi spuse ea. Las-o în pace. O să am eu grijă de ea, dacă trebuie chiar să pleci.

— Dar aş vrea să ştie că n-aş fi părăsit-o dacă n-ar fi fost absolut necesar. Situaţia familiei noastre depinde de această călătorie.

— Dumneata i-ai spus şi ea dacă a vrut să le-audă, le-a auzit. Nu ştiu decât că are nevoie de odihnă acum şi poate să fie departe de tine.

— Poate că ar fi trebuit să vină şi ea la înmormântare. Poate ar fi trebuit s-o amânăm. I-ar fi fost mai uşor…

— Nu-i va fi niciodată mai uşor, domnule Brand. E o mamă care şi-a pierdut copilaşul. Durerea n-o să dispară niciodată:

Brandan se uită la Courtney şi avu impresia că i se frânge inima. Poate că Ezra avea dreptate şi ar fi trebuit s-o convingă să se ducă în Anglia. Dacă o făcea, avea să se întoarcă, oare, la el? îşi alungă temerile. Trebuia să-şi asume riscul, de dragul ei – trebuia să-i spună că nu o forţa să stea cu el dacă ea nu voia. Îi provocase destulă suferinţă pentru o viaţă întreagă.

— Ştiu că nu vrei să-mi vorbeşti, dar aş vrea să ştii că situaţia va fi dificilă în Charleston. Situaţia politică fiind cea care este, s-ar putea ca într-o bună zi, destul de curând, oraşul să fie confruntat cu unele probleme. Dacă”. Dacă vrei să te întorci în Anglia, te

înţeleg.

— Încerci să scapi de mine ca să poţi sta cu Marilee? întrebă Courtney cu un glas stins.

— Nu! N-am vrut să spun…

Clara îl trase deoparte.

— Ştiu ce-ai vrut să spui, băiete, zise ea bătându-l pe umăr şi împingându-l spre uşă. Acum du-te. O să fie bine îngrijită. Ştii asta. Hai, du-te.

După ce Clara reuşi să-l scoată din cameră şi încuie uşa în urma lui, Brandan o auzi pe Courtney spunând:

— Mulţumesc.

— Nu fi prea dur cu el, don’şoară Courtney. Inima lui e acolo unde trebuie, da’ e încăpăţânat ca un catâr.

DOISPREZECE

„Votul de secesiune este iminent în legislaţia Carolinei de Sud”.

Brandan scoase o înjurătură, mototoli ziarul şi îl aruncă în foc. De ce trebuia el să se afle la New York acum, când se întâmplau – atâtea în Charleston? Făcuse tot ce-i ceruse Ezra – îşi întărise relaţiile cu politicienii şi bancherii şi îşi împrăştiase banii prin Washington. Strânsese destule mâini şi încheiase destule afaceri pentru a-i ajunge toată viaţa sau, cel puţin, pe perioada războiului care urma să izbucnească.

Începu să-i scrie o telegramă lui Ezra. Îl ruga să închidă Ashland şi să ia pe toată lumea la Bellingham Place. Rezerviştii se adunau în Charleston. În ultima scrisoare, Ezra îi povestise cum tensiunea creştea pe zi ce trecea, din moment ce mereu apărea câte un orator care vorbea în piaţă, îndemnând trupele federale să renunţe la forturile construite pe teritoriul său, însă trupele nu aveau de gând să părăsească forturile de bunăvoie, iar dacă rezerviştii foloseau forţa, aceasta ar fi însemnat război.

În următoarele zile, situaţia avea să fie dificilă pentru ambele tabere. Brandan hotărî să ajungă acasă până la Crăciun.

* * *

Courtney privea cum plouă pe fereastra camerei de oaspeţi de la Bellingham Place, dorindu-şi să fi nins. Ar fi trebuit să ningă în ziua de Ajun, îşi spuse ea.

— Brandan a zis că încearcă să ajungă acasă până la Crăciun, îi zise ea verişoarei ei care stătea lângă cămin citind ultima

scrisoare din partea locotenentului Joshua Wykeham. Trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar fi fost dor de el, verişoară, spuse Charlotte.

— Cred că mi-a fost, zise Courtney zâmbind.

— Ascultă aici, Court, spuse Charlotte ridicând scrisoarea la lumină pentru a găsi fragmentul respectiv. *„Aici e foarte mare tensiune, dar i-am expediat pe majoritatea băieţilor care au legături cu Sudul. Nu ştiu ce vom face dacă preşedintele Buchanan ne va ignora şi ultimul apel pentru întăriri şi provizii, aşa cum a făcut şi cu celelalte. Vom avea nevoie de mai mulţi oameni. Suntem îngrozitor de puţini şi se aude că preşedintele are de gând să lase această problemă în seama domnului Lincoln. Între timp, dacă rezerviştii atacă, n-o să putem apăra Fortul. Ne aflăm la mai puţin de o milă distanţă de continent şi avem spatele descoperit. Am auzit că reprezentanţi ai guvernului Carolinei de Sud se află la Washington cerând ca Buchanan să predea toate forturile – Moultrie, Pinckney, Sumter – împreună cu tot arsenalul. Aş vrea ca fortul Sumter să fi fost aprovizionat cum trebuie*”.

— Mi se pare de-a dreptul înspăimântător, zise Courtney. Poate că ar fi trebuit să mergem cu mătuşa Celia.

— În niciun caz nu l-aş fi părăsit pe Josh. Dar tu? Tata a încercat să te convingă să te duci acasă în Anglia şi ai refuzat. Eu ştiu de ce stau. Dar tu?

— Sunt femeie măritată acum. Locul meu e alături de soţ, mai ales dacă vreau ca această căsătorie să meargă.

— Şi de ce nu-i spui? Ar fi încântat s-o audă. Ai trecut printr-o perioadă groaznică, dar îţi revii foarte bine. Ţi-ai recăpătat sănătatea şi eşti aproape cea dintotdeauna.

— M-am gândit foarte mult, Charlotte. Marilee a minţit, altfel

n-ar fi plecat atât de repede în Europa. Vreau să încerc să fac tot posibilul ca această căsnicie să meargă.

— Văd cumva o nouă Courtney? Cealaltă ar fi bănuit că Brandan şi Marilee s-au întâlnit pe undeva, din moment ce amândoi sunt plecaţi din oraş.

— Deşi Brandan susţine că-l obsedez, cred că mă iubeşte şi se teme să recunoască din cauza tatei. Se luptă cu nişte amintiri îngrozitoare, Charlotte, dar a început să-şi deschidă sufletul în faţa mea. Până în ziua aceea oribilă când am pierdut copilul, începusem să devenim chiar foarte apropiaţi. Nu vreau să renunţ la căsnicia noastră. Nu încă. Nu înainte să-i fi dat o adevărată şansă.

— Asta pentru că-l iubeşti.

Courtney se gândi.

— Cred… cred că ai dreptate.

— Atunci, spune-i.

— I-am mai spus şi altădată şi a folosit acest lucru împotriva mea. Aş vrea tare mult să-i spun, dar mi-e frică să nu fiu respinsă. Aş fi distrusă dacă m-ar respinge.

Charlotte îşi îmbrăţişă verişoara.

— Nu fi proastă. Te adoră şi cred că eşti singura care nu-şi dă seama.

Courtney auzi tropot de copite de pietrişul aleii şi dădu fuga la fereastră. Brandan conducea o şaretă şi se apropia de casă. Ea îşi ţinu răsuflarea când îşi puse repede un capot şi ieşi iute din odaie coborând scara, desculţă ca o şcolăriţă la bâlci, pentru a-i ieşi în întâmpinare.

Brandan se afla în bibliotecă. Îl auzi vorbind cu Ezra şi intră.

— Citeşte! spuse el aruncând o hârtie pe birou.

Ezra privi hârtia şi spuse:

— Le-am văzut, sunt lipite pe toţi stâlpii şi pe toate zidurile

din oraş.

— Ce naiba facem? întrebă Brandan.

Ezra îi arătă spre uşă, iar el se întoarse, prea târziu pentru a-şi ascunde supărarea, şi îşi încleştă maxilarul când o văzu pe Courtney.

— Ţi-am văzut trăsura, zise ea ducându-se lângă cămin. Ce ai acolo? întrebă ea apoi, întinzând mâna.

Brandan îi dădu hârtia şovăitor.

Courtney o citi cu atenţie şi apoi îşi ridică privirea spre el.

— „*Hotărâre de secesiune*”. De ce nu mi-a spus nimeni nimic? Charlotte zice că secesiunea înseamnă trupe, iar trupele înseamnă război.

— Charlotte vorbeşte prea mult, mormăi Brandan uitându-se la Ezra pentru o explicaţie.

— Eu am rugat-o să nu te împovăreze cu toate astea, recunoscu Ezra.

Brandan îşi spuse că soţia sa arăta minunat – odihnită şi sănătoasă. Nu-i venea să creadă că avea atâta noroc. Nu plecase în Anglia. Un lucru era cert. Nu voia să rămână în acea bibliotecă nicio clipă mai mult decât era necesar. Căscă.

— Mă aflu pe drum de mai mult de o zi.

— Aşa e, spuse Ezra când el. Se ridică. Îmi închipui că aveţi multe de discutat, aşa că eu mă duc să mă culc. Am încercat s-o conving pe Court să-i facă o vizită Celiei, în Franţa, sau să se ducă în Anglia, dar nici n-a vrut să audă. Poate că tu o să ai mai mult succes în a o convinge că ar fi spre binele ei. Noapte bună, draga mea, zise el sărutând-o uşor pe obraz şi bătându-l pe Brandan pe umăr. Mă bucur că eşti acasă, fiule.

În timp ce Ezra urca scările, Brandan de aşează în faţa soţiei lui.

— Mă aşteptam pe jumătate să fi plecat.

— N-ai prea multă încredere în mine, nu?

— În mine însumi. Nu cred că te merit şi am bănuit că, dată fiind situaţia, ai profitat de ocazie ca să scapi de mine.

— Nu renunţ atât de uşor, spuse ea zâmbind uşor şi el avu impresia că fusese scăldat în lumină.

— Cum te simţi? o întrebă el atunci.

— Foarte bine, mulţumesc.

— Poate că, totuşi, ar trebui să-i faci o vizită tatălui tău. Dacă va izbucni războiul…

— Dacă va izbucni războiul, locul meu e aici, cu tine.

El se ridică şi o îmbrăţişă, strângând-o cu blândeţe.

Trecuse atâta timp, încât se temea să nu-i facă rău cu neîndemânarea lui. Era copleşit de emoţii – dezorientat de sentimentele pe care le trezea în el. De ce trebuia dragostea să fie ceva atât de dureros, oare?

— Ţi-am adus un dar, spuse el dându-i drumul şi scotocind în geamantan.

Scoase o carte groasă, pe care i-o dădu.

— *Cartea gospodăriei*? zise ea privindu-l pieziş.

— M-am gândit să te ajut. Ştii ce părere am în legătură cu cuvântul scris. Dacă nu ştii să faci ceva, trebuie să existe o carte unde se explică tot.

— Tot mai eşti hotărât să faci o nevastă din mine.

— Dar cum te împotriveşti la fiecare pas, nu-i deloc uşor.

— Pentru că ar trebui să dansez pe scenele Europei până când nu mă mai ţin picioarele – nu să mă ocup de gospodărie.

— Îmi închipui că eşti o balerină minunată, zise el îmbrăţişând-o. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Am fost să te văd dansând, dar n-ai apărut în spectacol. Era o domnişoară…

— Devereaux, spuse Courtney.

— Exact. Domnişoara Devereaux a dansat în locul tău, aşa că nu pot să-ţi spun cât de bună ai fost.

Ea ar fi vrut să-l spună că acest lucru se întâmplase când se dusese acasă şi o găsise pe Sarah moartă, dar nu voia să strecoare tristeţe între ei în clipa aceea.

— *Am fost*? întrebă ea îndreptându-se şi desprinzându-se de el.

— Doar ştii că aceste picioare frumoase sunt menite pentru altceva, spuse el făcându-i cu ochiul.

— De ce ajungem totdeauna la asta?

El îi adulmecă părul care mirosea a levănţică.

— Asta?

— Ştii foarte bine. Dorinţă trupească.

El începu să râdă.

— Tu la ce altceva te gândeai? o întrebă el cuprinzându-i fesele şi lipindu-i pulpele de trupul său. Ştii ceva care să merite atenţi noastră mai mult?

Brandan observă că părea preocupată – şi departe cu gândul.

— Ce s-a întâmplat? Copilul?

— Nu m-am aşteptat niciodată la… acest gol.

Apropierea ei îl făcu să se înfioare.

— Eu… ţin foarte mult la tine, Court. Sperasem că acest copil…

— Taci! îi spuse ea apăsându-şi degetele de buzele lui. Nu acum.

— Dar când? E firesc să ne mângâiem unul pe altul. Te poate înţelege cineva mai bine decât mine?

— E vreun nou truc de a mă scoate din armură?

— Ascultă-ţi inima, Court. De ce-aş minţi?

Apropierea lui era liniştitoare, îi dădea urî sentiment de protecţie.

— Simt nevoia să stau cu tine în noaptea asta, spuse el şi îi stăvili valul de proteste. Să dormim doar. Simt nevoia să te ţin în braţe – să fiu lângă tine. N-o să te obosesc. Promit.

Ea ezită puţin, dar apoi încuviinţă.

— Ah, făcu Brandan scoţând din buzunarul vestei un plic. Era la mine, la birou. E din Anglia, de la tatăl tău.

Ochii lui Courtney se luminară.

— O felicitare de Crăciun!

Înfăţişa o mănăstire acoperită de zăpadă. Privirea i se înceţoşă. Felicitările constituiau o tradiţie britanică ce îi lipsea foarte mult.

— I-ai scris tatălui tău de când…

— Ultima veste era gata să-l ucidă. Nu vreau nici să-i spun că ştiu de Maureen, nici să afle de copil. Nu i-am spus că aşteptam unul.

— Poate e îngrijorat pentru tine, ştiind ce se petrece aici. Ar trebui să-i scrii.

— O să-i scriu imediat. Îţi promit.

Brandan se uită în jos la picioarele ei.

Unde-ţi sunt pantofii? Courtney ridică din umeri.

Eşti mai rău decât un copil, o mustră el luând-o în braţe şi ducând-o sus, în dormitorul ei.

O aşează în pat şi încuie uşa, în timp ce ea trase de cordon.

— Ce faci? o întrebă el atunci.

— Trebuie să faci o baie, zise ea strâmbând uşor din nas.

— Numai dacă-mi ţii companie.

— Nu sunt de acord cu asta, pentru că eu am făcut deja. Totuşi, o să te frec pe spate.

În timp ce el se dezbrăcă, ea porunci să i se pregătească o baie fierbinte. O jumătate de oră mai târziu, stătea lângă foc cântând colinde de Crăciun, în vreme ce el era întins într-o cadă cu apă caldă.

— Ce înseamnă dragostea pentru tine? îl întrebă ea. El fu surprins de întrebare şi se gândi cu multă atenţie la răspuns.

— Unele femei ar face orice în numele dragostei – ar linguşi şi ar manipula, s-ar văita şi ar cere – orice ar fi nevoie pentru a-şi atinge scopurile.

— Da. Ce bine că bărbaţii nu folosesc asemenea tertipuri, spuse Courtney. Ei doar întind mâna şi iau ce vor – aşa cum ai făcut şi tu.

De ce pusese, oare, întrebarea aceea? se gândi el. Pentru că-l iubea?

— Dragostea este privilegiul celor săraci, draga mea, răspunse *el* serios. Nu-i pentru cei ca noi. Pentru cei ca noi, căsători se face în biroul unui avocat – nu în paradis.

— Atunci, căsătoria e ori o afacere, ori dragoste trupească – ori amândouă?

Brandan se gândi şi zise:

— Sincer, da.

Courtney umplu o cană cu apă şi i-o vărsă pe cap.

— Ştii de ce-mi dai un răspuns atât de ridicol? întrebă ea în timp ce el se agita scuipând apa. Pentru că te intimidez.

Ea fugi şi luă cartea cea nouă.

— Detest gospodăria, zise ea, iar cartea asta e o încercare neînsemnată de a mă irita şi de a mă face să-mi cunosc locul.

El se ridică atunci din cadă şi o luă în braţe.

— Court, puţin îmi pasă dacă faci ceva în casă. Clara e în stare să se descurce foarte bine. Şi, pe urmă, celelalte talente ale

tale întrec…

— Te rog să nu insinuezi că sunt doar tovarăşa ta de pat. Nu vezi chiar nimic altceva decât trupul meu când te uiţi la mine?

— Când mă uit la tine, văd ochi de smarald şi buze ispititoare, păr ca pana corbului şi membre care-mi înconjoară mijlocul când ţipi cuprinsă de pasiune.

Ea i se înfioră în braţe şi îşi feri privirea.

— Aş vrea să fiu apreciată pentru ce sunt – pentru talentul meu. Nu poţi să mă refuzi mereu.

O rostogoli pe spate şi o privi în ochi.

— Te referi la balet, nu-i aşa? Îmi spui astfel că ai vrea să dansezi din nou?

— M-am gândit puţin la asta. M-am pregătit ani în şir. Mă aştepta un viitor promiţător.

Şi eu ce să fac? Să te urmez prin capitalele europene, domnul Courtney Asquith, spuse el râzând uşor, dar fără umor. Fii serioasă! Cu toate că eşti foc de deşteaptă, eşti surprinzător de naivă. Nu-ţi voi da voie să mai dansezi. Nu s-ar cădea.

Când vorbi după aceea, Brandan sesiză o anumită răceală în glasul ei.

— Dă-te la o parte de pe mine, bădăranule! zise ea încercând să-l împingă. Mă uzi toată.

Brandan se dădu la o parte şi rămase întins la marginea patului, în timp ce ea se ridică şi îi aruncă un prosop.

— De ce să nu dansez? întrebă ea. Doar pentru asta m-am pregătit – asta-mi place.

— Bine, Courtney, dar nu-ţi dai seama că totul s-a schimbat acum că-mi eşti soţie?

— Pentru că spui tu? Cine eşti tu?

— Sunt soţul tău şi nu vreau să dansezi, Court. Legea spune

că trebuie să mă asculţi.

— Mă tratezi ca pe copilul tău, nu ca pe o soţie. Sau poate că aşa se tratează o soţie. Îmi oferi averea ta, dar continui să o controlezi şi să iei hotărâri în locul meu. Dacă vom avea copii vreodată, îi vei conduce şi pe ei, fără îndoială.

Se aşează pe balansoar, cu spatele la el.

Brandan era uluit. Era o situaţie neobişnuită pentru el. Nu voia să o facă nefericită şi era convins că, de cum va avea un copil, va uita toată aiureala aceea cu dansul. Tocmai pomenise de copil. Poate se gândise la a avea altul.

Îi puse o mână pe umăr.

— Asta trebuie să facă un soţ – să aibă grijă de tine. Ai spus ceva de copii. Ai vorbit cumva cu doctorul Faraday? A zis că putem încerca din nou peste şase săptămâni. Ar cam fi timpul potrivit.

— Nu! zise ea puţin cam prea repede, rece ca statuile de marmură din grădina de la Ashland. Nu încă.

El îşi retrase mâna.

— Te schimbi foarte repede.

Se şterse şi apoi o luă şi o întinse în pat, părul lucios răsfirându-i-se pe perne.

— Hai să nu ne certăm în privinţa copilului. Dacă ne certăm de fiecare dată când suntem împreună, tu o să ajungi o baborniţă, iar eu n-o să scap niciodată de tăria asta dintre picioare.

Pentru a-şi ilustra spusele, îi trase mâna spre membrul său şi se simţi învăluit de flăcări când îl atinse. Ar fi fost atât de simplu să se piardă în tumultul valurilor de plăcere uluitoare pe care le evoca ea.

Courtney îşi retrase mâna şi îi împinse umerii uşor.

— Nu pot. Nu încă.

— Mă doreşti, scumpa mea. Simt asta după felul cum îţi mişti

şoldurile. Dacă aş vrea, ţi-aş putea amplifica dorinţa şi te-aş putea face să-ţi pierzi controlul, cu siguranţă.

Îşi strecură piciorul între pulpele ei şi ea se arcui.

— Vezi cum încerci să te potriveşti cu mine?

— Dar când pasiunea s-ar stinge, te-aş urî, spuse ea încet.

— Mi-ar fi atât de uşor să-ţi dovedesc că nu-i adevărat. Nu poţi să negi că mă doreşti, dar m-ai un pentru că ţi-am dezvăluit slăbiciunea şi nu vreau să mă urăşti.

Se întinse pe spate privind cu nonşalanţă în tavan.

— Sunt un om de cuvânt. Pot să aştept. Vei veni la mine destul de curând, spuse el întorcându-se pe o parte. Culcă-te acum.

Râse uşor când îi auzi oftatul profund de nemulţumire.

* * *

Când se trezi a doua zi dimineaţă, devreme, Courtney o văzu pe Charlotte plângând lângă patul ei.

— N-o să-l mai văd niciodată, scânci ea. Şi dacă moare – cu mine ce-o să se întâmple?

— N-o să moară, spuse Courtney încercând să-şi convingă verişoara, dar fără să fie atât de sigură pe cât părea. Ce s-a întâmplat?

— Maiorul Anderson a ordonat trupelor să părăsească Fortul Moultrie aseară şi să se mute în Fortul Sumter.

— De Crăciun? întrebă Courtney. Ei, asta-i o veste bună. Mi-ai spus că Sumter are o poziţie mult mai bună, că e mai uşor de apărat.

— Court, nu am terminat. Au foarte puţine provizii şi un număr de oameni mai mic decât ar trebui pentru un fort. Şi e la patru mile distanţă.

— Va fi în siguranţă la Sumter.

— Ba nu va fi! Ştiu sigur. Rezerviştii se vor înfuria acum şi vor ataca fortul. Sudiştii sunt nişte brute, care trag la cea mai mică provocare.

— Eh, ştii foarte bine că nu-i aşa, o mustră Courtney, dându-se jos din pat şi punându-şi capotul pentru a-şi linişti verişoara. Te laşi furată de propagandă.

— Ce-o să se întâmple cu mine? Se jelui Charlotte. Nu se poate să-l pierd, Court. Ne-am… ne-am căsătorit în noiembrie.

— V-aţi căsătorit! Courtney se trezi în mijlocul odăii, bâlbâindu-se. Cre-credeam că sunteţi foarte apropiaţi, dar căsătoria…

— N-aş fi vrut să-ţi ascund, dar tocmai pierduseşi copilul şi n-am vrut să mă adaug şi eu pe lista ta de griji. Pe urmă, rezerviştii au început să mute familiile soldaţilor în Nord, aşa că am tăcut. Ştiam că tata m-ar fi trimis, dar n-o să plec în Nord fără el, Court.

Acum înţelegea Courtney de ce refuzase Charlotte cu atâta încăpăţânare să plece în Franţa.

— Hai să judecăm la rece.

— N-o să-l mai văd niciodată dacă izbucneşte războiul. N-am avut timp nici măcar să ne luăm rămas bun.

Courtney se gândi o clipă.

— Păi, dacă el nu poate veni la tine, va trebui să te duci tu la el să vă luaţi rămas bun cum se cuvine.

— Fortul Sumter se află la patru mile distanţă de ţărm – la gura golfului. Bărcile de patrulare ale rezerviştilor nu lasă pe nimeni să traverseze golful.

— Patru mile n-ar fi cine ştie ce dacă am avea o ambarcaţiune mare şi câţiva oameni care să vâslească. Putem vâsli până acolo.

— E absurd. Brandan n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva.

— Chiar, spuse ea căzând pe gânduri. De cum va pleca din oraş din nou, vom putea merge.

— Bine, dar starea sănătăţii tale…

— Sunt puternică şi cât se poate de sănătoasă, insistă Courtney. De fapt, demult nu m-am mai simţit atât de bine.

Gândurile îi treceau iute prin minte.

— Nu mai cunoşti pe nimeni care ne-ar putea însoţi? O să avem nevoie de ceva forţă.

Charlotte se gândi puţin.

— Mai cunosc o femeie al cărei soţ e ofiţer. Are un fiu – un tânăr robust. Poate mai are el un prieten, doi. Cu cel puţin patru oameni vâslind – dar dacă ne prind?

Courtney se gândi la metodele căpitanului Caddell.

— Putem vopsi barca în negru, să ne îmbrăcăm în haine închise la culoare şi… să ne dăm cu cărbune pe piele. Reuşim noi, dar, chiar dacă dăm greş, ce ne-ar putea face?

— Să ne aresteze ca spioni, răspunse Charlotte repede.

— Spioni? Soţul meu şi tatăl tău sunt oameni de afaceri foarte cunoscuţi, iar tatăl meu este membru al parlamentului britanic. Secesioniştii n-ar risca pierderea unei asemenea surse de finanţare şi sprijinul Angliei. Tatăl meu face parte dintre cei care vor vota pentru acest sprijin. Acum câteva luni, în seara petrecerii, am auzit un grup de politicieni care vorbeau cu Brandan şi cu unchiul Ezra. Ei ştiu ce putere are tata. N-ar îndrăzni…

Charlotte o privi pieziş, după care ridică braţele.

— Bine. Joshua merită efortul.

Courtney şi Charlotte îşi făcură planul foarte bine, aşa încât, în câteva zile, acţiunea era pusă la punct. Cinci pasageri în total – Courtney, Charlotte, doamna Morris, fiul acesteia, Charles şi prietenul său, Thaddens Jenkins – se adunară pe ţărm, încărcară

proviziile pe o şalupă şi porniră spre fort. Courtney luă măsuri extraordinare pentru a-şi proteja identitatea. Tovarăşii ei conspiratori ştiau că este doamna Lily Newcastle, sora lui Joshua Wykeham. Nimeni în afară de Charlotte şi locotenentul Wykeham nu-i ştia adevărata identitate.

Joshua se înfurie când ajunseră pe ţărmul insulei de granit şi Courtney împreună cu Charlotte debarcară. Fiind luaţi drept o patrulă a rezerviştilor, fuseseră gata să fie întâmpinaţi cu salve de tun.

În timp ce şalupa era descărcată, Joshua le duse pe Charlotte şi pe Courtney în birul său şi le imploră să renunţe la a mai traversa golful altă dată. Era o nebunie să caute primejdia cu lumânarea. Deşi el forţă nota – şi Courtney fu de acord – Charlotte refuză, susţinând că va face acel drum cel puţin o dată la două săptămâni până ce va trece perioada de criză.

Mândria pe care Courtney o simţi la gândul că reuşise o făcu să nu dea atenţie băşicilor supărătoare care îi apăruseră a doua zi. Făcea ceva pentru cineva în loc să lenevească şi să mediteze asupra problemelor nerezolvate din viaţa ei. Gestul ei conta. Era un sentiment extraordinar, dar data viitoare nu trebuie să uite să-şi ia o pereche de mănuşi rezistente.

Deşi era epuizată, îşi petrecu o parte a zilei în grădină pentru a putea explica apariţia băşicilor. I-ar fi povestit bucuroasă lui Brandan despre fapta ei când el avea să se întoarcă în seara aceea, dar ştia că, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială în legătură cu activitatea ei, el i-ar fi interzis acele drumuri.

* * *

În timpul unei săptămâni pline de evenimente sociale,

Brandan dispăru adesea, lăsând-o pe Courtney în compania soţiilor câtorva politicieni importanţi şi a unui întreg grup din Charleston. Ea culese ce putu din discuţii şi îşi notă. Totul în jurnal, folosind un cod personal.

Se pricepea foarte bine la acel nou rol al ei de… spioană. Avea acces pe lângă factorii de decizie şi, datorită faptului că era englezoaică şi soţia unui om important, putea să se plimbe nestingherită din salon în sala ce bal, transformând frânturile de informaţii pe care le aduna în date. Bărbaţii vedeau în ea o simplă femeie, ceea ce era cel mai mare avantaj al ei.

Domnul Davis era un om interesant, care nu părea deosebit de încântat de poziţia sa importantă în acel nou guvern. În ochii lui se citea tensiune, de parcă ar fi ştiut lucruri pe care nu le mai ştia nimeni.

La balul inaugural, Brandan dispăru imediat după ce sosiră, lăsând-o în grija doamnei Carleton Merriweather, gazda petrecerii din ziua precedentă. Plimbându-şi privirea prin sala de bal, Courtney observă un tânăr chipeş care se uita la ea – cineva pe care îl recunoştea din Charleston.

— Cine e domnul acela? o întrebă ea pe doamna Merriweather.

Femeia privi pe deasupra ochelarilor.

— Ah, tânărul acela atrăgător! Sigur trebuie să-l cunoşti pe domnul Jordan Cooper, spuse ea. Şi el e tot din Charleston.

— Numele mi-e cunoscut – şi chipul, de asemenea, dar nu cred că am fost prezentaţi unul altuia.

Courtney îi auzise odată pe Brandan şi pe Ezra discutând despre Jordan Cooper. Făcea parte din personalul noului preşedinte confederat – unul din cei care purtau negocierile pentru returnarea forturilor. Era cu siguranţă o sursă nemaipomenită de

informaţii.

Chiar în clipa în care Courtney voia să o roage pe doamna Merriweather să i-l prezinte pe domnul Cooper, femeia se întoarse pentru a vorbi cu un reverend. Totuşi, Courtney era hotărâtă, aşa că, fără să ţină seama de convenţii, porni în direcţia lui Cooper, decisă să-l abordeze.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea dând, practic, peste el. Sunt atât de neîndemânatică! exclamă ea când îi vărsă punciul pe frac.

— Dumneavoastră nu puteţi fi niciodată neîndemânatică, doamnă Blake, spuse el ştergându-şi haina absent cu un şervet de pânză şi aruncându-i un zâmbet larg.

Era mai bine că o ştia, îşi spuse ea. Economisea timp.

— Ne cunoaştem cumva, domnule?

— Mm fost la un oai primăvara trecută la Ashland, doamnă.

— Sunt sigură că, dacă ne-am fi cunoscut, aş fi ţinut minte, zise ea roşind uşor. Ce-i drept, am părăsit balul cam repede în seara aceea. Nu m-am simţit prea bine.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă. Jordan Cooper mă numesc, spuse el şi se înclină uşor. V-am văzut soţul mai devreme.

— În cazul acesta sunteţi mai norocos decât mine, zise ea desfăcându-şi evantaiul, căci eu abia l-am zărit în această ultimă săptămână. Politica m-a văduvit.

— Totul e pentru o cauză nobilă, vă garantez, deşi s-ar putea să nu fie prea plăcută. V-aş ruga să-mi faceţi cinstea de a-mi oferi următorul dans.

Întinse braţul exact când începură să răsune acordurile unui vals. Courtney îşi puse mâna înmănuşată pe antebraţul lui şi el o conduse pe ringul de dans.

— Ce poziţie ocupaţi în noua administraţie? îl întrebă ea în timp ce o învârtea în jurul sălii de bal.

— Ce vă face să credeţi că aş ocupa vreo poziţie?

Zâmbetul lui era superb şi avea o gropiţă adâncă în bărbie, pe care era sigură că multe femei o găseau tulburătoare.

— V-am studiat. Tatăl meu este un om influent în Anglia, deci recunosc imediat pe cineva la fel de influent.

Courtney îşi dădu seama că purtarea ei dăduse rezultate când îl auzi spunând:

— Sunt consilier al unuia din miniştri şi membru al unei delegaţii care negociază cu preşedintele Buchanan pentru returnarea forturilor Carolinei de Sud.

Ei îi veni să strige „victorie”, dar arboră cel mai graţios şi mai uluit zâmbet continuând să-i pună întrebări.

— Guvernul a construit forturile, nu-i aşa? Cui le-ar returna?

— Le-au construit pe pământul Carolinei de Sud, doamnă.

— Ah, înţeleg. Ei bine, şi dacă refuză?

— Despre acest lucru se discuta chiar înainte de secesiune, de când domnul Buchanan a hotărât să nu mai trimită întăriri la Sumter în decembrie trecut. De aceea rezerviştii de pe linia portului n-au atacat.

— Mi se pare că e o situaţie foarte delicată. Cel puţin, sunteţi aproape de rezolvarea problemei?

— Foarte aproape. De aceea aş fi preferat să fiu acolo astăzi, la discuţii, în loc să vin la acest bal.

Păru să-şi dea seama ce spusese şi încercă repede să repare.

— Nu vreau să spun că aş găsi această conversaţie sau compania dumneavoastră plictisitoare, doamnă. De fapt, acestea sunt cele mai plăcute clipe pe care le-am petrecut toată săptămâna.

— Nu-i nicio supărare, domnule Cooper, spuse ea zâmbind, hotărâtă să-l menţină asupra subiectului. Dar, dacă preşedintele

Buchanan a fost de acord cu termenii dumneavoastră, de ce s-au mutat trupele la Sumter?

— Un abuz de încredere, doamnă, dar nu a fost în întregime vina domnului Buchanan. Maiorul Anderson, comandantul fortului, a acţionat din proprie iniţiativă, spuse el şi râse uşor. Dumnezeule, să fi; văzut cum a reacţionat Jeff Davis. S-a dus val-vârtej la Washington şi i-a mai tăiat din nas lui Buchanan!

— Bine, dar preşedintele Buchanan ar fi putut să; ordone trupelor să se întoarcă la fortul Moultrie, nu?

— Nu fără să-şi taie gâtul, politic vorbind.

— Am auzit de la unchiul meu că i-a concediat pe toţii domnii sudişti din cabinetul său.

— Aşa e. I-a alungat pe cei deştepţi şi acum ascultă de proşti. Vă amintiţi când au încercat că trimită întăriri la Sumter luna trecută cu vasul acela *Steaua Vestului*? Au fost nevoiţi să-şi reconsidere poziţia când am fost gata să-l scufundăm.

Courtney îşi amintea foarte bine de ziua aceea. Doctorul Faraday trebuise să-i dea laudanum Charlottei pentru a o linişti. Toată casa fusese întoarsă pe dos.

— Eram convinsă că războiul va izbucni chiar în ziua aceea, spuse ea.

— Maiorul Anderson nu e prost, doamnă. Armele sale au tăcut în timp ce noi am alungat *Steaua* din port. Nimeni nu doreşte război…

Courtney se bucură să audă acest lucru, dar el ridică din sprâncene şi continuă:

— … Cel puţin nu înainte de formarea noului guvern. Courtney se simţi cuprinsă de teamă pentru prima oară.

— Înţelegerea e ca şi încheiată. Domnul Davis m-a autorizat să negociez transferarea fortului Sumter guvernului confederat.

Plec chiar mâine în zori.

Aceasta însemna că trupele aveau să plece.

Charlotte trebuia să afle. Trebuia să fie gata să plece în Nord, poate la New York, oricând. Courtney se mai gândi la ceva.

— Dacă, după ce intră în funcţie, domnul Lincoln refuză să onoreze înţelegerea preşedintelui Buchanan şi pretenţia dumneavoastră de a renunţa la forturi?

— Atunci va trebui să le luăm cu forţa.

Lui Courtney îi veni rău. Trase adânc aer în piept şi încercă să nu lase reacţiile să i se citească pe faţă, dar nu reuşi şi, văzându-i mâhnirea, Cooper se grăbi să o liniştească.

— Sunt un nemernic că v-am speriat, doamnă Blake. Nu vă faceţi griji. Trupele federale nu ne vor opune rezistenţă. Se aude că domnul Beauregard va fi numit oricând pentru a-i conduce pe rezerviştii de pe linia portului. Se bucură de o reputaţie extraordinară. Maiorul Anderson nu i se va opune niciodată. Ashland va fi în siguranţă.

Nu pentru Ashland era îngrijorată Courtney, căci Ashland era în siguranţă. Viaţa ei alături de Brandan o vedea strecurându-i-se printre degete. Acum ştia sigur. Se îndreptau spre război şi proştii aceia păreau să se bucure.

— Urăsc violenţa, zise ea agitând evantaiul şi reintrând în ritmul melodiei.

— E firesc, doamnă. În fond, sunteţi o lady.

Când muzica se opri, Jordan Cooper nu-i dădu drumul din braţe.

— Haideţi să nu mai vorbim de forturi şi conflicte.

Muzica se auzi din nou şi el o răsuci într-un dans vioi specific Virginiei.

În timp ce dansau, Courtney îşi dădu seama că femeile

începuseră să clatine din cap şi să şuşotească în dosul evantaielor.

— Mă tem că servim drept subiect de discuţie, murmură el continuând să danseze.

— Să ştiţi că sunt renumită. Faptul că vorbiţi cu mine v-ar putea afecta reputaţia, spuse ea onorându-l cu un zâmbet slab.

— Da, am auzit ceva în legătură cu un duel, dar eu nu le dau atenţie bârfelor. Dumneavoastră? o întrebă el când dansul se sfârşi.

— Deloc, spuse Courtney.

— Dacă nu bârfelor, cu siguranţă soţului, interveni Brandan.

Jordan Cooper se opri brusc şi îşi drese glasul, după care se dădu puţin înapoi şi îl salută înclinând uşor capul.

— Domnule Blake.

— Domnule Cooper, spuse Brandan dând din cap încet.

— A fost o cinste şi un privilegiu pentru mine să vă cunosc soţia. Este o tânără încântătoare.

— Nu mă-ndoiesc, zise Brandan oferindu-i mâna lui Courtney.

Buzele lui îi atinseră tâmpla uşor, dar ochii lui reci urmăriră retragerea lui Jordan Cooper.

— Brand…

El avu impresia că o va strânge de gât dacă spunea ceva atunci.

— Nicio vorbă, doamnă, spuse el luând-o de pe ringul de dans. Zâmbeşte, doamnă! adăugă el schiţând un zâmbet la rândul lui. Suntem priviţi cu mare atenţie.

— O să leşin dacă mă mai ţii atât de strâns, zise ea cu răsuflarea tăiată.

— E vina corsetului ăsta afurisit. De ce-l porţi?

— După o sarcină…

— N-am observat ca domnul Cooper să te fi ţinut la distanţă.

Îi făcu loc să iasă pe verandă.

— Domnul Cooper este un adevărat gentleman, spuse ea închizând evantaiul cu zgomot şi bătând cu el, nervoasă, în încheietura mâinii.

— Despre ce vorbeaţi?

— Nimic interesant. Despre vreme, despre nesfârşitele şi plictisitoarele petreceri şi baluri…

El ştiu instinctiv că minţea.

— Aţi discutat despre mine?

— De ce să fi discutat despre tine? Abia dacă am stat cu tine o clipă toată săptămâna, spuse ea trecându-şi mâna uşor peste pieptul lui în jos până la brâu.

— Câtă şampanie ai băut? o întrebă el.

— Nu prea multă, zise ea zâmbind.

— Hai să mergem, spuse el traversând sala de bal către vestibul, unde îşi puseră mantalele şi porunci să li se aducă trăsura.

Stătea rezemat de un stâlp şi o privea. Dumnezeule, era aproape prea frumoasă. Nicio femeie n-ar fi trebuit să fie atât de frumoasă. Era o crimă. Şi, în plus, îi distrăgea atenţia, ceea ce nu era deloc bine.

— Brand, mă simt, într-adevăr, foarte bine. Dacă vrei să mai rămânem…

— Nu. Cred că ai flirtat destul în seara asta şi eu sunt cam obosit.

O ajută să urce în trăsură şi o urmă şi el. Îi privi chipul în semiîntuneric şi ea se întinse ca o pisică, prefăcându-se plictisită. Ce vorbise, oare, cu Jordan Cooper? Urmărea ea ceva.

— Cum se face că, imediat cum mă-ntorc cu spatele o clipă, găseşti un individ care încearcă să-mi ia locul?

Râsul ei păru forţat.

— Eşti gelos?

— Te-ai plictisit?

— Chiar dacă m-aş fi plictisit, n-a fost nimic scandalos în faptul că am dansat cu domnul…

— Cooper.

Ea încuviinţă.

— Cu domnul Cooper.

Brandan o cercetă cu privirea. Urmărea ceva, hotărî în sinea lui în timp ce îşi continuară drumul spre hotel în linişte. Când ajunseră, el îi dădu liber Moirei.

— Nu vei avea nevoie de ea, zise el scoţându-i mantaua şi agăţând-o alături de a sa. Întoarce-te.

Ea ezită puţin, după care îi întoarse spatele şi năsturaşii-perlă se deschiseră imediat sub atingerea lui pricepută. Îi trase corsajul în jos peste braţe şi sărutându-i uşor clavicula, îi desfăcu şireturile corsetului.

O tăcere insuportabilă plutea între ei. Ar fi vrut s-o ţină în braţe, să fac dragoste cu ea. Ea îi privea ţintă buzele, în timp ce el îi privea ţintă ochii intenşi. Pentru o clipă, el se simţi slăbit. Dorea acest lucru de prea multă vreme.

Totuşi, războiul se afla doar la un pas. Acum ştia sigur. Ar fi fost mai bine dacă ea ar fi plecat în Anglia. Voia să o ştie în afara oricărui pericol. Făcuse tot posibilul pentru a o înstrăina de el şi totul s-ar fi dus pe apa sâmbetei dacă-şi petrecea chiar şi o singură noapte în braţele ei. Nu o va putea convinge să plece dacă o lega de el – mai ales dacă ar fi rămas şi însărcinată. Deja se simţea obligată să rămână cu el Un copil ar fi pecetluit acel sentiment de datorie.

Îi trase cămaşa de noapte peste cap şi îi legă fundiţa de la

gât.

— Îi voi spune Moirei să-ţi împacheteze lucrurile. Mâine dimineaţă te întorci la Charleston.

Ea păru uluită.

— La Charleston? Bine, dar eu nu vreau să mă întorc la Charleston.

El îi ignoră rugăminţile.

— Brand, ascultă-mă, zise ea apucându-l de braţ. Vreau să rămân aici cu tine. Am aşteptat toată săptămâna să mă atingi. Nu pricep de ce…

El îi desprinse degetele, unul câte unul, şi o dădu la o parte. După aceea îşi luă haina şi porni spre uşă.

— Puţin îmi pasă ce vrei. Pleci şi gata.

— Dacă nu mă vrei, dă-mi drumul, atunci. Să divorţăm.

— Nici vorbă de divorţ, doamnă. Nici acum, nici altă dată, spuse el trântind uşa.

Stătu afară şi o ascultă plângând, iar după puţin timp, se îndepărtă furios, încercând să se convingă că făcuse bine.

Ţinându-se de cuvânt, Brandan o trimise pe Courtney înapoi la Charleston a doua zi dimineaţă. Ea abia aştepta să se ducă la Fort Sumter pentru a-i da informaţiile maiorului Anderson, astfel că un alt drum fu plănuit pentru sfârşitul săptămânii următoare.

În timp ce şalupa aluneca pe apa golfului, Charlotte şopti:

— Voi avea un copil.

Courtney fu bucuroasă că reacţia ei se pierdu în ceaţa densă a nopţii, dar Charlotte îi înţelese tăcerea.

— Îmi… îmi pare rău. N-am vrut să ţi-o spun aşa, brusc. Adică, ţinând cont de copilaşul tău…

— Taci! Nu-i vorba de asta, o asigură Courtney. Ci doar… cum o să mai putem veni de acum încolo?

— De aceea ţi-am spus. Asta-i ultima oară când mai vin. Nu pot risca să pierd copilul. M-am hotărât să plec în Nord.

Abia dacă vedeau la câţiva centimetri în faţă, de parcă s-ar fi rătăcit pe drumul spre iad, fără a avea nici măcar o lumânare pentru a le lumina calea.

— E cel mai bine, o aprobă Courtney.

— Fortul! şopti doamna Morris arătând spre o luminiţă ce apăruse deodată ca din senin.

— În sfârşit, răsuflă uşurat Thaddeus Jenkins. După atâtea ore de vâslit, o să punem piciorul pe pământ.

— Un lucru e cert şi anume că nu ne putem întoarce în noaptea asta, spuse Courtney. În curând o să se lumineze de ziuă.

— N-o să păţim nimic, doamnelor, spuse Charles Morris…

Courtney privi cum se îndreptau spre sclipirea ademenitoare a farului, dându-şi seama doar cu câteva secunde înainte de impact că nu era fortul, ci prova unei ambarcaţiuni a rezerviştilor, ancorată în mijlocul portului.

Micul grup se chinui cât putu pentru a evita ciocnirea, dar ambarcaţiunea cealaltă, fiind mai mare, îi izbi cu forţă azvârlindu-i pe toţi în aer laolaltă cu aşchii de lemn din şalupă.

Courtney căzu în apă cu faţa în jos, ceea ce o lăsă fără suflare, în vreme ce bucăţi de lemn cădeau peste ea. Când se răsuci, o bucată mai groasă o lovi în cap şi înainte să apuce să gândească, degetele negre ale mării o traseră în abis.

* * *

În urechi îi răsuna un ţiuit care nu mai înceta şi îşi simţea pieptul gata să explodeze.

După aceea totul redeveni întunecat, până când în urechi îi

răsunară voci.

— Îşi revine, domnule, auzi ea pe cineva spunând. Courtney încercă să se concentreze când ceva fâlfâî deasupra ei asemeni aripilor uriaşe ale unui liliac. Pleoapele îi fluturară deschizându-se şi închizându-se, deschizându-se şi închizându-se şi rămaseră închise.

Era aproape ziuă când se trezi pe puntea unui vas, întinsă pe spate, în timp ce nişte pânze negre fluturau în bătaia vântului. Pânze negre? Se afla pe vasul care mergea spre Iad. Când încercă să se mişte, vasul avu un tangaj puternic şi ea se răsuci pe o parte, vărsă, după care îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Rămase într-o stare de semiconştienţă până ajunse pe uscat, în sfârşit. Data următoare când se trezi, era înconjurată de patru pereţi şi se afla într-un pat.

— Doamnă Newcastle. Am fost foarte îngrijoraţi pentru dumneavoastră.

Vocea aceea piţigăiată îi răsună îngrozitor în creier. Doamna Newcastle? Cine era doamna Newcastle? Nu acela era numele ei. Numele ei era… era… ah, dacă omul acela îngrozitor ar fi tăcut puţin, şi-ar fi amintit care era numele ei.

— Unde mă aflu? întrebă ea cu un glas stins.

— La hanul *Cock Crow*, doamnă. Dumneavoastră şi alţi câţiva nebuni aţi fost prinşi încercând să ajungeţi la Sumter.

Courtney îşi duse mâna la frunte şi simţi o umflătură de mărimea unui ou.

— Capul meu!

— Doamnă, sunteţi nebună dacă v-aţi gândit să vâsliţi pe ceaţa aia. Portul mişună de bărci de patrulare.

— Nu… nu-mi amintesc prea mult, spuse ea.

— Nu mă mir deloc. Aţi fost lovită zdravăn în cap şi doctoru’

Harrell zice că o să fiţi ameţită un timp. Am aflat totul de la prietena dumneavoastră – doamna Morris. Sunteţi doamna Lily Newcastle. Fratele dumneavoastră, un domn din New York sau Boston – de undeva din Nord – e un locotenent de la Fort Sumter pe nume Wykeham. Una din bărcile noastre de patrulare s-a ciocnit cu şalupa dumneavoastră şi eu v-am adus aici – aproape moartă, aş adăuga.

Courtney îi ascultă explicaţia, dar numai numele de Wykeham păru să îi aducă vag aminte de ceva.

— Unde este această doamnă Morris?

— E singura care nu a păţit nimic. Am trimis-o imediat în Nord, doamnă. Doamna Wykeham şi-a rupt încheietura mâinii, i-am îngrijit-o şi am trimis-o şi pe dânsa. Părea teribil de îngrijorată pentru dumneavoastră, dar i-am spus că o să vă reveniţi într-o zi, două. Aţi stat fără cunoştinţă două zile. Aşteptam doar să vă treziţi ca să vă trimitem în Nord astăzi. E spre binele dumneavoastră, doamnă. Nu-i indicat ca o soţie de yankeu să stea pe aici, spuse tânărul scărpinându-se pe bărbie.

Era un bărbat voinic, cu o înfăţişare murdară, având încă rămăşiţe de mâncare în barba încâlcită.

— Bucuraţi-vă că plecaţi, doamnă Newcastle. Câţiva rezervişti ar fi vrut să vă împuşte luându-vă drept spioană.

— Spioană? îngăimă ea.

— Prostii! Nu vă faceţi griji. Or să vă trimită acasă. N-or să vă împuşte. Am avut eu grijă.

— Mulţumesc, zise ea cedând epuizării.

TREISPREZECE

Când rezerviştii o urcară în trenul care pornea spre Nord, Courtney abia dacă era conştientă. Din când în când, îşi amintea câte ceva în legătură cu diverse persoane, iar când ajunse la New York, ştia cine este. Îşi continuă drumul spre Boston, căci cel mai bun lucru pe care-l putea face atunci era să stea în casa din Louisburg Square şi să-l anunţe pe Brandan ce i se întâmplase.

Deşi Brandan închisese casa, mai existau câţiva servitori – administratorii, domnul şi doamna Crowley, un vizitiu şi un îngrijitor al terenurilor.

Casa din Boston era frumos mobilată. Peste tot unde privea, Courtney recunoştea gustul rafinat al lui Kathleen.

Doamna Crowley o luă sub aripa sa.

— Vă veţi reveni imediat, îi spuse aceasta. Domnul Crowley îi va trimite o telegramă domnului Blake pentru a-l anunţa că aţi ajuns cu bine.

— Nu e nevoie, minţi Courtney, l-am şi trimis una.

Îşi dădu seama că Brandan trebuia să se afle tot în Montgomery şi, când avea să se întoarcă, va fi înnebunit de grijă, dar dacă îi spunea unde se află, avea să vină repede la Boston s-o forţeze să se ducă în Anglia, aşa cum o ameninţase. Ea avea nevoie de acel prilej pentru a se reface şi pentru a se gândi. Nu voia să plece în Anglia, ci să se întoarcă la Charleston – la soţul ei.

— Ne bucurăm atât de mult că domnul Blake v-a trimis la noi. Se aud tot felul de lucruri, spuse doamna Crowley dându-şi ochii peste cap. Nu-i un loc potrivit pentru o tânără englezoaică în această perioadă. Vă rog să mă credeţi, am încercat să-l fac pe domnul Blake să rămână aici, dar mi-a spus că munca lui e prea

importantă. Prea importantă, auzi! Mai degrabă, prea primejdioasă.

Courtney se aşeză la masa de scris a lui Kathleen şi aşternu pe hârtie toate informaţiile pe care le culesese în Montgomery, după care le expedie – anonim – autorităţilor. Se gândi să se întoarcă la Charleston, dar era prea târziu. Ziarele erau pline de relatări despre persoane care încercau – şi nu reuşeau – să se întoarcă în Sud. Toată lumea ştia că ceva stătea să se întâmple.

Începu la o săptămână de la intrarea în funcţie a lui Lincoln, când ziarele citară „o sursă de încredere" afirmând că, în directă contradicţie cu promisiunea lui Lincoln de a păstra proprietăţile federale, Uniunea avea să cedeze, în curând, fortul Sumter. Problema luă amploare şi, deşi ziarele erau pline de apeluri pentru reaprovizionarea trupelor, Courtney ştia că cei din fort nu mai aveau nici timp, nici provizii.

În primele zile ale lui martie, după instalarea domnului Lincoln în postul de preşedinte, Jeff Davis făcu exact ce prevăzuse Jordan Cooper – îl trimise pe Pierre G.T. Beauregard din Louisiana să comande trupele aflate în Carolina de Sud. Izbucnirea războiului era iminentă.

Courtney citea toate ziarele pe care le găsea. Oare, Lincoln avea să-i trimită întăriri şi provizii garnizoanei de la Sumter? se întreba ea. Dacă da, avea acest lucru să trimită statele învecinate direct în tabăra secesionistă? Trebuia neapărat să ia o măsură, căci dacă nu o făcea, dădea o – lovitură mortală administraţiei sale. Anglia ar fi tras concluzia că este un preşedinte slab – probabil că ar fi recunoscut legitimitatea Confederaţiei şi ar fi stabilit legături diplomatice.

Iar, dacă avea să se întâmple acest lucru, cu siguranţă că avea să fie vărsare de sânge.

Courtney se cutremură la acel gând. Recunoaşterea i-ar fi conferit Confederaţiej un statut – şi un sprijin extern. Anglia avea armele de care Sudul agricol ar fi avut nevoie într-un război cu Nordul industrializat.

Neştiind unde se afla Brandan, Courtney îşi amână toate deciziile privind propriul viitor. Nelinişstea în legătură cu izbucnirea unui conflict îi afectă somnul şi stătea trează mai tot timpul în fiecare noapte, temându-se pentru Brandan.

În cursul primei săptămâni a lunii aprilie, citi că Lincoln îi transmisese guvernatorului Carolinei de Sud că va trimite în curând provizii pentru Sumter, dar afirmă foarte clar că nu avea să trimită arme. Sudiştii răspunseră imediat. În ziua de doisprezece aprilie, după ce un ordin de predare fu refuzat de maiorul Anderson, generalul Beauregard atacă fortul în zori, înainte de primirea proviziilor.

După o zi şi ceva de luptă, maiorul Anderson se predă. În 14 aprilie 1861, noul guvern confederat obţinu prin forţă ceea ce nu reuşise să obţină pe calea negocierilor.

Peste câteva zile, Lincoln declară stare de război şi recrută 75.000 de soldaţi pentru a-i învinge pe rebeli.

Oraşul Boston era cuprins de agitaţie. Peste tot nu se auzea decât de răzbunare. Răzbunare în numele garnizoanei de la Sumter – răzbunare în numele Uniunii.

Courtney abia putea să mănânce sau să păstreze ceea ce mânca, de teamă ca nu cumva Brandan să se afle în primejdie. S-o fi întors la Charleston? se întreba ea. Era, oare, plecat din ţară? Încercase să ia legătura cu el, dar nu primise niciun răspuns şi, de fapt, nici nu avea cum să ştie dacă mesajele ajunseseră la el, dat fiindcă nu se mai putea pune bază pe mijloacele obişnuite de comunicare.

Într-o dimineaţă de aprilie, în timp ce trăsura ei înainta pe Tremont Street, un afiş îi atrase atenţia, deodată.

Royal Parisian Ballet! porunci vizitiului să oprească lângă bordură şi citi afişul. Dădeau spectacole la *Boston Museum Theater*.

Cincisprezece minute mai târziu se afla la teatru şi se îndrepta spre scenă, luându-se după ciocănitul familiar al unui baston.

— Nu! Nu! Nu! Domnişoarelor, le mustră *Monsieur* Boniface pe câteva tinere. *Pas de chat*! *Pas de chat*! spuse el numărând. Mai sus. *Pas de chat*! Şi, stânga.

Când Courtney se strecură pe al doilea rând în spatele lui Tilde, aceasta se întoarse şi o privi cu gura căscată. Ea îi zâmbi şi îi făcu cu mâna, dar Tilde se încruntă.

— Arăţi foarte bine, Tilde, îi spuse Courtney.

— Iar dumneata ai întârziat la spectacol, *Mademoiselle* Asquith, îi replică femeia.

— Linişte! spuse *Monsieur* Boniface. Încercăm să…

Dar, în clipa aceea, o zări pe Courtney.

— *Mademoiselle* Asquith!

— *Bonjour*, *Monsieur*. Sunt *Madame* Blake acum. M-am căsătorit… cu un american.

Buzele lui *Monsieur* Boniface se strâmbară exprimând o neîncredere plină de tristeţe.

— Ai dat cu piciorul unui viitor promiţător pentru a te mărita cu unul din… barbarii aceştia?

— Nu-i chiar atât de rău, *Monsieur*.

El dădu liber balerinelor şi îi spuse lui Courtney să-l urmeze cu obişnuitul său aer, autoritar. Merseră într-un birou, unde el îi oferi puţin vin, dar ea îl refuză politicos.

— Ei, ar fi prea mult dacă aş spera că ai venit în căutarea unei slujbe?

— Îmi pare rău, *Monsieur*, dar nu mai dansez.

— Înţeleg. Soţul dumitale nu e de acord, aşa e? Nu-i ceva destul de respectabil?

Ea ridică din umeri.

— N-am mai dansat de aproape doi ani – de când am părăsit scena londoneză.

— Aha, pricep!

— Dar aş vrea să ajut compania, *Monsieur*, spuse ea. Nu numai financiar, dar poate chiar şi în culise sau la costume…

— Ah, ne duci, totuşi, dorul puţin, eh?

— Mai mult chiar.

— Ah, *oui*. Aşa se întâmplă când ai baletul în sânge, spuse el oftând. Îţi primesc oferta, dacă… adăugă el ridicând un deget, îmi dai voie să te pregătesc.

Ea se gândi să-i refuze propunerea, dar îşi aduse aminte cât de mult muncise pentru talentul ei şi cât de mult îi plăcea să danseze.

— Ar fi minunat!

Courtney îşi începu, deci, pregătirea. Disciplina baletului îi oferi stabilitate într-un moment când totul în jur i se părea incert şi, peste noapte, ţara se împărţi în patrioţi şi trădători.

Statele învecinate căzură, unul câte unul, în tabăra sudistă. Virginia fu primul. Lincoln institui imediat o blocadă pentru toate porturile din Sud şi Courtney se întrebă dacă Brandan îşi putea scoate vasele din Charleston.

Urmară Arkansas şi Tennessee şi Courtney aşteptă cu sufletul la gură până când auzi de la ambasadorul britanic că ţara sa va rămâne neutră. Către sfârşitul lunii mai, când Carolina de Nord se

retrase şi Kentucky îşi declară neutralitatea, sediul guvernului confederat se mută în Richmond.

Când cel dintâi conflict avu loc în Philippi, în vestul Virginiei, Courtney îşi dădu seama că nu avea nicio şansă să ia legătura cu Brandan. Nu mai avea cum să-l anunţe că liniile frontului erau deja fixate. Se mustră pentru că nu încercase să ia legătura cu el imediat după ce sosise în Boston. Lăsase ca orgoliul şi încăpăţânarea să-i despartă. Războiul izbucnise, iar ei se aflau în tabere adverse.

Se ducea la teatru zi de zi.

— Ar trebui să vă mai odihniţi, îi spuse doamna Crowley într-o dimineaţă la începutul lunii iunie. Sunteţi palidă şi pofta de mâncare v-a dispărut complet.

— Trebuie să am grijă cât mănânc dacă vreau să dansez, insistă ea.

— Domnul Blake mă omoară dacă vă îmbolnăviţi…

— Sarcina dumitale, doamnă Crowley, nu e să-ţi faci probleme pentru sănătatea mea, zise Courtney, dar când îi văzu chipul posomorât, regretă imediat acele cuvinte tăioase. Te rog să mă ierţi, spuse ea apoi apăsându-şi tâmplele. Nu ştiu ce m-a apucat. Mă tem că toate discuţiile astea legate de război m-au cam tulburat.

— E şi firesc. Sunteţi îngrijorată pentru domnul Blake, nu-i aşa? Ei bine, staţi liniştită, pentru că e ca o pisică. Totdeauna cade în picioare, fără îndoială.

— Fără îndoială, aprobă Courtney.

* * *

Brandan stătea în loja sa de la *Boston Museum Theater* şi îşi

privea soţia executând un „*pas de deux*”. Nici nu o recunoştea aşa machiată de scenă. Ochii îi păreau şi mai mari, chipul mai palid, iar fardul îi scotea în evidenţă pometii înalţi. Dacă nu ştiai că e Courtney, nu o recunoşteai, mai ales că, în program, era trecută sub numele de Courtney Asquith.

Era extraordinară. Brandan se văzu silit să recunoască acest lucru în timp ce o urmărea dansând. De fapt, îşi dădea seama, pentru prima oară, la ce renunţase pentru a-i fi soţie – la un viitor promiţător şi la un talent remarcabil. Totuşi, faptul că înţelegea nu îi potoli mânia.

Cum îndrăznise să-l părăsească? Cum îndrăznise să-i dea cu piciorul pentru a veni să danseze în Boston? Pur şi simplu nu înţelegea. Toate acestea numai pentru că îi ceruse să se întoarcă la Charleston?

Ezra era distrus când Brandan veni acasă din Montgomery. Atât Charlotte cât şi Courtney dispăruseră. Dar cel puţin, primise o scrisoare de la Charlotte – un bilet scurt trimis de la New York, în care îi spunea că se măritase cu locotenentul Wykeham, că aştepta un copil şi că acum locuia la New York. Îl rugase să-i dea adresa ei lui Courtney, ca aceasta să-i poată scrie.

Deci, nu se ştia unde se afla Courtney. Unde se dusese, oare? Nu a ştiut absolut nimic până când nu a ajuns în Boston şi menajera i-a spus că soţia lui era bine, dar că exagera puţin cu repetiţiile acelea istovitoare de la teatru.

Repetiţii! Brandan devenise livid. „Courtney fusese în tot acel timp la Boston?” Se instalase în casa din Louisburg Square, care era, ce-i drept, proprietatea ei. De ce plecase din Charleston fără să lase nici măcar un bilet?

Să-l fi părăsit pentru că el se supărase şi îi poruncise să se înapoieze la Charleston sau folosea acea scuză doar pentru a

ajunge la Boston şi pentru a dansa din nou?

Totul părea ridicol, dar cert era că ea se afla acolo, dansând cu toată fiinţa ei.

Brandan trebuia să facă ceva. Courtney habar nu avea cât de mult îi îngreunase situaţia şi nici nu părea să-i pese. Nu mai putea călători nestingherit în Nord, căci încheiase o înţelegere cu Jeff Davis la Montgomery şi acum umbla cu un permis din partea Confederaţiei. În momentul în care s-ar fi aflat că vasele lui străpungeau blocada, Courtney ar fi devenit o victimă nevinovată a acelui joc primejdios pe care-l juca el.

Courtney îşi încheiase spectacolul şi îşi făcea reverenţele, când Brandan părăsi loja pentru a se duce în culise, trecând pe lângă elita societăţii din Boston – femei cu coafuri complicate, încărcate de bijuterii şi îmbrăcate în rochii din cele mai scumpe care se uitaseră prin micile binocluri pentru a vedea cine sosise mai târziu, cum era moda, şi luase loc în loja familiei Blake.

Găsi cabina lui Courtney şi ea era atât de cufundată în gânduri în timp ce se schimba, înot nici nu-l observă decât în clipa în care vorbi.

— Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că te-aş fi putut găsi aici.

Ea se răsuci brusc când îi simţi răsuflarea mângâindu-i gâtul.

— Brandan?

Părea gata să i se arunce în braţe, dar rezistă impulsului când îi văzu chipul.

— Când ai venit?

— Te-am prevenit că vei încerca zadarnic să fugi de mine. Chiar ai crezut că vei reuşi?

În timp ce el îşi puse mantaua şi pălăria pe un scaun, ea se îndepărtă de el, îndreptându-se spre uşă.

— Ah, nu! făcu el blocându-i ieşirea şi silind-o să se întoarcă.

Stai jos, doamnă! îi spuse el arătându-i un scaun şi ea îl ascultă. Aşa-i mai bine.

Ea tresări când el îi dădu o buclă la o parte de pe frunte.

— A fost un spectacol minunat, recunoscu el. Din moment ce nu mai apari în program, bănuiesc că ai terminat pentru seara asta.

Pieptul ei se înălţa şi cobora agitat.

— Ce răspuns ai vrea, Brandan? Mi-e imposibil să gândesc corect când vorbele tale plăcute ascund o notă de violenţă. Arăţi de parcă ai fi gata să mă loveşti.

— Violenţă? rânji el ironic. Vezi ceva violent într-un compliment?

O cercetă cu privirea în lumina puternică şi ea îşi înălţă bărbia.

— Cât de nevinovată trebuie să te simţi. Şi ai slăbit foarte mult. Din cauza dansului?

— Am fost înnebunită de grijă pentru tine. Nu puteam nici să mănânc, nici să dorm, spuse ea ridicându-se şi privindu-l în ochi. Aş vrea să mă schimb acum.

Brandan se dădu puţin înapoi.

— Fireşte, scumpa mea soţie.

Courtney trecu în spatele paravanului dezbrăcându-şi restul costumului şi punându-şi o rochie de mătase purpurie. După ce se îmbrăcă, Brandan o scoase pe uşa din dos, fără să-i dea voie să-şi ia rămas bun nici de la colegi, nici de la *Monsieur* Boniface, conducând-o spre trăsura sa care aştepta. Porniră apoi, îndepărtându-se de oraş.

După o jumătate de oră, Courtney spuse:

— Ar fi trebuit să ajungem acasă până acum.

— Nu mergem la casa din Louisburg Square, ci la căsuţa mea

de pe plajă, unde ne putem bucura de singurătate.

— Pentru ce am avea nevoie de singurătate?

Brandan o privi, încercând să-şi păstreze masca de indiferenţă în timp ce ea îi aştepta răspunsul, rigidă şi fermă. Pasiunea sa puternică îl copleşi pe moment şi ar fi vrut să o ia chiar acolo, aşa cum stătea calmă şi stăpână pe sine – să desfiinţeze vidul dintre ei, să o strângă în braţe cu putere şi să facă dragoste cu ea Trecuse atâta timp!

Totuşi, peste altă fracţiune de secundă, îşi aminti că fugise de el şi gândurile îi deveniră mai puţin blânde.

O privi schimbându-şi poziţia şi frecându-şi ceafa. Sânii ei erau superbi, aşa cum i se vedeau ieşind din rochie. Abia îşi putea ţine mâinile la locul lor când nu voiau decât să-i sfâşie materialul şi să…

Fu rândul lui să-şi schimbe poziţia. Îi venea să o ia chiar acolo, ca un tânăr nesăbuit. N-ar fi trebuit să lase ca orgoliul să-l ţină atâta timp departe de patul ei.

El îşi aranjă pantalonii şi ea tresări. Râsul lui sarcastic umplu trăsura.

— Ce s-a întâmplat, micuţa mea gazelă? S-ar zice că ţi-e teamă de mine.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea.

— Ce întrebare! Ai dispărut de câteva luni şi eu *sunt* soţul tău. Ce-ţi închipui că vreau?

Ea vru să spună ceva, dar se răzgândi.

Peste un sfert de oră ajunseseră la capătul unui drum lung şi şerpuit, oprind în faţa unei căsuţe din piatră. Mirosul de sare se simţea puternic în aer, iar Brandan îşi umezi buzele fără să-şi dea seama. Ea făcu la fel şi trupul lui răspunse instantaneu, deşi el înjură efectul pe care îl avea asupra lui.

Vizitiul îi lăsă acolo, după care Brandan îi dădu câteva instrucţiuni şi el plecă.

Courtney privi în urma trăsurii şi se întoarse spre el nedumerită.

— Unde se duce? întrebă ea.

— Înapoi la Boston.

— Şi noi?

— Noi rămânem! Ea privi pustiul care îi înconjura.

— Bine, dar eu nu pot. *Compania*…

— Te-ai retras, din nou.

Deschise uşa şi ea intră, rămânând nemişcată în vestibulul umed. Interiorul era ciudat şi, în urma indicaţiilor lui, toată mobila era lustruită şi focul ardea în cămin. Totuşi, nu se vedea nici urmă de servitori.

— Ai stat aici? îl întrebă ea.

— Da.

— De când eşti în oraş?

El îşi dezbrăcă mantaua.

— De câteva zile. Am vrut să… să-ţi fac o surpriză. Se aşeză pe o canapea micuţă şi îi făcu semn să vină lângă el, dar ea se duse în partea cealaltă a încăperii.

— Nu ţi-ai dat seama că te voi găsi la Boston? o întrebă el ducându-se lângă ea, iar când ea încercă să se ridice, o forţă să rămână pe loc. Ah, ce întrebare prostească. Bineînţeles că trebuia să vii la Boston. Aici se afla *Compania de Balet*, zise el şi o îmbrăţişă. O mişcare stupidă pentru o femeie atât de inteligentă ca tine.

Courtney i se smulse din braţe şi se ridică. Brandan se întoarse, părând să studieze cu atenţie un vas în miniatură, pentru ca, deodată, să-l ia şi să-l azvârle în partea cealaltă a odăii făcându-

l fărâme. Ea tresări violent şi păli.

— Trebuie să mă leg de scaunul ăsta ca să nu mă mai apropii de tine, pentru că nu mă mai încred în mine însumi. Când mi-am dat seama, în seara asta, că m-ai părăsit pentru afurisitul de balet, cred că voiam să te omor.

— Brand, dar n-a fost nimic plănuit. A fost o simplă coincidenţă.

— Chiar mă vezi prost?

— Bine. Nu-i nevoie să mă crezi. Spune-mi doar ce căutăm aici?

— Ne aflăm aici pentru că ai încercat să fugi de această căsnicie. Te aşteptai să-ţi dau drumul atât de uşor? Ai primit răspunsul meu la Montgomery când ai pomenit de divorţ. O să se termine când voi spune eu, nicio clipă mai devreme.

Courtney privi în altă parte pentru un moment, rămânând fără grai, după care se uită din nou la el. Chipul lui era ca de piatră. Ce se întâmplase, oare, cu acel om blând pe care crezuse că îl cunoaşte atât de bine?

— Vai, draga mea, dar cât de neatent sunt. Vino! spuse el întinzându-i mâna. Trebuie să te odihneşti.

— N-o să mă culc cu tine.

— De ce? se răsti el.

Ea roşi puternic şi el izbi cu pumnul în zid.

— La naiba! Ai obrajii îmbujoraţi. Îmi vine să te strâng de gât pentru asta. De fapt, te-ai simţit bine fără mine, în timp ce eu eram nebun de grijă pentru tine.

— Mă înspăimânţi, Brandan.

Se duse spre ea şi ea se înfioră.

— Nu-ţi fac niciun rău.

Încercă să-i scoată acele din păr, dar ea îi dădu mâna la o

parte. Atunci, el o trase de pe scaun şi o târî în dormitor.

— Poftim! îi spuse el aruncându-i o cămaşă de noapte de mătase şi, arătând spre părul ei, adăugă: Scoate-ţi acele.

Ea rămase nemişcată şi, în loc să forţeze nota, el părăsi odaia – şi casa.

Îl aşteptă ore întregi, dar el nu veni şi ea fu învinsă de mult doritul somn. În toiul nopţii se trezi brusc cu trupul scăldat de sudoare. El sforăia alături, învăluindu-i pe amândoi în miros de alcool, cu un braţ trecut peste mijlocul ei. Ea se desprinse cu grijă din acea îmbrăţişare şi se dădu jos din pat încet de teamă să nu-l trezească. Totuşi, n-ar fi trebuit să-şi facă griji, căci el zăcea nemişcat ca un mort, în timp ce ea se îmbrăcă şi îşi puse mantaua, hotărâtă să fugă.

Pantofii ei de seară, însă, nu erau deloc potriviţi pentru aşa ceva, deoarece pământul era moale, nisipos pe alocuri, iar iarba era alunecoasă şi îi fu imposibil să meargă repede.

Luna plină lumina cerul nopţii şi ea se îndreptă spre drum. În spatele ei, zorii îşi făceau încet-încet apariţia la orizont, în nuanţe violet-albăstrui. Auzi un zgomot şi, privind peste umăr, văzu o căprioară care se uita la ea fix, curioasă, parcă întrebând-o ce căuta prin pădurea aceea îmbrăcată astfel. Întorcându-şi din nou privirea, nu văzu ramura unui copac cu o formă ciudată, care o lovi peste obraz provocându-i o durere ascuţită. Avea o zgârietură mică şi, fără îndoială, că se va şi învineţi.

Străbătuse cel puţin jumătate de milă când zări un pâlc de căsuţe într-o vale îngustă. Alergând neatentă, călcă într-o vizuină de iepure şi căzu sucindu-şi glezna.

Piciorul i se umflă în asemenea hal, încât nu mai putea să meargă.

— Naiba să te ia, Brandan Blake! zise ea trăgându-se lângă un

copac în aşteptarea lui.

Fără îndoială că, atunci când se va trezi, va porni în căutarea ei.

Când Brandan îşi găsi soţia fugară, aceasta dormea lângă un copac, desculţă.

— Arăţi îngrozitor! îi spuse el când se trezi. O încercare stupidă, adăugă apoi clătinând din cap. Ei, asta e.

O ridică de jos şi o azvârli pe umăr ca pe un sac de ovăz, după care porni spre casă.

— Nici dumneata nu arătai mai bine, domnule – îi zise ea în timp ce capul i se lovea de umărul lui – cu ochii roşii şi umflaţi şi duhnind ca o cârciumă din Liverpool. Pfiu!

El se încruntă.

— Am început să îmbătrânesc, spuse el apoi, mutând-o. Fără replici spirituale, te rog. Şi aşa, mă doare capul îngrozitor.

Ajungând acasă, o trânti pe pat.

— Scoate-ţi rochia! îi porunci el.

Ea se ridică în capul oaselor, gata de luptă.

— Nu vreau!

— Dezbracă-te sau o fac eu şi n-o să fiu prea blând cu tine, ţin să-ţi spun, zise el strecurându-şi degetele în decolteul ei, dar ea îi dădu mâna la o parte.

— Şi cămaşa.

Ea se întoarse să-l înfrunte, dar el ridică mâna ca pentru a-i potoli furia.

— Sunt soţul tău, Court. Ţi-am mai văzut nenumăratele farmece.

Ea se strecură sub aşternut, îşi scoase cămaşa şi i-o dădu.

— Îmi pare rău că trebuie să recurg la astfel de metode, dar nu poţi ajunge prea departe fără haine.

— Oricum, mă îndoiesc că aş putea să fug, spuse ea scoţându-şi piciorul umflat de sub cearceaf.

— De ce nu mi-ai spus?

Ea se strâmbă când el începu să i-l maseze.

— Nu te mişca!

— Ah, eşti în elementul tău acum. Ar fi trebuit să fii doctor, zise ea când îl văzu venind cu medicamentele. Ai şi aroganţa necesară.

— Probabil pentru că, de când ne-am cunoscut, a tot trebuit să te doftoricesc, spuse el luând un borcănel şi ungându-i piciorul uşor, după care îşi ridică privirea spre ea. Nu mai putea fi vorba de dans un timp.

Când îi privi chipul, ochii părură să i se întunece.

— Ce este? întrebă ea curioasă. Ce mai e?

— Eşti atât de atrăgătoare cu părul căzându-ţi liber pe lângă chip, spuse el trăgând cearceaful de pe ea.

— Acum nu-i momentul…

— Ba sigur că este, zise el plimbându-şi degetul mare de-a lungul pulpei ei.

Ea îşi lipi picioarele şi se întoarse pe o parte; în loc să-şi – continue mângâierile, el rupse cearceaful în fâşii. Pentru o clipă, ea se întrebă dacă avea să o lege, dar el îi bandajă glezna şi, când termină, ieşi din odaie.

Epuizată în urma încercării ei neizbutite de a se elibera, dormi până după prânz. Când se trezi, îl văzu stând lângă fereastră. Îi adusese o tavă cu sandvişuri.

— Delicioase! Mă uimeşti mereu cu talentele tale. Eşti sigur că nu-i nicio bucătăreasă ascunsă pe undeva?

El clătină din cap şi se întinse pe o parte lângă ea, privind-o cum mănâncă.

— Ştii, începu el îndepărtându-i o firimitură de pe buze, în ciuda tuturor celor ce s-au întâmplat, se pare că tot mă simt atras faţă de tine.

Ea se opri brusc, recunoscând acea privire.

— Doar n-o să îndrăzneşti…

— Bineînţeles că da, spuse el zâmbind şi se aplecă pentru a-i captura buzele, limba sa prădându-i gura şi simţurile.

Ea privi în altă parte când el se dezbrăcă.

Îl împinse să-l dea la o parte de pe umărul ei, dar el nu voia să se clintească. Buzele lui îi alunecară de pe gât în jos peste şira spinării stârnindu-i dorinţa pentru el.

— Când ai dispărut, am fost înnebunit de furie şi de spaimă, îi spuse el desenându-i cerculeţe pe bărbie şi ea gemu.

— Lasă-mă! zise ea încercând să se distanţeze, dar el o trase înapoi lângă trupul său tare. Întoarce-te în iadul tău, diavol ce eşti.

— Exact! În iad – şi tu vei veni cu mine. Poate că: nu mă pot încrede-n tine, dar, afurisită să fii, te doresc la nebunie.

Propria ei dorinţă ieşi la suprafaţă, neputând fi negată.

— Nu vreau…

— Ba vrei, spuse el şi pentru a-i dovedi că avea dreptate, îşi vârî degetul între picioarele ei, făcând-o să se arcuiască. Vrei.

Răsuflarea lui fierbinte o învălui în timp ce ea încerca în zadar să scape de vraja pe care o ţesea în jurul ei, până când simţi un nod în stomac şi totul fu pierdut.

O muşcă uşor de gât.

— Eşti mai receptivă ca oricând la atingerea mea.

Degetele lui îi alunecară pe piele obţinând răspunsul pe care-l dorea. O duse într-un iad unde diavolii aşteptau, până când trupul ei, străbătut de paroxismul unor spasme încântătoare, ce erau prea intense, fu atras într-un curent de extaz atât de total, încât el nu

mai auzi altceva decât geamătul gutural de satisfacţie care scăpa de pe buzele ei.

— Eşti atât de tăcut, îi spuse ea mult mai târziu plimbându-şi degetul peste cicatricea de pe obrazul lui.

— Mă gândeam – totul e prea frumos între noi…

— Eşti arogant, spuse ea trecându-şi buzele peste pieptul lui.

El se ridică atunci şi mai puse lemne pe foc, după care îi azvârli cămaşa de noapte.

— Poftim! Nu poţi ajunge prea departe în starea în care te afli. Îşi puse pantalonii. O să-ţi aduc o compresă. E de necrezut că o balerină poate fi atât de neîndemânatică.

— Ce face Charlotte, Brand? întrebă ea când el o luă în braţe şi o duse în salon.

— E la New York, deşi habar n-am cum a ajuns acolo.

— Lui Courtney îi stătu inima în loc. Deci, Charlotte nu le spusese nimic.

— Eu ştiu cum a ajuns.

Brandan se opri din ceea ce făcea şi se întoarse spre ea.

— Cum?

— Dar, mai întâi, trebuie să promiţi că n-o să te superi pe mine.

El păli şi glasul îi era îngheţat când întrebă:

— Cum?

— Charlotte s-a căsătorit cu locotenentul Wykeham.

— Ştiu.

— Ei bine, când trupele au fost mutate la Fort Sumter…

Vocea i se frânse când căută curajul de a continua, pe chipul lui citindu-se o furie crescândă.

— Când s-au mutat la Sumter, ei i-a fost teamă că nu-l va mai vedea niciodată, aşa că am alcătuit un grup pentru a vâsli până

acolo o dată la două săptămâni…

— Cum? Vrei să-mi spui că tu şi Charlotte aţi traversat golful până la Sumter?

Ea dădu din cap că da.

— Nu singure. Mai erau şi alţii cu noi.

— Eşti nebună? Ştii cât de primejdios e acest drum?

— Ei bine, am aflat.

— Cum adică?

— Într-o noapte, şalupa noastră a fost făcută praf de o patrulă a rezerviştilor. Eu am fost uşor rănită şi trimisă în Nord, la fel şi Charlotte. Aşa am ajuns la Boston.

El rămase tăcut multă vreme şi ea ar fi putut ghici răspunsul pe care avea să i-l dea.

— Tocmai de aceea am vrut să pleci în Anglia. Nu pot fi sigur că nu intri în bucluc. Se pare că ai o tendinţă de a intra în situaţii primejdioase tot timpul.

— Ai dreptate, Brandan, dar, dacă tot a venit ceasul adevărului, ar trebui să-ţi spun totul.

Îi povesti atunci cum storsese informaţii de la Jordan Cooper transmiţându-le autorităţilor federale.

— Cred că m-am învăţat minte, încheie ea. N-o să mai fac nimic primejdios. Îţi promit.

El nu părea prea convins.

— Copilaşul Charlottei n-a păţit nimic?

— Din câte mi-a spus unchiul Ezra, e încă însărcinată. De ce nu ne-a spus nimic din toate astea?

— Probabil din acelaşi motiv pentru care şi mie mi-a fost teamă să-ţi spun. N-am vrut nici să te îngrijorez, nici să par o proastă. Mai mult ca sigur că a bănuit că mi-am dat numele adevărat.

— Nu cred că are idee că nu mai eşti în Charleston, zise Brandan. Ar trebui să-mi mulţumeşti că te-am sechestrat aici, într-o izolare relativă, adăugă el. Îţi garantez că următoarele câteva săptămâni vor fi relativ calme în comparaţie cu restul vieţii tale.

Ea îi întinse mâna.

— Ce zici, facem pace şi o luăm de la început, Brandan? Fără minciuni. Fără jumătăţi de adevăr.

— De ce nu? zise el luându-i mâna. Toată lumea în ţara asta e hotărâtă să intre în război. E un moment la fel de bun ca oricare altul pentru noi să facem pace.

Pe măsură ce zilele treceau, Courtney observă că, între ei, se închega o intimitate de netăgăduit, care depăşea dragostea fizică. Când i s-a vindecat glezna, îl însoţea pe ţărm unde îl privea pescuind sau îl ajuta să dezgroape moluşte. Uneori ieşeau pe mare cu şalupa. El vâslea, cu cămaşa descheiată şi cu pantalonii suflecaţi până la genunchi, iar pielea lui bronzată îi făcea inima să bată puţin mai repede.

Ea nu îşi proteja deloc pielea şi, în curând, albul ca laptele dispăru luându-i locul bronzul.

— Societatea din Charleston ar face o criză dacă te-ar vedea fără pălărie în soare, îi spuse el într-o zi răsturnând homari într-o oală. Parcă ai fi o ţigancă.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine, zise ea adăugând puţin şofran.

El o luă în braţe înfiorând-o de plăcere. Era minunat că puteau trăi împreună într-o asemenea linişte. El fusese atent şi tandru, iar actul lor sexual era atât de perfect, încât ea avea impresia că este o jumătate dintr-un întreg perfect. Fiecare unire era ceva aproape divin. Cum îşi putuse închipui el, oare, că îl părăsise de bunăvoie?

De-a lungul săptămânilor, au făcut dragoste pe ţărm, în timp ce valurile mici se scurgeau prin jurul lor.

La umbra copacilor – în luminiş sub razele soarelui de prânz – şi în apa rece ca gheaţa a oceanului. Era, într-adevăr, dragoste – o dragoste disperată, minunată, miraculoasă.

Se întâmpla exact ce spusese Kathleen. Era sigură. Se bazau pe încredere şi respect – lăsând trecutul în urmă şi luând-o de la început. În mica lor lume, nu exista nici război, nici tristeţe. Numai dragoste.

Într-o zi, când el se întoarse dintr-una din călătoriile săptămânale la Boston, ea observă că era stăpânit de o amărăciune pe care nu şi-o putea ascunde. Cu toate acestea, însă, nu spuse nimic, de teamă să nu tulbure delicata balanţă a relaţiei lor. După cină, el scoase cada de cupru şi o umplu cu apă.

Privindu-l cum se spăla de praful de pe drum, ea se gândi cât de puternice îi erau sentimentele faţă de el. „Îl iubea”. Acum putea recunoaşte acest lucru în sinea ei.

Şi, cu siguranţă că aveau să trăiască fericiţi până la sfârşitul zilelor.

Îl privi ieşind din cadă şi aşezându-se lângă foc, ştergându-se repede pentru a alunga răcoarea acelei seri de august. Privirea îi era aţintită asupra lui, iar când el întinse cu grijă prosopul în faţa focului şi îi făcu semn să se apropie, ea i se duse în braţe ca şi cum ar fi fost într-un vis. Se simţi o oarecare grabă în gesturile lui când îi scoase cămaşa de noapte şi îi desfăcu pulpele. Ea voia să-l iubească, aşa că îl întinse pe spate şi, acoperindu-l, se înfipse astfel încât putea stabili măsura atât a penetrării, cât şi a mişcării, înteţi ritmul din ce în ce mai mult, până când niciunul din ei nu-şi mai putu retine extazul.

— Dumnezeule, cât te iubesc! exclamă ea în culmea pasiunii.

Te iubesc!

El mormăi un răspuns, iuţindu-şi mişcările şi sărutând-o de parcă amintirea buzelor ei ar fi trebuit să rămână vie o viaţă întreagă.

După aceea, o ţinu în îndoitura braţului până ce răsuflarea le reveni la normal. Ea îşi potrivi capul pe umărul lui – cald şi sigur – şi adormi.

Brandan se uită în jos la soţia lui. Ar fi vrut să stea astfel o veşnicie. Ar fi vrut s-o ţină departe de tot ce era oribil şi neplăcut, să o ţină în siguranţă şi să o iubească. Oare, o iubise vreodată mai mult ca în momentul acela, când ea i se dăruise din toată fiinţa? De ce tocmai atunci? se întrebă el. De ce trebuise să spună acele cuvinte atunci?

Simţi un gust amar când îi privi chipul, dulce şi vulnerabil în somn. I se părea că aşteptase o veşnicie să audă acele cuvinte şi, ca o ironie a sorţii, ea trebuise să le rostească tocmai atunci.

Se ridică şi o duse în dormitor, unde o întinse pe pat, după care el se întoarse în salon.

— Unde pleci? îl strigă ea. Întoarce-te, neruşinat ce eşti! Cum îndrăzneşti să te distrezi cu mine şi pe urmă să mă laşi pradă nopţii reci?

Revenind în odaie, el aruncă peste ea o învelitoare din blană de raton.

— Nu! Pe tine te vreau.

— Trebuie să mă îmbrac, spuse el aspru, şi să-ţi pregătesc cada ca să faci şi tu o baie. Fairfax trebuie să sosească într-o oră.

— Ah, nu! Avocatul tău? Nu în seara asta. Doar n-o să faci afaceri în noaptea asta, nu?

— Nu sunt afaceri, spuse el şi se întoarse să o privească, rugându-se ca ochii lui să pară reci, ca ea să nu-i vadă adevăratele

sentimente din adâncul lor. Vom obţine o separare legală.

— O… ce? făcu ea începând să râdă, dar ezită când îi văzu chipul. O… separare, spuse ea apoi şi trupul începu să-i tremure. Ai înnebunit?

El se rugă să aibă puterea de a-şi continua planul. Trebuia să o protejeze şi înţelesese că nu o putea face atâta timp cât ea rămânea în Statele Unite. Când era lăsată singură, atrăgea încurcăturile asemeni unui magnet. Fusese o hotărâre extrem de greu de luat, dar trebuia s-o facă.

— Nu cred că aş putea fi luat drept nebun. Voiai să fii liberă, eh, acum vei fi. Poţi să semnezi hârtiile şi să pleci.

— Te aştepţi să fiu de acord cu o separare? Când ţi-am cerut divorţul, ai refuzat cu încăpăţânare. Şi acum mă goneşti? Bine, dar nu pricep…

— S-a terminat, Courtney. Dacă nu poţi trăi după regulile mele, nu putem rămâne împreună.

Ea trase aer în piept şi îşi înălţă bărbia, ca şi cum ar fi fost hotărâtă să-şi păstreze demnitatea cu orice preţ.

— De când plănuieşti asta?

— Încă de la început, răspunse el cât de rece şi impersonal putu, ştiind că îi sfărâma inima şi că ea nu putea simţi o durere mai mare decât el în clipa aceea. Sigur, au fost unele aranjamente de făcut şia trebuit să stau în afara oraşului. Unele vase ale mele circulă cu permis din partea lui Jeff Davis. N-am vrut să mă trezesc în închisoare.

— De ce faci asta? îl întrebă ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ce-am făcut?

Nu mai putea rezista prea mult. Detesta faptul că o umilea, că îi provoca atâta durere. O iubea mai mult decât ochii din cap şi avea să facă orice pentru a o proteja. Îşi repeta tot timpul acest

lucru – că o făcea spre binele ei. Că trebuia să o apere.

— Nu ştiu ce doare mai mult – trădarea ta sau prostia mea. Eram atât de sigură că mă iubeşti, mă convinsesem că n-ai putea să faci dragoste aşa cum faci dacă nu m-ai iubi. Mi-am spus că nu era decât o chestiune de timp până te vei simţi în stare să rosteşti cuvintele. Femeile sunt nişte făpturi sensibile. Cred că le vine mai uşor să vorbească, zise ea şi clătină din cap privindu-l pieziş. Ce monstru a putut să mă ţină în braţe ore în şir, zile în şir şi să-şi ascundă atât de bine adevăratele sentimente?

— Court…

— Nu! Nu te osteni să răspunzi. Ai pus la punct fiecare mişcare din acest joc, dar trebuie să ştiu – faptul de a mă îndrăgosti de tine a făcut parte din acest plan?

— Am întârziat numai cât a durat întocmirea actelor. Fairfax se afla în Philadelphia când te-am găsit.

— Ce păcat! zise ea.

El îşi spuse că ea ar fi trebuit să reacţioneze cu mai multă intensitate. În schimb, ea se îmbrăcă şi îşi făcu bagajul, de parcă ar fi fost ameţită. Ar fi vrut să o ia în braţe, să-i mărturisească totul, să-i spună că nu era decât o farsă oribilă. Poate ar fi trebuit să renunţe la întregul plan, se gândi el.

Dacă ea ar fi înţeles cu adevărat ce era în sufletul lui…

Rămase însă tăcut şi, peste o jumătate de oră, se afla lângă ea, care stătea la masă, îmbrăcată într-o rochie cu guler înalt şi ţinând câteva hârtii în mâinile tremurătoare.

— Ce se va întâmpla după ce semnez? întrebă ea.

— Ţi-am aranjat îmbarcarea pe un vapor care pleacă de la New York spre Liverpool. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Vremea…

— Tata mă aşteaptă?

— I-am telegrafiat fratelui tău, Marcus, spuse el ocolindu-i privirea. Semnează şi poţi pleca imediat.

— Şi dacă refuz? Ştii foarte bine că aş putea s-o fac. Aş putea pierde totul.

— Depinde ce înţelegi prin „totul”. Este adevărat că, temporar, renunţi la drepturile asupra proprietăţilor, dar asta e numai ca să mă pot ocupa de ele cum cred eu de cuviinţă. În caz că vom divorţa, însă, nu trebuie să te temi că le vei pierde. Vei vedea că-ţi ofer o alocaţie generoasă – de ajuns pentru a trăi în modul în care eşti obişnuită în Anglia.

— Te mai miri de ce am plecat din Charleston – de ce n-am luat legătura cu tine imediat? Pentru că eşti inuman.

Brandan simţi o zvâcnire uşoară a maxilarului. Bătu cu degetul în hârtii.

— Spune-mi cum vrei, dar semnează odată afurisitele astea de acte, spuse el, strecurându-i-le mână şi dându-i pana şi călimara.

— Poate… ar trebui s-o laşi să se mai gândească, interveni Fairfax. Poate vrea să-şi consulte propriul avocat.

— Nu te amesteca, îi spuse Brandan. Semnează lua-te-ar naiba.

— E în regulă, domnule Fairfax, îl asigură Courtney pe avocat. Le înţeleg conţinutul şi semnez de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

Brandan o privi cu răceală cum îşi puse semnătura, azvârlind apoi hârtiile pe jos. Avocatul le ridică şi le tamponă cu sugativa în timp ce Brandan îi dădu lui Courtney o cutie mare din catifea.

— Toate bijuteriile tale sunt aici. Hainele sunt la Boston. Lucrurile din Charleston ţi le voi trimite când voi crede eu de cuviinţă. Îţi vei primi alocaţia lunară de la avocaţii mei din Londra, iar suma va putea fi renegociată peste un an, în cazul în care vei găsi necesară o majorare.

— Totdeauna ai fost generos cu banii tăi, spuse ea îndreptându-se spre uşă. Aşa cum a fost tata cu mama ta. Totuşi, să nu-ţi faci griji. Aşa cum am mai spus, nu sunt destul de proastă ca să mă omor pentru indivizi de teapa ta. Pe de altă parte, poate că vasul meu se va scufunda, scutindu-te, astfel, de cheltuieli.

Brandan scoase o înjurătură şi se răsuci pentru a o privi în ochi.

— Să-mi fac griji, doamnă? Nu mai faci parte din grijile mede. Te las în seama tatălui tău. Îl poţi chinui pe el de acum încolo, spuse el, după care îşi luă mantaua, incapabil să mai suporte încă o clipă durerea acută pe care o simţea în adâncul sufletului văzând-o cum ripostează ca un animal rănit. Într-o bună zi va înţelege. O va face să înţeleagă.

— Hai să mergem, Fairfax. Ne-am terminat treburile aici.

PAISPREZECE

Kent, Anglia – martie 1862

— Sean. Sean. Ce băieţel frumos! Courtney îşi privi tatăl care admira fericit ghemotocul din braţele sale.

— Courtney, niciodată n-o să înţeleg cum a putut o făptură firavă ca tine să poarte un copil atât de superb.

— Şi doctorul Cartwright e de aceeaşi părere. O să crească înalt.

Ca tatăl lui, îşi spuse ea mişcându-se în pat pentru a-şi găsi o poziţie mai comodă.

— Eh, mi-am făcut datoria?

— Ai întrecut aşteptările. Pe cinstea mea! Maternitatea îţi prieşte. Chiar că nu mă aşteptam să trăiesc ziua asta. Auzi, balet!

— Bucuria ta e prematură. În fond, tatăl lui Sean nu ştie nimic de naşterea lui – de fapt, nici de sarcină – şi a hotărât să ne despărţim.

— Ei bine, va regreta hotărârile pe care le-a luat în grabă, aşa cum vom face toţi, spuse contele vag. Trebuie să recunosc că mă bucur că l-ai părăsit pe ticălos. Niciodată n-a fost destul de bun pentru tine.

L-a părăsit? se gândi Courtney. Individul o alungase din viaţa lui de parcă ar fi fost un ziar vechi.

Dacă ar fi ştiut că ea îi purta copilul.

Dacă! Dacă! Dacă!

Courtney nu spusese nimic. Se hotărâse să nu recurgă la nimic pentru a-l păstra. Se terminase. Îşi luase durerea şi copilul nenăscut şi îl părăsise.

Avusese o răceală de oţel în ochi şi o rezonanţă ciudată în glas în ziua aceea. Nici urmă de iubitul ei din ultimele săptămâni. Doar un bărbat decis să se răzbune – un bărbat pe care-l cunoştea foarte bine.

Courtney se mustrase pentru că fusese atât de proastă să creadă că o iubea. Ar fi vrut să-i spună să-şi ţină banii, dar şi-a zis că fiul ei trebuia, totuşi, să aibă ceva de la tatăl lui, indiferent cât de neînsemnat.

Nu îl implorase să se mai gândească. Fusese nechibzuit şi, indiferent ce îi rezerva viitorul, Courtney era hotărâtă să pună capăt acelei căsnicii cu capul sus. Nu-l lăsase să vadă că gestul lui o zdrobise în adâncul sufletului. Când uşa se închisese în urma lui, se închisese pentru totdeauna şi în urma unui capitol dureros din viaţa ei.

Şi, cu toate acestea, se dusese la fereastră, dorind să-l vadă plecând – îi urmărise mersul grăbit şi neşovăitor după ce scăpase de ea mai uşor decât un ţânţar supărător. Chiar şi peste ani, când melancolia va tinde să învăluie realitatea, Courtney ştia că îşi va aminti cu câtă uşurinţă se descotorosise de ea – şi de copilul său, deşi nu avusese idee de existenţa acestuia – cu câtă uşurinţă renunţase la viaţa lor în doi şi la căsnicia lor.

Privise trăsura îndepărtându-se şi înţelesese, în sfârşit, lecţia pe care i-o dăduse el. Îşi încleştă mâna pe piept pentru a-şi uşura durerea din inimă, dar nimic nu avea să o vindece vreodată. Răzbunarea, pe care o căutase odată, neobosită, se împlinise, dar victoria avea gust amar.

Se plimbase în jurul căsuţei, memorând fiecare colţişor al locului care le adăpostise idilicul interludiu de scurtă durată. Revedea cu ochii minţii fiecare clipă petrecută unul în braţele celuilalt şi nu avea să uite niciodată ce pierduse şi nici profunzimea

trădării lui.

Nu avea să uite niciodată.

— Nu trebuie să ne mai gândim la trecut, îi spuse Courtney tatălui ei. Adevărul e că n-am avut niciun merit. Brandan m-a părăsit pe mine. Dar, cel puţin, mi-a dat acest dar minunat – scumpul meu copilaş.

Sean începu să se agite, iar contele îşi drese glasul.

— Prostul nici n-are idee ce pierde. Copilul e leit el, spuse apoi dându-i bebeluşul lui Courtney, după care îşi deschise tabachera, şi trase puţin tutun pe nas.

— Aşa e, zise ea sesizând nemulţumirea evidentă. E mai mult un Blake decât un Asquith, adăugă ea sărutând copilul pe tâmplă. Povesteşte-mi despre Maureen Caddell.

Contele păru uluit de cuvintele ei, deschise gura ca pentru a spune ceva, dar se uită la ceas.

— Timpul zboară.

— Brandan mi-a spus tot. Nu pleca până nu-mi povesteşti şi varianta ta, te implor.

— M-am temut de asta din clipa în care am aflat că te-ai măritat cu ticălosul acela, iar acum, când mă confrunt cu această problemă, trebuie să recunosc că nu mai e atât de înspăimântător. Ce ţi-a spus?

— Că v-aţi iubit. Că a rămas însărcinată şi ai refuzat să te căsătoreşti cu ea. Că s-a sinucis.

— Din moment ce am trăit în minciună, începu contele, bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau seama când a venit momentul adevărului. Oftă adânc. Ar fi trebuit să vă povestesc totul demult, dar niciodată nu mi s-a părut a fi timpul potrivit. Vreau să ştii aşa – am iubit-o pe Maureen. Când am pierdut-o, am suferit groaznic, continuă el. Eram capricios, foarte agitat, nervos şi cu accese de

melancolie. Relaţia noastră a fost plină de pasiune şi, în curând, s-a transformat în dragoste – apoi în obsesie. Ea şi-a părăsit soţul şi familia şi a venit la mine la rugămintea mea. La început, am fost discreţi. Am instalat-o la Stantsworth şi ne petreceam săptămâni la rând împreună. Când a aflat că era însărcinată, Maureen nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Credea că mă voi despărţi de Brenna, că Wynstan va fi de acord cu divorţul şi că ne vom căsători.

— Din păcate, te iubea foarte mult, zise Courtney.

— Era atât de sigură că voi renunţa la tot pentru ea, încât m-a convins chiar şi pe mine pentru o clipă să dau cu piciorul la tot pentru dragoste, la cariera mea politică, la poziţia mea în societate. În fond, o iubeam aşa cum n-am iubit vreo femeie, nici înainte, nici după.

O tristeţe adâncă i se citea în ochi.

— Dar, niciodată nu s-a priceput la oameni, dovadă că, până la urmă, am renunţat la ea pentru carieră. Un divorţ era, bineînţeles, imposibil.

— Mare ştie?

Lordul Garrett scoase un oftat adânc, de parcă l-ar fi reţinut de mai bine de douăzeci de ani şi ca şi cum o mare povară i-ar fi fost luată de pe umeri.

— Nu.

— Bine, eu n-o să-i spun, îl asigură ea. Sunt sigură că nimic din ce-aş putea spune n-ar fi mai îngrozitor decât ceea ce ai trăit tu în toţi aceşti ani. Totuşi, aş mai avea o întrebare.

— Care?

— Mama s-a sinucis pentru că a aflat de această relaţie?

— Nu, răspunse el ferm. Îţi jur că moartea ei n-a survenit prin sinucidere, zise el apoi şi se uită din nou la ceas. Trebuie să mă întorc la Londra. Aştept în orice clipă să primesc un mesaj din

partea primului ministru. Colonialiştii aceştia stupizi sunt toţi ca soţul tău – nişte nemernici nechibzuiţi. Încearcă să ne forţeze să luăm hotărârea de a-i sprijini. Eu simpatizez cu confederaţii, dar trebuie să acţionăm cu judecată.

E prea mult în joc. O hotărâre greşită ar putea provoca un dezastru. Afurisiţii aceia de americani par decişi să ne atragă în războiul lor stupid.

— Mă laşi singură în mausoleul ăsta?

— Mare vine să-ţi ţină de urât.

Oare ce-i rezerva viitorul? se întrebă Courtney când uşa se închise în urma tatălui ei. Mare îşi împărţea timpul între fabricile şi birourile sale şi dădea foarte rar pe la Oakleigh Court. Tatăl ei devenise, practic, un prizonier al funcţiei sale din Parlament, având de rezolvat când o problemă, când alta.

Courtney încercă să-şi aducă aminte când se mai simţise atât de singură.

Bineînţeles că înţelegea de ce problemele erau atât de complicate. Din vina acelor americani afurisiţi şi a războiului lor. Ambele părţi făceau tot posibilul să atragă Marea Britanie. În conflict. Tatăl ei îi explicase totul la cină cu câteva săptămâni în urmă. Discuţia începuse cu o afirmaţie rostită de el.

— Sper să rezolvăm problema trimişilor sudişti înainte de Crăciun, spusese contele.

— Do-domnii Mason şi Slidell? întrebă Mare şi acesta încuviinţă, spunând:

— Printre alţii.

— În-în ce stadiu vă aflaţi?

— Mason şi cine? întrebă Courtney ridicându-şi o sprânceană.

— După cum ştii, există o blocadă maritimă a porturilor din sudul Americii, îi explică atunci contele. Unii trimişi ai

Confederaţiei, printre care James Mason şi John Slidell, au părăsit oraşul Charleston la începutul lunii octombrie la bordul unui vas care a forţat blocada. Au plecat din Havana cu un vapor britanic *Trent*. La începutul lui noiembrie, un vas al Uniunii l-a ajuns din urmă pe acesta în Canalul Bahama şi i-a lovit prova. Atunci, căpitanul Wilkes – evident, un individ, nu prea luminat la minte – a abordat nava *Trent*, i-a arestat pe trimişi şi îi ţine într-o închisoare din Massachusetts.

— Mass-Massachusetts? Nu-i acolo u-unde stă ticălosul acela de Blake? întrebă Mare, iar Courtney încuviinţă.

— Îngrozitor! exclamă Mare azvârlind şervetul. Să-să tragă într-o navă britanică şi s-o abordeze?

— Intolerabil, aprobă lordul Garrett. Îmi miroase a război dacă americanii refuză să-i elibereze. Unsprezece mii de soldaţi de-ai noştri pot fi trimişi în Canada oricând. Flota e pregătită, l-am trimis domnului Adams, ministrul american, ultimatumul nostru. Trebuie să elibereze trimişii şi să-şi ceară scuze sau să se pregătească să-i înfrunte pe soldaţii britanici.

Contele îşi tăie friptura de vită şi îşi puse o lingură de sufleu pe farfurie.

— A na-na-naibii porcărie, zise Mare.

Din fericire, problema fusese rezolvată până la naşterea lui Sean. Domnii Mason şi Slidell au fost eliberaţi şi li s-a permis să-şi continue drumul spre Anglia.

* * *

Când Sean avea două luni şi ea se înzdrăveni! Courtney propuse să organizeze o gală a primăverii la Oakleigh Court. Tatăl ei şi Mare jucau şah.

— O ce? întrebă tatăl ei uimit. O gală? Aici? Ai înnebunit?

— Mi-mi-mie mi se pare o idee excelentă, zise Mare studiind tabla de şah. De-de ce nu? Ar fi bine pentru încheierea unor afaceri. Au trecut atâţia ani de când n-am mai organizat aşa ceva. De când mama…

— Şi putem continua încă atâţia fără să ne afectăm nici afacerile noastre, nici poziţia în societate a surorii tale, insistă contele. Pentru aşa ceva e nevoie de luni întregi de pregătiri, iar eu n-am timp.

— Pot să fac eu totul, tată, zău. Am învăţat la Charleston. Lasă totul în seama mea. Nu mă deranjează. Pe cuvânt.

— Cred că ar fi bine să-şi organizeze gala, tată. I-ar face foarte bine. În ultimul timp a fost cam deprimată.

Contele îşi privi fiica şi păru să se gândească.

— Poate că aveţi dreptate. Nu prea sunt de acord, dar, în fine.

Courtney sări de pe scaun şi îl îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc, tată. Nu vei regreta.

— Ai grijă să nu regret.

Pregătirile pentru gală reprezentau o provocare, căci, luna aceea, Mare fusese obligat să-şi închidă fabrica din Lancashire şi, deci, prea ocupat ca să o poată ajuta. Experienţa ei de a fi găzduit Balul Văduvelor şi Orfanilor în Charleston se dovedi, însă, utilă şi, când veni vremea, totul era pus la punct.

— Arătaţi minunat, spuse Moira în timp ce Courtney făcea piruete în faţa oglinzii, iar auriul rochiei se potriveşte foarte bine cu smaraldele.

— Eşti prea drăguţă, Moira. Mă bucur atât de mult că te-ai întors la Oakleigh Court după plecarea mea din Charleston, îi spuse ea netezindu-şi rochia.

— Păi, milady, doar nu era să rămân în serviciul acelui nebun,

nu?

— Brandan poate fi formidabil, zise Courtney trăgând din nou de rochie. Nu crezi că decolteul e cam adânc?

— Am văzut şi mai adânci, o asigură Moira aranjând decolteul. Această bordură din blană de nurcă e superbă, milady.

— Eh, nu voi purta smaraldele, spuse Courtney scoţându-şi colierul. Prea multe amintiri. Topazul pe care mi l-a dăruit tata ar merge perfect.

— I-ar face mare plăcere contelui, o aprobă Moira.

— Roagă-l pe Spaulding să mă anunţe când soseşte vicontele de Stantsworth.

— Da, milady.

Doctorul Cartwright aştepta în salonaşul ei.

— Eşti superbă, îi spuse el privind-o cu admiraţie.

— Mulţumesc, zise ea. Mare a fost atât de prins, dar sper să-şi amintească, adăugă ea intrând.

— În telegramă spunea că va fi aici devreme, spuse doctorul.

— Ei bine, a întârziat, iar oaspeţii vor începe să apară peste vreo oră, zise ea coborând scara. Mai sper să nu se plângă în legătură cu fabrica toată noaptea.

— Fratele tău nu e singurul scos din afaceri şi mă tem că, dacă acest război din America va continua, nu va fi nici ultimul, spuse doctorul Cartwright.

Courtney era încântată de faptul că petrecerea se dovedi a fi un succes imens. Era exact ceea ce îi trebuia – pentru a nu se mai gândi la trecutul ei trist şi la viitor.

Până şi tatăl ei păru încântat de reacţia societăţii londoneze şi îi spuse acest lucru lui Courtney în timp ce valsau.

— Spre surprinderea mea, petrecerea a atras toată crema societăţii. Oameni pe care nu i-am văzut de ani de zile – şi mulţi pe

care nu-i cunosc – au acceptat invitaţia, îi spuse el.

— Fără îndoială că unii au venit din respect şi alţii din consideraţie pentru poziţia ta, dar bănuiesc că majoritatea au apărut ca să-ţi vadă fiica încăpăţânată care, după ce a sfidat societatea şi mânia formidabilului conte de Lowden, cu mai multe ocazii, s-a întors acasă ca o adevărată fiică risipitoare.

— Da. Cu siguranţă că viaţa ta constituie un subiect nemaipomenit pentru fabrica de zvonuri şi, fără îndoială că un tânăr porc sau doi ar vrea să se convingă pe pielea lor, zise el aruncând o privire în jur ca pentru a-i arăta ce voia să spună. În seara asta reprezinţi un teribil punct de interes, draga mea.

— De aceea ai fost de acord să găzduim gala? Faci pe peţitoarea pentru fiica ta cea măritată? Sau poate pentru fiul tău?

— De ce nu? Ai o zestre substanţială. Banii, poziţia în societate şi puterea pot şterge pata unei tinereţi nechibzuite, căci ipocriţii societăţii sunt oricând gata să treacă peste orice când le convine – sau când au de câştigat.

— Ei bine, adu-ţi aminte că încă sunt măritată. Indiferent care ţi-ar fi scopul, îţi mulţumesc. Mă simt minunat.

Cu fiecare oră care trecea, Courtney devenea şi mai îngrijorată în legătură cu fratele ei. Cum căzuse o ninsoare uşoară, se temea ca Mare să nu fi avut vreun accident. Era la capătul răbdării pe la ora unsprezece când Spaulding îi şopti la ureche că trăsura vicontelui tocmai venea.

Courtney îşi ceru scuzele de rigoare faţă de un mărunt baronet cu care dansa şi îl aşteptă pe Mare în vestibul. Când se deschise uşa, văzu că pajiştea din faţă arăta de parcă ar fi fost acoperită de o cuvertură albă din dantelă. Portarul clipi de câteva ori pentru a-şi da la o parte fulgii de zăpadă de pe gene şi ţinu uşa deschisă pentru Mare şi alţi doi oaspeţi pe care îi adusese cu el.

— Un succes nemaipomenit, nu? şopti doctorul Cartwright venind lângă ea şi oferindu-i un pahar de şampanie. Ah, a venit. Dar cine e cu el?

Courtney sorbi din cupa de cristal, în timp ce Mare îi scotea mantaua femeii, după care el se întoarse şi o văzu. Îi făcu cu mâna entuziasmat, se aplecă să le spună ceva invitaţilor săi, după care arătă spre ea.

Ceva în legătură cu buclele de un roşu aprins ale femeii îi era familiar, ca şi mişcările ei feline. Inima lui Courtney începu să bată cu putere şi picături de sudoare îi apărură pe frunte. Un roşu aprins ca…

„Marilee!”.

Paharul îi scăpă din mână şi se sparse, împroşcându-i rochia cu şampanie şi cioburi de cristal.

Marilee? La Oakleigh Court? Oare nu exista niciun loc pe pământ unde să nu dea de ea?

Courtney zări sclipirea din ochii albaştri-verzui pătrunzători ai bărbatului când acesta îi aruncă un zâmbet.

— Armand! şopti ea încet.

Ce căutau la Oakleigh Court – şi în compania fratelui ei?

— Lady Asquith, nu te simţi bine? o întrebă atunci doctorul Cartwright. Parcă ai fi văzut o fantomă.

— Fantomele trecutului vin să mă chinuiască, răspunse ea enigmatic ducându-şi mâna la gât.

Doctorul Cartwright o cercetă din priviri pe Marilee.

— Oricine ar fi, e incredibil de frumoasă.

— Da, şi are un suflet de viperă, adăugă Courtney. Este fosta amantă a soţului meu, Marilee Whitman.

Îl auzi ţinându-şi răsuflarea.

— Ce naiba caută aici?

Courtney ridică din umeri privindu-l pe Mare care venea spre ea făcându-şi loc printre invitaţi, cu Marilee de braţ şi Armand în spate.

— Bănuiesc că tu îi cunoşti pe invitaţii mei, dragă surioară, dar tu, Chris… zise Mare şi arătând spre Marilee, continuă:

— …dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea – lady Marilee Asquith, din Carolina de Sud. Iar acest domn este contele Armand St. Pierre.

— Soţia… ta? îngăimă Courtney.

— Lady Stantsworth, spuse doctorul Cartwright înclinându-se uşor.

— Ne-am căsătorit astăzi. Un dar de Crăciun pentru tata, zise Mare, după care se întoarse spre Marilee. Îmi tot spune de câtva timp să mă însor draga mea, dar nicio femeie nu a putut să-mi subjuge inima până la tine.

— Fără îndoială că bumbacul ei i-a accentuat farmecele, spuse Courtney.

— Courtney, draga mea, spui un lucru foarte urât, zise Mare.

— Ştiu de ce s-a însurat cu tine, spuse ea fără să bage de seamă tăcerea care se lăsase în jur din moment ce oaspeţii auziseră că vicontele de Stantsworth venise la Oakleigh Court cu o soţie.

— … Dar de ce te-ai măritat tu cu el? Eşti chiar atât de răzbunătoare, încât să te răzbuni pe mine căsătorindu-te cu fratele meu?

— Linişteşte-te, surioară şi dă-te la o parte. Tata se află în uşa biroului şi ne priveşte, aşa cum fac, de fapt, toţi invitaţii.

— Surioara ta e obişnuită cu bârfele, zise Marilee.

Courtney se sili să zâmbească şi să-i întindă mâna.

— Bine ai venit la Oakleigh Court, lady Stantsworth.

O sclipire scurtă de victorie apăru în ochii lui Marilee când, ignorându-i mâna întinsă, o sărută uşor pe obrazul rece.

— Mulţumesc, surioară dragă.

— Dumnezeule, Mare. Ştii cum să-ţi faci intrarea, spuse contele alăturându-li-se.

După ce se făcură prezentările, îl Sfătui pe Mare să-şi conducă soţia în sala de bal şi să-i ofere un coniac.

— Trebuie să fiţi îngheţaţi de pe drum, dar un coniac vă va încălzi imediat sângele.

— Ar fi nevoie de mult mai mult pentru a încălzi sângele acestei ticăloase, murmură Courtney.

— Poftim? întrebă contele.

Din fericire, guvernanta lui Sean, Higgins, apăru în clipa aceea şi o trase pe Courtney deoparte pentru a-i spune că micuţul se trezise. Courtney se scuză şi porni să urce treptele, zărindu-l pe Armand foarte aproape, în spatele ei.

— A adormit din nou, milady, îi spuse Higgins când ea intră în camera copilului. Să-l trezesc?

Armand rămăsese în prag.

— Nu e nevoie, spuse Courtney aplecându-se deasupra leagănului şi sărutându-şi fiul pe frunte. Cheamă-mă imediat dacă se trezeşte.

— Bineînţeles, milady, o asigură Higgins.

Courtney trecu pe lângă francez şi porni spre apartamentul ei.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea cu vipera asta? izbucni ea înainte ca el sa apuce să spună ceva.

— *Mais*, am fost invitat de fratele tău.

— Ea ar trebui să se afle la Charleston, aşteptând ca Brandan să divorţeze de mine, nu să-mi zăpăcească fratele, aşteptând să se

repeadă asupra lui ca o perversă ce e.

— Poate că ai judecat-o greşit, zise Armand.

— Nu. Pur şi simplu, a înlocuit o pradă cu alta, izbutind să-l prindă în capcană pe bietul Mare.

Tocmai mă întrebam unde a dispărut după accidentul meu. Ştiam că a venit în Europa, dar nici prin cap nu-mi trecea că ar fi în Anglia.

Courtney dădu din cap cu hotărâre.

— Totul numai ca să lovească în mine. N-a ajuns că mi-a distrus căsnicia şi mi-a ucis copilul? Aproape că te-a făcut să-ţi dai viaţa în acel duel ridicol cu Brandan. Cum poţi s-o ierţi şi ce cauţi cu ea aici?

— Odată te-ai temut pentru viaţa mea. Mi-a spus Brandan.

Degetele lui îi alunecară peste obraz şi pe gât, dar ea se îndepărtă.

— Dacă ai fi fost soţia mea, nu te-aş fi lăsat să pleci. M-aş fi purtat cu tine aşa cum te porţi cu o floare rară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brandan vrea numai o separare legală, nu un divorţ.

— Te-aş putea face să-l uiţi, îi şopti Armand. Ţi-o jur.

— Nu vreau să-l uit nici pe el, nici durerea pe care mi-a provocat-o. Vreau să învăţ din greşelile mele. Acum pleacă, te rog.

— Courtney? strigă Mare zgâlţâind clanţa. Eşti acolo?

Armand îşi atinse buzele de mâna el.

— Îţi voi respecta dorinţa.

Mare îl privi uluit pe Armand ieşind.

— Ce-ce naiba? Ce căuta aici?

— Vrea să se însoare cu mine.

Mare îşi înălţă o sprânceană.

— Eh, cel puţin face parte din clasa potrivită, deşi tatei nu-i

plac francezii!

— Mulţumesc, dar îmi place viaţa mea aşa cum este. N-am de gând nici să divorţez, nici să mă recăsătoresc.

— Doar nu-l iubeşti încă pe nemernicul acela? spuse el strâmbându-se în faţa unei asemenea probabilităţi îngrozitoare. A fost o partidă nepotrivită…

Courtney nu se mai putu abţine.

— Tocmai tu te-ai găsit să vorbeşti de partide nepotrivite. Ştii cu cine te-ai însurat? Cum ai putut s-o aduci pe femeia asta în casa noastră?

— „Femeia asta” e soţia mea, spuse Mare cu răceală.

— Unde ai cunoscut-o?

— Dacă vrei neapărat să ştii, am cunoscut-o prin soţul tău. Este partenera lui de afaceri. Părăsise Charleston-ul pentru a trăi la Londra cât avea să dureze războiul.

— Ştii de relaţia ei cu soţul meu?

— Dacă te referi la fosta relaţie a soţiei mele cu soţul tău, Marilee mi-a spus tot.

— Şi că mi-a ucis copilul cu minciunile ei?

— Courtney, îmi iubesc soţia şi nu vreau să mă gândesc la trecut.

— Şi nu vezi nimic neobişnuit în faptul că şi-a îndreptat atenţia asupra ta? întrebă ea izbucnind în râs. Vei ajunge de râsul Londrei dacă se va afla că te-ai însurat cu fosta amantă a cumnatului tău. Nu-ţi dai seama că s-a măritat cu tine doar ca să te distrugă aşa cum a încercat să-mi distrugă şi mie căsnicia? Cum ai putut? Îţi va face viaţa un calvar, Mare. Va…

— Căsnicia voastră s-a distrus din propria voastră vină, Court. Marilee e soţia mea. Doar nu te aştepţi să stau liniştit în timp ce tu scoţi toate cuvintele astea înveninate.

— Înveninate! Cuvintele mele? Păzeşte-te de sărutările soţiei tale.

Mare deveni rigid.

— Ceea ce este între tine şi soţia mea aparţine trecutului. Când ai venit din America, având foarte puţine explicaţii cu privire la ce-ai făcut în ultimii doi ani, ţi-am respectat dorinţa de discreţie. Acum că am găsit, în sfârşit, o femeie pe care pot s-o iubesc, vrei s-o iei de lângă mine, pentru că nu eşti de acord cu ea. Să ştii că eu niciodată n-am fost de acord cu Brandan Blake, dar tu te-ai măritat cu acel ticălos şi i-ai mai făcut şi un copil. Vreau doar să-mi tratezi soţia cu respect.

— Cum ai putut să mă trădezi? Eşti fratele meu.

— Afurisită să fii! exclamă el izbind cu pumnul în birou într-un acces neobişnuit de furie. Chiar totul trebuie să aibă legătură cu tine? N-am voie să am o viaţă a mea?

Courtney fu uimită pe moment. Rareori îl văzuse pe Mare înfuriindu-se.

— Bine, dar vă deosebiţi din toate punctele de vedere.

— Ne potrivim foarte bine, Courtney. Eu am fabrici, ea are bumbac.

— Bumbacul? Din cauza americanilor şi războiului lor afurisit te-ai hotărât să te tăvăleşti cu ticăloasa asta?

— Ai grijă ce vorbeşti, zise el printre dinţi. Nu pot ţine fabricile în funcţiune dacă nu am bumbac.

— Dar există destul bumbac – mii de baloturi ies zilnic din Charleston la bordul vaselor care sfidează blocada.

— Nu fi proastă, Court. Speculanţii au crescut preţul. Afurisiţii ăia cer dobândă de peste o mie la sută. Nu pot începe să plătesc şi n-aş face-o nici dacă aş putea. N-ar fi o afacere bună.

— Afaceri. Tot timpul afaceri. Nu-i un motiv ca să te însori cu

ea.

El oftă.

— Nu-i vorba numai de bumbac. O iubesc, crede-mă.

— Atunci chiar că eşti un prost.

Mare se îndreptă spre uşă.

— Să ştii că n-am încheiat acest subiect, îi strigă ea.

— Eu nu mai am nimic de spus, Court. Dacă soţia mea nu e binevenită la Oakleigh Court, vom pleca, bineînţeles.

— Dacă pleci, tata va face o criză de apoplexie.

Mare se, opri în faţa uşii, evident, hotărât să nu cedeze absolut deloc.

— Bine, spuse ea încet. O să ţin cont de educaţia pe care o am şi o să mă port frumos.

— Nu-ţi cer prea mult.

După ce plecă el, Courtney se aşeză lângă foc în salonul ei, gândindu-se la fiecare cuvânt pe care şi-l spuseseră. Îşi dădu seama că nu se bâlbâise deloc în timpul întregii conversaţii.

Se întoarse la oaspeţi şi conduse gala până la cel din urmă vals, dar când se retrase, adormi foarte greu. La un moment dat, în toiul nopţii, hotărî că nu mai putea rămâne la Oakleigh Court şi, după ce luă decizia de a pleca, se lăsă răpusă de somn.

A doua zi dimineaţă, în timp ce îşi lua micul dejun alături de Mare şi de doctorul Cartwright, Courtney le anunţă planul ei de a se muta în casa din Mayfair.

— Simt nevoia să stau un timp departe de Oakleigh Court. Plec imediat dacă tata e de acord.

— E cea mai nebunească idee a ta, zise Mare. În următoarele câteva săptămâni, tata va rămâne la Oakleigh Court. Nu poţi sta la Londra singură.

— În casa mea sunt o mulţime de servitori, aşa că nu voi fi

deloc singură. Nu mai fi atât de cicălitor, Mare.

— O să vorbească lumea, insistă fratele ei. Seara trecută a fost un succes. Societatea a trecut, în sfârşit, cu vederea peste tinereţea ta nesăbuită şi s-a hotărât să te accepte, dar cu condiţia ca, de aici încolo, să nu mai sfidezi uzanţele.

— O voi lua pe Moira cu mine. E destul?

— Nu i-a fost de cine ştie ce ajutor lui Sarah, spuse Mare.

— Acest lucru e nedemn de tine. Eu nu sunt Sarah şi spre deosebire de tine, puţin îmi pasă de uzanţe. Să mă critice cât vor.

Mare deveni rigid şi ridică glasul furios.

— Tata…

— Doar n-o să te duci să-i spui tatei? zise ea şi se întoarse spre doctor. Doctore Cartwright?

— Mare, ar fi mai bine să nu-ţi necăjeşti tatăl cu probleme care-i pot provoca o încordare inutilă, spuse acesta.

— Nu va fi de acord, Court, zise Mare.

— Va fi dacă-mi vei ţine partea. Te rog!

— Nu mă mai ruga atât.

— Tu şi Marilee veţi avea ocazia să fiţi singuri cu tata, fără mine.

— Ah, aici eraţi, spuse Marilee intrând şi aşezându-se la masă în faţa lui Mare.

— Poate că Londra i-ar face bine, spuse doctorul Cartwright. Este exagerat de palidă. Poate că aerul de ţară n-a fost tonifiantul cel mai bun.

— Cine se duce la Londra? Tu, Courtney? ciripi Marilee. Ah, Mare, nu mergem şi noi?

— Trebuie să mergem mai întâi la Manchester, draga mea şi după aceea la Bristol. Abia pe urmă, dacă vrei, zise Mare ridicând din umeri.

— Eşti prea drăguţ cu mine, murmură ea prefăcându-se veselă şi întinzându-i mâna peste masă.

Courtney îşi reţinu o replică usturătoare. Încă puţin din teatrul acela şi avea să verse, cu siguranţă.

CINCISPREZECE

Courtney se uită la lacheul care se afla în pragul uşii casei din Mayfair, aşteptând să o conducă la trăsură. De ce acceptase, oare, să călărească în ziua aceea cu Armand şi cu doctorul Cartwright? Nu se simţea bine deloc, iar ei trimiseseră un lacheu să o ia de acasă, în loc să vină unul din ei, aşa cum le era obiceiul, ceea ce o făcu să să întrebe dacă şi ei erau, ca ea, puţin indispuşi.

Se gândi să se scuze şi privi spre trăsura închisă. Armand venea de obicei cu un landou, dar poate că, în ziua aceea, bănuise că vremea nu avea să fie prea frumoasă. Atunci, de ce mai mergeau să călărească? Sigur avea să se sufoce într-o trăsură închisă într-o zi ca aceea. Courtney făcu ochii mici. Perdelele de la ferestre erau trase.

Cei trei îşi făcuseră un obicei. Mergeau la călărie în fiecare zi, fix la ora două după-amiază. Nu mai încălecase un cal de foarte multă vreme, până în acea ultimă lună.

Se îmbrăcase cu costumul de călărie nepotrivit pentru o zi atât de caldă, îşi dădu ea seama în timp ce îl urma pe lacheu spre trăsură, iar acesta o ajută să urce treptele. Se aşeză, dar abia îl vedea pe bărbatul din faţa ei, care stătea în umbră. Indiferent care din cei doi tovarăşi ai săi de călărie era – Armand sau doctorul Cartwright – neglijase să se îmbrace adecvat.

— Armand?

Nu primi, însă, niciun răspuns. Se lăsă pe spate şi imediat observă două lucruri. Mai întâi, în trăsură era întuneric beznă şi apoi, celălalt nu scosese nici măcar un sunet. Liniştea era de rău augur. Ceva nu era în regulă.

Aşa cum se aşteptase, aerul dinăuntru era sufocant. Ridică

mâna spre perdea, dar aceasta nu se clinti. Era bătută în cuie.

— Las-o, îi porunci el aspru apucând-o de încheietură şi răsucindu-i-o.

Courtney se simţi cuprinsă de groază. Nu mai auzise în viaţa ei acel glas. Ochii începură să i se înveţe cu întunericul şi acum văzu că omul care stătea în faţa ei purta o glugă gri de mătase.

— Cine sunteţi? întrebă ea.

El nu-i răspunse nimic, ci izbucni într-un hohot de râs strident care o făcu să-şi piardă repede curajul. Trase de perdeaua din piele de la fereastră, dar el o potoli.

— Îmi dai bătaie de cap, las' că-ţi arăt eu.

Îi apucă încheietura mâinii şi răsuflarea ei deveni mai greoaie. Era prea puternic pentru ea şi, deşi clătina din cap încolo şi încoace, el îi astupă gura şi nasul cu o pânză şi o potoli cu uşurinţă cu substanţa îmbibată în material.

„Prea târziu!" îşi spuse ea. Prea târziu să-l mai oprească, indiferent cine era. Ochii i se închiseră curând şi, când auzi un chibrit aprins undeva departe, ea plutea în gol, ultima imagine pe care o văzu fiind aceea a unui demon cu o glugă de un gri argintiu.

Tot el fu şi prima persoană pe care Courtney o văzu când îşi reveni. Se afla într-o încăpere plină de fum şi cu un miros dulceag, legată fedeleş cu fâşii de piele de un pat pentru patru persoane din lemn de stejar. Privirea îi fu atrasă de stâlpii patului – frumos sculptaţi, se gândi ea, până când realiză că sculpturile reprezentau trupuri goale angajate în…

Hotărî să nu se uite, dar deasupra ei, tavanul era îmbrăcat în oglindă, iar pereţii erau acoperiţi cu picturi de…

Închise ochii şi întoarse capul – dezgustată.

— O colecţie interesantă, nu găseşti?

O siluetă veni spre ea din umbră, cu chipul ascuns de o

mătase gri-argintie, aşa încât ea nu putu să-i vadă nici culoarea, nici forma ochilor. Stătea chiar deasupra ei, cu un calm ironic, cercetând-o amănunţit.

— Cine eşti? De ce mă aflu aici? întrebă ea şi răsuflarea i se precipită. Dă-mi drumul imediat!

El râse zgomotos.

— Cum mai porunceşti, de parcă eu aş fi prizonierul şi tu ai deţine controlul.

Îi pipăi părul dezlegat şi încâlcit, care îi cădea greu peste sâni.

Era doar în lenjeria de corp sub cearceaf. Cineva o dezbrăcase. Se cutremură la gândul că mâinile lui îi atinseseră pielea şi că ochii aceia ascunşi îi sorbiseră trupul aproape gol.

— Eu sunt Silver Ned, iar tu eşti… invitata mea.

Silver Ned? Da, acum îşi amintea de el. Se dusese la trăsură pentru a merge la călărie cu Armand şi cu doctorul Cartwright, dar când urcase, el se năpustise asupra ei ca un uliu îngrozitor.

— Tata o să pună să fii spânzurat, îl ameninţă ea.

— Mai întâi va trebui să mă găsească. Nimeni nu ne va găsi aici – în Camera Iniţierii.

Nu îşi dădea seama de accentul vocii lui groase şi aspre. Nu avea idee nici din ce clasă socială provenea.

— Camera Iniţierii? Ce vrei de la mine?

— Eu fac comerţ cu carne. Ai aduce bani frumoşi, în cazul în care tatăl tău refuză să plătească recompensa.

— Dacă nu vrei decât bani, îţi pot plăti chiar eu, îl asigură ea disperată.

— Nu. Banii trebuie să vină de la conte, spuse el destupând o sticlă de vin alb, după care umplu două pahare.

Când ea refuză să bea, el îi turnă lichidul cu forţa pe gât.

Bănuielile ei că fusese drogată i se confirmară când fu cuprinsă de un sentiment de falsă bună dispoziţie. Când adormea, când se trezea, visându-l pe Sean. Cine avea să-l hrănească şi să aibă grijă de el? Cât de trist trebuia să fie fără mama lui, căci Courtney preferase să-şi petreacă fiecare zi îngrijindu-l. El nu avea cum să ştie ce se întâmpla şi va plânge văzând că ea nu venea. Mama lui nu avea să fie lângă el să-i şteargă lacrimile. Un copil fără mamă. Cunoştea acel sentiment. Un copil fără mamă sau tată.

Brandan. De ce o izgonise, când singura ei vină fusese aceea că îl iubea prea mult? Brandan…

Nişte degete îi atingeau pielea uşor şi se trezi. Totul părea să se mişte cu încetinitorul – glasuri scăzute şi înăbuşite, forme întunecate. Simţi un obiect ascuţit zgâriindu-i gâtul şi o mână îi smulse broşa camee – cea pe care Brandan i-o făcuse cadou la prima lor aniversare – care acum atârna pe degetele înmănuşate ale lui Silver Ned în panglica ei din catifea neagră.

— Îţi mulţumesc, lady Asquith. N-o să mai ai nevoie de asta acolo unde o să te duci, te asigur, zise Silver Ned mângâindu-i obrazul. Acum trebuie să te părăsesc, nepreţuita mea comoară, îi şopti el, dar mă voi întoarce şi ne vom continua afacerile prea mult amânate.

Courtney îşi pierdea cunoştinţa şi îşi revenea. Visă că era pe moarte şi se trezi tuşind, având nevoie de aer, cu plămânii gata să-l explodeze. Întinse singura mână liberă şi se lovi de tăblia patului. Locul avea să se învineţească. Plânse ca un copil la gândul că poate se umflase deja şi se învineţise.

— Uşurel, domnişoară. Trebuie avut grijă. Arde. Ceai foalte fielbinte.

Se întoarse şi văzu un omuleţ foarte ciudat, îmbrăcat în mătase neagră, cu părul împletit într-o coadă lungă şi cu o

pălăriuţă rotundă pe creştetul capului. Un chinez?

Ea îşi linse încheietura mâinii zgâriată.

— Pun alifie. Beţi ceai întâi, spuse el lăsând ceaşca pe noptieră la îndemâna ei, dar ea întoarse capul. E sete?

Ea clătină din cap.

— Nu dlogat, domnişoală.

Minţea.

— Aşa. Beţi acum.

Nu avea importanţă dacă minţea. Courtney ştia că avea nevoie de lichide. În timp ce ea sorbea ceaiul, el îi ungea cu alifie pielea zgâriată.

— Asta ia durerea, domnişoală, spuse el bandajând-o, după care îi aduse prăjituri cu migdale.

Nu toată durerea, îşi spuse ea. Nu pe cea din adâncul sufletului pe care o simţea gândindu-se că nu-şi va mai revedea niciodată fiul. Nu pe cea pe care o simţea când îşi amintea de Brandan.

Se chinui să se ridice în capul oaselor, dar căzu înapoi.

— De cât timp? întrebă ea cu greu.

— Patlu zile, domnişoală.

Patru zile. Toate se uniseră într-un coşmar oribil pentru Courtney. Se sprijini de el, membrele tremurătoare abia susţinându-i greutatea. O duse pe un fotoliu. Deşi fâşiile de piele fuseseră înlăturate, acum era legată de stâlpul patului cu un lanţ destul de lung pentru a-i permite să ajungă singură la oala de noapte.

Se zări în oglindă şi rămase uluită dându-şi seama că imaginea aceea era chiar a ei. Părul îi cădea peste talie, încâlcit. Ochii înfundaţi în orbite erau încercănaţi. Îşi duse mâna la buzele crăpate, iar când încercă să vorbească, acestea făcură o grimasă.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci încercând să desluşească ceva în umbră.

— Tot pe aici eşti? strigă ea.

— Văd că faptul că ai stat la noi nu te-a îmblânzit deloc, spuse Silver Ned apărând din umbră Cred că asta-i o treabă care i-ar face mare plăcere unui bărbat.

Îi mângâie maxilarul cu un deget înmănuşat în mătase şi oftă.

— Dar n-avem destul timp ca să aflăm. Trebuie să te aranjăm, aşa cum îi stă bine concubinei unui prinţ al deşertului.

Un prinţ al deşertului? Asta însemna că nu avea de gând să o elibereze în schimbul banilor? Însemna să-i găsise un cumpărător?

— Dar răscumpărarea? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Tatăl tău a refuzat să plătească.

Nu putea fi adevărat.

— Minţi.

Râse uşor.

— Nu poţi să ştii niciodată.

— Nu contează. Şi eu sunt bogată. Pot să-ţi dau tot ce vrei.

M-am interesat. Fondurile îţi sunt blocate printr-o procură, iar soţul tău îţi administrează averea obţinută prin căsătorie.

— Dar avocatul meu…

— Nu. Nu pot să risc. Şi, în plus, afacerea e încheiată. A dat bani şi înainte pentru tine. Până şi Silver Ned are principii, mai spuse el şi se îndreptă spre uşă.

— Nu voi coopera.

Râsul lui batjocoritor o zgudui.

— Ba cum să nu, altfel s-ar putea să-ţi fac baie chiar eu – o experienţă ce ar putea să ni se pară plăcută amândurora.

Courtney se spălă, după care îşi puse o cămaşă de noapte

roşie de mătase şi un capot şi se întinse în pat pentru ca servitorul să-i pună nişte ierburi pe ochi.

— Asta dezumflă repede, domnişoală, o asigură el.

După aceea, servitorul o spălă pe cap şi îi perie părul.

I se servi masa şi, deşi servitorul o încuraja, ea abia se atinse de mâncare. După ce el strânse vasele, ea aşteptă întoarcerea celui care o răpise, mirându-se că nu o mai drogase.

Putea, în sfârşit, să gândească. De ce o alesese Silver Ned pe ea? Îi uşurase prea mult sarcina, călărind în fiecare zi la aceeaşi oră.

Ce se întâmplase oare, cu Armand şi cu doctorul Cartwright? se întrebă ea. Făcea cineva ceva pentru a o găsi? Tatăl ei trebuia să fie înnebunit de grijă. Nu putea fi adevărat că refuzase să plătească. Pur şi simplu, nu putea fi adevărat.

Silver Ned se întoarse peste puţin însoţit de un bărbat arămiu, cu ochii albaştri, îmbrăcat în veşminte arabe.

— Sire, a fost măritată – ba a născut chiar şi un copil – dar nu găsiţi nicăieri una mai focoasă.

Chiar şi aerul pe care îl respira Courtney păru să-i îngheţe în gâtlej când Silver Ned o dezbrăcă la piele pentru ca omul să poată „admira marfa”. Acela trebuia să fie prinţul de care pomenise Silver Ned. Îşi înălţă, bărbia, hotărâtă să nu-şi arate spaima, iar dispreţul îi radia din ochi în timp ce ei se tocmeau în privinţa preţului.

— Ne-am înţeles, deci, spuse prinţul ridicându-se şi apropiindu-se de Courtney.

Îşi simţi pielea arzând în locurile unde o atingeau ochii lui.

— Îmi doresc femeia asta încă de când au văzut-o dansând, chiar aici, la Londra, în *Giselle*, zise prinţul. E Kismet.

Courtney lăsă capul în jos în faţa pasiunii lui şi făcu un efort

imens ca să-şi înăbuşe hohotele de râs ce o înecau. Era absolut ridicol ca unul din cele mai strălucitoare momente ale vieţii ei, premiera spectacolului *Giselle*, să se dovedească a fi nefast.

— Are foarte multe calităţi – educaţie, curaj, frumuseţe şi pasiune, spuse Silver Ned. Valorează aur curat.

Făcu un semn şi servitorul chinez o acoperi cu capotul.

— Vino, căprioara mea, spuse prinţul aplecându-şi buzele spre ea. Un sărut, poate?

Mai degrabă mor, zise Courtney dându-i un pumn în nasul acvilin şi lovindu-l în locurile sensibile cu piciorul pe care îl avea liber.

Prinţul se ţinu de masă, răsturnând o sticlă de vin şi nişte pahare.

— Cred că are nevoie de mai multă educaţie şi mai puţin curaj, zise el.

Silver Ned o potoli, răsucindu-i braţele la spate.

— Vino, Ahmed, cred că o să-ţi placă s-o îmblânzeşti.

Prinţul râni.

— Ai dreptate, prietene.

Silver Ned îi făcu semn servitorului, care părăsi încăperea pe o uşă din perete.

— Când o să fiu liberă, o să te omor cu mâna mea, promise Courtney.

— N-o să mai fii liberă niciodată, îi zise Silver Ned.

Uşa secretă se deschise din nou şi servitorul se întoarse însoţit de un uriaş cu o înfăţişare fioroasă şi îmbrăcat în veşmânt arab, care ţinea o cutie de bijuterii aurie. O puse pe podea şi o deschise. Aurul şi bijuteriile străluceau în faţa ochilor ei. Dacă situaţia n-ar fi fost atât de îngrozitoare, s-ar fi simţit flatată, căci, evident, prinţul considera că valora o avere.

Courtney începu să râdă. În curând, afacerea avea să se încheie şi ea va fi dusă pe tărâm străin şi închisă într-un harem. Râse din nou – un râs gutural atât de exagerat, încât se opriră cu toţii să o privească.

Aceasta pică foarte bine, căci, chiar în clipa aceea, uşa secretă se deschise şi Armand împreună cu doctorul Cartwright săriră în încăpere.

Armand îl lovi pe servitorul chinez, dar Silver Ned o prinse pe Courtney, ţinând un revolver cu mâner de sidef îndreptat spre ea. Servitorul arab trase un iatagan venind spre ei, dar Armand termină repede cu el împuşcându-l. Doctorul îl lovi pe prinţ în cap cu bastonul, făcându-l să se prăbuşească lângă Armand, care îl ridică şi îi lipi pistolul de tâmplă.

— Lasă arma şi elibereaz-o sau îl împuşc, zise el apoi.

— Cui crezi că-i pasă? spuse Silver Ned şi îşi pecetlui răspunsul împuşcându-l pe prinţ în frunte.

Când Armand se uită în jos la cadavrul prinţului, Silver Ned făcu o mişcare şi îndreptă pistolul spre capul ei.

— Nu fi prost, spuse Armand cu un uşor tremur în glas. Ia-ţi banii şi pleacă.

— De ce să plec când pot avea şi banii şi femeia?

Courtney făcu ochii mari de spaimă.

— Pentru că, dacă nu ajungem la o înţelegere, nu vei pleca viu de aici, continuă Armand. Afară, în tunel, ne aşteaptă şi alţii, iar dacă noi nu vom ieşi cu ea, vor veni şi ei – şi atunci nu vei mai avea nimic, nici pe lady Asquith, nici banii şi bineînţeles, nici viaţa.

— De unde ştiu eu că spui adevărul? întrebă Silver Ned.

— N-ai de unde, dar crezi că-ţi poţi permite să rişti?

— Nu vor trage dacă o ţin pe lady Asquith ca scut.

— Eşti sigur? Poţi să ştii că nu e, cel puţin, un nebun printre

ei? întrebă doctorul Cartwright.

Silver Ned vârî mâna în buzunar, scoase cheile şi îi ţinu pistolul lipit de cap în timp de îi desfăcea lanţul de la picior.

— Înapoi… prin uşa aceea, le porunci el apoi.

— Nu fără ea, spuse Armand menţinându-se ferm pe poziţie.

— La uşă, lua-v-ar naiba, zise Silver Ned respirând greu. Mişcaţi sau vă împuşc chiar acum.

Salvatorii lui Courtney se dădură înapoi până când ajunseră exact dincolo de uşă. Silver Ned înaintă, ţinând-o în faţa lui, până în dreptul prinţului.

— Cred că e ceva cu acel Kismet, şopti Courtney. Aveam o presimţire că va muri astăzi.

— Stai liniştită, altfel te duci după el, o ameninţă el ocolind cadavrul. Mai departe, vă rog.

Courtney şi Armand se priviră. Ea făcu un semn uşor din cap şi ei se mai îndepărtară cu câţiva paşi.

Silver Ned se aplecă înainte şi ea îi simţi răsuflarea fierbinte în ureche.

— Zboară acum, frumoasă porumbiţă, dar să ştii că nu s-a terminat totul între noi.

O împinse apoi spre uşă, după care o închise şi trase zăvorul.

— Nu s-a terminat deloc, strigă el zguduit de un hohot de râs nebun.

Courtney leşină în braţele lui Armand şi nu îşi reveni decât după ce ajunseră la casa din Mayfair.

— Ah, ce bine că eşti din nou cu noi! spuse Armand.

— Silver Ned a scăpat? întrebă ea şi el încuviinţă. Ar fi trebuit să-l omori pe ticălos.

— Era prea periculos, interveni doctorul. Nu puteam risca să păţeşti ceva.

— Cât de mult aş vrea să-i fi scos gluga, spuse Armand.

Courtney dădu din cap aprobator.

— Aş fi vrut să-i văd faţa nemernicului – să mi-o întipăresc în memorie pe veci.

— Dacă i-am fi văzut chipul, am fi reprezentat un pericol şi mai mare pentru el, zise doctorul Cartwright. Atunci ar fi trebuit neapărat să ne ucidă.

Uşa din faţă se deschise şi Moira împreună cu doamna Cheever ieşiră şi se agitară în jurul ei ca nişte cloşti.

— Gata, doamnelor, le mustră doctorul. Lady Asquith a trecut printr-o experienţă groaznică, dar acum e bine. Trebuie să doarmă doar. Veţi afla amănunte mâine.

— Ce s-a întâmplat? Cum de a izbutit Silver Ned să mă păcălească?

— Trăsura noastră şi-a pierdut o roată cu vreo două străzi înainte să ajungem aici şi, în timp ce noi ne ocupam de asta, Silver Ned te răpea. Cred că povestea cu roata făcea parte din plan.

— Bine, dar cum m-aţi găsit? întrebă ea în timp ce Armand o ducea în braţe în odaia ei.

— Silver Ned a cerut o răscumpărare pe care contele a plătit-o imediat, dar el niciodată n-a avut de gând să-ţi dea drumul. Doctorul Cartwright şi cu mine am cutreierat toată Londra, dar în zadar. Şi, apoi, ne-a surâs norocul, căci am dat peste cineva care-l auzise pe prinţul Ahmed lăudându-se la clubul său aseară în legătură cu faptul că a pus mâna pe „renumita balerină care a dansat în Giselle” pentru haremul lui. Aşa că l-am urmărit de când a părăsit hotelul până la uşa lui Silver Ned.

— Tata trebuie să fie înnebunit.

— A vrut să se ducă la autorităţi, dar l-am rugat să ne mai lase o zi, spuse Armand. Eram atât de aproape şi… voiam să facem

tot posibilul să-ţi protejăm reputaţia.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru tot ce-aţi făcut.

— Poate că acum o să te gândeşti să te întorci la Oakleigh Court, zise doctorul Cortwright.

— Da, spuse ea. Acum. În seara asta. Nu mai stau o clipă în afurisitul ăsta de oraş.

— Gata, gata, draga mea.

— Vorbesc foarte serios, Armand. Nu mai vreau să văd Londra cât voi trăi.

— Taci, *chéri*. Vei dormi în seara asta şi vom pleca spre Oakleigh Court dimineaţă sau, dacă vrei, vicontele îţi oferă casa din Stantsworth, spuse Armand, după care adăugă făcând semn spre doctor: Chris şi cu mine am dormit foarte puţin de când ai dispărut.

— Iertaţi-mă. Nu mă gândisem cât de greu trebuie să fi fost aici.

— Vrei ceva ca să te odihneşti? Poate puţin laudanum? o întrebă doctorul Cartwright oferindu-i un pahar, dar ea ezită.

— Silver Ned m-a drogat mai tot timpul captivităţii mele. Cred că ar fi bine să încerc să dorm fără niciun fel de doctorie.

— Ai nevoie de odihnă, spuse Armand. Mai putem vorbi şi mâine.

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată de această experienţă.

Armand ezită.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, spuse el apoi ţinându-i mâna până adormi.

Courtney avu nefericirea de a reauzi în vis fiecare cuvânt pe care i-l spusese Silver Ned. Până dimineaţă se hotărî să se ducă la Stantsworth.

În timp ce Moira îi făcea bagajul, Courtney privea pe

fereastră spre o stradă din depărtare.

— E acolo şi mă aşteaptă. O simt. Mă va căuta. Mi-a spus-o.

— Hai, veniţi de acolo, milady. Nu e sănătos pentru dumneavoastră. Am împachetat aproape totul şi, în curând, ne vom afla în drum spre Stantsworth. Aerul proaspăt de mare vă va face foarte bine.

Când Courtney se retrase de la fereastră, Moira puse pe birou un teanc de scrisori.

— E şi o scrisoare din America, milady, de la verişoara dumneavoastră, Charlotte.

Când o auzise spunând America, bănuise că erau acte, dar când văzu că numele expeditorului era doamna Joshua Wykeham şi că scrisoarea, fusese trimisă din New York, îşi aruncă privirea peste conţinut.

În plic mai era şi un articol dintr-un ziar. Courtney îl dădu la o parte, dar apoi se opri, deodată, îngheţând pe loc, căci un nume scris cu litere mari îi atrase privirea. *Sean Garrett Blake*. Citi repede articolul. Era un anunţ de naştere din *The Charleston Mercury*. Bine, dar cum era posibil? Courtney nu spusese nimănui – nici unchiului Ezra, nici Charlottei şi, cu siguranţă, nici lui Brandan. De unde avea ziarul acea informaţie?

Răspunsul îi veni în minte imediat. „Marilee!” Nemernica aceea trebuia să fi trimis ştirea ziarului.

Courtney reciti scrisoarea Charlottei şi se uită la data când fusese expediată. Tatăl ei îi trimisese articolul, dar Brandan nu era în oraş atunci şi, mai mult ca sigur, că nu-l văzuse încă.

Totuşi, avea să afle cât de curând – dacă nu se şi întâmplase deja acest lucru – şi va veni după fiul lui. Va încerca să i-l ia.

Courtney simţea aceasta cu fiecare părticică a trupului ei.

Se gândi să părăsească Anglia – să fugă undeva unde să nu o

găsească Brandan – dar, pe urmă, se răzgândi. Nu avea să-l lase pe Brandan Blake să o mai conducă. Făcuse destul pentru a-i distruge viaţa. Avea să-l înfrunte. Nu-i va cădea victimă, ci îl va înfrunta pe teritoriul ei şi cum voia ea.

— Cred că o călătorie la mare este exact ce-mi trebuie, zise ea.

ŞAISPREZECE

Brandan se afla pe terasa casei de pe plajă şi îşi duse mâna streaşină la ochi. Simţi o tresărire a inimii când o văzu pe Courtney la o aruncătură de băţ. Atât de intensă îi fu reacţia când îşi văzu copilaşul pentru prima oară, încât avu impresia că va plânge.

Făcuse o greşeală imensă şi plătise un preţ îngrozitor pentru gesturile sale. Încercase să o protejeze pe Courtney şi nu reuşise decât să o piardă – împreună cu fiul lui.

— Sean! Uită-te la mămica! îi spuse Courtney copilaşului stând în genunchi pe o pătură întinsă pe nisip. Aici! spuse ea bătând din palme şi copilul o privi, iar Brandan îi auzi gânguritul când pumnii lui mici se întinseră să o apuce de păr.

— Ah! exclamă ea luându-l în braţe şi strângându-l la piept. Eşti o frumuseţe! Semeni atât de mult cu tatăl tău!

— O să-l răsfăţaţi, milady, ţinându-l în braţe tot timpul, spuse o femeie de lângă ea pe un ton dezaprobator.

— Oh, Nanny, cum poţi răsfăţa un copilaş de cinci luni doar arătându-i dragoste? întrebă Courtney în timp ce Sean îşi agita pumnişorii în semn de aprobare.

Courtney îl ridică în braţe şi îl întoarse spre apă.

— Îţi place Brighton? Îţi place apa?

— Cred că-i place, milady. E foarte îmbujorat şi cel mai bine doarme pe plajă, zise Nanny.

Brandan se îndreptă spre pătură, fără nicio ezitare. O văzu pe Courtney întinsă pe sptete, ridicându-l deasupra ei pe Sean, care încă mai bolborosea.

— Bună, Sean, continuă Courtney. Abia aştept să poţi spune şi tu „Bună, mămico”.

Umbra lui Brandan căzu pe pătură.

— Bună, mămico, spuse el observând ezitarea lui Courtney înainte de a se ridica în capul oaselor, după care îşi aşează copilul pe şoldul stâng şi îşi aranjă costumul de baie.

— Brandan! exclamă ea ridicându-se şi dându-se puţin înapoi.

Sean se tot răsucea, vrând să vadă neapărat cine venise.

— Ce cauţi aici?

— Ştii de ce mă aflu aici, zise el şi tâmpla începu să-i zvâcnească furios când se întinse spre copil.

Courtney i-l dădu şovăitoare.

— Cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

— Am încercat la Oakleigh Court mai întâi, şi de acolo mi s-a spus că eşti la Stantsworth.

— Deci ai venit repede să-ţi iei fiul? Ei bine, să ştii că ai ajuns prea târziu.

— Prea târziu pentru ce? Sean e încă fiul meu, iar tu eşti încă soţia mea, nu? spuse el văzându-l pe băieţel încruntându-se. Uită-te la el. Părul meu. Ochii mei. Bărbia mea. Chiar şi încruntătura mea. De ce spui că am ajuns prea târziu?

— Ne-ai izgonit.

— Habar nu aveam de copil. De ce nu mi-ai spus?

Sean începu să scâncească şi Courtney se întinse spre el, gângurindu-i.

— Nu-i obişnuit să fie lângă cineva care ridică glasul furios.

— A venit vremea când trebuie să-şi facă plimbarea în parc, milady, spuse Nanny.

Courtney îi dădu copilul.

— Da, spuse ea absentă şi Brandan îşi văzu fiul dispărând în casă.

— De ce nu mi-ai spus de copil? Trebuia să-ţi dai seama că voi

veni când voi afla.

— M-ai izgonit. Nimic nu s-a schimbat.

— Totul s-a schimbat. Am oprit toate acţiunile juridice. Avocaţii mei…

— Poţi să ai o sută de avocaţi, zise ea. Nu mă mai întorc cu tine în America şi nici nu-ţi voi da voie să-i dai târcoale fiului meu.

— Crezi că ai răspuns la toate? spuse el oftând. Ştiai de copil şi mi l-ai luat doar ca să mă faci să sufăr, nu?

— N-aş putea să fac aşa ceva, zise ea cu un glas mai moale. În timpul acelei ultime luni când am fost împreună, ajunsesem să cred că mă iubeşti – că totul va fi bine. Dar când m-ai silit să mă întorc în Anglia, am jurat că nu vei mai avea ce căuta în viaţa mea niciodată.

Brandan o trase spre el.

— Te-am minţit. Te-am alungat ca să te protejez. Eram îngrijorat că ai fi putut păţi ceva. M-am gândit să te trimit în Anglia chiar înainte de accidentul tău cu şalupa. Când te-am găsit în Boston, eram hotărât să te salvez de tine însăţi. Riscai prea mult. Nu puteam să te las să rămâi în America şi să păţeşti ceva, iar tu nu m-ai ascultat niciodată.

Ea se zbătu, dar strânsoarea lui era de oţel.

— Dă-mi drumul, lua-te-ar naiba-i strigă ea atunci. E prea târziu.

— Niciodată nu va fi prea târziu pentru noi, iubirea mea, zise el şi îi dădu o buclă la o parte de pe obraz făcând-o să-şi reţină un suspin.

— Iubire? Spui acest cuvânt cu atâta uşurinţă. Când Brandan Blake hotărăşte că trebuie să ne despărţim – ne despărţim. Când crede el de cuviinţă să fim din nou împreună – iată-ne împreună. Cât va mai dura acum? O săptămână? O lună? Un an? Cât o să

treacă înainte să fiu obligată să semnez nişte hârtii pentru Fairfax sau altul ca el şi apoi să fiu expediată în Anglia, *fără* fiul meu?

— Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. Fiul *nostru*…

— Fiul nostru? Unde erai când l-am născut, singură? Stăteai la soare în Nassau? Aduceai vin din Franţa? Sau transportai arme în Irlanda? Ori străpungeai blocada?

Ridică pătura şi scutură nisipul pe cizmele lui.

— Indiferent ce făceai, ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai întoarce la activitatea ta. Aceasta este o plajă particulară. Te rog să pleci.

El îi blocă drumul.

— Ştii foarte bine că eşti a mea şi că încercările tale de a mă uita vor fi totdeauna zadarnice.

Pentru a sublinia acest lucru, o îmbrăţişa strâns. O simţi rezemându-se de el şi parfumul ei – apropierea ei – îi reînvie amintiri ale unei dorinţe puternice. Doamne! Avea nevoie de forţă, căci, sigur, nu-i mai putea da drumul din nou.

— Te rog! Te implor, şopti ea.

Îi dădu drumul.

— Îţi ofer doar ce port în inimă. N-am încetat niciodată să te doresc – sau să te iubesc. Între noi există o iubire cum n-o să mai cunoşti vreodată.

— Brandan, nu mă vei mai conduce iar. Nu voi mai fi proprietatea ta. În sfârşit, m-am răzbunat – îl am pe Sean. Doar nu crezi că ajunge să-mi şopteşti câteva vorbe dulci la ureche ca să dau fuga în braţele tale? Ridică glasul uşor, căutând să se stăpânească. Întoarce-te acasă la tine, Brandan, unde naiba o mai fi asta acum.

Furia lui avea o tentă ironică în clipa când îi dădu drumul şovăitor.

— Atunci, încearcă să fugi de mine, dar nimic nu va schimba faptul că Sean e al meu – la fel cum şi tu eşti a mea. În adâncul sufletului tău, totdeauna îmi vei aparţine. Să nu uiţi nicicând ce duşman teribil pot să fiu, Court. O să mă lupt cu tine până la ultima suflare să nu-l foloseşti pe fiul meu împotriva mea, cum a făcut tatăl tău. Nu voi lăsa sângele Asquith să învingă.

O văzu pălind şi plecă. Poate că avea dreptate. Poate că era, într-adevăr, prea târziu.

* * *

Courtney se plimba nervoasă prin salon, când Nanny dădu buzna fără să bată în uşă, răvăşită, şi cu o voce neobişnuit de stridentă.

— Domnul Sean! Ah, doamnă!

Inima lui Courtney bătea nebuneşte.

— Ce naiba s-a întâmplat? îngăimă ea.

— Domnul Sean. Domnul Blake – l-a luat. Courtney îşi simţi picioarele cedând sub ea şi se prinse de colţul mesei.

— Trimite după poliţist, îi spuse ea împingând-o pe Nanny afară.

Panica o cuprinse când încercă să gândească, da; gândurile ei nu erau decât nişte fragmente de fraze fără nicio legătură. Autorităţile nu le-au fost de prea mare ajutor. Nanny le-a făcut o descriere amănunţită a răpitorului care luase copilul din căruţ şi îl dusese la o trăsură care aştepta.

— O femeie de rând. Când a ajuns la trăsură, domnul Blake a urcat după ea. Da! Sunt sigură că el era.

Courtney era distrusă. Brandan renunţase la căile legale în favoarea unei soluţii mai directe îi luase copilul, dar unde se putea

duce cu el? Oriunde. Nu avea să-şi mai găsească niciodată fiul.

Următoarele câteva zile, Courtney, ocoli odaia copilului, dar nu putea să nu se gândească la el şi la cât de speriat trebuia să fie. Profunzimea trădării lui Brandan – şi a disperării ei – era imensă. Era un contrabandist – cunoştea extrem de bine toate liniile de coastă ale Europei. Nu avea nevoie să aleagă niciunul din drumurile obişnuite pentru a ieşi din ţară.

Courtney plecă din Brighton şi se întoarse la Oakleigh Court. Era convinsă că autorităţile nu-i vor găsi niciodată fiul, aşa că îi spuse tatălui ei că ar vrea să-l caute personal.

— Ei, drăcia dracului! înjură lordul Garrett. Nu-ţi voi da voie să traversezi Atlanticul în căutarea ticălosului aceluia şi nici nu voi plăti pentru a te vedea punându-ţi viaţa în pericol. În ţara aceea e război, iar tu eşti fiica unui membru al parlamentului britanic. Nu se poate. Am angajat oameni…

Disperarea îi întunecă chipul lui Courtney ca un nor negru.

— Nu-l vor găsi niciodată. A trecut aproape o lună de la răpirea lui Sean. Nu-ţi pasă deloc cât de speriat trebuie să-ţi fie nepotul? întrebă nevenindu-i să creadă. E doar un bebeluş – sânge din sângele tău. Te implor – ajută-mă.

— Nu e în interesul copilului, insistă tatăl ei. N-ai învăţat chiar nimic din încercările tale anterioare de a-l da pe Blake pe mâna justiţiei? spuse contele oftând, şi stând cu umerii plecaţi în timp ce se juca cu o morişcă de argint.

— Bine, dar fiul meu…

— De fapt, s-ar putea să nu fie necesar.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea cu un licăr de speranţă în glas.

— Am primit o veste care s-ar putea să te mai liniştească. Ministrul american, domnul Adams, m-a informat – oficial,

bineînţeles – că tocmai a primit o telegramă în care era anunţat că Blake a fost arestat încercând să forţeze blocada cu un transport de muniţii. Aşteaptă să fie judecat la New Orleans.

— Nu pricep. Mi-a dus fiul pe un vas care forţa blocada, în Louisiana – un stat confederat?

— Nu mai e. Trupele Uniunii au ocupat oraşul.

— Şi fiul meu?

— Nu s-a pomenit nimic de el. Nu se afla pe vas, dar oamenii mei au plecat să stea de vorbă cu Blake. Sunt sigur că ne putem înţelege cu el.

— Nu se poate sta de vorbă cu el. Când mi-a luat copilul, şi-a pierdut minţile. Ei bine, spuse ea ridicându-se de pe scaun, cel puţin ştiu unde să caut răspunsurile.

— Courtney! Nu poţi intra în New Orleans. Trupele Uniunii au închis portul. Şi, în plus, eşti soţia unuia care a forţat blocada.

— Domnul *Adams* m-ar ajuta dacă l-ai ruga.

Contele îşi plecă privirea.

— Nu-l pot ruga, căci atunci i-aş fi îndatorat şi ar fi o datorie pe care nu i-aş putea-o plăti.

— Atunci mă voi duce singură.

— Dacă eşti prinsă încercând să pătrunzi în New Orleans, va izbucni un mare incident diplomatic.

— Brandan a fost judecat?

— Îi rezervă o judecată deosebită, spuse el tuşind în batistă. Vor să-l dea ca exemplu.

— Cum poţi fi atât de crud? Dacă va fi executat? Nu mi-aş mai găsi fiul în veci.

Courtney ieşi iute din încăpere, gata să-l răstoarne pe Mare.

— Pare puţin cam tulburată, îi spuse acesta tatălui său.

— Vrea să-i dau bani ca să se ducă după ticălosul acela de

Blake. Tu ce cauţi aici?

Mare îşi ridică o sprânceană când îi auzi tonul critic.

— Am auzit că se va mai vota o dată săptămâna asta privitor la recunoaşterea Confederaţiei. Din moment ce confederaţii îşi ţin bumbacul până când Anglia îi va sprijini în mod public, am venit să te rog să faci în aşa fel încât votul să fie favorabil.

— Tu şi soră-ta o să mă băgaţi în mormânt, urlă contele. Dacă ar fi să vă îndeplinesc dorinţele, ar însemna să-i plătesc drumul până la New Orleans ca să-l salveze pe ticălosul acela şi să negociez pentru votul tău, dar nu pot face niciunul din aceste lucruri.

— E lesne de înţeles de ce nu vrei să-i plăteşti călătoria în America, dar votul…

— E prea devreme pentru a ne da seama dacă poate câştiga Confederaţia. În caz că pierde, relaţiile noastre diplomatice cu America vor fi afectate definitiv. Trebuie, cel puţin, să părem neutri, iar eu trebuie să-mi las deoparte părerile personale şi să fac ce e mai bine pentru Anglia.

Mare dădu să părăsească biblioteca, dar, când ajunse în prag, spuse:

— În timp ce-ţi faci griji pentru Anglia, încearcă să-ţi mai aduci aminte şi că fabricile mele cad ca nişte soldaţi de plumb.

Plecă înainte să audă răspunsul tatălui său şi, strângând din buze furios, se îndreptă spre apartamentul lui Courtney. Bătu în uşă cu putere.

Ea îi deschise.

— Ai venit să te bucuri de înfrângerea mea? îl întrebă ea continuând să-şi împacheteze lucrurile.

— Nu. Poate că aş fi făcut-o cu vreo zece minute în urmă, dar bătrânul trebuia să primească o lecţie. Ne conduce vieţile fără să-i

pese ce simţim – totdeauna a făcut astfel:

Mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie.

— Am înţeles că ai nevoie de bani.

Vârî mâna în buzunarul vestei şi scoase un cec, după care se duse la masa de scris, completă o sumă şi i-l dădu.

— Dă-i-l bancherului meu. Îţi voi finanţa eu călătoria până la New Orleans. Vei observa să sunt destui bani şi pentru drum, şi pentru mituiri – pentru orice.

Ea se uită la hârtie. Suma era o mică avere.

— Nu… nu ştiu ce să mai spun. E atât de neaşteptat.

Am o singură condiţie. Nu poţi pleca singura Ţi-aş sugera să-l iei pe Chris cu tine. E doctor şi-ţi va fi de mare folos când vei găsi copilul.

— Dacă are timp, accept.

— Am nişte asociaţi în New Orleans…

— Kathleen Blake vorbea foarte frumos de Hermione St. Pierre, aşa că sunt convinsă că mă va ajuta, dacă va fi nevoie.

— Îţi va fi de folos când vei ajunge acolo. Ia legătura cu acest domn la Nassau, spuse el trecând încă un nume pe hârtie. E un negustor de bumbac, care te va face să intri în New Orleans în siguranţă. Îţi poate da şi orice acte de care vei avea nevoie.

Courtney îi strânse mâna lui Mare.

— Îţi datorez atât de mult.

— Chiar dacă ne mai certăm, tu ştii că ţin foarte mult la tine. Poţi conta pe mine oricând, spuse el şi îşi drese glasul. Eh, gata cu sentimentalismele astea. Ai pregătiri de făcut, iar Marilee mă aşteaptă la Londra. Las-o pe Moira acasă şi ai mare grijă să nu afle ce planuri ai, pentru că s-ar duce imediat la tata şi el te-ar împiedica să pleci, la trăsura mea.

O sărută apoi pe creştet.

— Încearcă să ai grijă de tine, Goose, mai spuse el după care se îndreptă spre uşă.

— Mare?

Fusese atât de generos – totdeauna o ajutase când avusese nevoie de el. Marilee nu-l va putea iubi niciodată la fel de mult cum o iubea el. Niciodată! Trebuia să-i spună acest lucru.

— Da?

— Eu…

— Ei, Goose, voiai să spui ceva? îl sărută pe obraz.

— Ai grijă. Ştiu că am fost o egoistă, ba uneori chiar încăpăţânată, dar totdeauna te voi ajuta, dacă vei avea nevoie de mine. Te rog să nu uiţi asta.

El îi strânse umerii.

— Ştiu asta, Goose.

ŞAPTESPREZECE

New Orleans

Pierderea lui Sean era o lovitură atât de puternică încât uneori Courtney avea impresia că nu va putea supravieţui acelei dureri care părea să-i tortureze fiecare clipă a vieţii. Un singur gând o mai susţinea – acela că la capătul coşmarului îşi va avea copilaşul. Îl va lua înapoi pe Sean chiar dacă va trebui să-şi dea viaţa.

Courtney şi doctorul Cartwright se îmbarcară pe un vapor care pleca din Liverpool spre Bahamas. La Nassau aveau să ia legătura cu omul lui Mare în casa lui Courtney de pe plajă şi vor pune la cale un plan de intrare în New Orleans.

Nassau îi reînvie amintiri dulci-amărui în legătură cu o iubire inocentă şi înflăcărată. Courtney nu vru să se mai gândească la Brandan, căci, indiferent cât de plăcute erau acele amintiri, nu putea uita că omul pe care îl iubise odată la nebunie o trădase atât de monstruos furându-i copilul.

La Nassau circulau zvonuri cum că preşedintele Lincoln ar fi semnat o proclamaţie de abolire a sclaviei. Courtney îşi spuse că era o mişcare strategică din partea lui, căci lordul Garrett se exprimase foarte clar în sensul că Anglia nu va sprijini niciodată Confederaţia în cazul în care sclavia va deveni un subiect de dispută recunoscut.

Abia după aproape o lună, Courtney ajunse în pragul casei lui Hermione St. Pierre, din Vieux Carré. Casa, aflată în mijlocul unor tufe dese de oleandru, era ciudată, cu o scară din fier forjat care cobora de la etajul al doilea până în grădină, lângă o magnolie.

Hermione, o femeie deşteaptă, izbutise să rămână în casa ei, care era relativ neatinsă de război, convingându-i pe soldaţii unionişti că le susţinea cauza. Ba depusese chiar şi Jurământul de Credinţă pe care generalul „Bestie” Butler i-l ceruse, deşi, în realitate, ea lupta neîncetat pentru cauza rebelilor.

Avea multe relaţii, astfel încât a doua zi, ea, Courtney şi doctorul Cartwright studiau la micul dejun un plan pe care Hermione îl pusese la cale împreună cu tovarăşii ei.

— Courtney, vei folosi numele nepoatei mele – Emerée St. Pierre, iar dumneata, doctore, eşti fratele ei, Christophe, spuse Hermione turnând cafea în ceşti Aţi venit de curând în ţară pentru a sta pe durata iernii, ceea ce explică absenţa voastră de pe lista rezidenţilor. Am aranjat ca actele să poarte o dată anterioară sosirii trupelor, astfel că veţi figura în recensământ.

— Unde e ţinut Brandan? întrebă Courtney nerăbdătoare.

— Pe Ship Island, spuse Hermione strâmbând din buze cu tristeţe. E imposibil să-l scoatem de acolo.

— Trebuie să existe o modalitate, insistă Courtney refuzând ideea că ajunsese până acolo pentru a fi împiedicată de împrejurări.

— Când se va apropia ziua judecăţii, îl vor muta în închisoarea Tribunalului. Atunci vom putea acţiona.

Mai târziu, în cursul acelei zile, Hermione îi plimbă prin Vieux Carré. Peste tot erau lipite afişe cu titlul *Ordinul nr. 28*.

— Ce-i asta? întrebă Courtney citind ordinul.

Ochii Hermionei se întunecară.

— Generalul Butler încearcă să denigreze femeia sudistă ţintind exact în dreptul femeii de a se apăra de trupele lui lipsite de maniere. Spune că, dacă o femeie insultă un soldat, va fi tratată ca o prostituată care îşi face meseria.

— În acest caz, de ce mai ies femeile din case? întrebă Courtney.

— Acestea sunt femei yankee care îşi fac cumpărăturile în Vieux Carré – rude şi iubite ale soldaţilor, spuse Hermione, după care făcu un semn din cap. În spatele nostru este Jackson Square, unde sunt ţinuţi prizonierii de război. Pe vremuri a fost spital confederat.

Courtney se gândi mult.

— Această informaţie îi poate fi foarte utilă lui Emerée pentru a pătrunde în închisoare.

— S-ar putea să fie de preferat să meargă altcineva să-l vadă.

— Nu, spuse Courtney. Îl cunosc pe Brandan. Nu va vorbi cu nimeni altcineva decât cu mine despre fiul nostru.

Hermione clătină din cap dezgustată.

— Dacă ar trăi Kathleen, i-ar frânge inima. Astfel de lucruri nu-i stau deloc în fire lui Brandan.

Când se întoarseră acasă, găsiră un bileţel codificat în care erau anunţaţi că procesul lui Brandan avea să înceapă peste două săptămâni. Cei trei conspiratori se apucară să conceapă planul cu multă seriozitate.

Peste două săptămâni, planul lor era pus la punct. Brandan fu mutat în închisoare în zorii unei zile. La prânz, în aceeaşi zi, Courtney părăsi Vieux Carră pe jos şi se plimbă pe trotuar până ajunse în dreptul unei librării aflate vizavi de închisoare, care fusese închisă cu o lună în urmă.

Câţiva ofiţeri yankei tocmai ieşeau din cafeneaua de alături pregătindu-se să se întoarcă la închisoare. Printre ei se afla şi maiorul Cameron, comandantul, al cărui obicei era să iasă din cafenea în fiecare zi fix la ora unu.

Când el se apropie, Courtney, se întoarse prefăcându-se

furioasă şi se ciocni de maior. Acesta voi să o calmeze, dar ea îl lovi cu vârful cizmei în fluierul piciorului şi începu să scoată un şuvoi de înjurături în franceză.

Scena atrase imediat o mulţime de curioşi. Dacă totul avea să meargă potrivit planului, în curând va ajunge în închisoare.

* * *

În celula sa, Brandan stătea într-o duhoare de whisky şi urină, întrebându-se cine o fi provocând un asemenea scandal. Se uită pe fereastră. O franţuzoaică le dădea de furcă soldaţilor. O auzi scoţând un şuvoi de înjurături în franceză şi îşi dădu seama că vocea ei îi era, într-un fel, cunoscută. Se ridică şi se apropie de fereastră ca să vadă mai bine. Vocea se potrivea. Înălţimea la fel. „La naiba!” în mijlocul scandalului se afla chiar *soţia lui*. Ce-o fi căutând în New Orleans? Brandan se trase şi mai aproape încercând să audă fiecare cuvânt.

— Doar nu vrei să mă arestezi, *monsieur*? ţipă ea.

— Nu, domnişoară, o asigură maiorul Cameron. Nu te arestez. Încerc doar să te fac să nu-ţi pierzi controlul.

— Eu! Ar trebui să-ţi controlezi oamenii. Ei provoacă scene – nu eu.

Încercă să-şi tragă mâna din mâna maiorului, iar când acesta nu-i dădu drumul, ea îl pălmui cu toată puterea.

— Poate că m-am pripit când te-am considerat victimă, spuse Cameron. O oră în spatele gratiilor poate-ţi va răcori sângele creol.

— *Je suis française*, prostule, zise Courtney luptându-se să se elibereze.

De ce susţine Courtney, oare, că este franţuzoaică? se întrebă Brandan uitându-se cum maiorul o aducea cu forţa spre închisoare.

Ce căuta acolo şi ce avea de gând?

Când maiorul o împinse înăuntru, Courtney îşi roti privirile în jur. Era ca în planurile aduse de unul din compatrioţii Hermionei. Aceea era uşa care dădea spre celule.

Totul mersese foarte bine, îşi spuse ea. Se purtase ca o fetişcană răsfăţată şi obraznică, ceea ce o adusese la închisoare. Ştia unde să-l găsească pe Brandan. Trebuia doar să fie mutată în zona de detenţie.

Courtney îl privi cu aroganţă pe maior când acesta o întrebă cum o cheamă.

— Emerée St. Pierre.

El îşi ridică o sprânceană.

— Eşti rudă cu Hermione St. Pierre?

— Este *ma tante*.

— Şi ce cauţi pe stradă fără însoţitoare?

— Am venit să cumpăr o carte.

— Librăria e închisă de mai bine de o lună.

— Am venit de curând. N-am ştiut.

— Dar mătuşa ta trebuia să-ţi fi spus.

Courtney se uită în altă parte.

— Mă rog, dacă i-ai cerut voie să pleci, ceea ce bănuiesc că n-ai făcut, nu?

Courtney îşi înălţă bărbia.

— Voiam o carte anume şi nu mă aşteptam să fiu acostată de dumneata sau de brutele dumitale.

— Aş zice că dumneata ai fost o brută cu noi.

— Eşti o bestie, spuse ea aruncându-i o privire plină de dispreţ.

— Cunoşti Ordinul nr. 28, domnişoară St. Pierre?

— *Oui*! Un ordin cât se poate de stupid născocit de un

netrebnic. Iar cei care-l pun în aplicare sunt la fel de stupizi.

— Insinuezi că…

— Nu insinuez nimic. Eu vorbesc foarte clar. Nu eşti un domn, ci un imbecil şi un porc dacă insulţi o femeie astfel. Dumneata împreună cu oamenii dumitale sunteţi nişte porci, dacă profitaţi de o femeie numai fiindcă Bestia a dat puterea pe mâinile voastre incapabile.

În timpul acelei tirade bine repetate, maiorul o mută din sala de aşteptare în biroul său, care se afla la capătul culoarului, dincolo de celule.

— Complici lucrurile, domnişoară St. Pierre. Necuviinţele dumitale…

— Necuviinţele mele? Aproape că m-ai trântit la pământ. Ai îndrăznit să mă atingi cu mâinile dumitale de yankeu murdare.

— Ar fi mai curate sau mai binevenite dacă ar aparţine lui Johnny Reb?

Palma pe care o primi peste obraz îl făcu pe Cameron să devină serios. Zâmbetul îi dispăru.

— Este evident că nu te-ai gândit la consecinţele cuvintelor sau ale gesturilor dumitale. O noapte petrecută alături de noi te va învăţa puţin ce-i acela tact.

— O să mă închideţi cu… cu… toţi…

— Asta e sentinţa.

— Eşti un ticălos şi un nemernic!

Se ridică şi îşi înălţă bărbia.

— Condu-mă în celula mea, spuse ea proptindu-şi mâinile în şold. Nu mi-e frică nici de dumneata, nici de pedeapsa dumitale, brută fără caracter.

Peste câteva clipe, Courtney era închisă împreună cu două femei şi patru bărbaţi în celula alăturată.

Brandan nu se afla printre ei.

El o privea dintr-un ungher întunecat al celulei sale, ascuns vederii ei. Ce naiba o fi căutând ea acolo şi de ce vorbea oare, cu accent francez?

— Ia uite la ea! zise una din femei. Te temi c-o să fii jupuită de piele aici, scumpete?

— Mai taci, Mitzie, o sperii. Nu vezi că nu-i de-a noastră? Cum te cheamă, fetiţo, şi de ce eşti aici?

Courtney îşi strecură câteva şuviţe răzleţe în coc.

— *Mademoiselle* Emerée St. Pierre.

Mademoiselle cum? Ce-o fi având de gând? se întrebă Brandan.

— Vezi? Ţi-am spus eu că-i o doamnă. Ăştia din neamul St. Pierre îs nobili.

— Nu eşti o St. Pierre, insistă Mitzie. Ei nu intră niciodată în rahat.

— Puţin îmi pasă dacă mă credeţi sau nu. Acum lăsaţi-mă în pace.

Eh, observă el, era la fel de arogantă şi frumoasă ca întotdeauna. O văzu ştergând banca, după care îşi scoase mănuşa şi o aruncă pe podeaua acoperită de paie.

Tocmai când se întreba dacă venise după el, unul din beţivi se trezi.

— Hei! Ce-avem noi aici? Ia te uită ce bucăţică bună!

Celălalt se ridică în capul oaselor şi căzu de pe bancă.

— Tre’ să vii din vreo casă de lux. Niciuna din târfele de pe stradă n-arată ca tine, îi spuse primul rânjind.

— Ajunge, netrebnicilor! zise Brandan cu răceală văzând cum ea încerca să străpungă întunericul cu privirea. Doamna se simte prost.

— Scuze, căpitane, zise unul repede. Voiam doar să ne distrăm puţin cu ea. Nu-i făceam niciun rău.

Brandan se apropie de gratiile ce separau celulele şi o măsură din cap până-n picioare.

Ea făcu ochii mari.

— Era să nici nu te recunosc cu barba şi cu părul ăsta, zise ea. Nu există perii sau brice pe aici?

El îşi trecu ruşinat degetele prin păr şi apoi îşi puse mantaua pe umeri pentru a-şi ascunde hainele murdare.

— Mă bucur foarte mult să te revăd, *mademoiselle*.

— Şi eu pe tine, zise ea cu asprime.

El îi făcu semn spre un colţ mai îndepărtat şi porni într-acolo. Ea merse în paralel, atentă unde călca, şi strâmbă din nas observând că cineva se uşurase lângă zid. Odată ajunşi departe de privirile curioase ale celorlalţi, zâmbetul lui lăsă loc furiei.

— Nebună ce eşti! şopti el. Ce naiba cauţi aici?

Zâmbetul ei seducător şi poziţia înclinată a capului contraziseră răspunsul aspru.

— Mă aflu aici pentru a-mi găsi fiul.

— Ce te face să crezi că ar fi la mine?

— L-ai răpit din parc.

Inima lui Brandan se opri în loc. Aceasta însemna că *băieţelul nu apăruse* încă, iar ea îl credea pe el vinovat, aşa cum se şi aşteptase. Ea habar nu avea care era adevărul şi el vru să i-l spună, dar Courtney ridică mâna pentru a-l împiedica să vorbească.

— Nu nega. Ai fost văzut, aşa că, spune-mi, unde e.

Brandan hotărî în sinea lui că nu era nici locul, nici momentul potrivit să-i spună adevărul. Trebuia să o poarte cu vorba.

— De ce ţi-aş spune? Ai încercat să-l ţii departe de tatăl lui.

— Fii înţelegător, Brandan! După proces, s-ar putea să fii dus

în faţa plutonului de execuţie sau, cel puţin, la închisoare. Cu cine ai de gând să-l laşi? Amanta ta e acum măritată cu fratele meu!

Brandan îi sesiză disperarea din glas. Nu suporta să o vadă suferind atât, dar adevărul putea fi mult mai dureros. Aşa că tăcu.

— Nu poţi să mă *urăşti* într-atât, încât să-ţi laşi copilul şi fără mamă şi fără tată.

Merita să afle adevărul, îşi spuse el. Doar era mama copilului. Şi, totuşi, la ce bun?

— Scoate-mă de aici şi-ţi vei primi copilul, îi zise el scurt.

Ea făcu ochii mari.

— Eşti nebun! Cum vrei să fac aşa ceva?

— Te cunosc foarte bine, doamnă, spuse el zâmbind. Nu te-ai afla aici dacă n-ai fi făcut planuri pentru orice eventualitate.

Îşi încrucişă braţele şi îşi propti bărbia în palmă.

— N-ai venit valsând până la New Orleans, *mademoiselle* Emerée. Ai avut nevoie de ajutor. Şi, în plus, nu cred să cunosc o făptură mai inventivă.

Timpul trecea încet. În timp ce ceilalţi dormeau, Courtney stătu trează, privindu-l.

— N-ai de gând să dormi în noaptea asta? o întrebă Brandan venind lângă gratiile despărţitoare.

— Unde ţi-e vasul? întrebă ea.

— Sechestrat.

— Şi echipajul?

— Într-o tabără de prizonieri din Nord.

— Inclusiv Thatcher?

— Nu era cu noi. Am un alt echipaj cu, să zicem, talente mai specializate.

O auzi ţinându-şi răsuflarea.

— Piraţi?

— Corsari, spuse el râzând uşor. Nu arăta atât de scandalizată. Îţi trebuie oameni foarte buni dacă vrei să forţezi blocada.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie. Voi fi eliberată mâine dimineaţă. Voi avea nevoie de unele informaţii ca să te pot scoate.

Tresări când auzi zgomotul de chei în broască.

— Paznicul îşi face rondul, mormăi Brandan retrăgându-se în umbră în clipa când apăru maiorul Cameron.

„De ce se afla acolo?” se întrebă el. Doar îşi terminase programul de atâtea ore.

— Nu poţi să dormi, domnişoară St. Pierre? întrebă maiorul.

Courtney îl ignoră, iar el plecă.

Brandan îi făcu semn să se apropie de gratii.

— Cine mai e cu tine?

— Doctorul Christopher Cartwright, medicul şi prietenul nostru de familie.

Brandan nu-l cunoştea, dar se întrebă dacă nu cumva era mai mult decât un prieten.

— Bine, spuse ea, întrerupându-i reveria. Te voi ajuta să ieşi de aici, cu condiţia de a mi-l înapoia pe Sean şi de a renunţa pentru totdeauna la orice drept asupra fiului meu.

— Totdeauna este prea mult, Court.

— Acestea sunt condiţiile, spuse ea pe un ton detaşat.

El îşi imagină suferinţa care o chinuia, asemănătoare cu a sa – şi furia ei.

— Nu prea se poate negocia cu tine, dar nici n-am de ales, spuse el. Mai bine o viaţă fără copil, decât mort.

— Ai grijă, Brandan. Dacă încerci să nu respecţi această înţelegere nu-i va mai rămâne nimic plutonului de execuţie după ce voi termina cu tine.

— Aceeaşi afurisită însetată de sânge, eh?

Ei bine, îşi spuse el, lasă să creadă că-l încolţise – pentru moment. *El* deţinea toate atuurile şi, până la sfârşitul jocului, ea avea să afle acest lucru, căci el va rămâne şi cu fiul şi cu soţia lui.

— Sunt de acord cu condiţiile tale.

* * *

A doua zi dimineaţă, în timp ce Courtney stătea pe o bancă în sala de aşteptare, *madame* Hermione vorbea cu maiorul Cameron. Venise să-şi ia „nepoata” acasă.

— *Mon Dieu*! exclamă ea agitându-şi evantaiul în ritmul tânguirilor. De obicei e atât de bine educată. Ce i-o fi venit? A fost crescută într-o mănăstire. E fiica bietului meu frate care a murit. Mă tem că de vină e numai lumea de pe stradă, domnule maior, spuse ea coborându-şi glasul. A stat să asculte lumea de pe stradă.

— Te rog să mă ierţi, *tante* Hermione. Şi dumneavoastră, *monsieur*, spuse Courtney plecându-şi capul şi sperând că reuşea să fie seducătoare. Am fost atât de îngrozitoare. Mă veţi putea ierta vreodată?

Maiorul Cameron păru uluit de schimbarea ei de atitudine.

— Poate… poate că am cam exagerat.

— Poate că, domnule maior Cameron, purtarea mea a fost de neiertat, zise ea arzându-l cu privirea.

— Eh, nu poţi fi niciodată prea prudent, nu-i aşa, domnule maior? O fată inocentă ca nepoata mea ar putea să cadă foarte uşor pradă vreunui ticălos acum că logodnicul ei a fost ucis în război.

— Ai suferit foarte mult, nu, domnişoară St. Pierre?

Se mişcă stânjenit când Courtney îşi tampona ochii.

— Poftim, spuse el, oferindu-i batista sa.

— *Merci*, *monsieur*, murmură ea în pătratul de pânză aruncându-i un zâmbet slab.

Maiorul Cameron avea cheile tuturor uşilor din închisoare şi ea trebuia să facă dublurile după ele fără să dea de bănuit. Trebuia să-l atragă departe de închisoare. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, maiorul Cameron se întoarse spre Hermione şi întrebă:

— Aş putea s-o însoţesc pe domnişoara St. Pierre la teatru într-una din seri?

— Păi… eu ştiu…

— Ah, *tante* Hermione, te rog! spuse Courtney.

— Poate dacă-l iei şi pe fratele tău, Christophe.

— Nu voi păţi nimic, *tante* Hermione. Christophe nu s-ar simţi bine. Lui nu-i place să aibă lume multă în jur, îi explică ea apoi maiorului. Ar fi o prostie să-l oblig să meargă.

— Voi avea grijă de ea aşa cum aş avea de propria-mi soră, spuse maiorul.

— Te rog, imploră Courtney cu o voce dulce.

— Nu o să-mi dai pace până nu o să fiu de acord, nu-i aşa? spuse Hermione înclinând capul. Tinere, vei răspunde personal.

Accentuă fiecare cuvânt bătându-l cu evantaiul în piept.

— Hai acum, copila mea. Ne aşteaptă trăsura.

În timp ce se îndrepta spre trăsură, Courtney se gândi cum fuseseră de ajuns ba un zâmbet, ba o privire mai scânteietoare pentru ca maiorul să-i cadă în mreje, crezându-se atât de irezistibil încât chiar şi o tânără inaccesibilă era învinsă de farmecul său. Bărbaţii aroganţi erau atât de uşor de citit.

* * *

În cursul săptămânii care urmă, Courtney se folosi de îndrăzneala lui Cameron pentru a-l manevra. Se vedeau des. Opera *Antoine's*. *The Absinthe House*. Îi cultiva prietenia, minciunile ieşindu-i de pe buze cu atâta uşurinţă, încât aproape că le credea şi ea. Hermione îl invită chiar la cină într-o seară.

— Când mă plimb aşa cu tine, îi spuse maiorul Cameron când se aflau în grădină după cină, aproape că uit că este război.

Courtney se cutremură. Ea nu putea să uite nicio fracţiune de secundă că era război. Îşi ducea propriul război pentru salvarea copilului ei. Avea să facă aproape orice pentru a-şi atinge acest scop – pentru a-l avea din nou pe Sean.

— Hai! spuse el aruncând o monedă în fântână. Pune-ţi o dorinţă.

— Nu… nu cred în dorinţe, zise ea.

Cel puţin, acesta era un adevăr.

— Eşti prea tânără să fii atât de cinică. Ai avut… o viaţă grea, nu-i aşa?

— În unele privinţe, da. În altele, am avut noroc. Doar te-am întâlnit pe tine, *non*?

Ochii lui Cameron scânteiară în lumina palidă a lunii.

— Trebuie să fiu prudent. M-aş putea îndrăgosti de tine.

— Şi ar fi chiar atât de neplăcut?

— Eşti o fată bună, Emerée – mult prea bună pentru unul ca mine. Nu ştii absolut nimic despre mine.

Ea îi puse un deget pe buze.

— Ştiu că eşti un om bun şi tandru. Ia să ne gândim, dacă n-ai exista în viaţa mea, care mi-ar fi soarta? După ce se va termina acest război, dacă voi mai fi tânără, voi fi achiziţionată de cel care dă mai mult şi voi sfârşi, probabil, prin a mă mărita cu un bătrân, spuse ea oftând. Te implor, ia-mă de aici înainte ca ei să aranjeze

altceva. Ţin la tine – te-aş putea iubi chiar.

Courtney îşi făcu vocea să sune convingător, dar fiecare cuvânt fusese repetat cu grijă. Timpul trecea şi trebuia să-l cucerească pe maior cât mai curând, altfel avea să piardă ocazia.

Cameron o trase spre el şi o sărută pe tâmplă.

Courtney îşi lipi palmele de pieptul lui, ţinându-l la distanţă.

— Mi-e… mi-e teamă.

— Te doresc, Emerée, insistă el şi răsuflarea lui fierbinte îi ardea gâtul. Am nevoie de tine.

— Nu pot veni cu tine decât dacă… nu m-ai părăsi niciodată, nu? Te-ai căsători cu mine?

El se dădu înapoi şi o apucă de braţe.

— Nu ţi-aş face niciun rău. Iartă-mă dacă am forţat nota. Înţeleg… spuse el şi glasul i se frânse.

Courtney intră în panică văzându-l că se răzgândea.

— Nu-i ce crezi tu. Nu mă tem de tine, ci de mine însămi, pentru că aş vrea, într-adevăr, să mă atingi.

Mâinile lui îi alunecară uşor peste braţe.

— Vino cu mine în seara asta – după ce va adormi toată lumea. Spune că ne vom întâlni la miezul nopţii. Spune! îi ceru el cu asprime.

— Jur că voi veni. Acum, însă, trebuie să ne întoarcem în salon, căci, dacă bănuiesc ceva, vor încerca să mă oprească.

— Nu vor afla, scumpa mea. Voi fi extrem de discret.

Planul funcţiona perfect. Lui Courtney îi displăcea că trebuia să profite de singurătatea maiorului, dar nu-şi putea permite să-şi facă procese de conştiinţă tocmai atunci. Era război şi, deşi nu era războiul ei, fusese implicată în el fără voia ei.

În seara aceea, după ce toată lumea adormi, Courtney îl întâlni pe maior pe o alee în spatele casei.

— Scumpa mea!

Se îmbrăţişară şi el o ajută apoi să urce în trăsură.

— Au fost probleme?

— Dorm toţi, minţi ea. Unde mergem?

— Am rezervat un apartament la *Hotel Grand Terra*.

Ea îşi lăsă un văl negru peste chip.

— Nu trebuie să ne vadă nimeni. *Tante* Hermione ar muri dacă ar afla cineva.

— Însemni foarte mult pentru mine, Emerée. Nu ţi-aş face niciodată vreun rău.

Cameron conduse trăsura pe Canal Street trecând în cartierul american şi, după alte câteva momente, ajunseră la hotel. O conduse în sus pe scări şi, imediat după ce intrară în cameră, ea îşi scoase boneta agăţând-o într-un cuier. Pe sub manta purta o cămaşă de noapte de mătase şi un capot. El oftă admirativ în faţa frumuseţii ei.

Destupă o sticlă de şampanie şi umplu două pahare. În timp ce beau, Courtney îl încurajă să-i vorbească despre sine. El vorbea mai mult de război, fiind evident, obsedat de gândul de a învinge – nu de dragul victoriei în sine, ci pentru că dorea să se termine odată cu toate acele omoruri şi să-şi poată trăi viaţa liniştit. Ea observă că bea foarte mult.

— Cum ar putea cineva să câştige un asemenea război? întrebă Courtney. Oamenii dintr-o tabără au fraţi, veri şi fii în cealaltă. De ce să se omoare unii pe alţii? E o barbarie.

— Pentru Uniune.

— Oare, va fi Uniunea din nou întreagă vreodată, din moment ce va fi realizată cu sângele oamenilor ei? E o idee oribilă, dar cred că ai întâlnit atâta moarte în munca ta!

— Niciodată nu te obişnuieşti cu ideea morţii, recunoscu el

umplându-şi din nou cupa. Dar nu vreau să vorbesc despre moarte acum, ci despre viaţă – şi despre viitorul meu alături de tine.

Sticla era goală.

— Ah! Am rămas fără şampanie?

Cameron muşcă momeala şi se duse să aducă altă sticlă. Între timp, Courtney îşi vărsă paharul într-un ghiveci cu flori şi se apropie de fereastră pentru a se uita după doctorul Cartwright. Era gata să o apuce disperarea când o batistă albă apăru din senin, fluturând în vântul slab. Semnalul. Ea îi făcu semn la rândul ei şi doctorul păşi în lumina unui felinar.

— E bună, şampanie franţuzească, spuse maiorul şi uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Courtney se întoarse imediat.

— E o noapte atât de frumoasă! Nu-i foarte cald.

El îi umplu paharul, dar ea îl răsturnă atingându-i cu capotul.

— Pardon! Sunt atât de neîndemânatică.

— Nu face nimic.

Când el se duse să aducă alt pahar, ea îi turnă în şampanie un praf pe care i-l dăduse doctorul Cartwright. Drogul stârni bule şi făcu spumă, dar şampania părea cât se poate de normală când se întoarse Cameron. Doctorul o asigurase că drogul nu avea niciun gust; se rugă să fi avut dreptate.

— Să toastăm, *mon amour*, spuse ea. Pentru orice poate aduce noaptea asta.

Privirile li se întâlniră şi paharele se ciocniră cu un clinchet cristalin.

El bău tot paharul până la ultima picătură şi spuse:

— Nu mi-am închipuit niciodată că te voi dori cu atâta disperare, dar n-am de gând să mă amăgesc singur.

Îi sărută gâtul încet, până ajunse în punctul unde i se zbătea

pulsul.

— Avem nevoie unul de altul. Amândoi am pierdut atât de mult în războiul ăsta.

Îi desfăcu panglica şi părul îi căzu pe umeri. O luă de mână şi o conduse în dormitor, unde o întinse pe pat. Părul ei se răsfiră pe perne, în timp ce el îi desfăcea cămaşa de noapte. Ea îşi ţinu corsajul pudică şi îi opri mâna.

— Înţeleg. Nu sunt o brută, draga mea. Jur că voi fi blând cu tine. Acum o să te las singură, ca să te pregăteşti.

Courtney stinse toate lumânările în afară de una singură, îşi scoase capotul şi se urcă în pat rugându-se ca drogul să-şi facă efectul cât mai curând. Se uită la orologiul de pe perete şi, văzând că maiorul nu mai venea, se gândi că poate…

Auzi bătaia lui în uşă şi înghiţi în sec înainte de a-i răspunde. În câteva clipe, el fu lângă pat, respirând agitat.

— Eşti atât de frumoasă.

Îl văzu stingând lumânarea între degete, după care se întinse în pat lângă ea. Oare, cât avea să mai treacă până când drogul îşi făcea efectul? se întrebă ea cu disperare.

Cameron îşi trecu uşor buzele peste fruntea ei, apoi peste obraz, spre gură. Cu fiecare clipă, devenea şi mai îndrăzneţ, până când îi desfăcu fundiţa de la gât, trăgându-i apoi cămaşa de noapte peste sâni. O sărută pe gât şi, exact când îi mângâia lobul urechii, se prăbuşi, în sfârşit – fără cunoştinţă.

Courtney îl dădu la o parte, îşi aranja cămaşa de noapte şi traversă odaia. Îi scotoci hainele şi găsi cheile într-un buzunar interior. Le luă pe cele de la închisoare, care, din fericire, erau însemnate, le înveli în batista ei şi se duse la fereastră.

Doctorul Cartwright aştepta jos. Ea deschise geamul şi dădu drumul cheilor. El le luă şi dispăru imediat în umbră.

Cât timp lipsi el, Courtney scoase o fiolă din săculeţul ei şi o deschise. *Madame* Hermione îi făcuse rost de sânge de găină, cu care ea pătă acum cearceaful. Vărsă puţin şi pe pulpele lui, după care aruncă fiola pe fereastră. O auzi spărgându-se de pietrele de pe stradă.

Se întinse apoi lângă maior, prea speriată ca să se poată relaxa. Dacă se va trezi înainte de întoarcerea doctorului? Nu trebuia să bănuiască nicio clipă că ea îi luase cheile pentru a face dubluri, altfel totul era pierdut.

O oră păru o zi. Maiorul îşi schimbă poziţia o singură dată, aruncându-şi un braţ musculos peste ea, ţintuind-o astfel, locului. Rămase în acea poziţie, neclintită, până când auzi o pietricică lovind geamul îi aruncă o privire maiorului dar acesta continua să sforăie zgomotos.

Courtney îl dădu încet la o parte şi dădu fuga la fereastră. Nu-l văzu pe doctor decât când acesta îşi făcu apariţia din umbră. Ea îi făcu semn să vină şi el se strecură iute pe uşa din dos a hotelului. Peste câteva clipe se auzi un ciocănit slab în uşă. Ea deschise şi doctorul Cartwright intră.

Inima lui Courtney bătea cu putere când luă cheile.

— Paharul, îi spuse el.

Ea aproape că uitase. Şterse paharul maiorului, aşa încât să nu mai existe nicio urmă de drog. Apoi îl umplu cu apă dintr-o cană şi îl goli în cămin, după care îl şterse bine, astfel încât, dacă maiorul bănuia că fusese drogat şi îl cerceta cu atenţie, să nu descopere absolut nimic neobişnuit. După aceea turnă puţină şampanie, în el, îl roti şi vărsă lichidul în cămin.

Courtney privi pe fereastră până când doctorul dispăru. Strângând cheile, trase draperiile.

— Ce faci acolo, draga mea?

Ea încremeni când îi auzi glasul, iar cheile îi pătrunseră adânc în palmă. El îi făcu semn, dar ea se aşeză pe un fotoliu din faţa patului, strecurând cheile între perne cu o mână şi strângându-şi cămaşa de noapte la gât cu cealaltă.

El se uită de la ea la pata de pe pat.

— Vai, *monsieur* Cameron! James! Ce-o să mă fac? *Mon Dieu*! Sunt distrusă. Distrusă!

El se ridică şi îngenunche lângă fotoliu, îmbrăţişându-i trupul scuturat de suspine.

— Îmi… îmi pare rău. A fost foarte urât din partea mea că am adormit. Cred că am băut prea mult.

Courtney vărsă lacrimi potrivite situaţiei.

— Pot… pot să rămân singură pentru a-mi face toaleta, James?

— Bineînţeles, spuse el ridicându-se şi dând să-şi ia hainele.

Ea se gândi că îşi va da seama că nu era în regulă ceva în clipa în care avea să ridice haina şi nu va auzi zgomotul familiar al cheilor.

— Oh! *Mon Dieu*! Ce-am făcut? Te rog! exclamă ea aruncându-i-se în braţe. Te rog, lasă-mă o clipă. Trebuie să rămân singură, zise ea plângând.

Cameron îşi puse pantalonii, iar când încercă să o liniştească punându-i mâna uşor pe umăr, ea ţipă isteric. Se afla între el şi cuierul în care îi era agăţată haina, ferm hotărâtă să-l ţină departe de ea Când ţipetele începură să devină din ce în ce mai stridente, el îi făcu semn să se liniştească şi părăsi repede încăperea.

Ea încuie uşa, după care luă cheile de unde le ascunsese şi le vârî înapoi în buzunarul hainei. Apoi, se îmbrăcă.

Când intră în salon, îl găsi pe maior privind ţintă focul din cămin.

— Mă doare capul îngrozitor, James.

— Amândoi am băut prea mult, spuse el mişcându-se, evident jenat, şi se aşezară unul în faţa celuilalt. A... a fost extrem de dureros? o întrebă el, în cele din urmă, încruntându-se când îi auzi răspunsul dat printre lacrimi. Biata de tine! M-am purtat chiar ca o bestie?

Ea scutură din cap.

— Nu! Doar că... sunt distrusă. *Ma tante* o să mă omoare. Şi dacă rămân însărcinată?

Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Se pot întâmpla atâtea. Pe urmă, tu eşti yankeu şi eu...

— Emerée, draga mea, ne putem căsători de cum...

— Să ne căsătorim? *Non,* îmi trebuie timp.

— La naiba, fetiţo. E război. S-ar putea să nu mai fie destul timp.

— *Mon Dieu,* îmi vuieşte capul.

— Nu... nu ţi-aş face niciodată vreun rău, Em. Cred că... dacă am pleca imediat... ai putea ajunge la timp. Să nu-şi dea seama că ai lipsit toată noaptea.

Se simţea doar uşor vinovată a doua zi, stând în bucătăria Hermionei şi punând la cale împreună cu ceilalţi conspiratori ultimele detalii ale planului de eliberare a lui Brandan.

— Perfect! spuse ea legând inelul pe care se aflau dublurile cheilor lui Cameron.

— Dar cum i le dăm lui Blake? întrebă doctorul Cartwright.

— Ştiu eu cum, zise *madame* Hermione explicându-le detaliile.

A doua zi, Courtney luă o trăsură şi îi spuse vizitiului să o ducă la închisoare. Intră pe uşa din faţă, cu voaleta lăsată, pentru a evita orice neplăcere.

Maiorul Cameron o văzu imediat şi, făcându-i semn să tacă,

luă un teanc de hârtii.

— Da, doamnă. Pe aici, vă rog.

Aşa cum se aşteptase, o conduse în biroul lui, iar Courtney observă că Brandan rămăsese singur în celulă.

Imediat ce uşa se închise în urma celor doi, Courtney i se aruncă în braţe.

— Tremuri, draga mea, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Ţine-mă strâns.

El îi mângâie spatele şi îi scoase boneta.

Courtney se sili să zâmbească.

* * *

— Am fost teribil de îngrijorat pentru tine. Dacă n-ai fi venit astăzi, te-aş fi căutat eu.

— *Tante* Hermione ştie că n-am dormit în patul meu noaptea trecută şi bănuieşte că am fost cu tine. Mă trimite înapoi în Franţa.

— Nu se poate!

— Ea îmi este tutore. Ea şi Christophe – simt că nu eşti o partidă potrivită. A primit o scrisoare de la *tante* Claudine. Există un domn…

Ochii lui erau imploratori.

— Nu-i poţi lăsa să ne despartă.

— Dacă află că am venit aici…

— Trebuie să-i spunem ce simţim unul faţă de celălalt.

— *Non*! exclamă ea punându-i un deget pe buze. N-ar avea niciun sens să te lupţi cu familia mea. Trebuie să mă întorc în Franţa.

— Crezi că o să-ţi dau voie? Dacă-mi porţi copilul?

Ea îl privi adânc în ochii albaştri.

— Nici chiar pentru tine, dragul meu, nu pot să ignor uzanţele. Nu ne putem căsători atâta timp cât va mai dura războiul. Şi eu nu voi rămâne aici pentru a fi privită ostil de societate fiindcă m-am măritat cu un yankeu.

— Te pot trimite în Nord – la ai mei.

O ţinea de parcă s-ar fi temut că, dacă îi dădea drumul, ea s-ar fi evaporat.

— Te rog! Te rog! Gata!

Se îndepărtă de el şi deschise uşa brusc. Brandan se rezemă de gratii când ea străbătu culoarul, cu maiorul nu departe în urma ei. Se opri exact după ce trecu de Brandan şi se întoarse.

— Ah! Boneta!

— Aşteaptă aici, îi spuse maiorul întorcându-se în birou pentru a-i aduce pălăria.

În acest timp, ea se apropie de gratii şi îi dădu cheile lui Brandan, care le înfăşură cu grijă într-o cârpă.

— *Merci*, şopti el depărtându-se.

Courtney se întoarse îmbujorată când se înapoie Cameron. Acesta se uită când la Brandan, când la Courtney şi apoi din nou la Brandan. Observase că vorbiseră, îi dădu boneta.

— Porcul ăsta ar trebui biciuit, spuse Courtney. A avut îndrăzneala să mă acosteze.

Brandan îl văzu pe maior uitându-se la el. Ridică din umeri, dar Cameron veni lângă gratii şi îi spuse:

— Ai grijă cum vorbeşti cu doamna.

Brandan îi urmări cu privirea părăsind zona de detenţie şi aşteptă până auzi cheia răsucindu-se în broască, după care despături cârpa pe care i-o dăduse Courtney. Erau trei chei – fiecare marcată pentru câte o uşă – înfăşurate într-o hârtie pe care scria: „*Ajunul Crăciunului. Miezul nopţii*”.

Brandan vârî hârtia în gură şi o mestecă, după care ascunse cheile sub bancă. Câteva nopţi încă şi avea să scape din mizeria aceea. Se minună de ingeniozitatea lui Courtney. Oare era ceva ce nu putea face?

* * *

Courtney alesese Ajunul Crăciunului pentru că bănuia, din informaţiile primite de la prietenii Hermionei, că în închisoare se aflau mai puţine persoane, de fapt, un singur individ în biroul din faţă după ora nouă seara. Aceasta însemna că Brandan va putea să iasă din celulă şi apoi pe uşa din dos prin biroul lui Cameron – uşă care dădea în stradă.

Courtney şi doctorul Cartwright aşteptau în umbră, în spatele clădirii. Ea era îmbrăcată ca un puşti, cu pantaloni şi şapcă. Se ghemui, privind strada pustie.

Trei chei. Trei uşi şi era liber. Trei uşi între ea şi fiul ei. Cu uşa celulei era simplu. Cu cea de oţel – Brandan trebuia să aştepte până adormea paznicul sau îşi făcea rondul. Cu uşa de afară avea să fie cel mai uşor.

Cu fiecare secundă care trecea fără ca el să apară, teama lui Courtney creştea. Ceva nu era în regulă. Simţi lacrimile strângându-i-se sub pleoape şi se rugă în gând să mai poată rezista puţin.

Ca un răspuns la ruga ei, uşa din dos se deschise. Ea şi Chris se ridicară în acelaşi timp, dar, chiar în clipa aceea, o trăsură dădu colţul şi amândoi se trântiră la pământ.

Trăsura se opri chiar în spatele clădirii, lângă uşa pe care Courtney o văzuse închizându-se la loc. Îi venea să se lovească cu pumnii în cap de neputinţă. Fuseseră atât de aproape şi acum, un

prost le dădea totul peste cap. Auzi râsul cristalin al unei femei şi şoapta seducătoare a unui bărbat. Recunoscu vocea.

— Maiorul Cameron! şopti ea înălţând capul doar atât cât să-i poată vedea.

— Ssst! făcu doctorul Cartwright.

— Hai, scumpule, unde te duci? întrebă o femeie îmbrăcată în roşu.

— Numai puţin, iubito, răspunse maiorul.

Sânii femeii ieşiră, practic din corsaj când ea se aplecă spre maior. Courtney îşi ţinu răsuflarea. Dacă maiorul intra în clădire, nu numai că strica totul, dar era posibil să fie rănit cineva.

— Hai, scumpule. Nu-i momentul potrivit pentru lucru acum, nu-i aşa? spuse femeia plimbându-şi palmele peste pieptul mare. În fond, nu plăteşti pentru toată noaptea. Ei, plăteşti?

Courtney se simţi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Cameron era un bărbat singur, iar ea folosise acea singurătate, acea vulnerabilitate împotriva lui. Maiorul se opri şi cântări problema, după care se întoarse la trăsură şi la braţele femeii care îl aştepta.

După ce se făcură nevăzuţi, uşa se deschise din nou şi o siluetă învăluită într-o manta se furişă afară. Brandan cercetă strada cu privirea şi, când doctorul Cartwright se ridică făcându-i semn, o rupse la fugă spre locul unde erau ascunşi.

Trei cai, deja înşeuaţi, îi aşteptau într-un grajd din apropiere. Brandan şi doctorul Cartwright îşi puseră uniforme unioniste şi, peste câteva clipe, toţi trei părăsiră oraşul.

Călăriră ore în şir, neîndrăznind să se oprească decât când au fost siliţi s-o facă, deoarece şaua lui Courtney alunecase. Ea trase de zăbală şi se prăbuşi înainte.

— Ce naiba faci? întrebă Brandan nerăbdător. Nu-ţi dai seama

că suntem înconjuraţi de yankei?

— Nu te mai văicări. Am riscat foarte mult şi ai putea, cel puţin, să te prefaci recunoscător, spuse ea frecându-şi fruntea. Cred că cingătoarea trebuie strânsă.

El descălecă şi o luă în braţe de pe căi.

— Sunt convins că ai riscat mult, spuse el strângând chinga. Pun pariu că a fost un adevărat chin pentru tine.

— Ce insinuezi? întrebă ea când o urcă din nou în şa.

— Se părea că-ţi făceau plăcere atenţiile maiorului Cameron. Ce-ai dat în schimbul acelor chei?

— Nu trebuie să-i vorbeşti astfel, interveni doctorul Cartwright, venind lângă ei.

Brandan îi privi fioros pe amândoi şi se duse la calul său.

— Te simţi bine? întrebă doctorul.

Courtney încuviinţă. Nu-i venea să creadă că Brandan avea tupeul să fie gelos, ţinând cont de felul în care se purtase cu ea. Nu înţelegea nici de ce era furios când o înlăturase cu atâta uşurinţă şi îi furase copilul. Făcu un efort imens pentru a se stăpâni. Nu era momentul să se autocompătimească. Aveau să aibă timp pentru lacrimi şi răspunsuri când vor fi în siguranţă.

Trecură de punctul de control unionist fără probleme. *Madame* Hermione aranjase ca o călăuză să-i aştepte şi să-i transporte cu o ambarcaţiune cu fundul plat. Înaintau spre Natchez, unde aveau să stea ascunşi până când se puteau îmbarca pe un vapor care să-i ducă la Nassau.

La jumătatea drumului pe râu, Courtney îşi permise să spere că vor izbuti. Planul lor îndrăzneţ funcţiona. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji, urmate de suspine, părând să izvorască din senin.

— Ce este? întrebă doctorul Cartwright. Nu te simţi bine?

— Sunt doar bucuroasă, murmură ea.

— Încă nu suntem în afară de orice pericol, aşa că, dacă ţi se face rău, apleacă-te peste margine, îi spuse Brandan.

Courtney îl ascultă imediat.

— Doamnele cu stomac delicat n-ar trebui să umble prin New Orleans scoţând oameni din puşcărie, mormăi Brandan.

— Dacă ea n-ar fi avut atâta curaj, probabil că ai fi fost mort săptămâna viitoare pe vremea asta, zise doctorul dându-i lui Courtney batista sa.

— Stomacul meu delicat n-ar trebui să te mire, Brandan, zise ea. Miroşi ca o cocină.

— Un adevăr trist, Scumpa mea, spuse el întinzându-se pe spate şi trăgându-şi şapca peste ochi.

— Unde i fiul meu? îl întrebă Courtney. Acum îmi spui?

Brandan îşi ţinu răsuflarea.

— Când o să fiu în siguranţă, zise el.

— Am traversat jumătate de lume ca să te scot din închisoare. Aştept un răspuns din partea ta.

— Ai venit de dragul aventurii, Court. Nu pentru mine.

— Am venit pentru fiul meu, zise ea tăios.

— Eşti un ticălos, domnule, spuse doctorul ferm.

— Am început să mă satur să te mai am pe post de conştiinţă, doctore. Dacă vrei să mă faci să mă port frumos, poate că…

— Mai tăceţi odată! spuse Courtney. Se luminează de ziuă şi, în curând, ne vor putea vedea. N-are sens să… Răsunară câteva împuşcături şi Brandan se aruncă peste ea. Când Courtney încercă să-şi ridice capul, el îi spuse:

— Stai liniştită, proasto!

Stăteau întinşi, unul peste celălalt şi, în lumina slabă a zorilor, ea fu surprinsă să vadă că în ochii lui argintii-aurii ardea un foc

familiar.

— Cred că sunt lovit în umăr, îngăimă doctorul Cartwright cu o voce încărcată de durere. Voi sunteţi în regulă?

— N-avem nimic, îl asigură Brandan târându-se spre el pentru a-i cerceta rana. Ghidul nostru a fost împuşcat, zise Brandan când omul gemu, dar e conştient încă. Împuşcăturile au venit din partea aceea, adăugă el apoi arătând peste umăr, aşa că, dacă reuşim să ducem barca spre pâlcul acela de copaci, cred că suntem în siguranţă.

— Dezbrăcaţi-vă de uniformele astea, le sugeră Courtney. Cine trage în noi crede, probabil, că sunteţi soldaţi unionişti.

Brandan îşi scoase haina. Doctorul Cartwright era palid când Courtney îl înveli cu o pătură. Trase apoi un cuţit din cizmă şi îi tăie veşmintele în jurul rănii.

— N-am nimic, insistă el cu un glas stins.

Brandan îi punea întrebări călăuzei.

— Se pare că omul nostru trebuie să fie chiar după acest cot, îi spuse el după aceea lui Courtney.

Barca pluti de-a lungul malului şi, imediat ce trecură de cot, văzură un uriaş cu un păr lung şi roşcat şi o barbă deasă care le făcea semne de pe mal. Brandan îndreptă barca spre el şi sări în apă mergând prin ea spre gigant. Acesta îl apucă de braţ şi îl trase.

— O’Shaughnessy! Deci la amanta ta o să stăm? întrebă Brandan atunci.

— Chiar aşa! răspunse irlandezul cu accent. E nerăbdătoare să te vadă, adăugă el şi apoi întrebă arătând spre ceilalţi: Ei cine sunt?

Brandan făcu prezentările în timp ce el şi O’Shaughnessy trăgeau barca pe mal.

— Englezi! zise O’Shaughnessy şi scuipă într-o parte.

— Ai grijă, prietene. Femeia e soţia mea şi amândoi mi-au salvat viaţa, aşa că fii politicos.

O’Shaughnessy îşi ridică privirea.

— Nu prea mi-a plăcut să vorbesc cu englezii, cu atât mai puţin să-i mai şi ajut, da’ dacă e nevasta ta şi un prieten, atunci îi salut bucuros.

— Hai să ne mişcăm mai repede.

O’Shaughnessy îl luă în braţe pe doctor, de parcă ar fi fost un copil şi îl duse la o căruţă. Brandan îl ajută pe ghid să se ridice, iar Courtney îi urmă.

— În căruţă nu mai e loc decât pentru unul şi am un cal, zise irlandezul.

— Nu vă faceţi probleme, murmură Courtney. Pot să călăresc, dacă e nevoie.

Brandan râse uşor împreună cu uriaşul în timp ce o urca în căruţă.

— Numai foc, eh? observă O’Shaughnessy. Trebuie să fie foarte interesant.

OPTSPREZECE

Courtney îşi umflă perna şi se întinse în patul cu saltea groasă. Un bordel! „Îşi petrecuse noaptea într-un bordel”. Tatăl ei ar fi făcut o criză de apoplexie dacă ar fi ştiut, iar Mare…

Îşi înăbuşi râsul cu pumnul. Desigur, bordelul nu era deloc cum se aşteptase. Odaia ei conţinea mobilă scumpă, deşi puţin prea încărcată cu acele piese prea mari stil Tudor, într-un spaţiu cât odaia ei de toaletă de la Oakleigh Court. Totul era roşu, de la covorul oriental până la pereţii îmbrăcaţi în damasc şi acest lucru se potrivea, într-adevăr, foarte bine cu lemnul de stejar închis la culoare.

Courtney trase de şnurul clopoţelului şi o tânără servitoare, care nu putea avea mai mult de treisprezece ani, apăru în uşă cu un cărucior pe care se afla tot de ce era nevoie pentru ceai.

— V-aţi trezit, în sfârşit, spuse fata aranjându-şi turbanul pe cap. Avea nişte ochi mari şi negri pe chipul ei de culoarea cafelei cu lapte. Începusem să cred c-o să dormiţi toată ziua. Bineînţeles, pe-aici nu-i ceva neobişnuit.

— Unde sunt ceilalţi – prietenii mei? întrebă Courtney.

— Păi, eu n-ar trebui să ştiu tot, dar bărbatul cu accent caraghios ca al ’mneavoastră care a fost împuşcat – e îngrijit în odaia din spate a domnişoarei Fleur, iar bărbatul Cajun şi-a bandajat umărul şi a plecat deja.

Courtney era bucuroasă să afle că ghidul lor nu fusese grav rănit.

— Şi domnul Blake?

— Cred că vorbiţi de cel care a dormit în patul domnişoarei Fleur. E bine, doamnă.

Uluită, Courtney simţi fiorii geloziei, fierbinţi şi mistuitori, şi fu surprinsă de o asemenea reacţie. De ce o interesa cu cine dormise Brandan? Doar duceau vieţi separate.

Fata scoase de pe raftul de jos al căruciorului de ceai o rochie din mătase albastră, nu prea decoltată.

— Vi se pregăteşte baia şi aveţi lenjerie în sertar.

— Cum te cheamă?

— Peony[4]. Numele meu adevărat e Martha, dar domnişoara Fleur ne-a dat la toate nume de flori.

Se auzi un ciocănit puternic în uşă şi Courtney îşi trase pătura până sub bărbie exact când O'Shaughnessy dădu buzna în odaie.

— Căpitanul Blake zice că poate aveţi nevoie de baia pe care am pregătit-o, doamnă.

— Cred că el are mai multă nevoie, zise ea.

Irlandezul râse uşor şi se trase de barbă.

— El a şi făcut, doamnă.

Fără îndoială, se gândi Courtney.

După acea călătorie, îi făcea plăcere o baie – mai ales una fierbinte şi care mirosea a iasomie. Era teribil de relaxant, până când Brandan intră în odaie.

— Eşti chiar mai frumoasă decât îmi aminteam.

Courtney sări imediat în picioare când auzi vocea.

— Te-ai gândit vreo clipă să baţi la uşă? întrebă ea încrucişându-şi braţele peste sâni.

— De ce-aş face-o? În fond, tot timpul ţii să-mi aduci aminte cât de bădăran sunt. N-aş vrea să-ţi schimb impresia tocmai acum.

Degetele lui îi mângâiară braţul, după care îi trasă o linie peste bărbia tremurătoare.

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

4 boboc

Sfârcurile ei îi trădară reacţia – întărindu-se în dosul antebraţului.

Acum, când Brandan era proaspăt ras, observă o nouă cicatrice pe obrazul lui – de un roşu aprins şi chiar deasupra celei pe care susţinea că i-o făcuse iubitul lui Sarah. Părul îi era tuns, iar el era bine îmbrăcat – din nou ticălosul frumos pe care în ştia.

— Ce face doctorul Cartwright? întrebă ea. Aş putea să-l văd?

— Se odihneşte.

Courtney continuă să se spele.

— Eu m-am achitat de partea mea, acum îmi spui unde mi-e fiul?

El deveni serios.

— Nu pot.

Mâinile ei tremurau de furie. Fără să se gândească la goliciunea ei, Courtney ieşi din cadă şi se înfăşură cu un prosop.

— Mi-ai promis, izbucni ea punându-şi un capot de catifea. Mi-ai promis.

— O să vorbim mai târziu despre Sean.

— De ce nu acum?

— Cred că ştii răspunsul, zise el cu ochii scânteind în timp ce o măsura din cap până-n picioare.

Courtney se duse spre pat şi vârî mâna sub pernă după cuţit. Când Brandan încercă să o îmbrăţişeze, ea lipi imediat lama de vena lui jugulară.

— Dă-mi drumul sau îţi tai gâtul.

— Uşurel, scumpa mea. Nu-i locul potrivit pentru a răni un bărbat, spuse el dându-i drumul şovăitor şi îndepărtându-se. De când porţi armă? Şi ce naiba îţi trece prin cap? Dacă mă omori, nu-ţi vei mai găsi fiul în veci. Ia gândeşte-te.

Se îndreptă cu spatele spre uşă.

— Unde te duci?

— Să călăresc cu O’Shaughnessy. Am o fierbinţeală în sânge şi ar fi bine să-l răcoresc, altfel mă tem că-ţi frâng gâtul ăsta mic.

Uşa se trânti în urma lui cu putere.

Courtney rămase în odaie toată ziua şi îl aşteptă la fereastră. El se întoarse în amurg, superb în pantalonii de călărie, ca un tablou înfăţişând un pădurar american, pe care îl văzuse la Godey’s. Armăsarul lui era înspumat, deci trebuia să fi călărit zdravăn, la fel cum ar fi vrut să facă şi cu ea, fără îndoială.

Când trecu pe lângă odaia ei mergând mai departe spre cea a lui Fleur, Courtney abia îşi putu stăpâni furia. Porni să măsoare încăperea în lung şi în lat ca un leu în cuşcă, întrebându-se ce se petrecea alături.

În timp ce ea se agita astfel, amurgul se transforma în seară, iar orizontul căpăta o sclipire argintie, mistică. Cu o seară în urmă fusese ceaţă, dar acum era extraordinar de senin, deşi ceaţa se ridica de pe suprafaţa apei.

Brandan nu părea să aibă de gând să vină la ea, dar Peony veni şi îi spuse că doctorul se trezise şi o chema. Courtney îşi Retezi rochia şi se duse în odaia lui Fleur.

Se auzeau glasuri – hohote de râs. Demonul geloziei pe care Courtney credea că îl alungase, îşi înălţă capul hâd şi ea dădu să se întoarcă să plece exact când Peony deschise uşa.

Courtney schimbă o privire cu o tânără care se afla chiar lângă intrare.

— Ah, madame Blake.

Căldura zâmbetului ei îşi găsi ecoul în glas.

Mă bucur atât de mult să vă cunosc, în sfârşit.

Ieşi pe coridor şi îi luă mâna lui Courtney cu fermitate.

— Am auzit atâtea despre dumneata. Eu sunt Fleur.

Courtney nu ştia la ce se aşteptase, dar în niciun caz la acea tânără drăguţă îmbrăcată cu o rochie cu guler înalt, care arăta de parcă era gata să plece la biserică.

— Spune-mi Courtney, te rog, zise ea cu greu. Ce face doctorul Cartwrighy?

Fleur îi făcu semn să înainteze, astfel că ea o urmă, surprinsă un moment când îl văzu pe Brandan într-o cadă în mijlocul odăii somptuoase a lui Fleur, fumând o ţigară de foi.

— Voiam să-i fac o vizită, dar văd că am ales un moment foarte nepotrivit.

Fleur îi puse mâna pe braţ.

— Ba deloc. S-a trezit şi cred că l-am plictisit cu lectura mea. Hai, vino.

Apăsă apoi pe un buton de sub cămin şi peretele se deschise. Courtney o urmă de-a lungul unui coridor până ajunseră la o odaie secretă.

— A avut o gaură curată în umăr, aşa a spus doctorul, dar e slăbit pentru că a pierdut mult sânge, spuse Fleur, după care făcu o pauză. Sper că nu te plictisesc cu aceste detalii.

Courtney scutură din cap.

— *Bien*. A dormit toată ziua din cauza morfinei.

Doctorul Cartwright era palid şi stătea întins într-un pat vârât într-un alcov luminat de tapetul liliachiu. Puţin mai departe era un pat mai mic acoperit cu o cuvertură din satin alb care fusese dată la o parte. Flori proaspete dădeau odăii aspectul unei pajişti vara.

— Va adormi şi se va trezi mâine dimineaţă, dar poţi să stai cât vrei. Când te hotărăşti să pleci, apeşi doar pe acest buton şi uşile se vor deschide.

— Nu-i nevoie să pleci, spuse Courtney aşezându-se lângă doctor.

— Bine, zise Fleur aşezându-se pe un scaun lângă pacientul ei. A fost atât de slăbit – am stat cu el zi şi noapte.

Aşa cum prevăzuse Fleur, doctorul Cartwright nu făcu nicio mişcare în timpul vizitei şi, după o vreme, Courtney se întoarse în dormitorul lui Fleur, lăsând-o pe aceasta să se ocupe de el.

— Unde e Fleur? întrebă Brandan.

— Cu doctorul Cartwright, spuse ea şi făcu o pauză. Nu e… nu e cum mă aşteptam.

— Cum te aşteptai să fie?

— Am lucrat într-un teatru. Ştiu foarte bine cum arată o târfă.

— Da, spuse el zâmbind. Sunt convins că ştii.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă ea oftând exasperată. N-am de gând să te las să mă ispiteşti. Avem prea multe de discutat.

— Atâta vrei? Să discutăm?

— Fiul meu…

— Nu înainte de a-mi termina baia, spuse el întinzându-i o perie cu mâner lung. Fleur ar fi trebuit să mă frece pe spate, dar cum ai venit şi i-ai dat altceva de făcut, va trebui să mă serveşti tu.

Courtney se apropie încet de cadă. Părul lui mirosea a rozmarin. Ea săpuni peria şi îl frecă pe spate până se înroşi.

— O să miroşi şi tu ca o târfă.

El o apucă de braţ şi o trase pe genunchi. Apa dădu pe afară iar ea îi zări membrul, pe jumătate întărit, culcat pe pulpă, deformat de apă.

— Fără comentarii răutăcioase în legătură cu prietenii mei în timp ce mă speli, afurisito.

Pe măsură ce membrul i se mărea, răsuflarea ei devenea şi mai rapidă, iar când simţi un răspuns în adâncurile fiinţei, încercă să fugă. El, însă, o ţinu pe loc.

— Ce este?

— Îmi uzi rochia, murmură ea, încercând să se smulgă din strânsoarea lui de oţel.

El se ridică atunci, fără să-i dea drumul, şi păşi pe covor.

— Court, ştii foarte bine că n-are sens să te zbaţi. Mi-ai întrerupt plăcerea încă o dată pe ziua de azi şi acum va trebui să plăteşti.

Îi simţi pe gât răsuflarea care mirosea a alcool.

— Eşti beat. Dă-mi drumul.

— Nu. Nu sunt chiar atât de beat.

— Dă-mi drumul, lua-te-ar naiba!

El se duse apoi la uşă, gol, şi o duse în braţe până în odaia ei.

— N-are sens să-i stricăm patul lui Fleur când al tău e atât de aproape.

— O să ţip.

— Riscând să fim descoperiţi? Cred că nu. Foarte mulţi ofiţeri yankei frecventează acest loc.

Buzele lui le capturară pe ale el imediat ce păşi pragul şi îi dădu drumul făcând-o să alunece pe coapsele lui. După aceea întinse mâna şi trase zăvorul.

Ea se repezi spre pernă, dar el fu mai iute. Luă cuţitul şi îl privi.

— Al putea să omori pe cineva cu jucăria asta, spuse el punându-l pe un dulap înalt, unde ea nu putea să ajungă. Ai nevoie de ajutor pentru a-ţi scoate rochia?

— Du-te naibii!

— Stricându-i hainele lui Fleur nu-i răsplăteşti bunătatea.

Courtney se îndepărtă de el.

— Nu.

El îi descheie nasturii de la spate, ignorându-i mâinile care îl izbeau în pieptul tare.

— Doamne, cât eşti de frumoasă.

Courtney se împotrivi de-adevăratelea. El îi îndepărtă repede fusta şi jupoanele şi, curând se afla în pat, legată de tăblie cu cordonul draperiei.

— Ce faci?

— Încerc să împiedic gesturile nesăbuite. Noi nu putem vorbi decât în pat. Acesta e locul unde vorbim un limbaj numai al nostru. Şi vrei să „vorbim”, nu? spuse el scoţându-i corsajul rochiei şi sărutându-i partea de sus a sânilor care se ridicau deasupra cămăşii. Nu vreau decât să mă laşi să spun ce am de spus.

Degetele lui îi atinseră sfârcurile făcând-o să simtă fiori de plăcere în tot trupul.

— Îţi aminteşti ce te-am întrebat în ziua aceea pe plajă? îi înconjură sfârcul cu limba prin material. Apoi îi dezlegă cămaşa şi i-o trase până sub sâni, după care îi linse mai întâi un sfârc, pe urmă pe celălalt. Ea gemu, istovită de o senzaţie care pornea din adâncul stomacului şi se întindea în jos la atingerea lui uşoară.

Dacă Brandan era hotărât să-i arate cât de slabă era, izbutea, căci ea nu-i putea rezista când era decis să o seducă. Trupul ei avea o voinţă proprie şi în ciuda rugăminţilor ei, pulpele i se depărtară şi ea se arcui lângă el, dorind mai mult – dorind să fie plină de el. O mângâie cu blândeţe şi îi scoase pantalonaşii bufanţi, după care se întinse lângă ea. În timp ce sărutările lui întreţineau flăcările pasiunii ei, îi despărţi pulpele cu piciorul, aşa încât să-i poată mângâia încet triunghiul. Ea se ridică spre el când îi simţi degetul, care pătrundea din ce în ce mai adânc, într-o mişcare ritmică.

Pasiunea o învălui când limba lui îi pătrundea şi îi ieşea din gură, urmând aceeaşi cadenţă, iar protestele ei deveniră nişte slabe încercări de a-i spune că îl ura.

— Vorbeşte-mi, afurisito.

Ea se gândi să-i nege acea victorie finală, dar descoperi că nu putea minţi.

El o privi neîncrezător, dar îi citi adevărul în ochi şi un zâmbet de satisfacţie îi răsări pe buze.

— Dezleagă-mă acum, te rog, şopti ea.

— Nu. Am fost despărţiţi prea multă vreme. Ai nevoie de asta la fel de mult ca mine.

Sarcasmul îi dispăru din glas şi în locul lui era o notă seducătoare şi muzicală. O dezlegă şi braţele ei îi înconjurară gâtul când urcă deasupra. Îi sărută locurile unde îi zvâcnea pulsul, tâmpla şi gâtul, şi apoi îşi lipi buzele fierbinţi de valea dintre sânii ei. Când buzele le întâlniră, toată pasiunea, reţinută atâtea luni de respingere reciprocă izbucni dominându-i. El îi savură dulceaţa gurii, muşcându-i buzele atât de uşor, încât ea avu impresia că va muri dacă nu-l va avea – că va muri de dorinţă.

El avea dreptate. Îl voia pe el şi numai pe el. Îi făcea ceva – nu neapărat trupului ei, ci întregii fiinţe. Ascunse în adâncurile memoriei ei erau gânduri care o făcură să se unduiască nebuneşte, fără rezerve, şoptindu-i la ureche vorbe de iubire. O trase spre el şi se rostogoliră până ce el ajunse întins pe spate şi ea deasupra. Courtney îşi îndreptă atenţia asupra bărbăţiei lui, mare şi groasă, în cuibul ei de păr negru, şi îşi plimbă degetul de-a lungul ei. El o aşeză în aşa fel încât triunghiul ei mătăsos era lângă buzele lui şi o sărută, strecurându-şi limba când înăuntru, când afară, făcând-o să aibă un orgasm imediat şi cutremurător, după care se aplecă deasupra lui, ţinându-i în mână membrul, ca o coloană de marmură. Când gâfâielile ei încetară, îl cuprinse cu gura şi îl linse, în timp ce îl simţea zvâcnind şi întins sub buzele ei. Când fu gata să explodeze, el o ridică deasupra.

— Naiba să te ia, zise el arzând-o cu privirea aceea aurie. Ştiai că o să vin după tine. Eşti a mea şi numai a mea – pentru totdeauna.

— N-o să fiu niciodată a ta cu adevărat. Te urăsc.

El o întinse apoi pe spate, ţintuind-o cu piciorul.

— Arată-mi ura ta, iubirea mea.

Degetele lui îi penetrară moliciunea, frecând până ce ea începu să geamă de dorinţă.

— M-ai urma până-n iad, dacă ţi-aş cere-o. Eşti la fel de obsedată de mine cum sunt eu de tine, spuse el penetrând-o şi, o clipă, rămaseră nemişcaţi, uniţi. Da. Vino cu mine, iubirea mea.

Ea îi urmă ritmul, una cu el, neştiind unde se termina ea şi unde începea el – o singură fiinţă pentru totdeauna.

— E prea perfect între noi, îi murmură el la ureche.

Trupul ei trădător se mişca în armonie cu al lui, muşchii ei strângându-se în jurul lui când el o penetră mai adânc, făcându-i să se unească într-un orgasm pârjolitor.

Ea îşi amintea cum era – cum acest lucru fusese totdeauna atât de mistic. Când sufletele li se înălţară împreună spre cerul luminat de stele, ea îşi lăsă garda pentru o clipă – clipă pe care avea să o regrete, mai mult ca sigur – pe care nu o va putea aduce niciodată înapoi – clipă în care cuvintele îi ieşiră de pe buze.

— Te iubesc.

Le spusese fără să-şi dea seama. O ştia demult, aşa cum ştia că era inutil să nege.

El gemu satisfăcut.

— Da, şopti ca şi cum ar fi ştiut deja.

Trupul ei continua să-l ţină, contractându-se până când amândoi se cutremurară şi începură să gâfâie datorită intensităţii senzaţiilor ulterioare.

— Ce-mi faci, iubire? Mă ţii în tine. Ah, în aşternut eşti irlandeză, îţi spun eu.

Stând cu capul pe sânul ei, el îşi dădu seama că, în încercarea de a o mistui cu pasiunea lui, el fusese adevărata victimă. Ea rostise cuvintele şi acum era liberă. El de ce nu putea rosti exact aceleaşi cuvinte? Doar le simţea, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi vrut să-i spună că o iubea mai mult decât orice pe lume, că i ar fi fost în stare să ucidă pe oricine ar fi încercat să-i I facă vreun rău. Atunci de ce nu-i putea spune acele cuvinte, când ea dorea atât de mult să le audă? Oare pentru că le spusese în Brighton şi fusese respins?

Ea dormi până o trezi el.

— Ţi-e foame? întrebă el, iar ea încuviinţă. E şi firesc – la mâncare mă refer. De celelalte pofte ale tale m-am ocupat eu.

Deschise un coş de picnic şi îi dădu un piept de pui învelit într-un şerveţel.

— Un dar de la Fleur, spuse el întinzându-se lângă ea, ţinându-i capul rezemat de braţul său. E foarte bun. Dar nu la fel de bun cum îl prepară Clara.

Mâncară în tăcere.

— De ce ţi-a trebuit atât de mult? întrebă el.

— Ce vrei să spui? întrebă ea nedumerită.

— De ce ţi-a trebuit atât de mult să recunoşti că mă iubeşti?

Ea râse fără umor.

— N-ar trebui să crezi niciodată vorbele aruncate în viitoarea pasiunii. Am spus numai ce voiai să auzi, zise ea punând puiul pe şervet. Doar nu crezi că te iubesc. Cum aş putea? Mi-ai distrus viaţa. N-am cunoscut altceva decât durerea din ziua când ne-am cunoscut. Mi-ai furat copilul – un gest care întrece brutalul. N-aş

putea să te iubesc niciodată.

Se ridică şi se înfăşură într-un capot de mătase, după care se întoarse şi îl privi, rece ca apa unui lac iarna.

— Tu m-ai învăţat că dragostea şi ceea ce facem în pat n-au nimic comun. Îmi place ce facem, dar niciodată nu-mi vei atinge inima – sau sufletul.

— Ei bine, atunci trebuie să recunosc că, dacă totul a fost teatru, ai jucat nemaipomenit.

— Am avut cel mai bun profesor – pe tine, spuse ea şi îşi umplu un pahar cu apă. Ei bine, ţi-ai atins scopul, acum spune-mi unde e fiul meu.

— Nu încă, zise Brandan şi plecă.

Courtney se aşeză pe marginea patului. Ea îi dăduse tot şi nu primise absolut nimic în schimb. Nimic. Nici măcar locul unde se afla copilul ei. Proasta! De ce nu se putea stăpâni? Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi ştiut unde era Sean.

În seara aceea, Brandan îi spuse că doctorul Cartwright se refăcuse destul pentru a putea călători şi că, în zori, vor pleca spre Barataria.

— Unul din vasele mele ne va lua de acolo, aşa că odihneşte-te.

A doua zi, când străbătură mlaştina pentru a se îmbarca pe vas; aerul era foarte încărcat între Courtney şi Brandan.

Ea păstră tăcerea în timpul călătoriei, iar când vasul ajunse la Nassau după două zile, Brandan o instală în casa de pe plajă şi insistă să-l însoţească într-o plimbare la malul mării.

Purtarea lui era de-a dreptul rău prevestitoare. Courtney îi privi fruntea încruntată.

— Mă sperii, începu ea. Am făcut tot ce-ai vrut – ţi-am dăruit tot ce ai dorit. Acum îmi vei spune unde e fiul meu?

El se gândi să o mintă şi se îndepărtă, neştiind ce să facă. Nu avea rost. O protejase cât putuse. Nu o mai putea duce cu vorba.

— Court, începu el abătut, nu-i la mine.

— Bineînţeles că nu, zise ea oftând exasperată. Atunci unde l-ai lăsat? În Nord, la Boston?

El îşi coborî privirea studiindu-şi mâinile.

— Doar nu l-ai lăsat în Charleston, nu? N-ai… nu când e război…

Vocea i se frânse deodată când îl văzu scuturând din cap.

Privirile li se întâlniră.

— Habar n-am unde este, spuse el.

Courtney îl privi, clipind des, încercând să înţeleagă. Când el vru să o ia în braţe, ea se opuse.

— Îmi… pare rău, murmură el stins.

Ea se încorda, împingându-i pieptul, dar el refuză să se clintească. Capul ei i se prăbuşi deodată în piept, iar trupul îi fu zguduit de suspine, de parcă şi-ar fi adunat toate forţele ca să nu plângă şi tot nu reuşise.

— Deci… l-ai pierdut?

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme.

— Mă minţi, zise ea. Îl ai. De ce continui să mă minţi? Îţi place chiar atât de mult să mă faci să sufăr?

El râse trist.

— Totdeauna l-am dorit pe Sean, dar niciodată atât de mult, încât să ţi-l fur.

Courtney îşi privi soţul o clipă.

— Nanny te-a văzut.

— Într-adevăr, am urmărit-o prin parc. Am stat la câţiva metri de ea, privind-o cum îi gângurea fiului meu. L-a luat din cărucior, aşezându-l pe pătura întinsă pe iarbă. Ca să fiu sincer, o clipă mi-a

trecut prin cap să-l iau. Eram orbit de ură şi furie. Dădeam vina pe tine în loc să mă învinuiesc pe mine pentru prostia care m-a făcut să-mi pierd familia.

O ţinea vrăjită cu privirea lui fermă, apoi îi mângâie obrazul, îi frecă braţul şi continuă cu un glas scăzut:

— În timp ce stăteam pe bancă şi mă gândeam cum să te fac să te întorci la mine, a apărut o femeie, a luat copilul, l-a pus în căruţ şi a plecat cu el. Când m-am uitat, Nanny era leşinată pe pătură. Femeia s-a urcat într-o trăsură care se afla puţin mai departe, iar eu m-am luat după ea, bineînţeles, spuse el şi ezită puţin. Numai că, exact asta a dorit şi ticălosul acela care mă aştepta.

Courtney îşi încleştă pumnii până când unghiile îi pătrunseră în palmă. „Acel ticălos care aştepta!” Să fi fost, oare, posibil?

— Mi-a ţinut un pistol la tâmplă, în timp ce femeia mă droga. Când mi-am revenit, mă aflam în locuinţa lui din Londra. Mi-a spus să forţez blocada – să transport arme la Charleston – şi după aceea îmi va înapoia băiatul. Fiul meu folosit pentru a încheia o afacere! Pe urmă, tu ai venit la New Orleans şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva erai implicată. Dar, când mi-am dat seama că nu cunoşteai adevărul, am hotărât să las lucrurile aşa. Voiam să te scutesc de durere cât mai mult cu putinţă.

Se lăsă o tăcere adâncă între ei, de parcă lumea încetase să se mai învârtească. Se auzi orologiul bătând.

— Cine era? L-ai recunoscut?

— L-am mai întâlnit o dată, când am dus arme în Irlanda pentru el, atunci când ne-am cunoscut, când te-am salvat pe plaja aceea din Dover. Îl cheamă Silver Ned.

Courtney cunoscu un moment de panică şi răsuflarea parcă îi fu retezată. Pulsul îi zvâcnea nebuneşte în urechi şi se rugă să nu

facă din nou o criză astmatică. Trase adânc aer în piept şi apoi îl dădu afară.

— Silver Ned mi-a luat copilul?

Vocea îi era răguşită şi mai scoase un sunet de groază, după care se prăbuşi fără cunoştinţă.

Când îşi reveni, se afla în dormitorul ei şi obloanele erau lăsate. Era goală şi învelită cu un cearceaf subţire.

— Ţi-am dat un praf. Te odihneşti de câteva ceasuri, răspunse Brandan întrebărilor ei nerostite. Doctorul Cartwright mi-a povestit totul, despre Silver Ned şi… despre tine.

O luă în braţe ţinând-o strâns.

— Îmi pare atât de rău, iubirea mea. Ai suferit groaznic, dar n-o să-l mai las să-ţi facă vreun rău. Voi avea grijă de tine.

— Nu vreau nimic de la tine, spuse ea cu răceală.

— Când o să încetezi să mă respingi? întrebă el agitat.

Courtney căută un răspuns sarcastic, dar nu găsi niciunul.

— Au fost prea multe între noi, Brandan.

El îi mângâie obrazul.

— Mi-ai spus că mă iubeşti, zise el.

— Din ziua în care te-am cunoscut, suferinţele au venit una după alta. Credeam că Silver Ned pe mine mă voia, dar, când colo, pe tine te urmărea. Pe tine. Voia vasele tale – contrabanda şi afacerile tale murdare. Ne-ai pus în primejdie, pe mine şi pe Sean.

— Totdeauna voi fi vinovat pentru tot – chiar şi pentru lucrurile care nu-mi stau în putere? Şi viitorul nostru?

— Dacă te întorci în America, te vor executa. În cel mai bun caz, vei fi închis. Ce poţi garanta? Nu vreau alte promisiuni deşarte.

Brandan păru preocupat, pe punctul de a răspunde ceva, dar se abţinu şi plecă de lângă ea.

— Aş vrea să pleci acum, te rog. Pot să ajung acasă, în Anglia… şi fără ajutorul tău.

— Nimic nu ne poate despărţi, Court – la fel cum nici fluxul nu poate fi despărţit de ţărm, nici valurile de mare, spuse el apucând-o de umeri. Naiba să te ia, adăugă el scuturând-o cu putere. Nu-ţi dai seama că şi eu te iubesc? Ţi-am spus că te iubesc în Brighton. De ce nu mă crezi?

— Nu pot să mă gândesc la asta acum. Silver Ned mi-a luat copilul. Îl vreau înapoi. Dacă mă iubeşti, găseşte-l.

— Plecăm la fluxul următor. Dormi puţin.

Brandan o lăsă să se odihnească, dar mintea ei rătăcea ca o hârtie purtată de vânt. „Silver Ned îi luase copilul”. Când se despărţiseră, îi spusese că încă nu se terminase totul între ei. De unde ştia că se afla la Brighton? De unde îi cunoştea obiceiurile zilnice? Oare avea un complice – pe cineva care ştia tot ce făcea şi plănuia ea? Marilee? Armand? Doctorul Cartwright?

Armand şi doctorul o găsiseră la timpul potrivit în Camera Iniţierii a lui Silver Ned. Dacă nu fusese aşa cum spuseseră ei, dacă îi erau complici, iar scena salvării ei fusese doar o simplă distracţie?

Cineva trimisese acea informaţie despre naştere ziarului. Marilee, mai mult ca sigur, dar cum putea dovedi? Silver Ned era sigur că Brandan va veni după fiul său odată ce va citi anunţul. Oricine îl cunoştea pe Brandan ar fi ştiut că va veni.

Armand îl cunoştea. Marilee îl cunoştea. Oare lucrau mână-n mână cu Silver Ned?

Genunchii începură să-i tremure. Fusese atât de proastă – îi lăsase să o mânuiască asemeni unei marionete. Silver Ned… Armand… şi Marilee.

Gândul cel mai oribil era acela că Marilee pătrunsese cu

viclenie în sufletul lui Mare. Oare ce plănuia pentru bietul Mare? Ce planuri diavoleşti mai pusese la cale în absenţa ei? Bietul Mare îşi ascultase inima o dată în viaţă şi, uite unde îl dusese acest lucru – la a se căsători cu Meduza[5].

5 Cea mai hidoasă din grupul Gorgonelor (monştri cu structură femeiască). Îşi ucidea victimele privindu-le în ochi (mitologie).

NOUĂSPREZECE

Anglia

Brandan şi Courtney se aflau în holul de la intrare al casei de la Oakleigh Court şi îi priveau cu interes pe Armand St. Pierre şi pe Marcus Asquith, care tocmai ieşeau din salonaş.

— Courtney! exclamă Mare oprindu-se brusc, după care se duse în întâmpinarea ei. Am fost înnebuniţi de grijă. Pe unde-ai umblat? Unde-i Chris?

— Doctorul Cartwright a fost rănit şi s-a dus locuinţa sa din Londra, spuse ea scoţându-şi mantaua. El ce caută aici? întrebă ea arătând spre Armand cu gura tremurându-i de furie. Cum poţi să-i dai voie să calce în casa asta?

— Ce tot vorbeşti? întrebă Mare şi apoi adăugă arătând spre Brandan: Mai degrabă, ce caută el în casa asta?

— El este soţul meu.

— Ţi-ai pierdut minţile? Individul ăsta îţi răpeşte copilul şi tu îl mai aduci aici?

— Ce-i zgomotul ăsta…

Contele de Lowden rămase deodată cu gura căscată şi păli. Se uită la Brandan, după care se duse, nesigur pe picioare, până la cel mai apropiat scaun.

— Ce naiba cauţi aici şi unde mi-e nepotul?

Tuşea lui uşoară degeneră repede într-o criză şi Mare se grăbi să-i dezlege cravata. Courtney încercă să-şi calmeze tatăl, dar acesta îşi reveni şi o dădu la o parte.

— Ce caută acest om aici?

— Nu Brandan l-a răpit pe Sean, tată, ci Silver Ned.

— Ce inteligent din partea ta să arunci vina asupra lui Silver

Ned, *mon ami*, îi spuse Armand lui Brandan. Uiţi totuşi, că ai fost văzut urcând în trăsură.

— Aşa e, recunoscu Brandan, pentru că am încercat să împiedic răpirea.

— Dar e absurd! spuse Mare. N-am primit nicio cerere de răscumpărare.

— Fiindcă nu voia nicio răscumpărare, îl asigură Brandan. Voia vasele mele – voia ca eu să duc arme britanice Confederaţiei. Am acceptat, dar am fost prins.

— Ei, Court, ţi-ai pus viaţa în primejdie în zadar, spuse lordul Garrett. Ţi-am spus să nu te duci după el.

— Adevărat, zise Courtney. Brandan nu ştie nimic, dar poate că altcineva dintre noi ştie, adăugă ea uitându-se la Armand şi la Marilee.

— Eh, poftim! exclamă Armand. Te-am salvat din mâinile acelui individ îngrozitor şi acum dai vina pe mine pentru această cruzime?

— După tot ce ţi-a făcut acest ticălos, spuse lordul Garrett arătând spre Brandan, tot îi mai iei apărarea? Eşti mai proastă decât a fost mama ta. Nu te iubeşte. Se foloseşte de tine pentru a-mi face mie rău.

— Eu nu mă simt prea bine şi a fost o călătorie lungă. Mă duc să mă odihnesc puţin.

— Brandan n-a tratat niciodată o femeie cu respect, spuse Marilee. Dovadă ce mi-a făcut mie – rupând logodna chiar în seara petrecerii ca să se poată însura cu ea.

— Aş vrea să stau de vorbă cu domnul Blake, spuse lordul Garrett după ce Courtney urcă în odaia ei.

Mare le făcu semn lui Marilee şi lui Armand.

— Veniţi. Să-i lăsăm cu mica lor neînţelegere.

După ce plecară cu toţii, lordul Garrett îi făcu semn lui Brandan să-l urmeze în bibliotecă, după care închise uşa şi se întoarse spre el.

— Toate învârtelile dumitale vor distruge această familie. Asta speri? Să ne distrugi pe toţi?

— Ştiu că i-aţi spus lui Courtney totul despre mama mea, dar ar fi timpul să afle întreg adevărul. Trebuie să ştie şi despre mama ei. Eu nu mai pot s-o mint. O iubesc pe Courtney. Vreau să scap de trecut odată pentru totdeauna, dar nu pot s-o fac atâta timp cât mama ei se află între noi.

— Credeam că i-ai spus până acum.

— Nu mai fac nimic în locul dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să-i spuneţi adevărul.

* * *

În timp ce Mare şi Marilee îşi luau ceaiul, Armand se duse să-i vorbească lui Courtney.

— După tot ce ţi-a făcut acest om, v-aţi împăcat, totuşi? Când o să încetezi să mai fi atât de proastă?

— Ajunge, Armand. Unde-l ţine Silver Ned pe fiul meu?

— Ce te face să crezi că aş avea de-a face cu Silver Ned?

— Prea multe coincidenţe, zise Courtney. Armand, îndemnat de prea mult alcool şi, fără să se gândească laf consecinţe, o apucă de încheietura mâinii şi o trase spre el.

— Ţi-am salvat viaţa, afurisită mică… Courtney ţipă şi îl zgârie pe faţă.

— Dă-i drumul imediat, urlă Brandan apărând în odaie, sau jur că te omor.

Armand îi dădu drumul lui Courtney.

— Ai mai încercat o dată. Ce te face să crezi că ai avea mai mult succes acum?

— Acum am mai multe motive să te ucid, Armand. Se întâmplă să cred că ar putea avea dreptate. Rolul tău în toată această afacere a fost prea uşor de realizat.

Armand se uită de la Courtney la Brandan şi, apoi, din nou la Courtney.

— Vă meritaţi unul pe celălalt. Amândoi preferaţi minciuna adevărului.

— Chiar e o minciună? întrebă Brandan.

— Ce ştiţi – sau credeţi că ştiţi?

Se întoarse spre Courtney.

— Vreţi să aflaţi adevărul, dar mă întreb dacă îl puteţi accepta.

— Ar putea fi mai rău decât minciunile? întrebă ea.

— Pentru mine, nu, dar pentru voi, poate, şi pentru alţii.

— Care alţii? întrebă Courtney. De cât timp îmi distrug viaţa uneltirile voastre?

— De când ne cunoaştem, scumpa mea? Courtney, Courtney, eşti prea deşteaptă şi nu-i deloc bine pentru tine. O să tot cauţi până o să afli răspunsurile. Crezi că ştii atât de multe, dar abia dacă ai zgâriat suprafaţa.

Brandan se repezi în gâtul lui Armand şi l-ar fi strangulat dacă nu l-ar fi tras ea înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l omorî, căci nu vom afla niciodată unde e Sean, spuse ea şi se întoarse spre Armand. Unde e?

— Sunteţi nişte bieţi pioni – amândoi. Jocul e mult mai complex decât vă puteţi închipui.

— Niciodată n-am vrut să cred că ar putea exista vreo

legătură între tine şi Silver Ned. Abia de curând am început să bănuiesc că faci parte din această conspiraţie.

— Aş putea să te omor, zise Brandan strângându-l de gât pe Armand.

— Dă-i drumul, spuse acesta cu un glas sugrumat. Asta nu-ţi va aduce fiul înapoi mai repede.

— Brandan, nu! strigă Courtney. Nu vom afla nimic dacă moare.

Brandan îi dădu drumul lui Armand şi îl împinse pe un fotoliu din apropiere.

— De ce? Ce vrea Silver Ned de la mine? întrebă Courtney.

— Vrea să-l controleze pe el, spuse Armand făcând semn spre Brandan.

— Cum ai putut să răpeşti un copil? Ce fel de om eşti? întrebă Courtney.

— N-am avut niciun amestec în asta, spuse Armand. Nu mi-a plăcut, dar n-am avut niciun cuvânt de spus. A fost ceva necesar şi s-a făcut.

— O să am grijă să putrezeşti în închisoare pentru ce-ai făcut, promise Courtney.

— Nu cred, draga mea. Ar fi o prostie din partea ta în aceste împrejurări. În fond, eu ştiu, într-adevăr, unde e ţinut copilul şi, dacă aş fi arestat, ar trebui să neg tot, iar voi nu vă veţi găsi niciodată fiul.

— Atunci o să-mi spui mie, zise Brandan, sau voi avea marea plăcere de a te omorî încetul cu încetul, fărâmă cu fărâmă…

— Brandan, *mon ami*, aş vrea foarte mult să-ţi pot spune, de dragul trecutului, mă înţelegi.

Se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre uşă.

— Totuşi, mă tem că tovarăşilor mei nu le-ar face plăcere. Şi

trebuie să ne gândim şi la ei, nu?

— Cine sunt? întrebă Courtney. Spune-mi.

— Asta rămâne secret, deocamdată. Voi doi nu trebuie să ştiţi decât că nu vă sunt prieteni. Am pierdut o grămadă de bani cu afacerea asta care a eşuat – cu muniţiile pentru sudişti. Va trebui să-i recuperăm, într-un fel. Încheie un târg cu mine, *mon ami*, şi ţi-l dau pe Silver Ned pe tavă.

— Armand, dacă mă trădezi, te omor, îl preveni Brandan. Jur.

La puţin timp după cearta cu Armand, Brandan se duse în sat să transmită o telegramă, promiţându-i lui Courtney că se va întoarce cât va putea de repede. Ea urmări acele ceasornicului numărând fiecare secundă. Stătea în pat şi îşi amintea privirile piezişe ale lui Marilee, felul superior în care zâmbea uneori – atât de îngâmfată şi plină de ea. Şi Marilee ştia. Făcea parte dintre conspiratorii lui Silver Ned. De aceea se măritase cu Mare – de aceea venise împreună cu Armand la Oakleigh Court. Îşi făcuse drum cu viclenie spre sufletul lui Mare, ceea ce era parte din plan, fără îndoială. Se căsătorise cu el numai pentru a o lovi pe Courtney, iar acum, când totul avea să fie dat în vileag, îl va părăsi pe Mare, lăsându-l distrus şi singur.

Poate că Mare bănuia deja. Nu. Îşi adora soţia. Courtney vedea acest lucru în ochii lui, în felul cum se agăţa de fiecare cuvinţel rostit de limba ei mieroasă.

Marilee era foarte pricepută. Courtney trebuia să recunoască. Ştia cum să-l facă fericit pe Mare prefăcându-se că se agita în jurul lui ca o soţie grijulie.

Fireşte că Mare nu ştia nimic şi, deşi Courtney era tentată să vorbească, îşi ţinu gura. Nu suporta gândul ca el să fie din nou acel domn sobru şi plicticos care fusese înainte ca Marilee să-l înveţe să râdă. Nu suporta să-l audă bâlbâindu-se – acea ezitare din glasul

lui care dispăruse aproape din clipa în care venise la Oakleigh Court cu soţia lui.

Totuşi, mai observase ceva în acel moment când se aflau cu toţii în holul de la intrare. Surprinsese ceva în privirea tatălui ei când se uitase de la Marilee la Mare. Bănuia ceva oare? Tatăl ei era un om deştept şi receptiv şi, spre deosebire de Mare, nu era orbit de dragoste. Poate că vedea unele semne ale înşelătoriei lui Marilee.

În seara aceea, în timp ce încerca să adoarmă, auzi încuietoarea uşii ţăcănind şi un uşor scârţâit când aceasta fu deschisă şi închisă la loc. Cineva se mişca fără zgomot, încuind uşa din nou. Ea vârî mâna sub pernă după cuţit.

— Cine-i acolo? întrebă ea şi o siluetă înaltă se furişă spre ea prin întuneric.

— Armand, răspunse francezul.

Mâna ei se încleştă pe mâner şi trase cuţitul de sub pernă.

— Dacă te apropii de mine, te omor.

— Mă omori? Sunt ultima ta speranţă.

— Ce vrei?

— Pe tine. Te doresc.

— Dacă mă atingi, ţip.

El era atât de aproape, încât îi putea simţi răsuflarea arzându-i gâtul.

— Eşti beat, Armand.

— Aşa e, spuse el aruncându-se asupra ei şi lovind-o peste mână, astfel încât ea scăpă cuţitul, care căzu pe podeaua de lemn.

Ea se luptă şi îi slăbi strânsoarea, răsturnând măsuţa de lângă pat în efortul de a se elibera. El o imobiliză, însă, răsucindu-i mâinile la spate şi ţinându-i-le în palma lui mare când o ridică spre el.

— Ce se petrece aici? Doamne, omule, spuse lordul Garrett stând în prag. Îndrăzneşti să abuzezi de fiica mea în propria-mi casă?

Armand îi dădu drumul lui Courtney şi îşi aranjă hainele.

— Vă cer scuze, lord Lowden. Am vrut doar să stau de vorbă cu ea, dar când m-a ameninţat cu cuţitul… m-am înfuriat şi n-am mai judecat.

— Acum porţi arme? o întrebă tatăl ei. Ce naiba se-ntâmplă în casa asta? zise contele încruntându-se. Te rog să ieşi imediat din odaia fiicei mele.

Mare şi Marilee apărură în prag, iar Brandan se afla în spatele lor.

— Ai băut cam mult în seara asta şi ar fi cazul să te duci la culcare, spuse Mare.

Brandan, palid şi strângând din dinţi, stătea în uşă încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

— Ai face bine să-ţi asculţi prietenii, Armand, îi spuse el încet.

— Ştiu că ai vrea să mă omori, Blake, zise francezul.

Brandan sări la el şi fu nevoie ca Mare şi contele să-i despartă.

— Vă rog să plecaţi cu toţii, spuse Courtney.

Armand se uită de la Courtney la Brandan, după care zâmbi şi ieşi din odaie. Brandan veni lângă ea şi îi luă mâna într-a lui.

— Îmi venea să-l omor când l-am văzut. Nu aveam încredere în mine însumi ca să mă apropii de el.

O luă în braţe, dorind să-i poată absorbi toată suferinţa.

— Nu-l poţi ucide încă, spuse ea plângând neputincioasă în braţele lui. Nu înainte de a ne regăsi fiul.

Brandan făcu un efort pentru a-şi potoli bătăile inimii.

— Când l-am văzut, nu mi-am spus decât că nu-l vom mai găsi

niciodată pe Sean dacă-l omor, spuse el ştergându-i lacrimile. M-am simţit atât de neputincios. Cred că ar trebui să-i dau o bătaie pentru a-i smulge informaţia. Când voi termina cu el, mă va implora să-mi spună unde e băiatul.

— Nu!

Dar Courtney nu-l putu împiedica să iasă din odaie. Se aplecă să-şi ia cuţitul, dar acesta nu mai era de găsit nicăieri. Îşi puse capotul şi ieşi pe coridor desculţă, intrând în toate odăile pentru a-l căuta pe Armand. Să fi luat Brandan cuţitul? se întrebă ea. Oare avea de gând să-l folosească împotriva lui Armand?

Un ţipăt pătrunzător îi atrase atenţia şi se răsuci, luând-o la fugă spre scară. Urcă treptele câte două deodată iar când ajunse sus, se opri, inima bătându-i cu putere.

O uşă din apropiere era deschisă şi lumina unei lumânări se revărsa pe coridor. Scena era ca într-un tablou – Brandan stătea aplecat deasupra lui Armand, cu pumnalul lui Courtney însângerat în mână, iar Marilee urla.

— Dumnezeule! Ce-ai făcut? strigă Courtney.

Brandan nu o lăsă să intre.

— Nu te uita! A fost înjunghiat în stomac şi nu-i o privelişte prea plăcută.

— Cum ai putut, nesăbuit ce eşti? îi strigă ea. Nu-mi voi mai găsi fiul niciodată.

— Court! N-am făcut-o eu. Şi eu aş fi vrut să aflu unele lucruri, dar era mort când am ajuns eu.

— Minţi! strigă Marilee ieşind din odaie cu spatele. Tu ai făcut-o! Tu l-ai ucis pe Armand!

— E cuţitul tău, Court. Cel care a făcut-o a vrut ca tu să fii învinuită.

— Minţi! Ucigaşilor! Ucigaşilor!

Vocea lui Marilee străpungea tăcerea sinistră a casei.

A doua zi dimineaţă, toată lumea era adunată în salon, alături de poliţistul care era uluit de împrejurările în care Armand St. Pierre îşi aflase moartea prematură.

Toţi tăceau, numai Marilee plângea necontenit. Mare era, evident, stânjenit de reacţia soţiei sale şi, în cele din urmă, o luă de o parte pentru a o face să se liniştească.

— De ce ocoleşte toată lumea adevărul? întrebă ea. De ce n-a spus nimeni nimic de cearta ei cu Armand de aseară?

— E adevărat? o întrebă poliţistul pe Courtney.

Aceasta îi aruncă o privire încărcată de venin lui Marilee după care răspunse:

— Da, e foarte adevărat. După ce a băut o cantitate însemnată de coniac, contele m-a insultat. A fost nevoie să fie scos cu forţa din odaia mea. Totuşi, după ce a plecat, n-am încercat să-i caut compania.

— L-a ameninţat cu cuţitul, insistă Marilee. Întrebaţi-o. Haideţi, întrebaţi-o. Cu cuţitul ei a fost ucis.

— Este, într-adevăr, cuţitul meu, recunoscu Courtney, dar el mi l-a aruncat din mână mai devreme în cursul serii, în timpul… atacului. După aceea l-a luat cu el, apoi noi nu l-am mai văzut decât implântat în el.

— Noi?

— Domnul Blake şi cu mine.

— Spune adevărul, de ce nu spui? zise Marilee. Aţi complotat să-l ucideţi.

— Taci, Marilee, îi porunci Mare.

— Dar l-au ameninţat…

— Taci din gură, zise Mare, sau te trimit imediat la Stantsworth.

— L-am văzut pe Brandan stând aplecat deasupra cadavrului, insistă Marilee, totuşi.

— L-aţi văzut comiţând crima? întrebă poliţistul.

— Ăăă… nu, dar am ajuns la puţin timp după ce crima fusese comisă.

— Nu-i adevărat, interveni contele intrând în odaie, iertaţi-mă că am întârziat. Am fost reţinut de o întâlnire pe care am avut-o cu avocatul meu dimineaţă, spuse el scoţându-şi paltonul cu guler de catifea şi dându-i-l valetului. Domnul Blake nu-l putea ucide pe conte.

— M-am dus în odaia acestuia la puţin timp după… cearta lui cu fiica mea. Când am ajuns, era deja mort.

— Sunteţi sigur, milord, că acest lucru s-a întâmplat înainte ca domnul Blake să intre în odaie? întrebă şeful secţiei de poliţie, Coleridge.

— Ah, sunt cât se poate de sigur. Dacă-mi puneţi cuvântul la îndoială, îl puteţi întreba şi pe valetul meu, pe Spaulding, care e aici de faţă. Era cu mine.

Poliţistul se întoarse spre valet şi acesta încuviinţă fără cea mai mică ezitare.

— Aşa este, domnule. Tocmai coborâsem în holul de la intrare când am auzit ţipetele lui lady Stantsworth.

— Aş putea adăuga, domnule, că tatăl meu n-ar avea niciun motiv să mintă pentru domnul Blake, spuse Mare. Nu sunt chiar buni prieteni. Ba mai mult, veţi observa că domnul St. Pierre se află întins pe burtă, iar covorul a fost deranjat, de parcă ar fi alunecat pe el. Toţi putem confirma faptul că băuse foarte mult. Nu m-ar mira să fi alunecat cu covorul şi să-şi fi provocat singur moartea.

Marilee dădu să spună ceva, dar Mare îi strânse încheietura

mâinii. Dar poliţistul observase.

— Da, lady Stantsworth. Doreaţi să mai adăugaţi ceva?

Marilee îşi privi genunchii.

— Nu – nu. Nimic.

— Am văzut cadavrul, milord, şi cu mărturia dumneavoastră susţinută de cea a valetului, tind să fiu de acord. Este foarte posibil să fi căzut în timp ce avea cuţitul în mână. Covorul era înfăşurat în jurul picioarelor sale. Voi raporta că a fost o moarte survenită în urma unui accident.

— Vă mulţumesc, domnule. Valetul meu vă va conduce, atunci.

Poliţistul părăsi încăperea, iar contele se întoarse şi Courtney observă că îi făcu un semn din cap aproape imperceptibil lui Brandan.

Tatăl ei minţise. Toţi cei din încăpere ştiau acest lucru. Se folosise de poziţia şi puterea sa pentru a pune capăt investigaţiilor. De ce?

* * *

Brandan se întrebă acelaşi lucru când intră în biroul contelui mai târziu în seara aceea.

— Domnule Caddell, bucură-te de libertatea dumitale şi nu-mi pune întrebări, îi spuse contele.

— Din moment ce o asemenea favoare vine din partea dumneavoastră, e firesc să mă întreb de ce. Nu daţi nimic – mai ales duşmanilor – fără să aşteptaţi ceva în schimb. Ce doriţi de la mine?

— Vreau să nu mai cauţi răzbunare.

— Spuneţi-i lui Courtney adevărul, domnule, şi veţi fi eliberat

de trecut.

— Fiica mea te iubeşte, domnule, şi cred că şi dumneata o iubeşti. Fericirea ei este un motiv pentru care trebuie să păstrez tăcerea. A suferit destul în scurta ei viaţă de până acum.

Nici unul din ei nu îşi dădu seama că ea, intenţionând să-i vorbească tatălui ei, stătea lângă bibliotecă, cu urechea lipită de deschizătura uşii.

— Ar fi trebuit să vă gândiţi la asta înainte să-mi distrugeţi mama şi să o privaţi pe Courtney de propria ei mamă.

— Vrei să mă urască? Dă-i drumul şi spune-i! Fă ce-i mai rău, omule, dar după aceea să nu încerci să mai ridici capul. Nu-ţi potoli setea de răzbunare folosindu-te de o făptură nevinovată, aşa cum am făcut eu cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, căci dacă o faci, vei fi la fel de vinovat ca mine. Prin ce s-ar deosebi actele dumitale de cele de care mă acuzi pe mine – de cele pentru care mă acuz eu însumi? Poate că deja ai repetat crimele pe care le-am comis eu.

— Am ţinut la Sarah ca la o soră. Era ca o floare delicată, iar eu i-am oferit ceva ce aducea cu fericirea, dar niciodată n-am compromis-o.

— De ce te-aş crede? N-ai fost deloc atent cu Courtney.

— Când m-am culcat prima oară cu ea n-am ştiut cine este.

— Dar când ai aflat…

— Da. M-am însurat cu ea, în parte ca să mă răzbun, dar mai mult pentru că reprezenta o provocare pentru mine. Am văzut în ea forţa mamei ei, şi ştiam că nu voi mai putea da ochii cu aceasta dacă nu reparam răul comis. După un timp, mi-am dat seama că ţineam la ea – foarte mult. O iubesc.

Courtney era convinsă că inima i se oprise în loc. „Să dea ochii cu mama ei?” Cum putea Brandan să spună aşa ceva despre o

persoană care murise de atâţia ani?

— Cunosc foarte bine acest sentiment, spuse contele. Dacă tot ne aflăm la momentul adevărului, aş vrea să ştii că am iubit-o pe mama dumitale. Când am pierdut-o pe Maureen, am fost distrus. Facem lucruri foarte ciudate când ne înecăm în vâltoarea amărăciunii îşi auzi tatăl scuturându-şi pipa în farfurioara de argint.

— Din păcate şi ea v-a iubit foarte mult, domnule.

Lordul Garrett oftă adânc şi continuă:

— Ar fi trebuit să-i spun lui Courtney – şi lui Mare. Dar niciodată nu mi s-a părut a fi momentul potrivit.

Vocea îi părea deodată obosită şi Courtney se rezemă de tocul uşii.

Sângele îi zvâcnea în tâmple. Se sprijini de uşă cu umărul şi aceasta se deschise, iar ea intră forţată de împrejurări.

— Vreau să ştiu adevărul, tată. Nu mai vreau minciuni!

— Courtney?

— Adevărul în legătură cu mama. *Unde este*?

Contele o privi.

— Mama ta a murit, spuse el încet.

— V-am auzit vorbind. Trăieşte.

— Trăia, zise Brandan absent. Mama ta era Kathleen.

— Ce tot spui?

— Brenna Kathleen Asquith, spuse tatăl ei.

Total ameţită, Courtney se aşeză pe un fotoliu lângă cămin frângându-şi mâinile. Era ridicol ca primul lucru la care se gândi atunci fu acea perie de argint afurisită. BKA. Fusese convinsă că iniţialele însemnau *Brenna Kieran Asquith* şi, poate că aşa şi era. De unde să-şi dea seama că mama ei era Kathleen? Nu auzise niciodată acel nume. Nimeni nu-i spusese, nici chiar fratele lui

Kathleen, unchiul Ezra. O viaţă întreagă de emoţii i se perindă prin minte şi începu să scâncească asemeni unui copil firav, se prăbuşi imediat în braţele lui Brandan. Vărsă un torent de lacrimi tăcute, neputincioasă în faţa durerii ei.

După ce se mai linişti, îl împinse la o parte pe Brandan şi îl privi în ochi neîncrezătoare.

— Ai ştiut şi nu mi-ai spus niciodată?

— Ştiu că n-o să mai vrei să mă vezi când o să afli adevărul, copila mea, dar Brandan m-a rugat să-ţi spun tot şi acum trebuie s-o fac, spuse lordul Garrett întorcându-se spre Brandan. Haideţi să facem o plimbare prin grădină, la aer.

Courtney îl lăsă pe tatăl ei să o conducă spre cărarea care ducea spre stâncile dincolo de care se vedea marea.

— Ce-ar fi să începi tu, Brandan? Cu momentul în care tatăl tău a cunoscut-o pe Kathleen.

Brandan se aşeză pe o stâncă.

— Tatăl meu, Wynstan Caddell, avea douăzeci şi cinci de ani când a cunoscut-o pe Kathleen. Ea nu avea decât paisprezece ani pe atunci, dar l-a fermecat. Numai că n-a fost să fie, spuse el încet. Era conte şi logodit cu mama mea, cu Maureen, iar pe vremea aceea, dragostea era cel mai puţin importanţă într-o căsătorie. Aşa că, Wynstan s-a căsătorit cu Maureen, iar Kathleen s-a întors în Anglia. În primul ei sezon l-a cunoscut pe tatăl tău.

Contele continuă cu glas răguşit:

— Căutam o soţie. Aveam ochi pentru doamne, dar mai presus de toate eram politician. Cum fusesem numit în vara aceea într-un post important în cadrul unui minister din Irlanda, Kathleen era o perspectivă atrăgătoare. Familia ei se bucura de o foarte mare influenţă în politica anglo-irlandeză. După o curte ameţitoare, ne-am căsătorit în Irlanda. La puţin timp după căsătorie, tatăl meu a

murit, iar eu i-am moştenit titlul. Mă obseda gândul de a avea un moştenitor. Ne-am întors în Anglia şi, peste un an, ea mi-a dăruit primul fiu – născut mort. Un an mai târziu, alt fiu – născut mort. Se părea că nu mai puteam spune două cuvinte fără să ne provocăm durere. În suferinţa noastră, ne-am despărţit. Ea s-a întors în Irlanda – la ai ei – şi, probabil, la Wynstan Caddell. Când au început bârfele, Kathleen s-a întors la Oakleigh Court. Peste un an s-a născut Mare, iar eu am devenit un tată şi un soţ atent. Lucrurile au mers foarte bine până când am aflat despre Caddell. Tu nu aveai decât trei ani. Mama ta şi cu mine… ne-am certat foarte tare. Era însărcinată cu Sarah în perioada aceea. Am acuzat-o de a-i fi fost amantă. Deşi a negat cu vehemenţă, eu n-am crezut-o. Eram convins că fusesem înşelat şi, pe jumătate înnebunit, am hotărât să-i plătesc lui Wynstan Caddell cu aceeaşi monedă. M-am dus la Maureen şi i-am vorbit de bănuielile mele. Am sedus-o pentru a mă răzbuna, dar, în cele din urmă, m-am îndrăgostit de ea. Acesta a fost, bineînţeles, începutul sfârşitului. Am instalat-o la Stantsworth, unde petreceam împreună săptămâni în şir. O torturam pe Kathleen cu dovezi ale relaţiei mele. Lăsam scrisorile pline de pasiune ale lui Maureen pe măsuţa de toaletă, ştiind că ea le va vedea.

Oftă.

— Nu v-am spus niciodată amănunte în legătură cu moartea lui Maureen. Era distrusă pentru că tocmai îi spusesem că nu voi divorţa. A ieşit din casă în fugă şi s-a dus direct la stânci. Am alergat după ea – am încercat s-o conving să se îndepărteze de margine – dar n-a vrut să mă asculte. Brandan a apucat-o de mână ca să o tragă înapoi, iar când s-a eliberat din strânsoare, a căzut în gol – chiar pe stâncile de dedesubt.

Brandan azvârli o piatră peste stâncă, subliniind cuvintele

lordului.

— Trupul îi era zdrobit – aşa cum eram şi eu însumi.

Şocul acelor vorbe o izbi pe Courtney cu putere şi inima îi bătea nebuneşte.

— Am fost extrem de tulburat de această întâmplare. O pierdusem pe Maureen şi mă temeam să nu izbucnească un scandal care să-mi distrugă întreaga carieră. Am ameninţat să-l aduc la ruină pe Wynstan – să susţină că el ar fi aruncat-o pe Maureen de pe stânci, dacă el şi mama ta nu erau de acord cu mine. Maureen semăna foarte mult cu Kathleen. Datorită căderii de la o asemenea înălţime, trupul, când a fost descoperit, a fost luat drept al lui Kathleen.

— Ai putut să faci ceva atât de… de oribil? întrebă Courtney, nevenindu-i să creadă.

Eram mâhnit peste măsură. Kathleen şi Wynstan au şovăit, dar, până la urmă m-am folosit de puterea mea şi i-am făcut să-mi susţină planul. Au fost nevoiţi să fie de acord, altfel îi distrugeam pe amândoi. Realitatea era că nimeni nu avea să creadă un conte irlandez neînsemnat împotriva celui de al cincilea conte de Lowden.

— Şi, astfel, Maureen a fost îngropată în mormântul mamei, iar Kathleen a plecat în America împreună cu Wynstan Caddell, zise Courtney. Kathleen şi-a schimbat numele din Brenna în cel mijlociu de Kathleen, iar Caddell şi-a americanizat numele transformându-l în Blake. Nu-i aşa?

— Da, spuse Brandan. S-au căsătorit acolo – bigam, bineînţeles.

Cruzimea adevărului îi rodea inima lui Courtney în timp ce ea îşi amintea fiecare cuvânt şi gest pe care îl spusese sau făcuse Kathleen.

— Te-a iubit, spuse Brandan.

— Ne-a părăsit şi a plecat cu tatăl tău.

— N-a crezut nicio clipă că vă putea lua de lângă Asquith, îi explică el. Dacă ar fi rămas să-l înfrunte, atâtea vieţi ar fi fost sacrificate. Legea e dură cu femeile.

Courtney îşi duse mâna la piept când spasme de durere îi zguduiră inima.

— Oare ştie cineva mai bine ca mine acest lucru?

— Avea dreptul să te ia şi nu a putut să te aibă.

— Nu mi-a spus niciodată că e mama mea. De ce?

— I-a fost teamă să-ţi spună. Cu toate acestea, nu te-a uitat nicio clipă. Clara mi-a spus că ultimele ei zile au fost cele mai fericite din viaţa ei, zise el, cuprinzându-i între degete bărbia tremurătoare.

— Acum înţeleg atâtea lucruri pe care mi le-a spus. Mă privea într-un mod, pe care adesea îl găseam ciudat – o privire melancolică, într-un fel, spuse ea izbutind să zâmbească stins şi tremurător. Niciodată n-ai vorbit de ea, tată. Am crezut că din cauza durerii – pentru că o iubeai. Niciodată nu mi-am închipuit că o făceai fiindcă o urai.

— Nu, copila mea. Ura dispăruse cu mulţi ani în urmă – dar era prea târziu pentru regrete. Mă temeam să nu se afle, să nu pierd tot ce clădisem în decursul anilor, să nu te pierd pe tine şi pe fratele tău – şi pe Sarah.

Courtney îşi masă tâmplele şi îşi trecu degetele peste frunte.

— Întotdeauna avea o tristeţe în ochi – exact ca Sarah, spuse ea şi izbucni în plâns, împingându-i pe amândoi când încercară să o consoleze.

— De aceea am fost la Sarah – să mă împrietenesc cu ea, explică Brandan. Aveam de gând să-i spun adevărul despre mama

voastră, ca să se poată duce la ea. Kathleen nu se simţea bine şi voia să-şi vadă copiii pentru ultima oară înainte de a muri. Dar Sarah – era prea fragilă. Ceva se petrecea în viaţa ei, ceva tulburător, aşa că m-am hotărât să nu-i spun deocamdată. Voiam să-i spun lui Marcus, dar el era exagerat de ostil faţă de mine din cauza lui Sarah – şi niciodată nu părea să fie momentul potrivit. După aceea, Sarah a murit şi era, deci, prea târziu. Am fost să te caut la *Companie*, dar plecaseşi.

Courtney se întoarse şi porni înapoi spre casă.

Brandan văzu cum Courtney puse să i se mute lucrurile într-o cameră de oaspeţi, după care se închise în apartamentul ei refuzând să scoată o vorbă cu cineva timp de aproape două zile. Indiferent cât de mult o ruga să fie înţelegătoare, ea nu voia să stea de vorbă nici cu el, nici cu tatăl ei, care căzuse la pat. Brandan se hotărî la un moment dat, să doboare bariera în spatele căreia ea se izolase.

— Haide, Court! Lasă-mă să intru, la naiba! urlă el rezemându-se de uşă şi zgâlţâind clanţa.

— Du-te naibii! îi strigă ea.

— Ah, perfect! E un răspuns promiţător. Deschide! Trebuie să stăm de vorbă.

Mare se strecură între Brandan şi uşa dormitorului ei.

— Cred că ne-ai făcut destule necazuri, domnule Blake. Ar trebui să părăseşti Oakleigh Court.

— Pleacă din faţa mea că să pot ajunge la soră-ta, care are nevoie de mine mai mult decât vrea să recunoască.

— Poate că are dreptate, Mare, spuse Marilee trăgându-şi soţul de lângă uşă. De două zile n-a mâncat nimic şi nici n-a vorbit cu nimeni.

Cufundată în gânduri. Cei doi bărbaţi veneau în urma ei,

alături, vechi duşmani uniţi într-o alianţă profană.

* * *

Mare nu păru convins decât când se deschise uşa şi Courtney se ivi în prag.

Cel dintâi lucru pe care-l observă Brandan fu acela că ochii îi erau adânciţi în orbite.

— Bine, câteva minute, mormăi Mare.

Courtney se uita pe fereastră la cerul învăluit în ceaţă. El ar fi vrut să o ia în braţe şi să-i spună că totul avea să fie mai bine a doua zi – dar nu putea. Ştia adevărul şi, odată ce îl afla şi ea, lucrurile nu aveau să stea deloc mai bine – nici a doua zi, nici altă dată.

— Trebuie să fii încântat, spuse ea pe un ton plat. Ţi-ai înfrânt duşmanul. Tata se teme că a pierdut afecţiunea singurei fiice care i-a mai rămas.

— Nu găsesc nicio satisfacţie în zdrobirea unui bătrân.

Ea se răsuci brusc, ridicându-şi o sprânceană, neîncrezătoare.

— Nu? Credeam că ai fi gata să-ţi dai şi viaţa numai să trăieşti acest moment.

— Da, recunoscu el, asta a fost odată; dar am aflat că sabia răzbunării are două tăişuri.

— De când te-am cunoscut, n-am avut parte decât de durere, iar tu ai fost implicat în toate.

— Nu-i drept, spuse el apucând-o pe după umeri.

— Părăseşte Oakleigh Court. Părăseşte Anglia.

— Fiul meu…

— Îmi voi găsi fiul singură. N-ai fost în stare să faci nimic până acum şi numai Dumnezeu ştie că ai provoca şi mai multe

necazuri dacă Silver Ned ar încerca să te şantajeze din nou.

— Şi tu?

— Eu pot să supravieţuiesc oricărei situaţii, spuse ea râzând trist. Ar trebui să ştii asta deja.

Am făcut dragoste. Dacă…

Nu voi trăi alături de tine, Brandan. S-a terminat Nici chiar un alt copil nu mă va putea aduce înapoi e tine.

— Nu spune vorbe pe care le vei regreta.

— Nu regret niciun cuvânt. Sunt atât de obosită! Nu mai am putere să lupt cu tine, nici cu altcineva. Dacă nu mă laşi în pace, mă tem că-mi voi pierde minţile Atâtea minciuni! Atâtea trădări! Nu te mai leagă nimic de mine. Nici căsnicia noastră, nici copilul nostru, mei dorinţa de răzbunare împotriva tatei. Acum pleacă, te rog! Du-te!

— Cel puţin să-mi iau rămas bun de la tatăl tău.

— Ar fi aproape comic dacă n-ar fi atât de ridicol. Aperi cauza tatei?

— Eşti tulburată şi vei avea nevoie de timp. Voi pleca de la Oakleigh Court în seara asta. Îmi voi găsi fiul.

— Nu-l vei găsi. Dacă încerci să pui timp între noi. Nu se va schimba nimic. Cu cât mă gândesc mai mult la minciunile tale, cu atât se lărgeşte prăpastia dintre noi. Timpul îţi este duşman.

Îi întoarse spatele şi Brandan îşi dădu seama că nu va mai obţine nimic de la ea în ziua aceea.

Văzu cum îşi închide inima în faţa lui.

— Încă nu s-a terminat, Court. Niciunul din noi nu-i atât de puternic, încât să-i întoarcă spatele celuilalt definitiv. Aşa ceva nu se poate întâmpla când iubeşti.

Da, îşi spuse Brandan depărtându-se de ea. Va pleca în ziua aceea. Pentru acest lucru avea nevoie de multă tărie.

* * *

La două săptămâni după plecarea lui Brandan de la Oakleigh Court, Courtney se duse la Londra, la locuinţa din Mayfair a tatălui ei. Lordul Garrett stătea la Oakleigh Court şi ea voia să fie departe de el. Şi, în plus, în Londra trăia Silver Ned – iar Silver Ned îl avea pe fiul ei.

Courtney îşi cumpără un pistol ca măsură de precauţie. Va avea nevoie de el.

Două săptămâni mai târziu, Mare veni în vizită chiar când se pregătea să se ducă la avocatul ei.

— Ar fi trebuit să mă anunţi, îl mustră ea în timp ce Moira îi prindea pălăria cu un ac de păr lung. Mi-aş fi schimbat…

O cuprinse teama când văzu expresia de pe chipul lui Mare.

— … Planurile. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Aşează-te, Courtney. Am nişte veşti pentru tine.

— Sean?

Numele ieşi ca o şoaptă imperceptibilă când i se tăie răsuflarea.

— Nu! Nu! Adu-i stăpânei tale un ceai, Moira, spuse Mare scoţându-şi mantaua. Ministrul american, domnul Adams, mi-a făcut azi-dimineaţă o vizită de curtoazie. M-am gândit că ar fi bine să-ţi dau eu vestea, înainte să auzi… zvonurile.

— Ministrul american?

— Brandan?

— E mort, Court. A fost ucis în timp ce forţa blocada cu muniţii. Vasul lui, *Ariel*, a fost aruncat în aer.

— Nu-i adevărat!

— Mâine va scrie în toate ziarele.

— Nu! Nu-i adevărat. Domnul Adams minte. A primit o informaţie greşită. Nu! spuse ea scuturând din cap cu violenţă, dar ceaţa îi învălui creierul încetul cu încetul până când îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, se afla întinsă pe canapea, iar Moira îi plimba o sticluţă cu săruri pe sub nas.

— Ştiu cât de groaznică e vestea asta, Goose, continuă Mare.

— Totdeauna l-a iubit pe domnul Blake, deşi n-a vrut deloc să recunoască, murmură Moira printre lacrimi.

— Taci, Moira! L-am… l-am urât.

— Da, gâsculiţă prostuţă, zise Mare, de aceea plângi. De aceea eşti o gâsculiţă, ştii asta. Toată lumea ştie că l-ai iubit.

O luă în braţe şi îi strânse umărul.

— O să treci prin asta, o asigură el. Îţi promit. Te voi ajuta eu să treci prin asta. Trebuie să-ţi continui viaţa. Nu trebuie să renunţi, pentru că am şi o veste bună.

— Ar fi timpul să-i daţi vestea bună, spuse Moira.

— Da. Oamenii mei cred că ţi-au găsit băieţelul.

— Dumnezeule mare, şopti Moira.

— Unde? îngăimă Courtney.

— Într-un orfelinat – *St. George's* – lângă Maidestone.

— Maidstone? făcu Moira. Atât… atât de aproape de Oakleigh Court?

Mare îşi ridică o sprânceană.

— Te simţi bine? Sper că n-o să leşini din nou, nu? Să trimit după Chris?

— Nu! spuse ea ridicându-se. Moira, pălăria mea şi mantaua. Mergem la St. George's – acum.

Marcus încuviinţă.

— Bănuiam eu că vei face asta. Trăsura mea e afară.

* * *

Orfelinatul St. George’s, construit la sfârşitul secolului al optsprezecelea, se afla chiar lângă satul din apropiere de Oakleigh Court. Apropiindu-se de intrare, Courtney spuse o rugăciune în gând.

Directoarea, doamna Hobson, era o bătrână cu un chip simpatic – cu o piele albă şi cu obraji roşii şi acoperiţi de puf. O bătu uşor pe mână pe Courtney după ce Mare îi explică situaţia.

— Dacă doriţi să veniţi cu mine, doamnă Blake, copiii sunt la masă acum.

Îndreptându-se spre sala de mese, Courtney avu impresia că inima avea să îi explodeze. Privi cum doamna Hobson luă un copilaş care abia ciugulea din mâncare. Îi spuse ceva şi băieţelul se răsuci pe scaun, cu un picior strâns sub el, şi se întoarse să se uite spre locul unde se aflau Courtney, Mare şi Moira.

Lui Courtney i se tăie răsuflarea deodată. Era mic când îl luaseră, dar ea nu putuse uita niciodată ochii aceia – ochii tatălui lui.

— Doamne, e leit căpitanu’, spuse Moira când Courtney se repezi să-şi ia fiul.

Avea gropiţă în bărbie, la fel ca Brandan, iar părul îi cădea anapoda pe frunte exact ca tatălui său. Ochii aceia de culoarea ambrei cu puţin argintiu se opriră asupra celor trei cu un interes evident. Ochii aceia erau dovada hotărâtoare.

— Ce credeţi? întrebă doamna Hobson.

Băieţelul se încruntă când Courtney îl strânse în braţe cu atâta putere, încât se întrebă în mod sigur ce făcuse oare să merite o asemenea atenţie.

Până şi Mare avea ochii umezi când îi strânse mâna doamnei Hobson.

— De cât timp e aici? întrebă Courtney.

— De numai trei luni.

— Îmi puteţi spune cine a adus copilul?

Doamna Hobson scoase un dosar.

— Mama este înregistrată ca fiind o anume „Deana Berkford – decedată”.

— Deana? întrebară Courtney şi Mare într-un glas.

— Da. Dar tatăl a fost cel care l-a adus.

— Tatăl?

— Da. Nu şi-a dat numele, dar a lăsat o pungă destul de grea. N-o să-l uit prea curând, spuse ea dându-i un pahar cu apă lui Courtney. Un domn bine, cu bucle aurii şi nişte ochi albaştri pătrunzători…

Courtney simţi un nod rece în stomac.

— … Proaspăt ras şi avea o mustaţă… şi nişte favoriţi lungi…

— Favoriţi *Dundreary*, spuse Courtney având o senzaţie de leşin.

— Da, aşa. Şi era îmbrăcat impecabil, ca un domn, deşi am surprins un uşor accent.

Courtney se aşează pe o canapea şi făcu un efort ca să se stăpânească.

— Doamne, ce s-a întâmplat, Goose? îl cunoşti pe acest individ?

— Da. Şi acum totul are sens. El a fost tot timpul. Nu mi-aş fi putut închipui niciodată, dar altul n-are cine să fie. Jamie MacDougall.

— MacDougall. MacDougall. N-am avut un servitor care se numea aşa?

— Ba da. Cred că MacDougall e Silver Ned.

Mare tăcu puţin, după care izbucni în râs.

— Silver Ned! Derbedeul acela care ne îngrijea caii să fie cel mai renumit bandit din toată Londra?

— Da, şi totul capătă sens. Obişnuia să călătorească destul de mult în munca lui. Mai important e că îmi poartă pică, de aceea m-a torturat cu atâta plăcere.

— Întreaga poveste e fantastică!

Când porniră spre trăsură, Courtney îi povesti lui Mare totul.

— MacDougall a încercat să mă violeze în seara când am plecat de la Oakleigh Court spre America. Brandan m-a salvat şi aproape că l-a omorât în bătaie. Era iubitul Deanei. El e, îţi spun eu. El e Silver Ned.

— Ei bine, acum dacă ştim, îl putem da pe mâna autorităţilor.

— La naiba cu autorităţile! zise ea cu răceală. O să-l omor cu mâna mea când o să-l găsesc.

— Lasă autorităţile să se ocupe de treaba asta, Goose. Ţi-ai găsit copilul – ai viitorul tău. Hai să mergem acasă şi să încercăm să ne facem ordine în vieţi. A fost un coşmar îngrozitor, dar acum s-a terminat.

— N-o să am niciun viitor atâta timp cât trăieşte Silver Ned. Mi-a folosit copilul împotriva mea, spuse ea sărutând băieţelul pe creştet. A furat luni preţioase din vieţile noastre. Un om care e în stare să facă aşa ceva…

— Tocmai m-am gândit că MacDougall cunoaşte foarte bine Oakleigh Court, spuse Mare ridicându-şi o sprânceană. Crezi că ar fi putut să se furişeze să-l ucidă pe Armand?

— Totul e posibil când e vorba de Silver Ned.

— Nu cred că ar trebui să te las singură. Şi Marilee? Am treburi în Manchester. Poate ar trebui să vă trimit pe amândouă la

Londra.

— O să stau peste noapte la Oakleigh Court şi dimineaţă plec la Londra, fără Marilee.

— Dacă se întâmplă ceva…

— Nu se va întâmplă nimic, Mare.

* * *

— Trebuie să dai o mulţime de răspunsuri, îi spuse Courtney lui Marilee întâlnind-o în holul de la intrare şi obligând-o să intre în biblioteca de la Oakleigh Court. Şi o să-mi răspunzi la toate întrebările.

— Habar n-am la ce te referi, spuse Marilee. Acum lasă-mă să plec.

Courtney răsuci cheia în broască şi plecă de lângă uşă.

— N-o să fii niciodată altceva decât o târfă din Charleston care s-a măritat pentru avare şi titlu – o ticăloasă vicleană – nici acum nu-mi dau seama cum s-o fi gândit Brandan să se însoare cu tine? Ba şi mai mult, cum de nu şi-a dat seama de nimic toate lunile astea?

— Joci un joc periculos, Courtney.

— De ce? Ah, din cauza prietenului tău, Silver Ned? întrebă Courtney şi zări o licărire în ochii ei. Da, ştiu totul despre tine şi Silver Ned, continuă ea.

Gura lui Marilee schiţă un rânjet răutăcios, iar privirea îi era plină de venin.

— Ce crezi că ştii?

— Ştiu că ai complotat cu Silver Ned şi cu Armand ca să mă distrugeţi.

— I-am încurajat în afacerile lor cu tine şi cu Brandan – asta

recunosc. Venise vremea să fiţi puşi la punct.

— Te-ai furişat ca o hoaţă în sufletul fratelui meu numai ca să mă faci să sufăr. Niciodată nu l-ai iubit pe Mare. Ai făcut tot ce-ai putut ca să-l umileşti – şi ai avut mereu grijă ca eu să aflu.

Râsul lui Marilee răsună fals.

— Crezi că ştii chiar atât de mult?

— De ce ai făcut atâta rău şi de ce l-ai atras şi pe Armand în această porcărie?

— De fapt, Armand m-a atras pe mine. A fost chiar foarte simplu. Armand i-a vândut lui Silver Ned obligaţiuni confederate false. Nu ştia că sunt false, pentru că investise şi el bani, aşa că era aproape falit. Îţi dai seama că Ned a fost furios când a aflat şi ne-a forţat să complotăm împreună cu el ca să ne plătim datoria.

— Tu l-ai ucis pe Armand?

— Lui Silver Ned nu-i place trădarea sub nicio formă.

— Ştiu cine e, Marilee.

Marilee îşi ridică o sprânceană subţire şi arcuită, privind-o cu răutate.

— Ştii, într-adevăr?

— Nu sunt proastă să-ţi spun mai mult şi să devin următoarea lui victimă.

— Eşti o proastă, Courtney! Dacă aş fi în focul tău, mi-aş lua copilul şi aş pleca de la Oakleigh Court. Nimic altceva nu te aşteaptă aici decât moartea. Silver Ned ţi-e duşman şi nu se va linişti decât când vei muri.

Courtney scutură din cap.

— Îmi pare rău pentru Mare. Habar nu are ce persoană vrednică de dispreţ eşti. El te iubeşte – doreşte să aibă copii cu tine. Habar nu are că-i aparţii duşmanului lui.

— Da! Îl iubesc pe Ned. Indiferent ce s-ar întâmpla, are

afecţiunea şi loialitatea mea. Dar, dă-i drumul. Spune-i lui Mare. Oricum n-o să te creadă.

— Poate că nu, dar îţi va fi foarte uşor să-ţi dovedeşti „dragostea şi loialitatea” când vei atârna lângă el în spânzurătoare.

* * *

Courtney îl mută pe Sean pe şold.

— Am luat tot, milady? Să nu ajungem la Londra şi acolo să-mi spuneţi că aţi uitat ceva, da? zise Moira dându-i-l pe Sean în trăsură.

— Ai devenit foarte cicălitoare, să ştii.

— Pfui! Ei bine, continuă Moira urcând la rândul ei, doar că nu prea mă pricep să am grijă de copii, milady. E adevărat că mama a avut destui, da’ tocmai de asta am plecat de acasă – să scap de ăia mici. O să angajaţi o guvernantă, nu?

— De cum o să ajungem la Londra, o să încep să caut una, o asigură ea. Până atunci, sunt sigură că o să putem avea grijă de un singur copil, zise Courtney strângându-şi fiul la piept.

Mai târziu, în timp ce trăsura gonea spre Londra, iar Sean dormea, ea se minună de faptul că îl putea ţine din nou în braţe. Brandan îi fusese luat, dar îi rămăsese, cel puţin, o parte din el. Trebuia să-i fie de ajuns.

Acum înţelegea cu adevărat ce era aceea răzbunare. O făcuse să traverseze Oceanul în căutarea lui Brandan. Fără îndoială că acelaşi lucru îl făcea şi pe Jamie MacDougall să se dea drept Silver Ned şi să-i fure copilul – să încerce să-i distrugă atât pe ea, cât şi pe Brandan.

Îşi promisese în sinea ei să nu-l mai lase pe MacDougall pe lângă fiul ei. Dacă avea să vină după ei, îl va proteja şi pe Sean şi

pe ea. Acum cunoştea regulile jocului. Silver Ned nu se va linişti până când nu o va face să plătească pentru faptul că l-a umilit pe plaja aceea cu atâţia ani în urmă. Îl învinsese pe Brandan, dar pe ea nu avea s-o învingă.

În timpul săptămânii următoare, după ce se instalase în casa din Mayfair, Courtney se gândea în permanenţă la Brandan şi acest lucru o făcea să-şi simtă sufletul pustiit. Dacă nu l-ar fi avut pe Sean, n-ar fi rezistat nicio zi măcar. Brandan fusese totdeauna atât de încrezut – putea fi chiar rece şi insensibil. Totuşi, când se gândea că nu avea să-l mai vadă niciodată, amărăciunea şi regretul îi îngreunau inima făcând-o să-i atârne în piept ca o piatră.

Dacă nu l-ar fi lăsat să plece, ar mai fi trăit încă. Răzbunarea distrusese atâtea vieţi, dar ea părea destinată să joace jocul până la îngrozitorul său final. Răzbunarea lui Silver Ned îi putea distruge pe toţi.

După ce venise în casa din Mayfair, doctorul Cartwright o anunţă că va veni în vizită câteva zile. Avea unele probleme de discutat cu ea şi îi sugera să-l invite şi pe Mare. Courtney îi trimise deci o telegramă fratelui ei, în care îl ruga să se oprească la Londra când avea să se întoarcă de la Manchester.

În seara dinaintea sosirii doctorului, Courtney îi citi o poveste lui Sean, care îi spusese „mama” pentru prima oară. Se retrase la culcare devreme, dar se răsuci când pe o parte când pe alta vreun ceas, după care coborî în bibliotecă şi luă un volum de poeme ale lui Tennyson.

Când se duse înapoi spre dormitor, avu impresia că aude un zgomot din odaia din celălalt capăt al coridorului – odaia tatălui ei. O rază de lumină se zărea pe sub uşă. Courtney îşi lipi obrazul de lemn şi ascultă. Cineva se mişca prin încăpere.

Porni în vârful picioarelor spre propria odaie, tremurând la

fiecare pas şi strâmbându-se când podeaua din lemn de stejar scârţâia sub greutatea ei. Luă pistolul din sertarul noptierei şi îl ţinu în mână trăgând de cordonul clopoţelului pentru servitori. Aşteptă, dar nu veni nimeni. Trase adânc aer în piept şi străbătu coridorul.

Deschise uşa şi se dădu înapoi, ţintind. Deşi lampa era aprinsă, în odaie nu era nimeni.

Mâna îi tremură pe pistol când ieşi din încăpere cu spatele şi îşi dădu seama că cineva se afla în spatele ei.

DOUĂZECI

— Goose, ai înnebunit? o întrebă Mare îndepărtând pistolul. Puteai să mă împuşti.

— Mare! exclamă ea răsuflând uşurată. Ar fi trebuit să-mi spui că ai venit.

— Era târziu şi uşa ta era închisă. Am bănuit că dormi. Fir-ar să fie! Te porţi foarte ciudat în ultima vreme. Mi-ai primit telegrama?

— Credeam că vii mâine.

— Am plecat mai devreme, spuse el scoţându-şi haina, la arată-mi şi mie jucăria aceea, zise el, iar ea îi dădu pistolul. Ce naiba faci cu aşa ceva?

— Silver Ned n-o să se lase până n-o să mă ucidă, spuse ea, dar Mare o privi sceptic. Vorbesc foarte serios. Ce putem face? Autorităţile n-au fost în stare să-l găsească.

— N-ar fi trebuit să stai aici singură. Ar fi trebuit să fii apărată. De aceea vine doctorul Cartwright. Ar fi fost mai bine să fi rămas la Oakleigh Court, cu tata.

— Ar fi fost acelaşi lucru. Sunt convinsă că Silver Ned l-a ucis pe Armand şi va încerca să mă omoare şi pe mine. Silver Ned e MacDougall, îţi spun eu. A locuit la Oakleigh Court. Cunoaşte casa foarte bine.

— Moartea lui Armand a fost un accident, insistă Mare.

— Armand a fost puţin cam imprudent cu informaţiile pe care le deţinea. Silver Ned trebuie să fi aflat şi l-a redus la tăcere pentru totdeauna.

— Acestea nu sunt decât nişte supoziţii. Fără dovezi…

— A fost confirmat, spuse ea şi se întoarse nehotărâtă, după

care adăugă, privindu-l în ochi: Marilee mi-a confirmat bănuielile.

— Marilee? Marilee a mea? Ascultă, Goose, mergi mult prea departe, să ştii.

— Face parte din organizaţia lor. Mi-a mărturisit tot, Mare.

Râsul lui îngheţă, deodată.

— Deja nu mai e o glumă, Court.

— Vorbesc cât se poate de serios, Mare.

— Ascultă! Nu se poate ca Marilee a mea să fie amestecată. Dacă a recunoscut ceva, sunt sigur că a făcut-o doar ca să te necăjească. Nu-i un secret pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru Marilee, faptul că nu o placi.

— Mare, te rog. Trebuie să mă asculţi. Trebuie să-ţi spun atâtea lucruri…

— Goose, nu poţi aştepta până mâine? Am călătorit douăsprezece ore şi sunt epuizat. Amândoi suntem cu nervii la pământ. Hai să nu spunem lucruri pe care să le regretăm mai târziu, zise el ciufulindu-i părul. Sunt aici şi te voi apăra.

— Dar Marilee îl iubeşte pe Silver Ned, prostule! Nu pricepi chiar nimic? Şi tu eşti în primejdie.

— Îl iu-iu-iubeşte? se bâlbâi el. Ma-Ma-Marilee mă iubeşte pe mine.

Doamne! Ce făcuse? Nu se mai bâlbâise de luni întregi. Mare avea dreptate. Putea să aştepte până dimineaţă. Amândoi aveau nevoie de odihnă, iar dacă ar fi început discuţia aceea, niciunul din ei nu ar fi închis ochii până dimineaţă.

— Da… ai dreptate, bineînţeles. Sunt prea obosită şi am tras nişte concluzii pripite. Putem să stăm de vorbă foarte bine mâine, spuse ea şi îl sărută pe obraz, iartă-mă. N-am vrut să te necăjesc.

Courtney se întoarse în camera ei, preocupată de faptul că îl îngrijorase pe Mare într-atât, încât reîncepuse să se bâlbâie şi se

linişti la gândul că el se afla în casă şi avea să o apere. Când îşi scoase capotul şi îl puse pe paravan, atenţia îi fu atrasă de un obiect aflat pe măsuţa de toaletă.

O broşă camee? Când o privi mai bine, îşi dădu seama că era chiar cea pe care i-o dăruise Brandan şi pe care i-o luase Silver Ned.

O rupse la fugă prin hol şi intră în odaia lui Mare fără să bată la uşă.

— Era pe măsuţa mea de toaletă. Înseamnă că Silver Ned a fost aici în seara asta, poate când eu mă aflam în bibliotecă. Asta e broşa pe care mi-a furat-o!

— Eşti sigură că nu-i aparţine lui Marilee? Îmi amintesc că am văzut-o cu ceva asemănător, iar când a stat în această casă ultima oară, a dormit chiar în odaia aceea. O fi uitat-o Marilee.

— Nu, asta e. Vezi... pe spate... are gravat ceva, zise ea arătându-i.

Mare o însoţi până în dreptul odăii ei.

— Nu există alte uşi prin care să se intre sau să se iasă în sau din odaia asta. Ţine uşa încuiată. O să arunc o privire prin toată casa. Dacă a fost aici, acum pare să fi plecat.

— Vreau să vin cu tine.

— Bine. Ia-ţi pistolul cu tine şi vino.

Cercetară casa împreună şi, după ce se convinseră că Ned nu era de găsit, Courtney se întoarse în camera ei şi încuie uşa.

Somnul nu voia să vină deloc. Cum putea să fi ajuns broşa aceea în odaia ei dacă nu o adusese chiar Silver Ned? se întrebă ea. Nu era decât un singur mod – şi totul era foarte logic. Mare îşi amintea că o văzuse pe Marilee cu o broşă asemănătoare. Poate că asociatul ei, Silver Ned, i-o dăruise în semn de stimă? Putea să-i spună acest lucru lui Mare, dar el n-ar fi crezut-o. Era îngrozitor de

orb când venea vorba despre Marilee. Fără îndoială că acum se gândea la tot ce îi spusese ea. Nu avea sens să forţeze nota.

Stinse lumânarea, dar lăsa draperia trasă puţin pentru ca lumina lunii să scalde odaia în sclipirea ei de argint. Păreau să fi trecut ore întregi până când adormi, în sfârşit, şi vechile coşmaruri reîncepură să o tortureze. O văzu pe Sarah în grădina de la Stantsworth cu Silver Ned. O ataca, dar când o văzu pe Courtney privindu-i, se întoarse şi porni în urmărirea ei.

Courtney o rupse la fugă, fiecare pas fiind mai greu de făcut decât cel dinainte. Aluneca tot timpul, dar nu cădea – aluneca în iarba înaltă – şi, peste câteva clipe o prinse şi o trânti la pământ, oprindu-i răsuflarea, aplecându-se deasupra ei, mai mult… şi mai mult…

Courtney se trezi brusc ridicându-se în capul oaselor, iar sudoarea îi lipise cămaşa de noapte de trup. Sarah! Sarah şi Silver Ned? Sarah şi Jamie MacDougall? MacDougall să fi fost iubitul lui Sarah?

Întinzându-se după lumânare, îşi dădu seama că nu vedea nimic. Totul era cufundat în beznă. Nu se zărea nici cea mai mică rază de lumină, de parcă draperiile…

Răsuflarea păru să îi îngheţe în gâtlej, deodată. Lăsase draperiile desfăcute puţin şi acum erau trase complet. Odaia era învăluită într-un întuneric adânc. Deschise gura să ţipe, dar un oţel rece îi era lipit de gât.

— Da. Vrăjitoarea mea cu păr ca abanosul, ne reîntâlnim – în sfârşit.

De data aceasta, râsul era triumfător, dar l-ar fi recunoscut în orice împrejurare.

— Silver Ned! Trebuie să înţeleg că, dacă ţip, îmi tai gâtul?

— Fără să stau pe gânduri nici măcar o clipă, şopti el

împingând-o înapoi pe perne.

— Ce vrei să-mi faci?

— Păi, scumpa mea, să te iau, aşa cum am făcut şi cu sora ta.

— Şi crezi că te-aş lăsa?

Tresări şi i se tăie răsuflarea când el îi sfâşie cu cuţitul partea de sus a cămăşii de noapte.

— Mă tem că nu prea ai de ales.

— De ce m-aş supune? Oricum, tot mă vei ucide.

— Nu fi proastă, fetiţo! Profită de fiecare clipă de viaţă care ţi-a mai rămas, căci, până la urmă, s-ar putea să te cruţ.

— N-ai s-o faci. Te-ai chinuit prea mult să scapi de mine.

El îi sfâşie cămaşa de noapte şi ea profită de această ocazie pentru a încerca să-l dezechilibreze, întinzându-se apoi spre sertarul unde ţinea pistolul.

El îi apucă încheietura mâinii şi i-o răsuci atât de tare, încât ea avu impresia că avea să i-o rupă.

— Nu sunt chiar atât de prost cum mă crezi, mormăi el.

— Hai să facem un târg, domnule!

— Ce pui în joc?

— Pe mine însămi. Nu mai opun rezistenţă dacă-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Proasto! Prefer să te zbaţi.

— O să fie mai bine dacă mă supun de bunăvoie.

— Ca sora ta, Sarah. Am îmblânzit-o foarte repede, spuse el şi căzu puţin pe gânduri. Dă-i drumul şi întreabă. Dacă n-am chef, nu răspund. Bănuiesc că ai dreptul să primeşti o explicaţie.

— Nu am decât o singură întrebare. De ce vrei să mă ucizi? Ştiu că eşti furios pentru ce s-a întâmplat în seara aceea pe plaja din Dover, dar…

— Nu ştii absolut nimic. Ştii că ar trebui să alung duhurile

rele din tine – ca unei fiice de diavol ce eşti?

— Şi Sarah? Aşa a trebuit să faci şi cu Sarah?

— Pe Sarah am iubit-o. Nu eşti vrednică să-i rosteşti numele. Era perfecţiunea întruchipată – dulce şi iubitoare. Şi era inocentă. A fost singura fiinţă de pe pământ pe care am iubit-o.

— Şi ai sedus-o?

— De fapt, a fost mai mult decât atât. Nu voia să vină la mine singură, aşa că am încercat să o corup, dar nici nu voia să audă de mine. Aşa că am luat ce am vrut.

— Şi ai pierdut-o.

Degetele lui îi lunecau pe pometi.

— Era caldă şi generoasă. Nu avea înflăcărarea ta, dar nu conta. Îmi furase inima. Pe urmă, când ai venit tu… am început să ard şi pentru tine. Ar fi trebuit să te iau când ai fost în Camera Iniţierii.

— Şi Deana?

— M-a ajutat să-ţi răpesc fiul. Acum e moartă, biata prostuţă. A murit la naştere.

— De ce mi-ai luat copilul?

— Ca să-i fac rău lui – lui Brandan Blake. Omul ăsta a fost blestemul vieţii mele ani de zile. A încercat să mi-o ia pe Sarah, te-a luat pe tine. Atunci i-am luat şi eu cea mai nepreţuită comoară.

Palma lui îi mângâie braţul, de la încheietura mâinii până la umăr.

— M-am săturat de vorbă.

Buzele îi alunecară pe gâtul ei.

— De ce conspiri cu Marilee? De ce-i faci rău lui Mare? El nu ţi-a făcut niciodată nimic.

Atitudinea lui păru să se schimbe subit.

— Ea te iubeşte, continuă Courtney. Pleacă şi ia-o cu tine. Cu

siguranţă că ai destui bani.

— Crezi că e vorba numai de bani? Niciodată n-a fost.

— Atunci… ce? întrebă ea şi se gândi o clipă – cântărind întreaga situaţie. Eşti incredibil de imoral, spuse ea, în cele din urmă.

— A spune că sunt imoral presupune să am morală, dar am una greşită. Cred că amoral ar fi cuvântul cel mai potrivit, din moment ce n-am niciun fel de morală.

— Imoral! Amoral! Ce contează? Cert e că ucizi pentru distracţie. Îţi câştigi banii de pe urma nefericirii altora. Faci comerţ cu sclavi albi şi contrabandă cu arme. Ce altceva mai faci?

— Orice îmi aduce profit.

— E clar de ce o atragi pe Marilee.

— Da. E o bijuterie, dar trebuie să recunosc că dacă n-ai fi fost tu – şi Brandan Balke – nu i-aş fi cunoscut niciodată nenumăratele talente.

Courtney începu să se zbată sub el, încordându-se ca un cal nărăvaş. Cuţitul alunecă din mâna lui. Clipele care urmară aveau să-i revină în minte mai târziu, scenă cu scenă, şi avea să le retrăiască în coşmarul ei multe săptămâni după aceea.

Când Silver Ned se întinse după cuţit, ea îl simţi sub braţ. Se apăsă mai tare pe el, ca să-l ascundă. Lacrimi îi izvorâră din ochi în clipa în care se tăie, dar nu îndrăzni să se mişte. Când el încercă să-i acopere trupul cu al său, ea îl lovi cu genunchii în locul sensibil şi, când îl auzi gemând, înţelese că gestul ei fusese încununat de succes.

Îl împinse şi se repezi la sertar. El o apucă atunci de picior şi încercă să o tragă, dar ea îl izbi până se eliberă şi deschise sertarul.

Se dădu jos din pat, cu arma în mână şi se duse lângă

fereastră. Trase de o draperie până când lumina lunii pătrunse în odaie.

El ţâşni de pe pat, încolţind-o ca un animal. Courtney auzi un ţipăt strident şi asurzitor şi îşi dădu seama că era propria ei voce.

Din braţul ei stâng picura sânge. O ceaţă îi coborî pe ochi când sângele îi şiroi pe cot şi apoi în palmă. Bâjbâi cu braţul cel teafăr de-a lungul peretelui spre uşă şi, prin norul de durere, îl văzu – privirea îi rămase aţintită asupra acelui punct – şi rămase fără suflare când se năpusti spre ea.

Era un vis. Visa. Nu putea fi adevărat. Ridică pistolul, ferm hotărâtă să tragă, în timp ce în mintea ei se formau imagini care nu păreau să se îmbine. Un glas stins dinăuntrul ei îi şopti să se uite – să vadă – să înţeleagă, dar ea, totuşi, nu putea şi, când îl privi în faţă, paralizã.

— Hai, dă-i drumul! Trage – dacă poţi.

Gura ei se mişcă de parcă ar fi spus ceva şi clătină din cap în semn de negaţie. De undeva auzi glasuri şi cineva se izbea în uşă.

Lumina lunii scălda chipul atacatorului într-o strălucire ireală. Ea se uită întâi la păr. Se aştepta să fie de culoarea nisipului, dar nu văzu decât sclipiri aurii. Apăsă pe trăgaci când el îşi îndreptă asupra ei privirea aproape roşie de venin, plină de ură şi, totuşi, şovăitoare. Întinse mâna spre ea şi Courtney descoperi că nu putea trage. Rămase nemişcată, nepăsătoare, ca şi cum moartea ar fi fost o eliberare binevenită de acea groază – de acea durere. Avea s-o ucidă. Ştia. O vedea în zâmbetul lui diabolic şi o auzea în chicotitul lui. Era diavolul în persoană, dar ei nu-i mai păsa, căci voia să moară, voia să se termine odată cu acel coşmar, voia să nu mai vadă niciodată acei ochi.

Ea îşi coborî pleoapele, dar era în zadar, numai că aşa nu avea să vadă moartea venind – fiindcă sigur avea să vină. Atunci se

auzi un zgomot puternic şi împuşcătura şi trupul ei avu o tresărire, după care se prăbuşi la pământ. Ştia că aceea era moartea – vidul acela în care cădea – pustiul acela.

Şi se bucura, căci, murind, ştia că nu avea să mai vadă acei ochi – cruzi, vicioşi, corupţi, răutăcioşi – ochii fratelui ei.

* * *

Courtney se trezi încetul cu încetul din coşmar. Senzaţia aceea îngrozitoare de durere din braţ – o amintire a chinului prin care trecuse – îi spuse că totul se întâmplase cu adevărat.

Se uită după o rană şi îşi dădu seama să se afla în viaţă şi că, în afară de tăietura făcută de cuţit, nu mai avea nimic. Încercă să se ridice, dar îi veni rău când durerea îi străbătu trupul.

— Nu încerca să te mişti, Court. Te rog!

„Brandan”. Îi recunoscu vocea ca prin ceaţă, dar îi era prea greu să ţină ochii deschişi.

— M-au drogat? şopti ea cu un glas răguşit.

— Doctorul Cartwright s-a gândit că ar fi cel mai bine. Ai o rană serioasă, dar a spus că n-o să mai fie nimic peste câteva zile.

Da. Îşi aducea aminte de zgomotul armei, când se descărcase – şi de Mare.

— Unde… unde m-a împuşcat? întrebă ea încet.

Brandan ezită şi îi luă mâna într-a lui.

— Nu te-a împuşcat, draga mea. Eu l-am împuşcat pe el. N-a murit pe loc, dar… a pierdut prea mult sânge.

Avu impresia că-l aude spunându-i că Mare murise, dar nu putea fi adevărat.

— Nu Mare e mort, ci tu, spuse ea întretăiat.

— Mă tem că doctoriile te-au cam ameţit, draga mea. Îmi pare

rău că a trebuit să te mint, dar n-am avut ce face. Ştiam că, dacă Silver Ned mă va crede în viaţă, va continua să încerce să mă şantajeze. Mi-am închipuit că, dacă va auzi că am murit, îi va da drumul fiului nostru – şi asta a şi făcut.

— Unde ai fost?

— Pe unde ai fost şi tu, foarte aproape în spatele tău.

O luă în braţe, atent să nu-i atingă braţul rănit, şi ea se ghemui liniştită.

— Am stat ascuns aici – în casă.

— Nu… nu pricep absolut nimic, îngăimă ea printre suspine. Mare şi cu mine n-am fost deloc foarte… apropiaţi în aceşti ultimi câţiva ani. Eu am fost… plecată cu compania de balet. Dar l-am iubit – mi-am iubit fratele, Brandan. Chiar şi la sfârşit, n-am putut să trag în el, nici chiar ştiind că… a violat-o pe Sarah.

Trupul îi tremura de durere când îşi aminti de purtarea ciudată a lui Sarah, de faptul că se încuiase în odaie. Îl veni rău la gândul că Mare plânsese când aflase de sinuciderea lui Sarah şi se învinuise. Ea habar nu avusese cât adevăr conţineau vorbele lui. Totuşi, niciodată nu i-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

Biata Sarah! Voise, cu siguranţă, să i se destăinuie, dar nu îndrăznise să vină la Companie, ştiind că Mare trebuia să fie acolo. Şi chiar fusese acolo – în cabina ei – când sosise scrisoarea lui Sarah. Se grăbise să stea de vorbă cu ea, să o prevină să nu spună nimănui de crima lui monstruoasă.

— A fost un tip foarte deştept, continuă Brandan. Când Sarah s-a sinucis, ea a devenit instrumentul de răzbunare împotriva mea. Te-a făcut să crezi că eu îi fusesem iubit şi că o distrusesem Te-a trimis după mine ca pe un câine de vânătoare după o vulpe. A plănuit totul, chiar şi modul în care să ne întâlnim.

— Ce vrei să spui?

— A bănuit că vei încerca să pleci de la Oakleigh Court în seara aceea pentru a porni în căutarea mea. A avut grijă ca singura trăsură de închiriat să nu poată fi liberă şi ştia că vizitiul tatălui tău, Cheever, nu te va duce. MacDougall lucra pentru Silver Ned. Avea ordin să te ducă pe plajă, unde ştia că eu încărcăm muniţii în noaptea aceea. N-a calculat, însă, timpul prea bine. Era gata să te pierd.

— Când m-am apucat de dans, nici prin cap nu mi-a trecut că voi dansa atâţia ani după cum îmi va cânta Mare, spuse Courtney oftând adânc. De ce? întrebă ea după aceea. De ce-a făcut-o? Ce s-a întâmplat cu el? Cum a putut fi atât de… de diferit?

— Astfel de lucruri nu sunt totdeauna uşor de explicat. Eu ştiu ceva ce tu habar nu aveai, începu Brandan. Ştia despre mama ta. Se afla acolo în ziua aceea – lângă stânci. L-am văzut ascunzându-se. A văzut şi a auzit absolut tot. N-am spus nimănui nimic.

— Adică tata habar n-a avut că Mare ştia tot?

Brandan scutură din cap.

Courtney îşi aminti de ziua aşa-zisei morţi a mamei ei, când ea, Mare şi Sarah se ţineau în braţe, aşteptând să afle. Mare ştiuse adevărul tot timpul.

— Ce secret îngrozitor pentru a fi păstrat de un copil. Nu mi-a spus niciodată nimic.

Brandan încuviinţă.

— A mai fost ceva. L-am auzit pe lordul Garrett spunând odată, la supărare, că Mare era bastardul tatălui meu.

— Îmi amintesc că era atât de sensibil la criticile tatei. Totdeauna a încercat să-i facă pe plac…

— Până la urmă l-a afectat foarte mult. Ducea o altă viaţă, Court – una pe care tu şi cu mine nu ne-o putem închipui. Pe de o parte era un om de afaceri respectat şi cinstit, iar pe de alta…

Deşi vocea i se frânse, Courtney înţelese ce voia să spună.

— Ce sfârşit trist pentru un suflet atât de chinuit, şopti ea. Sarah a avut întotdeauna încredere în el, l-a adorat şi el s-a folosit de aceste sentimente pentru a o face victima lui. Bietul tata. El a aflat.

— Nu i-am spus lordului Garrett. Doctorul Cartwright e de părere să aşteptăm până se mai întremează – ca să poată afla tot. Bănuiesc că ştia adevărul. Când a oferit o explicaţie pentru moartea lui Armand, a făcut-o poate pentru a-l salva pe Mare, nu pe mine.

Courtney se gândi la acest lucru şi bănui că el avea dreptate.

— Şi Marilee?

— Bănuiesc că ştia tot, căci a dispărut fără urmă – cu o bună parte din banii lui Mare, fără îndoială.

— Nu mă mir deloc, zise Courtney cuibărindu-se din nou în braţele soţului ei. Mare a spus ceva? Înainte de a muri, vreau să spun.

— Tot timpul îşi pierdea cunoştinţa. Mi-a spus câte ceva din ce ţi-am povestit şi a mai zis „Sarah, vino la mine, draga mea, şi o să fac ca totul să fie bine”.

Courtney îşi simţi lacrimile adunându-i-se în dosul pleoapelor.

— Nu… nu-mi vine să cred.

O durere puternică îi cuprinse pieptul şi avu senzaţia că va muri.

— N-am putut să-l ucid, Brandan. În acea ultimă clipă, n-am putut să apăs pe trăgaci, zise ea apăsându-şi tâmplele. Cât trebuie să mă fi urât.

— Nu te-a urât, scumpa mea. Te-a iubit prea mult. Se temea de forţa ta – şi de inteligenţa ta. Era… de-a dreptul nebun.

— Parcă Sir Walter Scott a fost cel care a spus: „Oh, ce

încurcată pânză ţesem când, pentru prima oară, înşelăm!”.

— Eh, totul s-a terminat acum, zise Brandan. Putem lăsa tot acest chin în spatele nostru şi s-o luăm de la început – tu, eu şi Sean.

— Putem? întrebă ea făcând ochii mari. Să sper că putem avea un viitor împreună? Putem, într-adevăr, să uităm tot?

— Nu trebuie să uităm niciodată cuvintele lui Kathleen. Încredere şi respect, Court. Atâta timp cât în căsnicia noastră vor exista încrederea şi respectul vom izbuti.

— Da, vom izbuti, într-adevăr.

SFÂRŞIT